

MARELE SECRET

Christian Jacq

AL PATRULEA VOLUM DIN SERIA

MISTERELE LUI OSIRIS

Christian Jacq

MISTERELE LUI OSIRIS

MARELE SECRET

rao international publishing company

CHRISTIAN JACQ s-a născut la Paris, în 1947. Doctor în studii de arheologie şi egiptologie la Sorbona, el este autorul a peste douăzeci de eseuri şi a numeroase romane.

Din creaţia sa literară se remarcă romanele *Champollion l'Egyptien,* din 1987, care l-a făcut celebru, *La Reine Soleil,* 1988, *L'Affaire Toutankamon,* 1992, ca şi seriile *Le Juge d'Egypte* (3 volume), 1993-1994, *Ramses* (5 volume), 1995-1997, *La Piene de lumiere* (4 volume), 2000.

Cariera sa de egiptolog se întrepătrunde cu cea de romancier, cele două domenii dialogând în eseurile şi romanele sale. „Fiind pasional de muzică, consider că romanele mele sunt opere, iar eseurile, sonate", declară autorul într-un interviu.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JACQ, CHRISTIAN
Marele Secret / Christian Jacq; trad.: Mihaela Stan.
– Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2006
ISBN (10) 973-576-786-4 ISBN (13) 978-973-576-786-0

I. Stan, Mihaela (trad.)

821.133.1-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

CHRISTIAN JACQ
Le Grand Secret

Traducere din limba franceză
Mihaela STAN

septembrie 2006

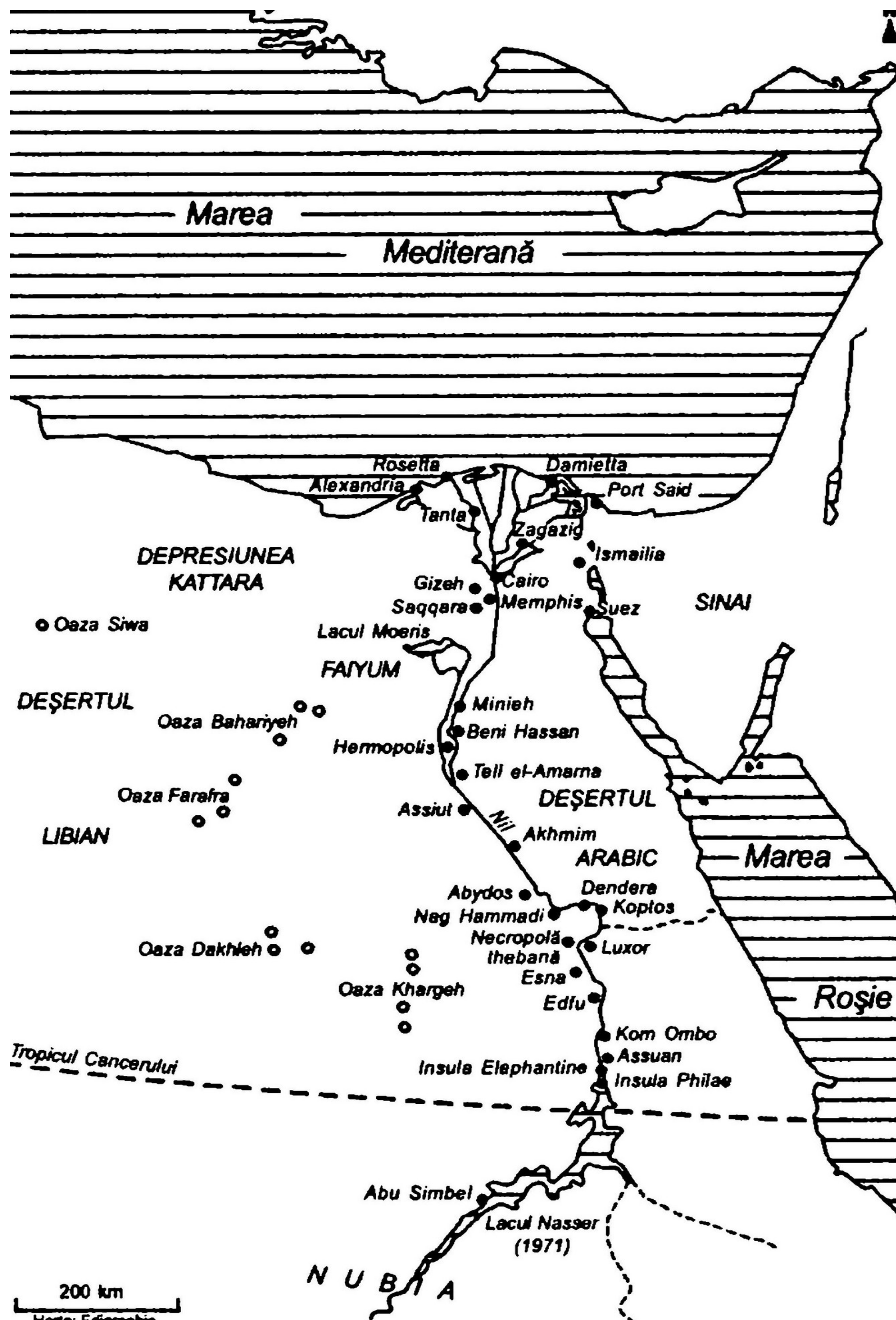
ISBN (10) 973-576-786-4
ISBN (13) 978-973-576-786-0

Intru şi ies iară după ce am văzut ce se găseşte acolo jos…
Trăiesc din nou şi sunt salvat după somnul morţii.

CARTEA MORŢILOR, *cap. 41*

Mare este Legea, trainică-i puterea ei.
Ea nu a fost tulburată din vremea lui Osiris.
Când toate se vor sfârși, Legea va rămâne.

PTAH-HOTEP, *Învăţături 5.*

Marea
Mediterană
Rosetta
Damietta
Alexandria
Port Said
Tanta
Zagazig
DEPRESIUNEA
KATTARA
Ismailia
Gizeh
Cairo
Saqqara
Memphis
Suez
SINAI
Oaza Siwa
Lacul Moeris
FAIYUM
DEŞERTUL
Minieh
Oaza Bahariyeh
Beni Hassan
Hermopolis
Tell el-Amarna
Oaza Farafra
DEŞERTUL
Assiut
Nil
LIBIAN
Akhmim
ARABIC
Marea
Abydos
Dendera
Neg Hammadi
Koptos
Necropolă
thebană
Luxor
Oaza Dakhleh
Esna
Oaza Khargeh
Edfu
Roşie
Kom Ombo
Tropicul Cancerului
Assuan
Insula Elephantine
Insula Philae
Abu Simbel
Lacul Nasser
(1971)
NUBIA
200 km

1. Mormintele regale ale primei dinastii
2. Mormintele străvechi
3. Templul lui Osiris
4. Templul lui Sethi I şi al lui Osireion
5. Templul lui Ramses al II-lea
6. Oraşele Noului Regat
7. Templul lui Sesostris al III-lea
8. Cenotaful lui Sesostris al III-lea
9. Cenotaful lui Ahmose
10. Templul lui Ahmose
11. Piramida lui Ahmose
12. Capela lui Teti-sheri

CRIMA SUPREMĂ

1.

Dimineaţa se revărsa peste Abydos, Marele Ţinut al lui Osiris. O dimineaţă aşteptată şi temută, pentru că era cea a noului an. În această zi atât de deosebită avea oare să înceapă inundaţia de care atârna bunăstarea Egiptului? În ciuda cercetării migăloase a arhivelor şi a primelor măsurători pe care le făcuseră învăţaţii din Elephantina, niciunul dintre ei nu se socotea în stare să ofere o previziune demnă de crezare. Revărsarea apelor urma să fie îmbelşugată, pustiitoare sau neîndestulătoare? Neliniştea domnea pretutindeni, dar toţi supuşii îşi păstrau încrederea în Sesostris. De când faraonul mult iubit cârmuia Cele Două Regate, atacurile forţelor Răului se risipiseră în faţa acestui uriaş de neclintit. Nu biruise el îndărătnicia guvernatorilor de provincii, refăcând unitatea ţării şi aducând pacea în Nubia?

Comandantul trupelor speciale însărcinate să asigure paza locului nu se temea deloc. După spusele mai-marelui său, bătrânul general Nesmontu, regele stăpânea duhul Nilului. Datorită ritualurilor şi ofrandelor, creşterea apelor avea să se desfăşoare în deplină armonie. Dar această convingere adâncă nu-l împiedica pe ofiţer să-şi îndeplinească sarcinile cu severitate, cercetându-i atent în fiecare dimineaţă pe preoţii temporari cărora le era îngăduit să treacă hotarul ţinutului sacru. De la brutari până la berari, de la tâmplari până la cioplitorii în piatră, ofiţerul îi controla unul câte unul, însemnând zilele în care aceştia veneau la lucru. Iar cei care lipseau din pricini neîntemeiate erau alungaţi fără milă.

Un bărbat înalt, cu faţa şi ţeasta rase, înveşmântat într-o tunică de in alb, se înfăţişă înaintea ofiţerului.

— Cu ce te îndeletniceşti azi?

— Fac fumigaţii în odăile preoţilor permanenţi.

— O să-ţi ia mult timp?

— Cel puţin trei săptămâni.

— Cine te supraveghează?

— Preotul permanent Bega.

Simpla rostire a acestui nume era de ajuns ca să inspire încredere. Ţinând seama de severitatea lui Bega şi de

asprimea-i bine-cunoscută, cei care munceau sub îndrumarea lui nu prea aveau motive de bucurie.

— Diseară pleci?

— Nu, răspunse bărbatul, am primit încuviinţarea să dorm aici, într-o încăpere destinată preoţilor temporari.

— N-o să te odihneşti ca-n puf! Mult noroc.

Comandantului nici nu-i dădea prin gând că tocmai îi lăsase astfel cale liberă celui mai înverşunat duşman al Egiptului, Prevestitorul. Până mai deunăzi bărbos şi purtând pe cap un turban, acesta luase acum locul unui preot temporar ucis de credinciosul său Shab Strâmbu', ca să poată pătrundă fără oprelişte în Abydos şi să-şi înşface prada, pe Fiul regal Iker.

Deţinător al revelaţiei divine, păstrător al adevărului absolut, Prevestitorul socotea să le impună în lumea întreagă, la nevoie chiar cu forţa. Necredincioşii fie aveau să se supună, fie aveau să piară. Singurele piedici pe care răspândirea noii credinţe le întâmpina erau faraonul Sesostris şi Misterele lui Osiris.

Toate încercările de a-l ucide pe rege dăduseră greş. Protejat temeinic, Sesostris părea cu neputinţă de doborât. Aşa că Prevestitorul se hotărâse să-l omoare pe Iker, deja considerat de mulţi drept urmaşul la tron al suveranului. Săvârşind această crimă chiar în inima regatului lui Osiris, „insula celor drepţi”, Prevestitorul avea să profaneze un sanctuar socotit de neatins, să secătuiască izvorul spiritualităţii egiptene şi să ruineze edificiul construit cu atâta răbdare.

Prevestitorul înainta cu pas domol spre Cetatea Întărită, micul oraş al lui Sesostris, înălţat de curând la Abydos.

— Eşti mulţumit de munca ta? îl întrebă cu voioşie un grădinar.

— Tare mulţumit.

— Fericită soartă avem, fiule! Eşti bine plătit, într-adevăr, dar nici vorbă să trândăveşti. Şi apoi supraveghetorii nu glumesc deloc. Una peste alta, îl slujeşti pe Marele Zeu. Blestemată mândrie, nu? Când mă gândesc la toţi cei care ne pizmuiesc… Dar tu ce faci aici, de fapt?

— Fumigaţii.

— Frumoasă îndeletnicire, nimic de zis! Barem nu capeţi bătături în palme. Şi nici nu te doare spinarea. Haide, dă-i zor, că peste câteva ore căldura o să ne dea gata. Iar dacă inundaţia

o să fie nesemnificativă sau prea puternică, închipuieşte-ţi câte necazuri ne aşteaptă! Fie ca zeii să ne apere de nenorocire.

Prevestitorul zâmbi. Niciun zeu nu va putea să protejeze Abydosul.

Descoperirea acestui meleag îl fermeca. În timp ce gărzile şi armata îl căutau pretutindeni în Egipt, în Syro-Palestina şi în Nubia, el se plimba liber chiar pe pământul lui Osiris, pe care plănuia să-l nimicească. Desigur, preoţii temporari nu ajungeau în locurile rezervate iniţiaţilor, şi Prevestitorul nu putea să atingă decât în treacăt această fortăreaţă spirituală, până acum peste putinţă de distrus. Dar sprijinul deplin oferit de preotul permanent Bega, devenit discipol al Răului, îi îngăduia să viseze la zilele frumoase ce aveau să urmeze.

Cetatea Întărită nu semăna cu alte oraşe. Aici locuiau preoţi, meşteri şi slujitori însărcinaţi să vegheze asupra bunei aprovizionări a templelor şi a dependinţelor acestora. Depinzând direct de Coroană, oamenii de aici nu duceau lipsă de nimic. Pătrunşi de prezenţa lui Osiris, se purtau cu o anumită gravitate şi continuau să îşi pună aceeaşi întrebare neliniştitoare: Arborele vieţii fusese vindecat, oare, pe de-a-ntregul?

Prevestitorul îi lăsa pe cei creduli să se amăgească. Neîndoielnic, aurul adus din Nubia şi din Punt îşi dovedise virtuţile tămăduitoare, şi marele salcâm, care înverzise iară, strălucea de vigoare. El singur stătea mărturie pentru puterea de renaştere a zeului. Dar trebuia ca nicio altă vrajă să nu-l mai împovăreze. În ciuda puterilor sale, Prevestitorul nu putea să-i pricinuiască de la depărtare vreun rău. Dar de-acum înainte, aflându-se în preajma lui, o să spulbere protecţiile magice ce înconjurau arborele şi o să-l golească de viaţă.

Atmosfera locurilor îl tulbura. Poartă a Cerului, pământ al liniştii şi al dreptăţii, Abydosul pătrundea în orice suflet. Marele Ţinut adăpostea izvorul vieţii. Încă din vremea primilor faraoni, ritualurile păstrau întregi puterile creaţiei şi nicio făptură omenească, oricât de nesimţitoare ar fi fost ea, nu putea ignora strălucirea lor.

În privinţa misiunii Prevestitorului, nu încăpea nicio îndoială: Osiris nu trebuia să mai renască. Punând capăt acestui miracol, Prevestitorul ar fi răspândit lesne noua religie. Slujind în acelaşi timp drept învăţătură şi lege, ea avea să cucerească

întreaga omenire. Fiecare credincios va repeta zilnic aceleaşi formule neschimbate, iar libertatea de gândire nu va fi îngăduită. Chiar dacă se vor ivi uneori conducători dictatori, convinşi că ţin în mână destinul unui popor, în realitate, lucrurile, odată pornite, vor înainta de la sine, alimentate fără încetare de naivitate şi de violenţă.

Prevestitorul se scutură deodată, asemenea unui câine cu blana udă. Energia ce izvora din temple îl slăbea şi ar fi putut să-i pună în primejdie acţiunile viitoare. Ar fi fost totuşi o greşeală să se grăbească. Hrănindu-se cu sarea lui Seth, îşi păstra puterile şi aţâţa focul distrugător ce mocnea în el. Ştiind că sfârşitul acestei înfruntări hotărâtoare era încă nesigur, predicatorul cu ochi roşii înainta cu băgare de seamă în ţinutul vrăjmaş.

Construit după legile proporţiei divine, oraşul lui Sesostris încercă să-l respingă. În clipa când Prevestitorul apucă pe strada principală, un vânt cald îl ţintui pe loc, dar falsul preot deschise gura şi înghiţi acest suflu potrivnic.

— Ai păţit ceva? îl întrebă un slujitor, înarmat cu o mătură şi nişte cârpe.

— Admiram frumosul nostru oraş. Se pare că va fi o zi minunată, nu?

— Numai dacă inundaţia nu se preschimbă într-un prăpăd! Să nădăjduim totuşi că Osiris ne va salva!

Prevestitorul îşi văzu mai departe de drum, spre locuinţa preotului permanent Bega, aflată în capul unei străduţe, la adăpost de soare. Ajuns aici, dădu la o parte rogojina ce acoperea intrarea şi păşi într-o încăpere mică, dedicată cinstirii strămoşilor.

Un bărbat urât, cu nas proeminent, sări de pe scaunul pe care stătea.

— N-aţi… n-aţi întâmpinat greutăţi?

— Nici gând de aşa ceva, scumpe Bega.

— Şi totuşi, comandantul se dovedeşte, de obicei, neîncrezător peste măsură!

— Semăn îndeajuns cu preotul temporar pe care l-am înlocuit încât să nu atrag bănuielile. Mi se pare chiar amuzant să trec aşa lesne peste orice control.

Bega, al cărui nume însemna „cel rece”, se bucura de fiecare pas ce-l apropia de clipa răzbunării sale. După ce petrecuse ani

îndelungaţi la Abydos, se aşteptase să fie numit Mare Preot şi să afle misterele. Dar Sesostris hotărâse altfel, şi, de aceea, urma să plătească scump pentru umilirea adusă lui Bega. Devenit slujitor al lui Seth, ucigaşul lui Osiris, Bega, căruia i se cuveneau cele mai înalte ranguri, avea să facă ordine, cu o mână fermă, în templele Egiptului. Toţi aveau să-i recunoască meritele şi să i se supună orbeşte. Dar, mai înainte, trebuia să ducă la împlinire planurile îndrăzneţe ale Prevestitorului, căci doar prin mijlocirea noului său stăpân putea să-şi potolească ura.

Rece ca o zi de iarnă, Bega renunţase la tot ce venerase cândva. Din trecutul său de preot şi de slujitor al lui Osiris nu mai rămăsese nimic. După ce fusese vreme îndelungată centrul existenţei sale, Abydosul devenise ţinta veninului şi a pornirilor lui duşmănoase. Visa să pângărească marile taine şi gusta de pe acum fericirea pe care i-o va oferi dispariţia acestui ţinut privilegiat. Odată faraonul şi preoţii permanenţi înlăturaţi, iar femeile izgonite din temple, Bega avea să pună stăpânire, în sfârşit, peste comorile lui Osiris.

— L-ai văzut pe Shab? întrebă Prevestitorul.

— Se ascunde într-o capelă, în apropierea terasei Marelui Zeu, şi vă aşteaptă poruncile.

— Soldaţii nu fac ronduri prin partea aceea?

— Nici unui neiniţiat nu-i este îngăduit să pătrundă acolo. Uneori, câte un preot sau o preoteasă merg în preajma terasei să mediteze, dar am ales un loc dosnic, unde Shab nu va fi deranjat.

— Vorbeşte-mi despre protecţiile Arborelui vieţii.

— Sunt de netrecut.

Pe buzele Prevestitorului se ivi un surâs ciudat.

— Descrie-mi-le, ceru el cu o voce blândă, care-l înfiora pe Bega.

Micuţul cap al lui Seth, săpat în palma mâinii sale drepte, se înroşi, iar durerea îl îndemnă pe preot să vorbească fără întârziere.

— Patru salcâmi au fost sădiţi în jurul Arborelui vieţii. Plini de magie, ei zămislesc un câmp de forţe pe care nicio energie din afară nu-l poate străpunge. În ei se incarnează cei patru fii ai lui Horus, iar o raclă alcătuită din patru lei le sporeşte puterea. Aceşti păzitori, cu ochii întotdeauna deschişi, se

hrănesc cu Maat. Simbolul provinciei Abydos, un stâlp în vârful căruia se află o tainiţă ce ascunde secretul lui Osiris, însufleţeşte racla. Oricine îl atinge moare fulgerător. Şi să nu uităm aurul din Punt şi din Nubia, care acoperă trunchiul salcâmului şi îl face cu neputinţă de atacat.

— Mi se pare că ţi-ai pierdut orice nădejde, prietene.

— Mă feresc de amăgiri zadarnice, stăpâne!

— Nu mai crezi în puterile mele?

— Ba da, dar asemenea măsuri de apărare…

— Orice fortăreaţă, fie ea chiar magică, are un punct slab. Iar eu am să-l descopăr. La templul lui Sesostris se poate ajunge?

— Numai dacă îndeplineşti acolo o sarcină anume.

— După ce isprăvesc cu fumigaţiile, găseşte-mi una.

— Nu va fi uşor, căci…

— Fără şiretlicuri, Bega. Trebuie să ştiu tot despre Abydos.

— Nici măcar mie nu-mi este îngăduit să trec pragul tuturor sanctuarelor!

— Unde nu ai voie să intri?

— În locaşul de veci al lui Sesostris şi în mormântul lui Osiris, a cărui uşă trebuie să rămână sigilată. Acolo e ascuns vasul care conţine viaţa tainică a Zeului.

— Şi vasul acesta e scos vreodată afară?

— Nu ştiu.

— De ce n-ai căutat să afli lucrul acesta până acum, Bega?

— Pentru că rânduielile mă împiedică! Fiecărui preot permanent i s-a dat o sarcină anume. Marele Preot, Pleşuvul, veghează asupra felului în care ne îngrijim de îndatoririle noastre. La cea mai măruntă greşeală, vinovatul este izgonit.

— Prin urmare, nu vei săvârși niciuna. O slăbiciune din partea ta ar trece drept trădare.

Sub ochii Prevestitorului, Bega nu-şi mai găsi cuvintele, gândindu-se doar să i se supună.

Vocea dulce a unei tinere femei fi făcu să-şi uite spaima.

— Pot să intru? V-am adus pâine şi bere.

Prevestitorul însuşi ridică rogojina, îndemnând-o să păşească înăuntru.

Înaintea lor stătea acum o frumoasă brunetă cu sânii mici şi rotunzi. Braţul său stâng sprijinea coşul pe care-l purta pe cap, iar mâna dreaptă ţinea de toartă un urcior. Era îmbrăcată într-o fustă în dungi albastre şi negre, strânsă cu o centură albastră,

şi avea gleznele şi încheieturile mâinilor împodobite cu brăţări simple. Plină de voioşie, ademenitoare, Bina îşi lepădă poverile, apoi îngenunche în faţa Prevestitorului şi-i sărută mâinile.

— Iat-o şi pe regina nopţii, grăi acesta cu mulţumire. Deşi acum nu este în stare să se preschimbe în leoaică, puterea ei distrugătoare rămâne încă de temut.

— Tu… nu ai dreptul să vii aici! bombăni Bega.

— Dimpotrivă, îi răspunse ea răspicat. Tocmai am fost numită slujitoare a preoţilor permanenţi, cărora le voi duce în fiecare zi mâncare şi veşminte.

— Şi Pleşuvul s-a învoit?

— Comandantul forţelor de pază l-a convins că nu va găsi o preoteasă temporară mai devotată şi mai harnică decât mine. Cu toată neîncrederea lui înnăscută, ofiţerul ăsta aspru rămâne tot un bărbat. Iar smerenia mea l-a fermecat.

— Aşa că, observă Prevestitorul, te vei putea apropia de preoţii cu rangul cel mai înalt. Iar ţinta ta este preotul care veghează asupra mormântului lui Osiris.

— Fiţi cu mare băgare de seamă, îi povăţui Bega, neliniştit. Fără îndoială că Pleşuvul a luat şi alte măsuri de pază pe care eu nu le cunosc. Nimeni nu ştie ce puteri veţi stârni dacă pângăriţi acest sanctuar.

— Pentru început, aştept de la tine să aduni informaţii preţioase. Nu-ţi face griji pentru ce va fi mai departe.

— Stăpâne, strălucirea lui Osiris…

— Nu pricepi că Iker şi Osiris vor pieri pentru totdeauna?

2.

Iker nu cunoscuse nicio femeie înainte de Isis şi nu avea să mai cunoască vreodată alta. Isis nu cunoscuse niciun bărbat înainte de Iker şi nu avea să cunoască vreodată altul. Prima lor noapte de dragoste pecetluise un legământ etern, dincolo de dorinţă şi de pasiune. O putere superioară urma să le preschimbe viitorul în destin. Trainic legaţi unul de celălalt, uniţi în spirit, inimă şi trup, aveau să împărtăşească de-acum înainte aceleaşi gânduri şi simţăminte.

De ce atâta fericire? Să trăiască alături de Isis, la Abydos… Un vis ce se va risipi în curând! Iker deschise ochii, încredinţat că-l aşteaptă o cruntă dezamăgire.

Dar ea se afla chiar acolo, lângă el. Ochii săi de un verde magic îl priveau. Iker îndrăzni să-i mângâie pielea de o nepământeană moliciune, să-i dezmierde chipul cu trăsături de o fineţe fără seamăn.

— Tu eşti?… Chiar tu?

Sărutul pe care ea i-l dădu părea real.

— Suntem cu adevărat la tine acasă, la Abydos?

— La noi acasă, îl corectă ea. Şi, de vreme ce locuim împreună, iată-ne căsătoriţi.

Iker se ridică brusc în capul oaselor.

— Dar nu am dreptul s-o iau de soţie pe fiica faraonului Sesostris!

— Cine te opreşte?

— Judecata, buna-cuviinţă şi…

Zâmbetul tinerei femei îl împiedică să găsească alte pricini.

— Eu sunt un nimeni, eu…

— Nu te arăta mai modest decât se cuvine, Iker. Fiu regal şi Prieten unic, tu ai o misiune de îndeplinit.

Tânărul sări în picioare, măsură cu paşi mari încăperea în lung şi-n lat, atinse patul, pereţii şi cuferele cu veşminte, apoi o cuprinse pe Isis în braţe.

— Atâta fericire… Aş vrea ca această clipă să dureze pentru totdeauna!

— Nu se va sfârşi niciodată, îi făgădui ea. Dar ne aşteaptă sarcini grabnice.

— Fără tine, nu am sorţi de izbândă.

Isis îl apucă tandru de mână.

— Nu sunt soţia ta? Când ne aflam departe unul de altul, tu îmi simţeai prezenţa, iar eu te purtam mereu în gândurile mele. De astăzi suntem uniţi pe vecie. Nici măcar suflarea vântului nu se va putea strecura între noi. Dragostea ne va călăuzi până dincolo de hotarele existenţei noastre.

— Mă voi dovedi demn de tine, Isis?

— Fie că vom trece prin încercări grele sau prin clipe de bucurie, alcătuim o singură făptură, Iker. Nici măcar moartea nu ne va despărţi.

☥☥☥

Pe cărarea ce ducea spre Arborele vieţii, Isis îi destăinui lui Iker că Sesostris îi ceruse să observe vorbele şi gesturile preoţilor permanenţi şi temporari. Dar sarcinile rituale şi

treptele iniţierii sale nu-i îngăduiseră deloc să-i cerceteze cu luare-aminte pe preoţi, aşa că Isis nu găsise vreo pricină de a învinovăţi pe cineva. Totuşi, neliniştile faraonului nu puteau fi trecute cu vederea. Şi, cum înţelegerea monarhului mergea mai departe decât cea a oamenilor obişnuiţi, nu presimţea el oare că în inima celei mai tainice confrerii din Egipt se petrecuse o trădare?

— Cum să devină un iniţiat din Abydos fiu al întunericului? se miră Iker.

— Şi eu mi-am pus această întrebare de sute de ori, mărturisi Isis. Dar Calea de Foc mi-a deschis ochii. Minunatele ritualuri nu sunt săvârşite neapărat de oameni fără pată.

— Crezi că un preot ar putea fi atât de făţarnic încât să-i păcălească pe toţi?

— În misiunea ta trebuie să te îndoieşti de toţi.

Cei doi se opriră la mare depărtare de salcâm.

Preoteasa îi rugă pe cei patru arbori tineri şi pe cei patru lei păzitori să le îngăduie să treacă.

Aproape îndată, Iker simţi o mireasmă ciudată, dulce şi liniştitoare. Isis îi făcu semn să înainteze.

La rădăcina Arborelui vieţii, cu trunchiul acoperit de aur, Pleşuvul vărsa apă.

— Ai întârziat, Isis. Ia vasul cu lapte şi îngrijeşte-te de îndatoririle tale.

Tânăra femeie se supuse poruncii primite.

— Oricare ar fi întâmplările vieţii tale, adăugă Marele Preot cu o voce morocănoasă, ritualul trebuie să treacă înaintea lor.

— Eu nu sunt o întâmplare, spuse Iker, ci soţul lui Isis.

— Nu mă privesc poveştile de familie.

— Dar poate că misiunea care m-a adus până aici vă priveşte. Faraonul Sesostris m-a însărcinat să aflu ce anume tulbură rânduiala preoţilor şi să veghez asupra făuririi de noi obiecte sacre pentru celebrarea Misterelor lui Osiris.

O lungă tăcere se aşternu după aceste cuvinte.

— Fiu regal, Prieten unic, trimis al faraonului… Vorbe deşarte! Eu, unul, trăiesc aici dintotdeauna, păstrez în bună ordine Casa Vieţii şi arhivele sacre, veghez ca preoţii permanenţi să-şi îndeplinească fără greş sarcinile şi nu îngădui vreo slăbiciune. N-am fost dojenit niciodată, iar regele are încredere în mine.

— Însă Luminăţiei Sale i se pare că lucrurile nu merg atât de bine. Oare atenţia voastră nu a slăbit deloc?

— Nu-ţi dau voie să vorbeşti aşa, tinere!

— Vârsta mea contează prea puţin. Vă învoiţi să-mi înlesniţi cercetările? Da sau nu?

Pleşuvul se întoarse către Isis.

— Ce crede despre toate acestea fiica regelui?

— Ar fi o mare greşeală să ne certăm între noi. Lipsit de sprijinul vostru, Iker se va împotmoli. Iar Arborele vieţii rămâne pe mai departe ameninţat.

Pleşuvul se împotrivi.

— Dar străluceşte de sănătate! Nu-şi adânceşte el rădăcinile până la oceanul începuturilor ca să ofere celor drepţi apa renaşterii?

— Osiris sălăşluieşte în acest salcâm, viaţa şi moartea se unesc în el, aminti Isis. Astăzi, simt că pluteşte ceva rău în aer. Poate că noi atacuri ale forţelor distrugătoare se apropie.

— Dar mijloacele de apărare aşezate aici de rege nu sunt de netrecut? întrebă, nedumerit, Iker.

— Să nu ne amăgim.

— Atunci înseamnă că avem încă un motiv ca să scăpăm de oile râioase, dacă ele s-au strecurat printre noi! hotărî Fiul regal.

Neliniştit, Pleşuvul renunţă la această înfruntare fără rost.

— Cum socoţi să începi?

— Vreau să stau de vorbă pe rând cu preoţii permanenţi şi să-i adun pe meşteri ca să-i înştiinţez despre dorinţele regelui. Toţi vor trebui să aibă mâinile pure.

— Îţi faci singur zile fripte, Iker! Fiind străin de Abydos, mulţi te vor respinge.

— Am să-l ajut eu, făgădui Isis.

— De ce ar reuşi Fiul regal acolo unde noi am dat greş? grăi, căzut pe gânduri, Pleşuvul. Nimic nu dovedeşte vinovăţia unui preot permanent. Şi să nu uităm de grija noastră cea mai mare! Constelaţia Orion a dispărut acum şaptezeci de zile. Dacă nu apare din nou la noapte, cerul se va nărui şi inundaţia atât de aşteptată nu va avea loc.

— Am să întreb paleta de aur, spuse Iker.

Pleşuvul fu peste măsură de uimit.

— Regele ţi-a încredinţat-o?

— Am această onoare.
Bătrânul clătină din cap.
— Întrebuinţeaz-o cu chibzuinţă. Şi nu uita: doar întrebările potrivite primesc răspunsuri pe care să te poţi bizui. Şi, acum, să ne îngrijim de pregătirea ofrandelor pentru duhul Nilului.
Marele Preot se îndepărtă bodogănind.
— Mă urăşte, observă Iker.
— Socoate că niciun străin nu e bine-venit la Abydos. Totuşi, vorbele tale l-au mişcat adânc, şi n-o să pună piedici în calea noastră.
— Ce dulce e cuvântul „noastră”! Sigur n-aş fi izbutit.
— N-ai să mai fi niciodată singur, Iker.
Împreună, cei doi străbătură drumul rezervat procesiunilor, mărginit de o parte şi de cealaltă de trei sute şaizeci şi cinci de măsuţe pentru ofrande, încărcate cu mâncăruri şi băuturi. Amintind de partea văzută şi de cea nevăzută a anului, ele sacralizau fiecare dintre zilele lui. În felul acesta se celebra un ospăţ veşnic, oferit *KA*-ului puterilor divine. La rândul lor, acestea umpleau bucatele.
Având în vedere însemnătatea sarcinii, mai mulţi preoţi temporari dădeau o mână de ajutor preotului permanent care se îngrijea de jertfele de apă zilnice. Dar niciunul nu simţea prea mare tragere de inimă, căci tot mai des se făceau auzite felurite zvonuri legate de revărsarea Nilului. Unii mergeau până într-acolo încât se temeau că ea va lipsi cu desăvârşire. Şi cum să nu se gândească la tot ce putea fi mai rău, când Pleşuvul nu dezminţise aceste rumori?
Lui Iker i-ar fi plăcut să descopere întregul ţinut, cu toate monumentele, dar misiunea sa nu-şi mai avea rostul dacă valurile aducătoare de rod nu se iveau. Lipsite de mâlul hrănitor, câmpurile ar fi rămas sterpe.
— De ce constelaţia Orion întârzie să apară? o întrebă el pe Isis.
— Răul atinge în acelaşi timp şi cerul, şi pământul.
— Atunci înseamnă că nu e pricinuit de o făptură omenească!
Tăcerea lui Isis îl îngrijoră pe Iker. Oricare ar fi fost puterile iniţiatorilor din Abydos, cum să biruie ei un astfel de vrăjmaș? Arborele vieţii se bucura doar de un scurt răgaz, căci alte furtuni se pregăteau să-l doboare. Prevestitorul avea la îndemână, pesemne, unul sau mai mulţi complici, atât de bine

ascunşi, încât scăpaseră atenţiei Pleşuvului. Iar el, Iker, proaspăt sosit pe aceste meleaguri, trebuia să-i dea în vileag!

Isis îl conduse până la templul lui Sesostris, menit să dureze milioane de ani. Aici, preoţii permanenţi înălţau rugăciuni pentru creşterea apelor. Tânăra femeie îi prezentă Fiului regal pe cele şapte muzicante însărcinate să desfete prin cântările lor sufletul divin, pe Slujitorul lui *KA* – cel care venera şi păstra trează energia spirituală, astfel încât să întărească legăturile confreriei cu nevăzutul pe cel care vărsa jertfa de apă proaspătă pe mesele de ofrandă, pe cel care veghea asupra integrităţii marelui trup al lui Osiris şi pe preotul în stare să vadă tainele.

Nu fără uimire, toţi observară că Fiul regal ducea cu el paleta de aur. Şi, judecând după atitudinea Pleşuvului, Iker se bucura de un respect mai presus de orice îndoială.

Nebăgând în seamă privirile îndreptate spre el, când pline de admiraţie, când bănuitoare, trimisul faraonului descoperi sanctuarul. Încercând ciudatul simţământ că-l cunoştea dintotdeauna, trecu pe lângă pilon, apoi printre statuile colosale ce-l înfăţişau pe monarh în chip de Osiris, pătrunse în sala al cărei tavan acoperit de stele era susţinut de coloane şi se reculese în faţa picturilor ce-l reprezentau pe suveran laolaltă cu divinităţile.

După ce medită îndelung, Fiul regal vorbi către adunarea preoţilor permanenţi:

— Suntem în cea de-a doua zi a lunii lui Thot, şi Orion încă nu a apărut. Lucrul acesta neobişnuit arată înverşunarea celui mai aprig duşman al nostru, Prevestitorul. Aşa că nu putem sta cu braţele încrucişate.

— Şi care ar fi sfatul tău? grăi Pleşuvul.

— Să întrebăm paleta de aur.

Şi, fără întârziere, Iker scrise pe ea: „Ce forţă poate stârni revărsarea apelor?”

Întrebarea se şterse treptat, şi în locul ei se ivi răspunsul: „Lacrimile zeiţei Isis”.

— Preotesele permanente să nu mai piardă vremea, hotărî Pleşuvul. Să înceapă fără zăbavă săvârșirea ritualurilor cuvenite.

Recunoscând-o pe Isis drept mai-marea lor, slujitoarele lui Osiris urcară pe acoperişul templului.

Fiica lui Sesostris rosti primele cuvinte ale poemului de dragoste închinat cerului:

Orion, fie ca strălucirea ta să străpungă întunericul. Eu sunt steaua Sothis, sora ta, eu îţi rămân credincioasă şi nu te părăsesc. Alungă noaptea, trimite fluviul de sus pe pământul nostru şi potoleşte-i setea.

Iker şi preoţii permanenţi se retraseră.

Ajuns în faţa templului. Fiului regal i se păru că îl pândeşte cineva. Dar cum era cu putinţă una ca asta aici, la Abydos, într-o lume de linişte şi pace adâncă pe care doar căutarea sacrului ar fi trebuit s-o însufleţească? Iker s-ar fi lăsat bucuros în voia plăcerii de a contempla aceste meleaguri care îl vrăjeau, dar nu îi era îngăduit să uite de misiunea pe care-o avea.

Şi, cum nu zări pe nimeni în preajmă, îşi ridică ochii spre cer. De hotărârea sa atârna soarta Abydosului şi a întregului Egipt.

☥☥☥

În clipa când privirea lui Iker căzu asupra lui, Prevestitorul se ascunse după un zid. În cel mai rău caz, tânărul n-ar fi zărit decât un preot temporar pe care, la o adică, l-ar fi putut întreba ce căuta acolo.

Dar Fiul regal se mulţumi să admire apusul soarelui.

Să-şi urmărească prada, s-o surprindă departe de ceilalţi şi s-o lovească nu era treabă uşoară. Pătrunzând în locuri interzise. Prevestitorul ar fi trezit bănuieli şi, poate, ar fi fost chiar izgonit din Abydos. Aşa că mai bine să cerceteze încet şi sigur întinsul ţinut al lui Osiris.

Să-l ucidă pe Iker nu-l mulţumea îndeajuns. Moartea sa trebuia să zdruncine inimile tuturor într-atât încât să-i descurajeze şi să semene jalea în acest regat care se credea la adăpost de o asemenea nenorocire.

Sprinten şi ager în ciuda înălţimii sale, Prevestitorul se folosi de întunericul ce cobora pentru a se întoarce în sărăcăciosul său dormitor. Shab Strâmbu’ avea grijă să-i aducă destulă sare, spuma lui Seth, adunată din deşertul apusean în timpul marilor călduri. Ea îi potolea setea, îl hrănea şi îi păstra vie energia sa de animal de pradă.

☥☥☥

Fermecat de frumuseţea constelaţiilor ce împodobeau trupul uriaş al lui Nut, Zeiţa-Cer, pe Iker nu-l birui somnul. Se gândea la bătălia îndârjită a soarelui împotriva puterilor întunecate, la periculoasa lui călătorie nocturnă al cărei sfârşit rămânea nesigur. Străbătând trupul lui Nut, el strângea lumina stelelor şi trecea, pe rând, de porţile ce duceau spre renaştere.

Dar, oare, viața fiecăruia nu însemna aceeaşi călătorie? Şi a i te supune nu dădea rost întregii existente?

Începând cu prima sa moarte, în mijlocul mării nestăvilite, Iker trăise multe încercări, cunoscuse îndoieli crude şi săvârşise greşeli cumplite. Dar nu se oprise din drum, acest drum ce-l purtase până la Abydos, către nemăsurata bucurie de a trăi alături de Isis.

Când ultima rămăşiţă a nopţii pierea şi zorii îşi vesteau trezirea, cerul îşi schimbă deodată înfăţişarea, de parcă o nouă lume se năştea.

O tăcere adâncă se înstăpâni peste Marele Ţinut.

Toate privirile se îndreptară spre steaua care, după mai bine de şaptezeci de zile de îngrijorătoare dispariţie, apăru iară, străbătând bolta de flăcări.

Încă o dată, minunea se înfăptuise. În dreptul Abydosului, fluviul se umflă, se lăţi, şi duhul Nilului, Hapy, se repezi, drăgăstos, să întâlnească malurile. Lacrimile lui Isis dezlănţuiseră inundaţia şi-l reînviaseră pe Osiris.

3.

În sfârşit, Memphisul putea să dea frâu liber bucuriei! În ciuda unei mici întârzieri, inundaţia avea să fie puternică, dar nu pustiitoare. De la cel mai bogat până la cel mai sărman, egiptenii îl proslăveau pe faraon, care izbutise să păstreze armonia dintre cer şi pământ. Celebrarea ritualurilor făcuse ca steaua cea bună să apară din nou şi anotimpurile să urmeze unul după altul potrivit legii lui Maat. Încă o dată, Cele Două Regate scăpaseră de năpastă.

Dar veştile minunate nu-i readuseseră zâmbetul pe buze lui Sobek, căpetenia gărzilor din întregul regat. Din cale-afară de vânjos, aspru şi neînduplecat, urându-i pe curtenitori, pe cei mieroşi şi pe cei făţarnici, Sobek îl venera pe Sesostris încă de la începutul domniei acestuia. Să-l apere era grija lui de

căpătâi. Din păcate, regele nu pregeta să-şi pună adesea viaţa în primejdie şi nu dădea ascultare sfaturilor ce-l îndemnau la prudentă. De aceea, Sobek continua să pregătească el însuşi gărzile însărcinate cu paza apropiată a suveranului. Iar palatul, fără a se preschimba într-o fortăreaţă, devenise un adăpost în care luptătorii din umbră ai Prevestitorului, oricât ar fi fost ei de pricepuţi, nu mai puteau să pătrundă.

Creşterea apelor aducătoare de rod scăpase capitala de povara neliniştii. Fără să se îndoiască vreo clipă de puterea binefăcătoare a regelui, Sobek se îngrijora la gândul ceremoniei de început de an, în timpul căreia demnitarii şi mai-marii meşterilor ofereau daruri faraonului. Asigurarea pazei lui Sesostris în asemenea împrejurări se lovea de unele greutăţi de nebiruit. Dacă un ucigaş s-ar fi amestecat în mulţime şi ar fi încercat să se năpustească asupra regelui, gărzile l-ar fi împiedicat să-şi atingă ţinta, dar, dacă unul dintre înalţii slujbaşi de la curte se număra printre credincioşii Prevestitorului, cum să-i vină de hac? Apropiindu-se de monarh pentru a-i înmâna darurile, ar fi avut vreme să-l atace înainte ca Sobek să-l poată opri.

Să-i controleze până la piele pe cei prezenţi ar fi fost cea mai nimerită rezolvare. Dar vai! Regulile de la curte şi bunul-simţ nu îngăduiau aşa ceva. Prin urmare, lui Sobek nu-i mai rămânea decât să stea cu ochii în patru şi să se repeadă, la o adică, asupra nemernicului, cu iuţeala unui fulger.

Primul care păşi înaintea faraonului fu vizirul Khnum-Hotep, bătrân şi cu trupul îngreunat. Era devotat lui Sesostris, iscusit şi respectat de toţi, aşa că, din partea lui, Sobek n-avea a se teme de nimic. La fel şi în privinţa comandantului armatei, asprul general Nesmontu, a Marelui Trezorier Senankh, cu înfăţişare de om vesel, dar cu o fire neînduplecată şi a mai-marelui peste toate lucrările faraonului, Sehotep, elegant şi cu purtări alese.

La picioarele perechii regale, aceştia depuseră un colier lat, simbol al celor nouă puteri creatoare, o sabie din electrum – amestec de aur şi argint –, o capelă micuţă din aur şi un vas din argint umplut cu apă proaspătă, dătătoare de noi puteri. După ei veni Medes, Secretarul Casei Regelui, purtând un sipet încărcat cu aur, argint, lapislazuli şi turcoaze.

Sobek nu-l suferea defel pe acest om scund şi îndesat, despre care însă slujbaşii din Memphis aveau numai cuvinte de laudă. Însărcinat să întocmească decretele regale şi să le trimită în toate colţurile Egiptului, în Nubia şi în Syro-Palestina, Medes îşi ducea la bună împlinire îndatoririle cu o sârguință pilduitoare. Mulţi demnitari îi prevesteau un viitor strălucitor, căci Medes se arăta devotat peste măsură muncii sale.

Se înșiruiră apoi vreo cincizeci de curteni, care mai de care mai smerit, întrecându-se unul pe altul în linguşeli.

Ceremonia se desfăşură mai departe, iar nervii lui Sobek se încordau din ce în ce. Păzitorul lua aminte la gesturile tuturor, străduindu-se să ghicească ce avea de gând fiecare.

Oare un luptător din umbră ar fi fost îndeajuns de nebun sau de ameţit de vreo licoare încât să-l atace pe Sesostris, pe acest uriaş cu faţă severă şi privire atât de sfredelitoare încât îl încremenea pe cel cu care vorbea? Pleoapele sale grele îndurau suferinţa şi neştiinţa oamenilor, iar urechile sale mari desluşeau vorbele zeilor şi rugăminţile poporului său.

Sesostris se născuse faraon. Păstrător al unei puteri neomeneşti, *KA*-ul, transmise din rege în rege, îi făcea să pară vrednici de râs, prin simpla sa prezenţă, pe cei îndărătnici şi pizmaşi. Şi nu înfăptuise el minuni, precum stârnirea inundaţiei sau îmblânzirea apelor, înlăturarea privilegiilor guvernatorilor de provincii, unirea Celor Două Regate sau aducerea păcii în Canaan şi în Nubia? Faima suveranului nu înceta să sporească şi, adesea, domnia sa era asemuită cu cea a lui Osiris.

Nedând atenţie cuvintelor ce-l ridicau în slăvi, urând linguşelile, Sesostris nu se lăuda niciodată cu izbânzile sale şi se gândea doar la piedicile ce-l aşteptau. Să cârmuiască ţara, nelăsând-o să se abată de la Calea lui Maat, să întărească unirea, să-l protejeze pe cel sărman de cel puternic, să nu îngăduie slăbirea legăturii cu divinităţile erau treburi anevoioase care ar fi istovit până şi un gigant. Iar regele nu-şi îngăduia o clipă de răgaz, căci trebuia să vegheze la toate acestea pentru ca supuşii săi să doarmă liniştiţi.

Pe deasupra, Sesostris avea de înfruntat un potrivnic de temut, Prevestitorul, hotărât să răspândească răul, cruzimea şi credinţa oarbă. Însă Egiptul şi faraonul stăteau în calea izbânzii acestuia, iar el încercase să-i rănească drept în inimă, aruncând o vrajă năprasnică asupra Arborelui vieţii, salcâmul lui Osiris

din Abydos. Deşi acesta fusese tămăduit, Sesostris nu-şi găsea liniştea şi nu dădea crezare veştilor despre moartea Prevestitorului într-un colţ pierdut al Nubiei. Oare dispariţia lui nu era cumva doar o înşelătorie, care să ascundă de ochii egiptenilor pregătirea unui nou atac?

Desigur, construirea unei piramide la Dachur, a unui templu menit să dăinuiască milioane de ani şi a unui locaş de veci la Abydos, precum şi a unui brâu de fortăreţe între Elephantina şi cea de-a doua cataractă zădărniciseră planurile vrăjmaşului. Dar acesta era în stare să conducă un grup numeros de luptători bine ascunşi printre locuitorii din Memphis, ştia să se adapteze împrejurărilor, să-i ademenească pe slujbaşi, să tragă foloase de pe urma slăbiciunilor oamenilor şi să lucreze pe ascuns. Departe de a fi învins, Prevestitorul continua să ameninţe Egiptul.

Când mai-marele sculptorilor din Memphis se prezentă la rândul său înaintea perechii regale, Sobek se încordă şi mai tare. Omul părea demn de încredere, numai că Păzitorul nu cunoştea înţelesul acestui cuvânt.

— Luminăţia Ta, rosti meşterul, oferindu-i faraonului un mic sfinx din alabastru cu chipul acestuia, o sută de statui simbolizând *KA*-ul regal vă stau acum la dispoziţie.

Fiecare provincie avea să primească cel puţin o astfel de statuie, chezaş al unităţii regatului. Dioritul, ale cărui culori mergeau de la negru până la verde-închis, dădea sculpturilor putere şi severitate. În aceste reprezentări ale unui monarh vârstnic, cu faţă gravă şi urechi mari, nu exista nicio urmă de trufie, ci doar voinţa de a spori strălucirea lui *KA.* Astfel, o forţă mai presus de cele pământene îşi va răspândi de-acum înainte în Egipt binefacerile, respingând blestemele Prevestitorului.

Ceremonia se apropia de sfârşit.

Sobek îşi şterse fruntea cu dosul mâinii. Unii îşi vor bate joc de el, învinuindu-l că prea vede peste tot doar rele şi că măsurile sale de pază întrec orice închipuire. Dar el nu se sinchisea de vorbele lor răutăcioase, căci nu avea de gând să-şi schimbe obiceiurile.

Ultimul purtător de daruri, un bărbat uscăţiv şi pipernicit, căra în braţe un vas din granit.

Deodată, răgetele unui măgar, uimitor de puternice, îl pironiră locului, când mai avea doar cinci paşi până la platforma unde stătea perechea regală.

Răsturnând doi soldaţi, un dulău enorm tăbărî asupra slăbănogului, trântindu-l la pământ. Din vas țâșniră vreo zece vipere care împrăştiară spaima printre oaspeţi.

Sobek şi oamenii săi uciseră târâtoarele cu lovituri de baston. Suferind din pricina numeroaselor muşcături, bărbatul trăgea să moară.

Sub paza gărzilor, perechea regală se retrase în linişte.

Mândru de isprava sa, câinele primi bucuros mângâierile unui voinic cu faţă pătrată, sprâncene stufoase şi pântece rotund.

Sobek se apropie.

— Frumoasă treabă, Sekari.

— Felicită-i pe Vânt-de-Miazănoapte şi pe Sângerosul. Măgarul a dat alarma, iar câinele n-a zăbovit. Cei doi prieteni ai lui Iker i-au salvat viaţa Luminăţiei Sale.

— Li se cuvin cele mai alese laude! Îl cunoşti pe atacator?

— Nu l-am văzut niciodată.

— Şerpii lui i-au făcut de petrecanie. Tare aş fi vrut să-i pun câteva întrebări, dar ai putea să juri că netrebnicii ăştia simt o plăcere nespusă de a ne tăia orice fir care să ne ducă la căpetenia lor. Căutările tale înaintează?

— Deşi stau cu urechile ciulite zi şi noapte, n-am dat de vreo urmă.

Îndeplinind misiuni tainice încredinţate de Sesostris, Sekari avea harul de a se amesteca lesne printre oameni de toate soiurile, îndemnându-i cu felul său de a fi la destăinuirile cele mai neaşteptate. La nevoie, ştia să se facă nevăzut, iar de la o vreme tot încerca să descopere vizuina luptătorilor din umbră. După moartea sacagiului şi câteva arestări neînsemnate, strădaniile lui Sobek fuseseră zadarnice. Bănuitor, duşmanul se ascundea cu viclenie.

— Fără îndoială, am slăbit legăturile dintre ei, rosti Sekari, deci le-am şubrezit şi planurile. Încercarea lor de acum nu ţi se pare o lovitură deznădăjduită?

— Nu prea, îşi dădu cu părerea Sobek. Protejarea faraonului într-o asemenea împrejurare şi într-un astfel de loc ţinea mai degrabă de noroc. Slăbănogul avea sorţi de izbândă.

Nemernicii ăştia au primit câteva lovituri grele, dar nu se dau bătuţi!

— Nici nu m-am îndoit vreodată.

— Crezi că Prevestitorul a murit?

Sekari şovăi.

— Unele triburi nubiene îl urăsc cu sălbăticie.

— Memphisul a suferit din plin şi o mulţime de nevinovaţi au pierit din pricina acestui demon. Zvonul despre moartea lui e foarte potrivit ca să ne adoarmă bănuielile. Oare ce grozăvii mai pune la cale?

— Plec iar la vânătoare, îl înştiinţă Sekari.

☥☥☥

Medes era în culmea furiei. De ce nu fusese prevenit despre această încercare de ucidere a faraonului? Viguros la cei peste patruzeci de ani ai săi, rotofei din pricina lăcomiei, cu faţa visătoare şi părul negru lipit de ţeastă, cu gambele scurte şi labele picioarelor umflate de grăsime, demnitar de vază şi slujbaş neobosit, Medes câştigase aprecierea regelui şi a vizirului, însărcinat să întocmească decretele faraonului şi să le răspândească degrabă, el conducea o armată de scribi dintre cei mai iscusiţi şi hotăra mişcările unei mici flote de corăbii iuţi.

Cine l-ar fi bănuit că-i dă ascultare Prevestitorului? Asemenea omului său de încredere, Gergu, şi preotului permanent din Abydos, Bega, Medes lua parte la uneltirile Răului. În palma lor, un cap micuţ al lui Seth, săpat adânc, se înroşea, provocând suferinţe de neîndurat, la cea mai măruntă dorinţă de trădare.

Dar cum de ajunsese Medes să fie părtaş la o asemenea nelegiuire? Motivele nu lipseau. De multă vreme, Casa Regelui ar fi trebuit să primească în sânul ei un slujbaş atât de dibaci ca el. Neîndoielnic, rangul de vizir i se cuvenea, ca simplă treaptă înaintea dobândirii puterii supreme. Medes se simţea în stare să cârmuiască Egiptul. Nu avea el, oare, neasemuite însuşiri de administrator şi conducător de oameni? Şi, cu toate acestea, nu i se îngăduia nici acum să intre în templul acoperit şi în locurile tainice ale sanctuarelor, mai ales în cele din Abydos, de unde Sesostris îşi trăgea adevărata forţă.

Prin urmare, îi rămânea o singură cale: să-l ucidă pe monarh.

Însă dincolo de această ambiţie întemeiată, Medes trebuia să mărturisească şi faptul că Răul îl fermeca şi îl atrăgea, căci

niciun potrivnic nu-i putea ţine piept. De aceea, întâlnirea cu Prevestitorul, în ciuda câtorva aspecte înspăimântătoare, îi întrecuse toate speranţele.

Bărbatul acesta ciudat era înzestrat cu puteri neobişnuite şi, mai ales, nu se temea de atacuri vitrege ale sorţii. Urmând un plan neîndurător, socotea dinainte fiecare lovitură, prevăzându-le pe cele ce dădeau greş şi întorcându-le pe viitor în favoarea sa.

Nu departe de bogata şi eleganta sa locuinţă din centrul oraşului, Medes se ciocni de un bărbat greoi şi, fără îndoială, ameţit de vinul băut.

— Sesostris e teafăr şi nevătămat? întrebă Gergu, responsabil principal al hambarelor.

— Din nenorocire, da.

— Carevasăzică, zvonurile sunt false! Aţi fost înştiinţat despre acest atac?

— Nu, din păcate. Buzele groase ale lui Gergu se albiră. Prevestitorul nu mai are nevoie de serviciile noastre!

Beţiv şi iubitor de lupanare, Gergu îşi datora slujba lui Medes şi, în ciuda câtorva neînţelegeri, se supunea poruncilor sale. Îngrozit de Prevestitor, îl asculta şi pe acesta orbeşte, temându-se că, altminteri, l-ar fi aşteptat pedepse grele.

— Nu te pripi. Poate a fost o idee de-a Libanezului.

— Suntem pierduţi!

— Tu eşti încă liber, eu la fel. Dacă Sobek Păzitorul ne bănuia, ne-am fi aflat deja în temniţă.

Aceste vorbe îl potoliră pe Gergu.

Dar liniştea nu ţinu mult, căci un val de spaimă puse iar stăpânire pe el.

— Prevestitorul a murit! Descumpăniţi, discipolii săi săvârşesc fapte nesăbuite.

— Nu te pierde cu firea, îl povăţui Medes. O căpetenie de teapa lui nu dispare ca un răufăcător oarecare. Atacul nu s-a petrecut la întâmplare. Slăbănogul ăla curajos ar fi trebuit să reuşească. Dacă nu apăreau măgarul şi câinele, viperele i-ar fi muşcat pe faraon şi pe Marea Soţie regală. Aliaţii noştri din Memphis şi-au dovedit puterea. Închipuie-ţi nedumerirea lui Sobek Păzitorul! S-a făcut de râs, şi o să fie socotit un nepriceput. Iar dacă faraonul are să se lipsească de el, iată-ne scăpaţi de-o grijă.

— Eu nu mi-aş pune mari speranţe! Neisprăvitul ăsta e mai sâcâitor decât o căpuşă.

— O gânganie… Bine zici, scumpul meu Gergu! O să-l strivim pe Păzitor sub sandalele noastre. Şi ce mari isprăvi a făcut, la urma urmelor? Doar câteva arestări fără însemnătate! Trupa luptătorilor din umbră e neatinsă.

Cu limba uscată, Gergu simţea o sete chinuitoare.

— Aveţi bere tare?

Medes zâmbi.

— Să-mi lipsească aşa ceva ar fi nebunie curată! Haide să te mai întremezi puţin.

O poartă grea cu două canaturi împiedica intrarea în vasta locuinţă a Secretarului Casei Regelui. Alături se vedea odăiţa paznicului care îi alunga neîntârziat pe oaspeţii nepoftiţi.

Paznicul se înclină adânc înaintea stăpânului său.

În spatele zidurilor înalte, se întindea o grădină cu un bazin cu apă înconjurat de sicomori, spre care dădeau uşile cu obloane din lemn şi vitralii.

Abia se aşezară Medes şi Gergu la adăpostul terasei, că un slujitor le şi aduse bere rece.

Gergu bău cu lăcomie.

— Nu cunoaştem adevărata misiune a Fiului regal Iker la Abydos, zise Medes, abătut.

— Dar aţi întocmit un decret în această privinţă! se miră Gergu.

— Că i s-au dat puteri depline nu mă uimeşte, dar pentru ce?

— N-aţi putea să aflaţi mai multe?

— Şi să atrag astfel atenţia membrilor Casei Regelui asupra mea? Dar nu-mi plac lucrurile care nu sunt limpezi. Mergi la Abydos, Gergu. Rangul tău de preot temporar o să te ajute să capeţi informaţii mai sigure.

4.

Întâi de toate, materialele.

Piatra, lemnul şi papirusul trebuiau să fie dintre cele mai alese. În fiecare zi, Iker stătea de vorbă cu meşterii, fără să-i privească de sus. Astfel îşi făuri un renume de om neînduplecat, care pune mai presus de orice sarcinile sale, dar care îşi respectă semenii.

Observându-l pe Fiul regal cu ochi lipsiţi de îngăduinţă, Pleşuvul văzu că acesta devenea pe zi ce trece un obişnuit al Abydosului. Temându-se la început că tânărul se va pripi şi se va folosi în mod nechibzuit de puterile sale, împărţind porunci în stânga şi-n dreapta, Marele Preot îi aprecia acum bunul-simţ şi purtările cumpătate.

— Meşterii te preţuiesc, îi dezvălui el lui Iker. O ispravă vrednică de laudă, într-adevăr! Prietenia acestor voinici, mai degrabă ursuzi, nu se câștigă lesne. Dar nu uita că răgazul pe care-l avem e scurt: peste două luni începe celebrarea Misterelor lui Osiris. Niciun obiect nu trebuie să lipsească.

— Sculptorii muncesc la noua statuie a lui Osiris, tâmplarii, la barca lui sacră, şi cu toţii îmi dau socoteala în fiecare zi. La rândul meu, veghez să fie isprăvite la vreme rogojinile, jilţurile, coşurile, sandalele şi pânzeturile. Cât despre papirusuri, menite să poarte scrierile rituale, ele vor dăinui mii de ani.

— Nu râvneai parcă să devii scriitor?

— Am alte îndatoriri de îndeplinit acum, dar dorinţa de a scrie îmi dă ghes la fel ca înainte. Oare hieroglifele nu alcătuiesc arta cea mai înaltă? În ele se întruchipează cuvintele puterii transmise de către zei. Însă nicio scriere nu întrece ritualurile. Dacă voi putea cândva să iau parte la formularea lor, chemarea mea se va împlini.

— Dar, de vreme ce ţi-a fost încredinţată paleta de aur, nu ţi-ai atins ţinta?

— Nu o întrebuinţez decât atunci când împrejurări grave o cer şi niciodată în interes personal. Ea aparţine faraonului, Abydosului şi Cercului de Aur.

Pleşuvul păru nedumerit.

— Ce ştii despre Cerc?

— El este culmea spiritualităţii noastre, singurul în stare să păstreze neatinse energiile zămislitoare şi înţelepciunea strămoşilor.

— Vrei să faci parte din el?

— Viaţa mea a fost punctată de minuni. Cred şi în aceasta.

— Totuşi, nu te lăsa pradă viselor şi munceşte mai departe din răsputeri.

În amurg, Iker se întâlni cu Isis. Puţin câte puţin, ea îl ajuta să descopere nenumăratele bogăţii ale ţinutului lui Osiris. În seara aceasta, se reculeseră pe malul Lacului Vieţii.

— Nu seamănă cu niciun altul, îi destăinui tânăra femeie. Doar preoţilor permanenţi li se îngăduie să se purifice în el şi să soarbă astfel puterea lui Nun. În timpul celor mai însemnate sărbători şi când se desfăşoară marile mistere, Anubis însuşi se foloseşte de apa acestui lac: spală măruntaiele lui Osiris, ca să nu putrezească. Doar un iniţiat ştie să contemple acest mister.

— Dar tu l-ai contemplat.

Isis nu răspunse.

— De când mi-ai ieşit în cale, am priceput că tu nu eşti o femeie ca oricare alta. Lumea cealaltă îţi însufleţeşte privirea şi îmi arăţi un drum a cărui natură eu nu o cunosc. Mă las în voia ta, călăuza mea, dragostea mea.

Apa strălucea cu mii de scânteieri, în culori de argint şi de aur. Îmbrăţişaţi, cei doi tineri gustară o clipă de neînchipuită fericire.

De-acum înainte, Iker aparţinea Abydosului. Îşi găsise adevărata patrie, Marele Ţinut.

— De ce te nelinişteşte Arborele vieţii? o întrebă el pe Isis.

— Această pace coborâtă peste Abydos nu e deplină, o forţă întunecată dă târcoale salcâmului. Ritualurile de fiecare zi o îndepărtează, dar ea revine mereu, neobosită. Iar dacă puterea îi sporeşte, o să izbutim oare să-i ţinem piept?

— Pleşuvul e stăpânit şi el de aceasta îngrijorare?

— Şi-a pierdut somnul tot frământându-se şi încercând să înţeleagă dincotro vin undele vătămătoare.

— Oare chiar din Abydos? Să fie cu putinţă?

Privirea lui Isis se întunecă.

— Trebuie să ne gândim şi la un astfel de lucru.

— Temerile regelui se adeveresc! Pesemne că unul dintre trimişii Prevestitorului a biruit toate opreliştile şi pregăteşte calea pentru viitorul atac al stăpânului sau.

Preoteasa tăcu, părând să-i dea dreptate.

— Atunci să nu ne mai ascundem după deget, hotărî Iker. N-am stat încă de vorba cu preoţii permanenţi, căci voiam să cunosc mai întâi lumea Abydosului. Dar iată-mă nevoit să încep căutările.

— Nu cruţa pe nimeni şi găseşte adevărul.

☥☥☥

Comandantul forţelor de apărare din Abydos avea s-o controleze el însuşi pe frumoasa Bina, care, supusă, nu dădu niciun semn că s-ar supăra.

— Îmi pare rău, frumoasa mea. Poruncile sunt porunci.

— Înţeleg, comandante. Totuşi, de-acum mă cunoşti destul de bine.

— Paza înseamnă aceleaşi sarcini ce trebuie îndeplinite în fiecare zi. Dar îţi mărturisesc că există altele şi mai plictisitoare.

Zâmbitoare şi liniştită, Bina îi îngădui comandantului s-o atingă.

— Ce-aş putea, oare, să ascund sub fusta mea scurtă? Cât despre coş, e gol.

Roşu la faţă şi pus în încurcătură, ofiţerul se trase în lături. Cu toate că îşi ducea la bun sfârşit îndatoririle, reuşea cu greu să-şi înfrâneze pornirile faţă de această minunată brunetă, blândă şi ascultătoare.

— Îţi place munca pe care o faci, Bina?

— Să-i slujesc pe preoţii permanenţi e pentru mine o onoare la care nici nu îndrăzneam să visez. Şi acum, iartă-mă, dar nu vreau să întârzii.

Regina nopţii se îndreptă către una dintre dependinţele templului lui Sesostris. Aici primi pâine proaspătă şi un urcior de bere pe care trebuia să le ducă preotului însărcinat să vegheze asupra integrităţii marelui trup al lui Osiris şi să verifice peceţile de pe uşa mormântului marelui zeu.

Nici unui preot temporar nu-i era îngăduit să pătrundă în locul acela tainic. Asemenea celorlalte slujitoare, care se îngrijeau ca preoţilor permanenţi să nu le lipsească nimic, Bina se mărginea să care merindele până la locuinţele acestora, în care domnea mereu o curăţenie desăvârșită.

Păzitorul peceţilor citea un papirus.

— V-am adus mâncare şi băutură, rosti Bina cu glas domol şi plin de sfială.

— Mulţumesc.

— Unde să las pâinea şi urciorul?

— Pe măsuţa cea joasă din stânga intrării.

— Ce vreţi pentru prânz? Carne uscată, peşte sau coaste de vacă fripte?

— Astăzi, puţină pâine proaspătă îmi e de ajuns.

— Sunteţi bolnav?
— Asta nu te priveşte pe tine, micuţo.
Aşadar, preotul acesta se arăta la fel de ursuz ca toţi colegii săi, rămânând nesimţitor la farmecele Binei.
— Mi-ar plăcea atât de mult să vă fiu de folos.
— Vezi-ţi de treburile tale, doctorii noştri îşi cunosc meseria.
— Doriţi să-i înştiinţez?
— Dacă va fi nevoie, am s-o fac chiar eu.
Bina îşi lăsă ochii în pământ.
— Oare, din pricina sarcinilor voastre, nu vă pândesc anumite primejdii?
— La ce te gândeşti?
— Mormântul lui Osiris nu împrăştie în jur o energie de temut?
Chipul preotului se înăspri.
— Cauţi să încalci tainele, fetiţo?
— Oh, nu! Sunt doar puţin... speriată. Se povestesc multe despre Osiris şi despre mormântul său! Unii pomenesc chiar de duhuri înspăimântătoare care îşi urmăresc duşmanii ca să le bea sângele.
Preotul tăcu. N-avea niciun rost să se împotrivească acestor credinţe care ajutau, de fapt, la protecţia sălaşului zeului.
— Sunt gata oricând să dau ascultare poruncilor voastre, grăi Bina, dăruindu-i ursuzului cel mai frumos zâmbet cu putinţă.
Zadarnică strădanie, căci preotul nici nu-şi ridică ochii spre ea.
— Întoarce-te acolo unde se coace pâine şi se umplu urcioarele cu bere, fetiţo, şi îngrijeşte-te de munca ta.

☥☥☥

Stând de vorbă cu preotesele lui Hathor, Iker nu găsi nimic care să-i stârnească bănuielile. Devenită Mare Preoteasă după moartea celei mai vârstnice dintre ele, Isis se străduia să-i înlesnească sarcina. Dar nicio învinuire gravă nu putea fi adusă surorilor ei, căci gândul le era doar la treburile de fiecare zi şi nu dăduseră îndărăt niciodată în faţa greutăţilor.
Ascultându-le, Fiul regal nu simţi nicio tulburare, căci preotesele îi răspunseră fără fereală la toate întrebările.
În felul acesta, Iker se încredinţă că părtaşul Prevestitorului nu se strecurase printre ele. În vreme ce-şi continua munca în tovărăşia meşterilor, Fiul regal încercă să afle cât mai multe

despre preoţii permanenţi, care nu-şi ascunseră de fel nemulţumirea.

Cel a cărui sarcină era tainică şi care vedea secretele se purtă întocmai cum dădeau de înţeles aceste cuvinte. După ce auzi întrebările Fiului regal, refuză, neînduplecat, să răspundă, arătându-i că el nu va vorbi cu altcineva, în afară de Pleşuv. Iar Marele Preot n-avea decât să hotărască singur ce se cuvine să-i transmită lui Iker.

☥☥☥

Pleşuvul nu se lăsă rugat şi repetă întocmai spusele preotului, din care se desprindea o învăţătură demnă de luat în seamă: doar iniţiaţilor în misterele lui Osiris le era îngăduit să cunoască tainele zeului. Iker nu se număra printre ei, aşa că preoţii trebuiau să păstreze tăcerea.

— O asemenea împotrivire faţă de un trimis al faraonului nu vi se pare lucru necurat? vru să ştie Iker.

— Dimpotrivă, fu de părere Pleşuvul. Acest bătrân tovarăş de drum îşi respectă cu străşnicie îndatoririle, în orice împrejurare. Doar păstrarea neatinsă a tainelor contează pentru el. Iar acestea n-au fost dezvăluite. Altminteri, dacă ne-ar fi trădat spre folosul Prevestitorului, Arborele vieţii pierea până acum, iar Abydosul dispărea.

Îndoielile lui Iker se risipiră pe dată.

☥☥☥

Slujitorul lui *KA*, însărcinat să venereze şi să ţină vie energia spirituală, îl pofti pe Fiul regal să celebreze, alături de el, memoria strămoşilor.

— Fără prezenţa lor, arătă preotul, legăturile cu nevăzutul s-ar destrăma puţin câte puţin. Şi, odată rupte, ne-am preschimba în nişte morţi care încă mai vieţuiesc.

Bătrânul şi Fiul regal cinstiră împreună statuile *KA*-ului lui Sesostris, în care se aduna puterea născută din stele. Încet, grav, preotul rosti formulele ce trezeau la viaţă sufletele regale şi sufletele celor drepţi. În fiecare zi, adânca sa învăţătură magică dădea roade.

— Asemenea tovarăşilor mei, îl lămuri el pe Iker, nu sunt decât o înfăţişare a făpturii veşnice a faraonului. Singur, nu exist. Unit cu spiritul său şi cu al celorlalţi preoţi permanenţi, iau parte la strălucirea lui Osiris, dincolo de nenumăratele forme de moarte.

Cum să fi fost un astfel de om complicele Prevestitorului?

☥☥☥

Iker se apropie de cel care veghea asupra integrităţii marelui trup al lui Osiris.

— Vreţi să-mi arătaţi uşa mormântului său?

— Nu.

— Regele mi-a încredinţat o misiune delicată şi încerc să nu supăr pe nimeni. Totuşi, trebuie să mă încredinţez de îndeplinirea fără cusur a sarcinilor sacre. Iar ale dumitale se numără printre acestea.

— Bine că mi-ai spus.

— Şi-acum, va învoiţi?

— Doar iniţiaţii în mistere pot ajunge până la mormântul lui Osiris. Să te îndoieşti de priceperea, de severitatea şi de cinstea mea ar însemna să mă jigneşti. Prin urmare, cuvântul meu îţi va fi de-ajuns.

— Îmi pare rău, dar cer mai mult de-atât. Verificarea peceţilor nu vă ia o zi întreagă. În timpul ce vă rămâne, cu ce anume vă îndeletniciţi?

Preotul se încordă.

— Ascult de poruncile Pleşuvului, şi orele unei zile se dovedesc adesea prea puţine pentru atâtea sarcini. Dacă el doreşte, o să vi le dezvăluie. Iar acum, tocmai am de îndeplinit una dintre ele.

☥☥☥

— Îl socot mâna mea dreaptă, îi spuse Pleşuvul lui Iker după ce acesta îi povesti despre încăpățânarea preotului. Puţin cam ursuz uneori, dar iscusit şi devotat. Eu însumi controlez trăinicia peceţilor şi nu am a-l învinui de nimic. Îţi închipui ce s-ar fi întâmplat deja dacă ne-ar fi trădat, aliindu-se cu Prevestitorul? Nu-ţi mai rămâne decât să te întâlneşti şi cu Bega, care e răspunzător de jertfele de apă vărsate zilnic pe mesele de ofrandă.

Înalt, cu chip respingător şi aspru, preotul îşi privi oaspetele de sus.

— Ziua a fost obositoare, mi-ar plăcea să mă odihnesc acum.

— Atunci vorbim mâine, zise împăciuitor Iker.

— Nu, cu cât isprăvim mai iute, cu atât mai bine! Eu şi restul preoţilor vă respectam rangul şi ne străduim să vă fim pe plac.

Cu toate acestea, cercetările voastre ne amărăsc. Să-i bănuiţi pe preoţii permanenţi din Abydos, ce grozăvie!

— Şi atunci, n-ar fi de dorit ca ei să-şi dovedească nevinovăţia?

— Dar nimeni n-o pune la îndoială, Fiule regal!

— Oare misiunea mea nu arată că lucrurile stau taman pe dos?

Bega păru nedumerit.

— Confreria noastră îl nemulţumeşte pe faraon?

— Luminăţia Sa simte că armonia acestui loc a fost tulburată.

— Şi care ar fi pricina?

— Faptul că pe pământul lui Osiris se găsește un părtaş al celui mai înverşunat duşman al nostru, Prevestitorul.

— Peste putinţă! se împotrivi, cu voce răspicată, Bega. Dacă un asemenea demon s-ar fi aflat aici, Abydosul l-ar fi respins îndată. Nimeni n-ar putea zdruncina legăturile strânse dintre preoţii permanenţi.

— Dârzenia pe care o arătaţi mă linişteşte.

— Fiul regal chiar a crezut, fie şi numai pentru o clipă, că unul dintre noi e trădător?

— Am fost nevoit să mă gândesc şi la aşa ceva.

Umbra unui zâmbet însufleţi chipul neclintit al lui Bega.

— Oare Prevestitorul, cu şiretenia lui, nu urmăreşte tocmai să ne dezbine, răspândind asemenea zvonuri? Dacă ne pierdem judecata, o să atragem asupra noastră prăpădul. Câtă dreptate a avut faraonul să vă trimită aici! În ciuda tinereţii voastre, arătaţi multă înţelepciune. Abydosul o să vă fie recunoscător.

Şi, astfel, căutările lui Iker ajunseră într-un punct mort.

5.

Împodobită cu un colier din patru şiraguri, cu cercei fini şi brăţări mari, înveșmântată cu o rochie lungă, plisată, şi o mantie ce-i lasă umărul drept descoperit, preoteasa lui Hathor se plecă înaintea lui Isis, mai-marea sa. Lui Nephtys, al cărei nume însemna „suverana templului”, regina îi încredinţase conducerea atelierului de ţesături din Memphis. Însă, tot din porunca reginei, îl părăsise acum pentru a merge degrabă la Abydos.

— Cea mai vârstnică dintre noi a murit, o înştiinţă Isis. O altă iniţiată trebuie s-o înlocuiască neîntârziat, ca să fim iară şapte. Mulţumită cunoaşterii adânci a ritualurilor, pe care ai dobândit-o, tu ai fost cea aleasă.

— Încrederea voastră mă onorează şi am să mă străduiesc să fiu demnă de ea.

Nephtys semăna în chip ciudat cu Isis. Aceeaşi vârstă, aceeaşi înălţime, aceeaşi formă a feţei, acelaşi trup zvelt. Aşa că legară pe dată prietenie, împărtăşindu-şi, fără oprelişti, gândurile. Unii chiar le luau drept două surori, fericite că s-au regăsit după multă vreme.

Isis o iniţie pe Nephtys în cele mai înalte mistere. Călăuzită de tânăra Mare Preoteasă, Nephtys străbătu Calea de Foc şi trecu de porţile ce duceau spre taina lui Osiris. Apoi fiica lui Sesostris îi povesti de-a fir a păr întâmplările nefericite ce loviseră Abydosul, fără să-i ascundă frământările sale.

Însărcinată să pregătească viitorul giulgiu al zeului pentru ceremonia ce urma să se desfăşoare în curând, Nephtys verifică inul recoltat. Doar din tulpinile foarte moi aveau să iasă, la sfârşit, ţesături frumoase. Înmuiate în apă până la înlăturarea părţii lemnoase, unele fibre nu putrezeau. După purificarea lor, desăvârşită de razele soarelui, se obţinea din ele un material ales şi fără cusur.

Isis şi Nephtys toarseră şi ţesură. Nicio umbră, nicio pată nu aveau să murdărească tunica de in alb pe care o va îmbrăca Osiris. Flacără şi lumină, acest veşmânt păstra misterul întreg.

După ce pregătiră fire răsucite cât mai lungi, cele două femei le înnodară. Apoi, făcându-le ghem şi strângându-le în oale de ceramică, întrebuinţară furcile vechi, rezervate urmaşelor zeiţei Hathor, şi respectară bine-cunoscuta regulă: şaizeci şi patru de fire de urzeală pe centimetru pătrat pentru patruzeci şi opt de fire de bătătură.

— Când pe Ra îl încearcă o adâncă osteneală, aminti Nephtys, sudoarea sa cade pe pământ, încolţeşte şi se preschimbă în in. Pătruns de lumina soarelui, hrănit de strălucirea lunii, el alcătuieşte scutecele pruncului şi giulgiul celui reînviat.

O capelă din Templul lui Osiris avea să adăpostească nepreţuitul veşmânt.

☥☥☥

— Am dat greş, stăpâne. Primesc orice pedeapsă hotărăşti că mi se cuvine.

În ciuda farmecelor sale, a smereniei prefăcute şi a desăvârșitului devotament pe care-l arătase, Bina nu izbutise să străpungă platoşa preoţilor permanenţi. Nici zâmbetul ei, nici cea mai bună bere, nici cele mai gustoase bucate nu le descreţiseră frunţile. Trecuse de la unul la altul, ca să nu trezească bănuielile preotului însărcinat să vegheze asupra peceţilor de pe uşa mormântului lui Osiris. Dar bărbatul nu se lăsase tras de limbă şi părea că nici nu vede trupul minunat al slujitoarei. Cu toate harurile pe care le avea şi cu toate că se străduise din răsputeri, Bina nu-şi atinsese ţelul.

Prevestitorul îi mângâie părul.

— Ne aflăm pe pământul vrăjmaşului, frumoasa mea, şi nimic nu se poate face lesne aici. Preoţii aceştia nu se poartă asemenea oamenilor de rând. Spusele tale arată că pun mai presus de orice îndatoririle pe care le au şi nu dorinţele lor. Aşa că n-are rost să ne primejduim vieţile prin vreo faptă nesăbuită.

— Mă… mă iertaţi?

— N-ai săvârșit nicio greşeală.

Bina îmbrăţişa genunchii stăpânului ei. Deşi îl plăcea mai mult cu barbă şi capul acoperit de turban, noua înfăţişare nu-i ştirbea defel puterea. Peste puţină vreme, Prevestitorul avea să sfarme toate zidurile de apărare, fie ele din piatră sau magice, ale slujitorilor lui Osiris.

— O să călcăm în curând sanctuarele tainice? întrebă ea, neliniştită.

— Nu-ţi face griji, o să reuşim până la urmă.

☥☥☥

Iker stătu de vorbă îndelung cu comandantul forţelor de pază ca să înţeleagă în ce fel era rânduită munca preoţilor temporari. Sculptori, pictori, desenatori, olari, brutari, berari, grădinari, purtători de ofrande, cântăreţi, muzicanţi şi tot soiul de alţi slujitori erau înşiraţi pe o listă, după priceperea fiecăruia, fără a se ţine seama de vârsta ori de rangul lor. Durata muncii putea să se întindă de la câteva zile până la câteva luni. Temporarii însufleţeau oraşul şi templele, trebăluind fără odihnă ca niciun soi de lipsuri să nu tulbure armonia ţinutului sacru.

Era cu neputinţă pentru Fiul regal să-i cheme pe toţi ca să le poată cerceta buna-credință. Dar comandantul nu avea îndoieli: nicio oaie râioasă nu pătrunsese pe pământul divin. Desigur, unii dovedeau mai multă tragere de inimă decât alţii, dar supraveghetorii îi descopereau iute şi nu-i cruţau pe trântori. Pe deasupra, orice plângere care ajungea la Pleşuv ducea la izgonirea neîntârziată şi pentru totdeauna a vinovatului.

Iker ţinu cu tot dinadinsul să-i întâlnească pe cei mai vechi şi pe cei mai sârguincioşi dintre preoţii temporari, şi discuţiile cu ei îl liniştiră. Într-adevăr, aceşti oameni, care înţelegeau însemnătatea sarcinilor primite, nu călcaseră niciodată hotarele dincolo de care nu le era îngăduit să treacă.

☥☥☥

Bina trecu pragul odăii în care Fiul regal asculta mărturisirile unui bătrân preot temporar care dorea să moară slujindu-l pe Osiris.

Deşi abia îl zărise pe Iker, femeia îl recunoscu numaidecât şi se trase înapoi atât de iute, încât fu cât pe ce să răstoarne coşul pe care-l purta pe cap. Din pricina unei raze de soare ce cădea pieziş, bătrânul nu desluşi decât o siluetă.

— Nu ne tulbura, micuţo. Lasă merindele afară.

Bina se supuse, apoi dispăru pe dată.

Carevasăzică, Fiul regal nu se mulţumea să stea de vorbă doar cu preoţii permanenţi! Dacă Bina ar mai fi făcut un pas, Iker ar fi dat cu ochii de ea.

Şi dacă netrebnicul acesta voia să-i vadă pe toţi temporarii, cum să scape de el?

☥☥☥

Deşi Abydosul îl fermeca, Gergu ura acest loc. Nu se simţea în largul său, spaima i se cuibărea în inimă şi gândurile cele mai negre îi dădeau târcoale. Oare atâtea riscuri îl vor conduce spre succes? Responsabilul principal al hambarelor s-ar fi mulţumit bucuros cu slujba sa, cu urciorul zilnic de bere tare şi cu cele mai pricepute fete din lupanarele Memphisului, dar Medes şi Prevestitorul îi cereau mai mult.

Oricât de mare i-ar fi fost dorinţa de a duce un trai mai paşnic, Gergu nu întrezărea nicio scăpare. Trebuia să le facă celor doi pe plac, nădăjduind că faraonul va fi iute înfrânt şi că Prevestitorul va cârmui Egiptul, înălțându-l pe el într-unul dintre cele mai înalte ranguri.

În aşteptarea acestui viitor plin de făgăduinţe, Gergu ajunse la Abydos pe o corabie ce căra mărfuri pentru preoţii permanenţi. Corabia trase lin la mal, unde comandantul forţelor de pază îl întâmpină pe Gergu.

— Te ţii bine, observă el.

— Mă îngrijesc de sănătatea mea, comandante.

— Îmi pare rău, dar ordinele mă obligă să verific încărcătura corăbiei.

— Pune-te pe treabă, dar nu zăbovi prea mult. Preoţii permanenţi nu îngăduie nicio întârziere.

— Nu-ţi face griji, oamenii mei sunt foarte pricepuţi.

Gergu aşteptă răbdător, sorbind berea slabă şi prea dulce pentru gustul lui. Ca întotdeauna, soldaţii nu descoperiră nimic care să dea de bănuit. Se îndreptă spre clădirea unde obişnuia să-l întâlnească pe Bega.

Rece, cu chipul împietrit, preotul nu părea bucuros să-şi revadă complicele.

— Care e pricina acestei vizite?

— Aducerea proviziilor. Dacă ne-am schimba obiceiurile, am isca tot felul de întrebări, nu?

Bega clătină din cap.

— Te întrebam despre adevărata pricină a călătoriei tale.

— Medes urăşte să cunoască lucrurile doar pe jumătate şi vrea să afle care e misiunea Fiului regal Iker.

— Dar, având în vedere rangul său, Secretarul Casei Regelui n-ar trebui s-o ştie cel mai bine?

— La drept vorbind, da. Însă de data asta decretul faraonului nu lămureşte misterul. Tu, în schimb, l-ai dezlegat, cu siguranţă.

Bega stătu pe gânduri câteva clipe.

— Am să-ţi înmânez o nouă listă cu mărfurile trebuincioase.

— Refuzi să-mi răspunzi?

— Să mergem lângă terasa Marelui Zeu.

— Ne apucăm iar de negoţul cu stele? Socot că ne-ar pândi primejdii prea mari.

Cei doi bărbaţi străbătură o cărare mărginită cu mese de ofrandă şi capele al căror număr sporea pe măsură ce se apropiau de scara lui Osiris.

Niciun trup neînsufleţit nu se odihnea în micile sanctuare, înconjurate de grădini. Ele adăposteau doar statui şi stele ce

îngăduiau celor care le ridicaseră să-i stea veşnic alături lui Osiris. Locul era pustiu şi învăluit într-o linişte adâncă. Din când în când, Bega se oprea şi ardea tămâie, „cea care divinizează”. Sufletul pietrelor vii se folosea de ea ca să urce la cer şi să se unească astfel cu lumina.

Bega pătrunse într-o capelă înconjurată de sălcii. Ramurile lor joase ascundeau intrarea.

„O să scoatem de aici vreo stelă micuţă, ba poate chiar două, gândi Gergu, şi o să le vindem celui ce dă mai mult. Încă un prilej straşnic de a ne îmbogăţi!”

— Urmează-mă, îi porunci Bega.

— Mi-ar plăcea mai degrabă să aştept afară.

— Urmează-mă!

Cu paşi şovăielnici, Gergu se supuse. I se părea că, deşi absenţi, morţii îl pândesc. Şi tulburându-le tihna nu avea să le stârnească, oare, mânia nimicitoare?

Înăuntrul monumentului răsări o nălucă!

Un preot înalt, cu ţeasta rasă şi ochii roşii, ce-l priveau atât de stăruitor încât Gergu rămase ţintuit locului.

— Nu, nu e cu putinţă… Nu sunteţi…?

— Cine mă trădează nu mai are mult de trăit, Gergu.

Săpat în palma mâinii sale, micuţul cap al lui Seth îi arse carnea atât de tare, încât fu cât pe ce să-i smulgă un strigăt de durere.

— Aveţi încredere în mine, stăpâne!

— Vorbele tale nu au nicio însemnătate pentru mine. Doar faptele contează. De ce-ai venit aici?

— Medes e neliniştit, mărturisi îndată Gergu. Vrea să cunoască adevărata însărcinare a lui Iker şi crede că Bega ar putea să i-o dezvăluie.

— Socoţi îndreptăţită dorinţa lui Medes?

Gergu simţi un nod în gât şi înghiţi cu greutate.

— Nimeni în afara voastră nu poate să judece asta, stăpâne.

— Bun răspuns, grăi acru Shab Strâmbu’.

Atacând întotdeauna din spate, roşcovanul înţepă ceafa lui Gergu cu vârful cuţitului său.

Hoţ mărunt, fără niciun viitor, Shab descoperise adevărata credinţă ascultând cuvântările Prevestitorului. Urând din adâncul sufletului femeile şi pe egipteni, nu șovăia niciodată să ucidă un necredincios ca să-şi mulţumească stăpânul.

— Să-l omor pe făţarnicul ăsta?
— Dar n-am trădat! strigă Gergu, îngrozit.
— Îi dăruiesc iertarea mea, hotărî Prevestitorul.
Vârful cuţitului se îndepărtă, lăsând un semn însângerat pe pielea lui Gergu.
— Acum nu e vremea potrivita pentru negoţul cu stele, arată căpetenia uneltitorilor Răului. Ai să te îmbogăţeşti mai târziu, viteazul meu Gergu, bineînţeles numai dacă ai să mă slujeşti orbeşte. Bega, poţi să răspunzi la întrebarea lui Medes?
— Fiul regal şi Prietenul unic Iker a fost trimis să îndeplinească o sarcină anevoioasă şi însemnată în timpul celebrării misterelor lui Osiris. Încredinţându-i paleta de aur, regele îi dă şi puterea de a cârmui confreria preoţilor temporari şi permanenţi. Am auzit de la cineva vrednic de încredere că Iker veghează asupra făuririi unei noi statui a lui Osiris şi asupra reparării bărcii sale. Trebuie să câştige respectul meşterilor şi să ducă la bun sfârșit această lucrare cât mai iute. Pe de altă parte, a stat de vorbă îndelung cu preoţii permanenţi şi cu preotesele, bănuind că unul dintre ei sau una dintre ele este complicele Prevestitorului.
Gergu tresări.
— Atunci suntem pierduţi!
— Nicidecum. În această ultimă privinţă, Fiul regal a dat greş. Căutările sale migăloase nu l-au ajutat să găsească nicio dovadă împotriva cuiva anume.
— Din nenorocire însă, arătă Prevestitorul, cercetările sale se îndreptă şi către preoţii temporari şi era cât pe ce să o descopere pe Bina. Şi să nu uităm că s-a căsătorit cu Isis, a cărei isteţime ar putea să ne pricinuiască multe neajunsuri.
— Şi ce cale credeţi că ar fi bine să urmăm de-acum înainte? întrebă preotul cu chip prefăcut.
— Să nu ne pripim şi să cunoaştem mai întâi locurile tainice, mulţumită ţie, prietene.
Bega ar fi preferat să rămână în umbră şi să nu ia parte nemijlocit la aceste planuri.
— Te codeşti?
— Nici gând, stăpâne! Dar va trebui să fim cu mare băgare de seamă şi să nu săvârşim vreo faptă nesăbuită.
— Ne-am strecurat în Abydos, şi asta ne oferă un avantaj hotărâtor. Mai multe atacuri se vor dezlănțui în acelaşi timp şi

îi vor slăbi lui Sesostris puterile. Când va recunoaşte, în sfârşit, că Osiris e mort pe vecie, tronul său se va prăbuşi.

Datorită siguranţei şi liniştii Prevestitorului, discipolii săi îşi mai veniră în fire.

— Şi să nu pierdem din vedere cealaltă ţintă a noastră: Memphisul. Ce se petrece acolo, Gergu?

— O grea piedică se înalţă înaintea noastră, stăpâne: Sobek Păzitorul. Mă tem că are să zădărnicească orice mişcare a oamenilor noştri. E nevoie să ne descotorosim grabnic de el, dar cum?

— Iată aici rezolvarea acestei probleme.

Prevestitorul dădu la iveală cufărul din lemn de salcâm ce-o adăpostise cândva pe regina turcoazelor.

— Ţi-l încredinţez, Gergu. Orice s-ar întâmpla, să nu-l deschizi. Altminteri, ai să mori.

— Ce trebuie să fac mai departe cu el?

— Cufărul va ieşi din Abydos în acelaşi fel ca stelele pentru negoţ, iar tu o să-l duci în odaia lui Sobek.

— Nu e o treabă uşoară şi...

Ochii Prevestitorului scânteiară.

— Nu ai voie să greşeşti, Gergu.

6.

În aerul blând al nopţii se răspândea melodia pe care Isis o cânta dintr-o harpă îmbrăcată în piele verde. Cele douăzeci şi una de strune ale instrumentului îngăduiau o mulţime de variaţii, şi tânăra preoteasă întrebuinţa cu măiestrie cele două octave.

Iker se lăsa pradă acestui farmec neasemuit. Cum ar putea o asemenea fericire să dispară, de vreme ce el şi soţia sa o clădeau şi o întăreau zi după zi, înţelegând pe deplin marele privilegiu oferit de zei? În fiecare clipă, ei doi încercau să cuprindă cu mintea uriaşul noroc pe care-l avuseseră, împărţind până şi cele mai mărunte gânduri, cele mai firave simţăminte, trăiau acum cea mai profundă dragoste cu putinţă.

Paradisul pământean lua forma căsuţei lui Isis. Deşi Pleşuvul o socotea nedemnă de un Fiu regal şi de o fiică a lui Sesostris, niciunul, nici celălalt nu-şi doreau altă locuinţă. Neîndoielnic, aveau să fie nevoiţi s-o părăsească, mai devreme sau mai

târziu, dar până atunci se străduiau să guste din plin farmecul acestui loc unde iubirea lor se împlinise pentru prima dată.

Lui Iker îi plăceau pereţii albi, rama din calcar a uşii de la intrare, culorile calde ale zugrăvelii dinăuntru şi mobila simplă. Uneori, tânărul ar fi vrut să creadă că el şi Isis alcătuiau o pereche ca oricare alta şi că înaintea lor se întindea o viaţă tihnită.

Dar gravitatea împrejurărilor şi misiunea sa anevoioasă îl readuceau repede cu picioarele pe pământ. Ceea ce aflase până acum îl liniştea şi-l îngrijora totodată. La prima vedere, nimic nu dovedea că Prevestitorul îşi găsise un aliat pe pământul lui Osiris, sau poate că Iker nu era în stare să-l dea în vileag.

O înlănțuire de acorduri, de la cele ascuţite până la cele joase, încheie melodia. Punând harpa deoparte, Isis îşi sprijini drăgăstos capul de umărul lui Iker.

— Pari abătut, observă ea.

— Simt un soi de tulburare, pentru că n-am nicio îndoială că am fost minţit. Adevărul mi-a scăpat.

Tânăra femeie nu-şi contrazise soţul. Şi ea împărtăşea acelaşi gând. Un vânt rău bătea peste Abydos, unde vătămătoare răscoleau obişnuita seninătate a ţinutului.

— Oare în preajma noastră se găsesc unul sau mai mulţi credincioşi de-ai Prevestitorului? întrebă Iker. Oricum, n-au făcut niciun pas greşit. Ritualurile sunt îndeplinite fără cusur, după spusele tale şi ale Pleşuvului. Nici preoţii temporari n-au stârnit bănuieli. Şi totuşi, sunt încredinţat că vrăjmaşul s-a furişat printre noi. Să-ncep iar să stau de vorbă cu toţi, pe rând? Ar fi zadarnic. Trebuie să aşteptam ca duşmanul să treacă la fapte, dar asta înseamnă ca Marele Ţinut să fie pus în primejdie! Îmi vine în minte insula lui *KA*, marele şarpe, stăpân al Puntului, şi aud parcă aievea cuvintele sale: „Eu n-am putut să împiedic sfârşitul lumii mele. Dar tu, o vei salva pe a ta?” Socot că sunt neputincios în privinţa aceasta, Isis!

— Nu mai eşti un naufragiat, Iker, şi insula celor drepţi nu va dispărea.

— Mă gândesc la bătrânul meu învăţător, scribul din Medamud, satul în care m-am născut, şi la ultimul său mesaj, de dincolo de moarte: „Oricare ar fi încercările, eu...”

— „Eu voi fi mereu alături de tine, continuă Isis, ca să te ajut să-ţi împlineşti destinul pe care nu-l cunoşti încă.”

Iker îşi privi soţia uluit.

— Întâi faraonul, apoi tu… Cum de ştiţi aceste cuvinte?

— Viaţa multora se desfăşoară după bunul-plac al întâmplării, dar alţii răspund la chemarea unui destin, desluşind înţelesul ascuns al existenţei. Menirea lor e să trăiască misterul aici, pe pământ, fără să-l trădeze şi să transmită ceea ce nu poate fi transmis. Venind din Templul lui Osiris, bătrânul tău scrib descoperea astfel de oameni şi le deschidea ochii asupra viitorului, prin învăţarea hieroglifelor.

Şocat, Iker pricepu că multele încercări prin care trecuse nu fuseseră rodul întâmplării.

— Cine l-a ucis?

— Prevestitorul, răspunse Isis. Şi el te căuta, căci, jertfindu-te zeului mării, şi-ar fi întărit puterile. Oamenii răi se hrănesc cu victimele lor şi niciodată nu se satură.

— Bătrânul scrib, faraonul şi tu… Voi m-aţi călăuzit, voi m-aţi ocrotit!

— Ai tălmăcit greşit unele întâmplări, rătăcind prin întuneric, dar căutând întotdeauna lumina. Astfel te-ai format pe tine însuţi, aflându-ţi în cele din urmă calea.

— Dar, de vreme ce pot să te strâng în braţe, destinul meu nu s-a împlinit oare, întrecându-mi toate speranţele?

— Dragostea noastră rămâne temelia de neclintit pe care tu te înalţi şi pe care nimeni nu va izbuti s-o distrugă. Totuşi, crezi că ai trecut de toate porţile Abydosului?

Zâmbetul lui Isis îl dezarmă pe Iker.

— Ai să-mi ierţi trufia?

— Când nu mai avem de ales, suntem liberi. Dar trebuie să păstrăm calea lui Maat.

— Ajută-mă să merg înainte. Regele mi-a deschis locaşul eternităţii vechilor înţelepţi de la Saqqara şi visez să descopăr şi biblioteca din Abydos.

— Nu se aseamănă cu nicio alta.

— Mă socoţi nedemn de ea?

— Păzitorul pragului va hotărî lucrul acesta. Te simţi în stare să-l înfrunţi?

— Dacă tu mă călăuzeşti, de ce m-aş teme?

Iker păşea în urma soţiei sale. Nicio femeie nu se mişca atât de uşor şi cu atâta eleganţă. Abia atingând pământul, Isis părea că pluteşte deasupra lumii oamenilor.

Zidurile înalte ale Casei Vieţii îl impresionară pe Iker. Prin intrarea foarte îngustă, nu putea trece decât o singură persoană.

— Iată locul unde ia naştere cuvântul plin de veselie, unde se trăieşte potrivit cu dreptatea şi cu adevărul, unde ştim să desluşim cuvintele.

De pe altarul cu ofrande înălţat înaintea uşii, Isis luă o pâine rotundă.

— Scrie pe ea cuvintele: „aliaţii lui Seth”, îi porunci preoteasa Fiului regal.

Întrebuinţând o pensulă subţire, Iker le trasă cu cerneală roşie.

— Şi acum, încearcă să pătrunzi înăuntru uitând de spaima ce te-a cuprins.

Abia trecu pragul, că tânărul scrib şi râmase împietrit pe loc. Un răget ameninţător îi îngheţă sângele în vene. Ridicându-şi ochii, văzu o panteră, incarnarea zeiţei Mafdet, gata să sară asupra lui. Iker îi oferi pâinea vrăjmaşilor lui Osiris. Fiara şovăi o clipă, apoi îşi înfipse colţii în ofrandă şi dispăru.

Odată trecerea eliberată, Iker o luă de-a lungul unei galerii ce ducea într-o sală întinsă, luminată de nenumărate lămpi cu ulei care nu scoteau niciun pic de fum.

Aici, aranjate cu grijă pe rafturi, odihneau sulurile de papirus ale căror titluri îl uimiră.

În culmea încântării, Iker răsfoi mai întâi marea carte ce dezvăluia tainele cerului, ale pământului şi ale lumii de mijloc, apoi studie cartea ce vorbea despre păstrarea bărcii sacre şi manualul de sculptură.

Imagini ale unor realităţi necunoscute, căi ale unei cunoaşteri noi şi neobişnuite… Când Isis îi puse mâna pe umăr, Iker abia dacă atinsese o mică parte din această comoară.

— Zorile se vor ivi în curând, să mergem la Arborele vieţii! Pleşuvul vrea să iei parte la ritual.

Plin de smerenie, Iker întinse către soţia sa şi către preot vasele umplute cu apă şi lapte. Cei doi le goliră la rădăcina salcâmului, căruia părea să-i meargă foarte bine.

Tânăra femeie îi încredinţă Fiului regal o oglindă alcătuită dintr-un disc gros de argint şi un mâner din jasp împodobit cu chipul zeiţei Hathor.

— Îndreapt-o spre soare şi fă să cadă strălucirea ei asupra trunchiului salcâmului.

Ritualul fu scurt şi intens.

— Astă-noapte şi în dimineaţa aceasta, grăi Isis, ai urcat multe trepte. Lăsându-se atinsă de mâna ta, oglinda zeiţei te-a recunoscut drept slujitor al luminii.

— Dar asta nu e de ajuns, continuă Pleşuvul. Diseară te aştept la Templul lui Sesostris.

Prevestitorul îi văzu pe Isis, pe Iker şi pe Pleşuv îndepărtându-se. Mulţumită lui Bega şi în ciuda unor întârzieri ale administraţiei, tocmai fusese mutat la templul lui Sesostris. Însărcinat cu îngrijirea vaselor şi a cupelor, Prevestitorului îi erau acum la îndemână punctele slabe ale Abydosului.

Fiindu-i îngăduit să doarmă într-o odaie a preoţilor temporari, el putea să înlăture una câte una protecţiile lui Osiris.

Ochiul său de pasăre de pradă nu întârzie să descopere cei patru salcâmi tineri, sădiţi în jurul Arborelui vieţii. Spre marea sa mirare, niciun soldat, niciun preot, fie el permanent sau temporar, nu supravegheau locul. Carevasăzică, paza acestuia era aşa de bine asigurată, încât prezenţa oamenilor devenea de prisos.

Apropiindu-se, Prevestitorul zări un relicvariu format din patru lei, stând spate în spate. În mijlocul lor se ridica un stâlp în vârful căruia se afla o tainiţă, împodobită cu două pene de struţ, însemnul lui Maat.

Prevestitorul se aşeză în poziţia scribului, pentru a chibzui mai bine. Egiptenii ştiau să înlesnească gândirea şi să aleagă poziţiile trupului care ajutau la înflorirea ei. Respectându-le, oricine, chiar şi un neiniţiat, se simţea atras de sacru. Oricine, în afară de Prevestitorul. Singur şi ultim păstrător al mesajului divin, el plănuia să întoarcă împotriva duşmanului propriile arme.

Dinspre relicvariul cu lei şi dinspre cei patru salcâmi răzbătea un câmp de forţe. Ca să-l străbată avea nevoie de anumite formule tainice. Iar Prevestitorul, cu toate că nu le cunoştea, trebuia să-i zădărnicească puterea.

Şi unde să găsească îndrumările potrivite, dacă nu înăuntrul templului? Neîndoielnic, scrierile dictate de Sesostris îi vor

oferi informaţii de mare preţ. Apoi, înarmat cum se cuvine, va ataca Arborele vieţii.

Prevestitorul se întoarse la sanctuarul unde slujea şi primi poruncile mai-marelui său. Fără să strâmbe din nas, se învoi să înlocuiască, pe timpul nopţii, un preot bolnav.

O noapte prielnică descifrării inscripţiilor de pe pereţi în căutarea cuvintelor puterii.

Aşteptă să rămână singur ca să-şi înceapă cercetările, purtând cu el două vase de alabastru. Dacă s-ar fi întâlnit cu cineva care să-l ia la întrebări, avea răspunsul gata pregătit: curăţa preţioasele obiecte înainte de a le depune pe altar.

Forţa spirituală ce domnea în acest loc îl stânjenea. Fiecare hieroglifă îl împingea înapoi, fiecare stea pictată pe tavan arunca asupra lui o lucire duşmănoasă. Presimţirile i se adevereau: neîncrezându-se în oameni, înţelepţii lăsaseră în seama simbolurilor paza construcţiei.

Un mag oarecare ar fi luat-o la fuga. Încolţit, cu răsuflarea tăiată, Prevestitorul îşi dădu la iveală ghearele şi pliscul de şoim. Magia semnelor de pe ziduri alunecă peste carnea sa de pasăre răpitoare fără să o ardă.

Cu toate simţurile încordate, Prevestitorul scrută picturile, citi cuvintele divinităţilor şi ale faraonului.

Ofrande şi iar ofrande, mereu ofrande... Şi o unire veşnic repetată între lumea de dincolo şi rege. Astfel i se făgăduiau acestuia milioane de ani şi nesfârşite sărbători ale înnoirii.

Dar propovăduitorul noii religii va spulbera aceste promisiuni. Paradisul său nu-i va primi decât pe luptătorii în stare să se jertfească pentru a impune credinţa, chiar şi cu preţul a mii de victime. Zeii vor părăsi pentru totdeauna Abydosul şi pământul Egiptului, lăsând locul unui zeu unic şi răzbunător, a cărui voinţă nu putea fi pusă la îndoială.

Tocmai de aceea Osiris trebuia împiedicat să reînvie, iar Arborele vieţii, să piară.

În ciuda privirii sale agere, Prevestitorul nu desluşi vreo unealtă care să-l ajute să străpungă apărările magice. Dar nu se dădu bătut şi stărui, plin de răbdare.

Oprindu-se în faţa celor doi coloşi ce-l înfăţişau pe faraon în chip de Osiris, cu braţele încrucişate pe piept şi strângând în palme cele două sceptre, Prevestitorul zâmbi.

Cum de nu se gândise la asta mai înainte? Totul aici era legat de Osiris, totul începea cu zeul şi se isprăvea cu el.

Descoperise cheile!

O voce aspră îl făcu să tresară.

Pitit în spatele uşii întredeschise a unei capele laterale, Prevestitorul îi văzu pe Iker şi pe Pleşuv intrând în curtea cu stâlpi. Dacă îl zăreau, sfârşitul luptei ar fi fost nesigur. Slăbit din pricina hieroglifelor, omului-şoim îi lipsea acum forţa sa obişnuită.

Întorcându-se cu spatele spre capelă, cei doi bărbaţi contemplară una dintre statuile faraonului preschimbat în Osiris.

Istovit după o zi de munca peste măsură de grea, Iker nu putea totuşi să ocolească invitaţia Pleşuvului.

— Astăzi, meşterii nu ţi-au arătat prea multă bunăvoinţă, zise bătrânul preot.

— Aşa este. Dar mai au puţin şi-şi ating ţinta. I-aţi sfătuit cumva să-mi pricinuiască necazuri?

— N-ar fi avut niciun rost, ei cunosc Regula. Tu însă, nu.

— Sunt gata s-o învăţ şi s-o respect.

— Se zice că Memphisul e un oraş unde tinerii de vârsta ta se bucură la tot pasul de jocuri şi de felurite plăceri. Nu-ţi pare rău după el?

— Chiar credeţi că voi răspunde „da”?

Pleşuvul bombăni.

— Nu-ţi vei putea îndeplini misiunea fără a trece de o nouă poartă. Meşterii ştiu asta şi nu rabdă să ţi se facă vreun hatâr.

— Dar nici nu cer aşa ceva.

— Uită-te la această statuie a lui Osiris. După tine, cine a făurit-o?

— Socot că sculptorii din Abydos.

— Nu toţi, Fiule regal! Deşi îşi stăpânesc bine meşteşugul, celor mai mulţi nu le este îngăduit să intre în locaşul aurului. Acolo se desăvârșește munca tainică ce dă naştere statuii şi preschimbă lemnul, piatra sau metalul în creaţie vie. Deveniţi slujitori ai Zeului, adevăraţii făuritori, puţini la număr, cunosc formulele magice, cuvintele puterii şi ritualurile folositoare. Astfel, obiectul ce iese din mâinile lor dăinuieşte veşnic şi niciun foc nu-l mistuie. Fie oamenii aceştia te primesc printre ei, fie vei părăsi Abydosul.

De vreme ce însărcinările sale nu-l scuteau de această încercare, Iker nu se împotrivi. Ba, mai mult, la gândul că va descoperi o nouă faţă a Abydosului, nerăbdarea puse stăpânire pe el.

— Aurul întrebuinţat în acest locaş este cel al Cercului?

— În timpul celebrării misterelor, doar el îngăduie renaşterea lui Osiris. De aceea, chiar şi înainte, fără să ştii, viaţa ta era dedicată căutării lui. Aducând acest metal în Abydos, te-ai obligat tu singur să-i urmezi calea. Osiris le dezvăluie iniţiaţilor bogăţiile munţilor şi ale lumii subpământene, le arată comorile ascunse acolo şi-i învaţă să lucreze metalele. Să te gândeşti întotdeauna la faptul cel mai de seamă: Osiris este împlinirea desăvârșită a aurului.

7.

Gergu se zorea să părăsească Abydosul. Înarmat cu lista mărfurilor pe care trebuia să le aducă data viitoare, se căţăra pe scara corăbiei, când o voce bine cunoscută îl ţintui pe-o treaptă.

— Gergu! Nu ştiam ca te afli aici!

Responsabilul principal al hambarelor se întoarse.

— Ce bucurie să te revăd, Fiule regal!

— Plecai fără să vorbeşti cu mine?

— Nici nu ştiam că eşti la Abydos!

— Ai petrecut bine? întrebă Iker.

— Muncă, muncă şi iar muncă! Abydosul nu e vestit drept loc de odihnă.

— Ce-ar fi să-mi povesteşti pe-ndelete cu ce treburi ai venit? Poate îmi stă în putere să-ţi uşurez sarcinile.

— Trebuie să mă întorc la Memphis.

— Atât de grabnic?

Gergu îşi muşcă buzele.

— Nu chiar într-atât…

— Atunci, haide să bem împreună o cupă de bere.

— N-aş vrea să te încurc, eu…

— Ziua se încheie, nu e timpul potrivit să porneşti într-o călătorie. Ai să pleci mâine în zori.

Gergu se temea de întrebările Fiului regal. Era nevoit să-şi cântărească bine cuvintele pentru ca din răspuns în răspuns să

nu se trădeze şi să-şi pună în primejdie complicii. Dar să-l refuze pe Iker ar fi însemnat să-şi recunoască vinovăţia.

Aşadar, cu picioarele tremurânde şi cu privirea posomorâtă, Gergu îl urmă pe Iker. Mai mulţi preoţi temporari văzură favoarea pe care i-o făcea Fiul regal şi socotiră că Gergu avea să primească o slujbă mai bună.

Bucătăreasa isprăvise de pregătit masa: prepeliţe fripte, linte, lăptuci şi fiertură de smochine. Deşi atras de mirosurile îmbietoare, Gergu rămase cu gura căscată în faţa lui Isis, care se întorcea de la celebrarea unui ritual lângă Lacul Vieţii, în tovărăşia preoteselor permanente.

Cum putea fi o femeie atât de frumoasă?

În viitor, dacă va dobândi destulă putere, Gergu va face din ea sclava sa, care-i va potoli cele mai spurcate pofte trupeşti. Iar Prevestitorul va încuviinţa, neîndoielnic, această umilire.

— Prietenul tău rămâne să mănânce cu noi? întrebă Isis.

— Bineînţeles! răspunse Iker.

Gergu zâmbi prosteşte. Flămând şi însetat, se strădui să treacă drept un curtean cu purtări alese, nădăjduind că o să vorbească despre lucrurile cele mai obişnuite.

— Te întâlneşti cu mulţi preoţi temporari? vru să ştie Fiul regal.

— Câtuşi de puţin! Aduc doar proviziile pentru preoţii permanenţi.

— Iar poruncile le primeşti de fiecare dată de la altcineva?

— Nu, doar de la Bega.

— Un preot sever şi respectat… N-o să-ţi ierte greşelile.

— De aceea nici nu săvârșesc vreuna!

— Cunoşti şi alţi preoţi permanenţi, Gergu?

— Da’ de unde! Ştii, Abydosul mă cam înspăimântă.

— Păi atunci, de ce continui să îndeplineşti astfel de sarcini?

Gergu simţi că se sufocă.

— Slujba mea, nevoia de a mă dovedi folositor, în sfârşit… mă înţelegi tu. Nu sunt decât un biet preot temporar, lipsit de răspunderi adevărate!

— Ai observat în ultima vreme ceva nefiresc sau îngrijorător?

— Nici vorbă! Osiris nu apără, oare, acest ţinut împotriva tuturor relelor?

— Bega ţi-a cerut vreun lucru care să te pună pe gânduri?

— Niciodată, chiar niciodată! Pentru mine el e cinstea întrupată. Pornesc la drum dis-de-dimineață, aşa că mi-ar plăcea să mă culc devreme. Mulţumesc de mii de ori pentru masă… Straşnice bucate!

Ajungând pe corabia sa, Gergu îşi dădu seama că Isis tăcuse tot timpul. Dar ce mai conta acum, când el scăpase cu bine din această capcană?

La capătul unei nopţi bântuite de vise negre, Gergu fu încântat s-o vadă apărând pe slujitoarea care-i aducea lapte şi prăjituri.

Dar chipul încruntat al Binei îi risipi iute încrederea proaspăt dobândită.

— Ai mâncat împreună cu Iker aseară. Ce voia?

— Să reînnodăm legăturile de prietenie.

— Negreşit, te-a copleşit cu întrebări!

— Fii pe pace, m-am descurcat de minune. Iker nu mă bănuieşte.

— Ce te-a întrebat şi ce-ai răspuns?

Gergu îi povesti totul pe scurt, umflându-se în pene. Ar fi strâns-o bucuros de gât pe această femeie iscoditoare, dar Prevestitorul nu i-ar fi iertat-o.

— Grăbește-te să te întorci la Memphis şi să nu mai vii aici fără poruncă anume din partea stăpânului nostru.

Bina se prosternă şi îmbrăţişă genunchii Prevestitorului.

— Fiul regal bănuieşte că Gergu e amestecat într-o treabă necurată, grăi ea. N-a aflat mai multe şi încă nu ştie dacă are legătură cu lupta noastră.

— Foarte bine, scumpa mea.

— Gergu nu devine o primejdie pentru noi?

— Dimpotrivă, îi va ademeni pe vrăjmaşii noştri spre Memphis, deci spre Medes. Nici pe Secretarul Casei Regelui, nici pe ajutorul său nu-i atrage adevărata credinţă. Amândoi se gândesc doar să capete cât mai multe înlesniri şi-şi închipuie că pot să se folosească de noi.

Bina zâmbi cu răutate.

— Şi nu vor plăti cu viaţa pentru această greşeală?

— Fiecare lucru la vremea lui.

Frumoasa brunetă se încordă din nou.

— Iker cunoaşte legăturile dintre Gergu şi Bega! Dacă se hotărăşte să-l arunce în temniţă pe preot, nu vom fi lipsiţi de un aliat însemnat?

— În privinţa prefăcătoriei, nimeni nu-l întrece pe Bega. Va şti să-l domolească pe Iker. Pe deasupra, Fiului regal nu i-a mai rămas mult de trăit.

Bina se lipi de coapsa stăpânului ei.

— Aţi plănuit fiecare pas, nu-i aşa?

— Altminteri m-aş mai numi Prevestitorul?

☥☥☥

Vorbele lui Isis îl chinuiau pe Iker: „Gergu seamănă cu un fruct putred”.

Deşi nu-l admira din cale-afară pe responsabilul principal al hambarelor, Fiul regal îl socotea totuşi un om voios, care ştie să se bucure de viaţă.

Soţia sa, care tăcuse toată seara, nu încetase să-l observe pe oaspete, atentă la cuvintele şi la gesturile lui. Iar judecata ei alungă părerea cea bună a lui Iker.

Încrezându-se în gândirea pătrunzătoare a soţiei sale, tânărul se învinovăţea că se arătase prea încrezător. Carevasăzică, Gergu îl tot linguşea ca să-i câştige prietenia şi să dobândească un loc printre curtenii de frunte. Această ambiţie măruntă şi atât de omenească ascundea vreun plan întunecat? Necioplitul de Gergu devenise discipolul Prevestitorului?

Această posibilitate îl uimi pe Iker mai ales din pricină că lui Gergu îi plăcea să mănânce bine şi să bea vârtos şi nu părea să se sinchisească de cele sfinte. Şi totuşi, Gergu îl cunoştea pe Bega, un preot atât de rece, de aspru, de cufundat în ştiinţa lui, atât de diferit de responsabilul principal al hambarelor. Să fie vorba despre o simplă întâlnire, rod al împrejurărilor, sau de o uneltire?

Bega, părtaşul Prevestitorului… De neînchipuit! Firea-i colţuroasă şi urâţenia sa nu îndreptăţeau o asemenea învinuire. Dar Gergu avea, într-adevăr, legături cu el!

Îngândurat, Iker se îndreptă spre scara Marelui Zeu. Liniştea adâncă a locului îl va ajuta, poate, să-şi astâmpere zbuciumul.

Îndată ce simţurile îl preveniră că-l paşte primejdia, Shab Strâmbu’ încetă să mai mestece bucata de peşte uscat.

Dând la o parte ramurile joase de salcie ce acopereau intrarea în capela unde se ascundea, Strâmbu’ îl zări pe Iker.

Scribul se apropia cu paşi înceţi.

Cum de putuse blestematul ăsta care-şi vâra nasul peste tot să-l găsească? Părea să fie singur şi neînarmat. Greşeală mortală pentru Iker şi prilej nesperat pentru Shab! Şi, întrucât Fiul regal nu-şi luase măsuri de apărare, avea să plătească scump această prostie.

Shab apucă mânerul cuţitului său.

Când îi mai rămăseseră doar douăzeci de paşi până la capelă, Iker se opri şi se aşeză pe brâul ieşit în afară al unui zid.

Din păcate pentru Shab, Fiul regal nu se întoarse cu spatele spre el. Iar Strâmbu' nu ataca niciodată din faţă, temându-se de reacţia victimei sale.

Scribul desfăşură un papirus şi scrise câteva rânduri. Apoi, nemulţumit, le şterse.

În mod sigur nu căuta pe nimeni. Preocupat să-şi pună gândurile în ordine, Fiului regal părea că-i vine greu să ia o hotărâre.

Strâmbu' şovăi.

Dacă se folosea de acest prilej neaşteptat şi-l ucidea pe Iker, Prevestitorul avea să fie, oare, mulţumit? Se cuvenea ca stăpânul, şi nu învăţăcelul său, să aleagă clipa morţii Fiului regal.

Shab se ghemui în adâncul vizuinii sale.

Punând capăt unei meditaţii îndelungate, trimisul lui Sesostris se îndepărtă.

În ultimul său mesaj, bătrânul învăţător al lui Iker pomenea despre un străin sosit la Medamud, prieten bun de-acum cu primarul, care încercase să se descotorosească de ucenicul scrib. Un străin… Prevestitorul, neîndoielnic! Ucigaş nemilos, care ştia să-i supună pe oameni voinţei sale, el nu era doar căpetenia unei bande de nelegiuiți orbiţi de credinţă, ci chiar întruparea Răului, a neîndurătoarei porniri spre distrugere, căreia doar Maat – temelie a rânduielii faraonilor şi, totodată, cârmuitoare a celor drepţi – izbutea să i se împotrivească.

Acum, Iker desluşea înţelesul existenţei sale şi pricina atâtor încercări pe care le îndurase: să ia parte la această luptă cu toate forţele sale, fără să se dea bătut nicicând. În fiecare zi, trebuia s-o ia de la început şi să privească drept în faţă această lume plăpânde, aflată pe punctul de a fi sfâşiată.

Dragostea lui Isis îi oferea o putere nebănuită. Datorită ei, Iker lăsa deoparte îndoielile mistuitoare şi teama ce-i îngheţa sângele în vene. Omorându-l pe generalul Sepi, marele cunoscător al formulelor magice în stare să respingă orice monstru, Prevestitorul dovedise cât de mari îi erau puterile. Iar acestea nu puteau izvorî decât din potrivnica lui Maat, *isefet*, hrănită mereu de josnicii şi distrugeri.

Era cu neputinţă s-o alungi pe *isefet* din lumea oamenilor. Oare Marele Ţinut al Abydosului se găsea la adăpost de şuvoiul ei pustiitor?

Surâsul lui Isis risipi aceste gânduri întunecate.

— A venit clipa să te pregăteşti pentru apropiata-ţi iniţiere, îl îndemnă ea. Trebuie să cunoşti totul despre Abydos.

Iker se înfioră. În loc să-l umple de bucurie, aceste vorbe îl îngroziră.

— Preferi neştiinţa?

— Totul se desfăşoară atât de repede! Înainte, îmi petreceam vremea arzând de nerăbdare. Astăzi, mi-ar plăcea să am mai mult timp, să gust pe îndelete ceea ce mi se întâmplă.

— Luna *khoiak* se apropie, iar tu vei conduce ritualul Misterelor lui Osiris în numele regelui.

— Am să fiu, cu adevărat, în stare de aşa ceva?

— Numai astfel îţi vei îndeplini misiunea. Restul nu contează.

Încă o dată, ea îl călăuzea.

Toată învăţătura ei despre locurile tainice din Abydos o dobândi şi Iker, care străbătu, la rândul său, Calea de Foc, Calea de Apă şi Calea de Pământ, trecu de cele şapte porţi şi văzu barca lui Maat.

De-a lungul acestor ore binecuvântate, alcătuiră o singură făptură, contemplară aceeaşi lumină cu aceiaşi ochi şi trăiră o viaţă fără pereche.

Şi, în felul acesta, Iker şi Isis deveniră pe vecie soţ şi soţie, frate şi soră.

Unirea lor fu pecetluită în locul cel mai misterios din Abydos, mormântul lui Osiris, aşezat sub o movilă de pământ pe care creşteau salcâmi.

Verificate zilnic de un preot anume însărcinat, peceţile închideau uşa ultimului sanctuar, unde zeul ucis îşi pregătea reînvierea.

Doar faraonul putea să le rupă şi să pătrundă înăuntrul acestui locaş de veci, obârşie a tuturor celorlalte.

— Aici se găseşte vasul începuturilor, îi destăinui tânăra preoteasă. El adăposteşte secretul vieţii veşnice, dincolo de moarte. Nenumăratele forme de viaţă se trag din el. De aceea rămâne lângă Osiris.

— Acesta să fie chiar secretul Cercului de Aur?

— Sfârşitul călătoriei tale se apropie, Iker. Deşi niciun om nu poate să mânuiască sau să deschidă acest vas, misterul său trebuie dezvăluit şi transmis, rămânând totuşi intact. Dacă, în curând, Locaşul Aurului te va recunoaşte drept un om vrednic, dacă el îţi va deschide ochii, urechile şi gura, dacă vasul inimii tale e o cupă pură şi fără de prihană, atunci vei şti.

Sentimentul că nu era demn de toate acestea înlocui, în sufletul lui Iker, spaima. El, ucenicul scrib din Medamud, atingea centrul spiritualităţii Egiptului, avea parte de o fericire neasemuită şi îşi împlinea visele! Dar să urce şi această treaptă, să păşească peste acest ultim prag nu-i întrecea, oare, puterile?

Iker îşi alungă temerile, laşităţile necuvenite şi încercările de a întoarce spatele destinului său, trasat de Isis.

Începând chiar din acel moment, trebuia să trăiască misterul a cărui sursă ea i-o dezvăluise. Să se arate demn de Isis însemna să se avânte în nevăzut, precum ibisul lui Thot cu aripi uriaşe, ce străbătea amurgul pentru a regăsi lumina dimineţii.

— Nu contează dacă mă simt sau nu pregătit, spuse el. Am să înaintez şi am să te urmez până la capătul nopţii.

Licăriri ciudate străpunseră amurgul.

— Locaşul Aurului începe să strălucească, vesti Isis. Te aşteaptă, Iker.

8.

Medes nu se mai îndoia câtuşi de puţin: era urmărit.

Odată soţia sa căzută într-un somn adânc, pricinuit de hapurile înghiţite, iar slujitorii adormiţi, Secretarul Casei Regelui părăsise la miezul nopţii bogata sa locuinţă din centrul oraşului, pentru a se duce la Libanez. La fiecare nouă vizită, o lua pe alte străzi, dând impresia că hoinăreşte, se îndepărta de

ţinta sa tocmai când s-o atingă şi se întorcea de sute de ori din drum.

Până acum nu întâmpinase nicio piedică.

Neîncrezător ca de obicei, Medes se înfăşurase într-o mantie grosolană şi-şi ascunsese capul sub o glugă. Astfel înveşmântat nimeni nu l-ar fi recunoscut pe înaltul demnitar.

În ciuda riscurilor, trebuia să-l întâlnească pe Libanez şi să discute cu el.

Prudenţa pe care-o dovedise până acum şi măsurile de siguranţă pe care le respectase de fiecare dată nu aveau decât o cauză: Sobek Păzitorul îl supraveghea îndeaproape.

Doar pe el sau şi pe ceilalţi demnitari? Neputându-se bizui pe nicio informaţie, Secretarul Casei Regelui era preocupat de cea mai rea întrebare dintre toate: Sobek îl bănuia cumva?

Totuşi, nu pricepea ce greşeală săvârșise!

Apoi o altă idee îi trecu prin minte: Gergu fusese arestat, pesemne, la Abydos! Dându-şi drumul la gură, fricosul ăla îl vânduse.

Însă lui Medes îi mai veni inima la loc când îşi aminti că în palma lui Gergu stătea săpat pe veci chipul lui Seth. Dacă netrebnicul trăda, Prevestitorul l-ar fi pedepsit fără întârziere.

Medes se ghemui la colţul unei străduţe şi se prefăcu adormit. Cu coada ochiului îl văzu pe urmăritorul său, un bărbat de statură mijlocie, slăbuţ, pe care ar fi izbutit lesne să-l doboare la pământ.

Dar, oare, nu-şi mărturisea astfel vinovăţia?

Nevoit să se poarte ca un trecător oarecare, omul lui Sobek se îndepărtă.

Îndată ce-l pierdu din vedere, Medes se năpusti spre străduţa opusă, alergând cât îl ţineau picioarele.

Cu răsuflarea tăiată, se piti în spatele unui cuptor de pâine şi aşteptă.

Nu se ivi nimeni.

Temător, Medes ocoli întâi pe departe casa Libanezului, apoi, într-un târziu, o porni într-acolo.

Ajuns la poarta ei, îi arătă paznicului o mică bucată de cedru. Paznicul o cercetă îndelung în lumina lunii. Desluşind, în cele din urmă, hieroglifa arborelui crestată adânc, deschise poarta grea din lemn.

Cel de-al doilea paznic, care supraveghea curtea, îl iscodi şi el pe Medes, apoi îl lăsă să treacă.

— Urcaţi la primul etaj.

Aşezată în inima unui cartier sărăcăcios, pierdută printre străduţele întortocheate, casa Libanezului nu era prea arătoasă. Dar cine ştia să privească mai cu atenţie nu punea la îndoială faptul că această construcţie cu înfăţişare greoaie adăpostea multe bogăţii.

Medes sări câte patru trepte odată.

— Vino, prietene, îl pofti vocea rârâită a Libanezului.

Afundat între perne de toate culorile, gazda, un bărbat rotofei, înfuleca prăjituri delicioase, stropite cu vin de curmale. Renunţând cu desăvârșire să se mai înfrâneze de la mâncare, Libanezul continua să se îngraşe cu fiecare zi ce trecea. Era mai presus de puterile sale să reziste minunatelor bucate egiptene, singurele în stare să-i potolească spaimele ce-i frământau sufletul.

Vorbăreţ, fermecător, negustor fără pereche, parfumat peste măsură şi purtând veşminte încărcate de broderii, Libanezul îşi pipăia adesea groaznica cicatrice care-i brăzda pieptul. O dată, o singură dată, se încumetase să-l mintă pe Prevestitor, şi ghearele omului-şoim fuseseră cât pe ce să-i smulgă inima. De la acea nenorocire, se purtase ca un slujitor plin de râvnă, încredinţat că avea să se numere printre curtenii cei mai de seamă când Prevestitorul va ajunge să cârmuiască Egiptul.

Credinţa propovăduită de Prevestitor cerea multe jertfe, mulţi morţi şi osândirea celor care ar fi îndrăznit să i se împotrivească. Şi de toate aceste treburi se va îngriji el, Libanezul. Obişnuit să pună din umbră la cale tot soiul de nelegiuiri, plănuia să-i stârpească pe toţi necredincioşii.

— Cum stăm? întrebă Medes, pus pe harţă.

— Din pricina înăspririi controalelor, legăturile noastre negustoreşti cu Libanul sunt curmate, deocamdată. Să sperăm că această năpastă care s-a abătut peste noi se va sfârşi cât mai curând!

— N-am venit aici ca să vorbim despre asta.

— Păcat, nădăjduiam că tu ai putea îndrepta lucrurile.

— Când vei începe atacurile?

— Când Prevestitorul va da poruncă.

— Dacă mai e în viaţă!

Libanezul turnă vin roşu în două cupe mari.

— Răbdare, scumpe Medes, răbdare! De ce te pierzi cu firea? Stăpânul nostru e bine sănătos şi îşi ţese uneltirile în continuare la Abydos. Graba ne-ar aduce numai necazuri.

— Cunoşti adevărata misiune a lui Iker?

— Păi asta nu urmează să ne spună Gergu?

— Nu ştiu dacă se va mai întoarce!

— Nu mai pune mereu răul înainte! E adevărat, de când slujitorul meu cel mai devotat, sacagiul, a pierit, ţin anevoie legătura cu oamenii noştri din Memphis. Totuşi, Sobek bate pasul pe loc şi n-a izbutit să aresteze niciun luptător al adevăratei credinţe.

— Am fost urmărit în seara aceasta, îi dezvălui Medes. O iscoadă de-a lui Sobek, fără îndoială.

Libanezul se întunecă la faţă.

— Şi-a dat seama cine eşti?

— Nicidecum.

— Eşti sigur că te-ai descotorosit la timp de băgărețul ăsta?

— Altminteri m-aş fi întors acasă.

— Sobek te supraveghează – ca şi pe restul demnitarilor, după câte se pare. N-are încredere în nimeni şi şi-a înteţit căutările. E agasant…

— Dacă nu scăpăm de el, nu vom izbândi.

— Ne stânjeneşte, recunosc, dar e greu de atins. Ar merita, oare, să sacrificăm o parte din oamenii noştri ca să-l doborâm?

Numit în fruntea luptătorilor ascunşi în Memphis, Libanezul comanda o armată de negustori mărunţi, frizeri şi vânzători pe care nu-i prea puteai deosebi de locuitorii capitalei. Unii dintre ei chiar se căsătoriseră şi aveau copii şi toţi trăiau în armonie cu vecinii, fără să atragă câtuşi de puţin atenţia asupra lor.

— Sobek trebuie să dispară, stărui Medes.

— Am să mă gândesc la asta.

— Nu mai zăbovi. Blestematul ăsta se apropie de noi mai iute decât îţi închipui.

Libanezul îşi pierdu aerul său de om vesel şi nepăsător. Sălbăticia care i se citea acum în ochi îl uimi pe Medes.

— Nimeni nu se va pune de-a curmezişul în calea mea, făgădui el.

☥☥☥

Furia lui Sobek Păzitorul făcea să se cutremure pereţii odăii sale de lucru unde, în fiecare dimineaţă, asculta rapoartele ofiţerilor şi ale iscoadelor sale, trimise în misiuni tainice. Unul dintre aceştia îndura acum fulgerele de mânie ale căpeteniei tuturor gărzilor din regat.

— S-o luăm pe îndelete, îi ceru Sobek. La ce oră a părăsit bărbatul casa lui Medes?

— Pe la miezul nopţii. Tot oraşul dormea.

— Ce veşminte purta?

— O mantie grosolană şi o glugă trasă pe ochi.

— Nu i-ai zărit chipul nici măcar o clipă?

— Nu, din păcate.

— Judecând după mers, era tânăr sau bătrân?

— Plin de vigoare, oricum.

— Încotro se îndrepta?

— Cu neputinţă de spus. După părerea mea, rătăcea aiurea.

— Căuta să te păcălească, şi a reuşit!

— După ce s-a aşezat jos, am fost nevoit să-mi văd de drum. Când m-am întors, dispăruse. Parcă intrase-n pământ, vă asigur.

— Întoarce-te la cazarmă. Ai să mături curtea de-aici înainte.

Fericit că nu se alesese cu o pedeapsă mai aspră, bărbatul ieşi în mare grabă.

În ciuda faptului că până la urmă dăduse greş, spusele lui erau demne de toată atenţia. Înăsprind supravegherea anumitor curteni, Sobek căpătase o informaţie despre care trebuia să-l înştiinţeze neîntârziat pe vizir.

După ce verificase, alături de Senankh, socotelile visteriilor din mai multe provincii, Khnum-Hotep avea de gând să se odihnească puţin. Picioarele şi spatele îl dureau şi, de o bucată de vreme, nu mai ieşea la plimbare împreună cu cei trei câini ai săi, care deveneau tot mai abătuţi din pricina aceasta. Dormind prost şi pierzându-şi pofta de mâncare, bătrânul vizir simţea cum viaţa i se scurge printre degete. Şi, cu toată priceperea sa, doctorul Gua nu izbutea să împiedice acest lucru.

În fiecare dimineaţă, vizirul le mulţumea lui Maat şi zeilor pentru viaţa neasemuită pe care i-o hărăziseră şi le cerea să-i îndeplinească o ultimă dorinţă: să moară muncind, nu în patul său.

— Căpetenia gărzilor regatului doreşte să vă vadă grabnic, îl vesti un slujitor.

Se isprăvise cu odihna lui… Sobek Păzitorul nu-l deranja niciodată pentru vreun fleac.

— Vizire, pari la capătul puterilor!

— Aşadar, ce ai să-mi spui de nu suferă amânare?

— Două lucruri, unul folositor, celălalt… delicat.

— Cu care preferi să începi?

— Cu cel delicat. Cercetările atente şi migăloase legate de unii curteni de vază te forţează uneori să treci peste anumite oprelişti şi…

— Vorbeşte mai limpede, Sobek. I-ai iscodit pe înalţii demnitari pentru că aşa ai hotărât tu, cu de la tine putere, fără să mă previi?

— Grele cuvinte, dar adevărate. Întrucât nădăjduiam să trag afară din baltă un peşte mare, nu mi-ar fi plăcut să întâmpin piedici.

— Nu-ţi lipseşte îndrăzneala, văd!

— Nu exista altă cale mai potrivită ca să-mi ating ţinta. Duşmanul n-avea cum să prindă de veste.

— Numele peştelui?

— Încă nu-l ştiu.

— Dacă vrei sprijinul meu, n-o face pe şiretul cu mine.

— Am ajuns şi la lucrul folositor: Secretarul Casei Regelui pare să fie amestecat într-o treabă nu tocmai curată.

— Ce fel de treabă?

— Încă n-am aflat.

Sobek îi povesti vizirului cele petrecute cu o noapte înainte.

— Ciudat, într-adevăr, recunoscu Khnum-Hotep, dar nu e destul ca să-l bănuim pe Medes că are legături cu luptătorii Prevestitorului din Memphis.

— Şi totuşi am încuviinţarea ta să continui?

— Fie că o ai sau nu, oricum ai să continui. Te cunosc eu. Dar fii cu mare băgare de seamă, Sobek. Dacă-l acuzi şi e nevinovat, săvârșești o greşeală uriaşă. Secretarul Casei Regelui n-o să te ierte şi o să ceară faraonului capul tău.

— Mă încumet să înfrunt acest pericol.

☥☥☥

Din cartier în cartier, din străduţă în străduţă, din casă-n casă, Sekari bătea în lung şi-n lat Memphisul, încheindu-şi ziua

într-o cârciumă unde limbile se dezlegau lesne. Ca să culeagă informaţii cât de multe şi chiar să-i găsească pe complicii Prevestitorului, devenise sacagiu, de felul celui care fusese ucis de curând. Vânt-de-Miazănoapte căra vasele cu apă, iar Sângerosul supraveghea marfa.

Acest negoţ sărman aducea oarece câştig, dar numai dacă te fereai să faci popasuri prea îndelungate. Însă pentru Sekari marea greutate era să scape din mrejele anumitor slujnice, unele prea ademenitoare, altele prea vorbăreţe.

Din păcate, cu toate strădaniile lui, recolta se dovedea slabă!

Ai fi zis că oamenii Prevestitorului părăsiseră oraşul!

Dar, încredinţat că lucrurile stăteau taman pe dos, Sekari se încăpățâna să caute mai departe. Slăbit, vrăjmaşul se ascundea şi tăcea, căci cucerirea Egiptului nu se putea înfăptui fără cea a Memphisului. Atacul hotărâtor urma să se dezlănţuie chiar aici, unde o bandă de ucigaşi orbiţi de credinţa lor avea să semene groaza şi jalea.

În fiecare dimineaţă, Sekari alegea alt bărbier. Vesel din fire, atrăgea cu uşurinţă destăinuiri de tot soiul, şi conversaţia se înfiripa numaidecât. Necazuri, planuri, poveşti de familie, glume deşănţate… Dar nicio vorbă nelalocul ei, niciun cuvânt împotriva lui Sesostris, nicio laudă, adusă chiar pe ocolite Prevestitorului.

Dacă printre bărbieri încă mai existau credincioşi de-ai acestuia, atunci se prefăceau de minune.

Ceilalţi vânzători îl apreciau pe Sekari. Deşi cunoşteau zeci de bârfe, ei ridicau în slăvi meritele regelui, protector al celor slabi şi chezaş al lui Maat. Încă speriaţi de atacurile care loviseră în mod sângeros Memphisul, sperau să nu mai aibă vreodată parte de asemenea nenorociri.

Sekari străbătu locurile din port unde se descărcau corăbiile şi unde lucrau numeroşi străini. Însă niciunul dintre ei nu-l ura pe faraon, ba dimpotrivă. Datorită lui, câştigau pe măsura muncii depuse, aveau o locuinţă şi-şi puteau întemeia o familie. Câţiva mai crâcneau uneori împotriva asprimii supraveghetorilor, şi unul singur suspina după ţara unde se născuse, Siria, fără însă ca dorinţa de a părăsi Egiptul să-i dea ghes.

Biruindu-şi dezamăgirea, Sekari îşi îndreptă paşii spre cartierul mărginaş din nordul capitalei, nu departe de templul zeiţei Neith.

Ajuns aici, băgă de seamă că sandalele sale arătau jalnic şi căută o prăvălie de unde să-şi cumpere altele, trainice şi ieftine.

Tocmai când se apropia de un vânzător care picotea, Vânt-de-Miazănoapte se trase brusc îndărăt, iar Sângerosul scoase un mârâit ameninţător.

Sekari nu nesocoti aceste avertismente, căci isprăvile trecute ale tovarăşilor săi arătaseră că ştiu să adulmece primejdia.

— Prăvălia dă de bănuit? îl întrebă el pe măgar.

Vânt-de-Miazănoapte încuviinţa ridicându-şi urechea dreaptă.

— Omul ăsta ascunde ceva?

Măgarul râmase cu urechea ridicată, iar Sângerosul îşi dezveli colţii. Sekari îl privea acum pe negustor cu alţi ochi.

— Să facem cale-ntoarsă, hotărî el.

Şi dintr-odată atmosfera i se păru apăsătoare.

Dacă negustorul se număra printre credincioşii Prevestitorului, atunci complicii săi nu dădeau, oare, târcoale prin preajmă? Temându-se de o capcană, Sekari se îndepărtă cu pas agale.

Când un trecător îi ceru apă, Sekari se uită în jurul său, gata să se apere. Dar măgarul şi câinele rămaseră liniştiţi.

— Tihnit cartier, începu Sekari. Cred că e plăcut să trăieşti aici.

— Nu ne plângem, adeveri celălalt.

— Da’ ia spune-mi… Vânzătorul ăsta de sandale s-a mutat aici de curând?

— Nici vorbă, îl cunosc de-o bună bucată de vreme! Un bărbat atât de binevoitor, atât de săritor! Ce bine ar fi să existe mai mulţi ca el!

9.

Iker îşi petrecu noaptea adâncit în meditaţie înaintea Locaşului Aurului, care sclipea aidoma soarelui. Învăluit într-o lumină care alunga tenebrele, nu simţea oboseala. Oră după

oră, se desprindea de trecutul său, de toate întâmplările, nenorocirile şi bucuriile. Doar Isis mai stăruia în mintea lui.

În zori, Pleşuvul se aşeză în faţa Fiului regal, în poziţie de scrib.

— Ce trebuie să cunoaştem, Iker?

— Strălucirea luminii divine.

— Ce te învaţă ea?

— Formulele transformării.

— Încotro te poartă ele?

— Spre porţile lumii de dincolo şi spre căile străbătute de Marele Zeu.

— Ce limbă vorbeşte el?

— Cea a sufletelor-păsări.

— Cine aude cuvintele sale?

— Echipajul bărcii divine.

— Eşti pregătit?

— M-am lepădat de orice metal şi mânuiesc paleta de aur.

— Nimeni nu pătrunde în Locaşul Aurului dacă nu devine asemenea soarelui la răsărit, ca Osiris. Vrei să-i cunoşti focul chiar dacă te pândeşte primejdia de a fi mistuit de el?

— Vreau.

Doi meşteri îl dezbrăcară pe Iker şi îl spălară cu apa din belşug.

— Nu trebuie să rămână nicio urmă de ulei pe trupul tău, îi spuse Pleşuvul. Fii purificat de patru ori de către Horus şi Seth.

Doi preoţi, purtând măştile celor doi zei, apucară fiecare câte două vase. Din gurile acestora ţâşni o energie ale cărei unde scânteietoare luară forma cheii vieţii.

— Astfel vei fi eliberat de tot ceea ce e râu în tine şi vei descoperi drumul ce duce la izvoare.

Zeii şi meşterii dispărură.

Rămas singur, tânărul şovăi, neştiind ce s-ar cuveni să facă mai departe. Să aştepte cu braţele încrucişate ar fi însemnat o greşeală de neiertat, să o pornească la întâmplare, de asemenea.

Aşa că Iker îi ceru ajutor lui Isis. Ea îl va călăuzi şi de data aceasta, ca de obicei.

Simţind mâna ei strângând-o pe a lui, Fiul regal înaintă până la un pâlc de salcâmi, dădu la o parte ramurile şi urcă în vârful unei coline.

— Priveşte misterul „primei dăți”, îi porunci vocea aspră a Pleşuvului, şi anume această movilă ieşită din oceanul începuturilor. Creaţia are loc aici clipă de clipă. Să fii iniţiat înseamnă să înţelegi cum se desfăşoară ea şi să preschimbi materia în spirit şi spiritul în materie. Dacă vei supravieţui încercărilor, vei vedea cerul pe pământ. Dar, mai întâi, sculptorii te vor ciopli pe tine, mineralul grosolan scos din măruntaiele muntelui.

Trei meşteri traseră până la poalele colinei o sanie de lemn.

— Eu sunt păzitorul suflului, grăi primul. Îmbălsămătorul mă ajută. Muncim piatra pentru ca, astfel, călătoria spre locul unde viaţa se reînnoieşte veşnic să se săvârșească.

Meşterul îl prinse pe Iker de piept.

— Vechea inimă să fie smulsă, vechea piele şi vechiul păr – arse. Fie ca o nouă inimă să se nască, în stare să primească schimbările. Altminteri, focul îl va devora pe cel josnic.

Pleşuvul îl acoperi pe Iker cu o piele albă şi îl sili să se întindă pe sanie, în poziţia unui prunc aflat în pântecele mamei sale.

O călătorie lungă începea.

Lui Iker i se păru că devenise un material purtat spre şantierul unde se ridica un templu. Piatră printre alte pietre, nici nu se gândea la locul unde va fi aşezat, peste măsură de fericit că va face parte din construcţie.

Fiul regal nu mai avea vârstă. Redevenit prunc nenăscut la adăpostul acestei piei protectoare, nu mai cunoştea spaima.

Sania se opri.

Pleşuvul îi ceru lui Iker să se aşeze pe călcâie.

Înaintea lui fu desfăşurat un imens papirus acoperit de hieroglife ordonate în coloane. În mijloc, se găsea o imagine surprinzătoare: Osiris văzut din faţă, purtând coroana reînvierii şi ţinând în mâini sceptrul Putere şi cheia vieţii. Cercuri de foc îl înconjurau pe Marele Zeu.

— Acesta este atanorul, cuptorul preschimbărilor. În el sălăşluiesc viaţa şi moartea.

Iker crezu că are vedenii. Ţâşnind din text, se ivi năluca generalului Sepi.

— Desluşeşte aceste cuvinte şi gravează-le în noua ta inimă, îl sfătui el pe elevul său. Cine le cunoaşte va străluci în cer

aidoma lui Ra şi va fi recunoscut drept un Osiris. Coboară printre cercurile de foc, atinge insula cuprinsă de flăcări.

Silueta lui Sepi se destrăma. Întreaga fiinţă a lui Iker, nu doar memoria sa, avea să ocrotească formulele. El însuşi deveni hieroglifă.

Papirusul fu rulat şi pecetluit.

Apoi apărură trei meşteri cu chipuri deloc prietenoase. Un sculptor, un tăietor în piatră şi un şlefuitor.

— Să treacă la fapte cei care trebuie să-l lovească pe tată, porunci Pleşuvul.

Neputând să se apere, Iker văzu ridicându-se o daltă, un ciocan şi o piatră rotundă.

— O să adormi, îl înştiinţă bătrânul preot. Să-i rugăm pe strămoşi să te trezească.

☥☥☥

După ce trecu de toate controalele, Bina se duse la magazia templului, de unde luă pâine şi lapte proaspăt ca să le ducă preoţilor permanenţi.

— Trebuie să încep cu Pleşuvul?

— Nu, căci nu se află în odaia lui, îi răspunse preotul temporar care împărţea merindele.

— A părăsit Abydosul?

— El? Niciodată! Se îngrijeşte de iniţierea Fiului regal, după câte se pare.

Bina se arătă mirată.

— Fiul regal… Dar nu se bucură deja de toate puterile?

— Suntem la Abydos, micuţo! Aici doar Legea Misterelor contează. Indiferent de rang, fiecare i se supune.

— Bine, atunci merg la ceilalţi preoţi permanenţi. Pe ei, barem, îi găsesc?

— Asta o să vezi tu! Isprăveşte odată cu trăncăneala şi nu mai pierde timpul. Bătrânilor preoţi nu le place să aştepte mâncarea de dimineaţă.

Ultimul la care poposi frumoasa brunetă fu Bega.

— Ce se petrece cu Iker?

— Pleşuvul şi meşterii îi dezvăluie tainele Locaşului Aurului.

— Tu le cunoşti?

— Nu fac parte din confreria sculptorilor, răspunse acru Bega.

— Dar pe Iker de ce îl primesc printre ei?

— Neîndoielnic, pentru că fără acest lucru nu şi-ar putea îndeplini misiunea.

Bina fu nevoită să aştepte prânzul, ca să-şi încrucişeze paşii cu cei ai Prevestitorului, care tocmai terminase de curăţat vasele cele mari. Zece preoţi le întrebuinţau la purificarea altarelor.

— Sunt îngrijorată, stăpâne.

— De ce te temi?

— Iker dobândeşte noi puteri.

— Te gândeşti la iniţierea lui din Locaşul Aurului?

— Ştiaţi?

— De vreme ce acest scrib s-a salvat din naufragiul Fulgerului şi de pe insula lui *KA*, îşi va urma până la capăt destinul.

— N-ar trebui să-l omorâm degrabă? În curând, va ajunge cu neputinţă de atins!

— Linişteşte-te, n-o să-mi scape. Cu cât se adânceşte în cunoaşterea misterelor, cu atât devine de neînlocuit ca moştenitor al lui Sesostris. Să ne descotorosim de o făptură măruntă nu ne ajută deloc. În schimb, uciderea unei fiinţe atât de însemnate îl va zdrobi pe rege, căci Iker este punctul său slab. Când va vedea năruindu-se viitorul Egiptului, clădit cu atâta răbdare, faraonul va fi descumpănit. Şi atunci, o să-l biruim cu uşurinţă.

☥☥☥

Mâna Pleşuvului îi atinse fruntea.

Iker se trezi.

— Ai adormit. Iată-te ajuns la capătul prefacerilor, teafăr şi nevătămat. Piatra poate fi târâtă până pe şantier.

Trei meşteri porniră să tragă sania.

Nu era nici noapte, nici zi, ci o penumbră odihnitoare. Această nouă călătorie se desfăşura lin, ca o fericită întoarcere în țara de baştină, părăsită de prea multă vreme.

Se opriră lângă pragul unei uşi închise.

— Ridică-te în capul oaselor, adună-ţi picioarele sub tine şi sprijină-te pe călcâie, îi porunci Pleşuvul.

Cu mişcări uşoare, Iker se supuse.

— Doar Osiris vede şi aude, grăi preotul. Totuşi, cel iniţiat poate să aibă parte de această înţelegere dacă ochiul său devine ochiul şoimului lui Horus, iar urechea sa devine urechea

vacii lui Hathor. Ochiul acesta înfăptuieşte şi creează, urechea aceasta desluşeşte glasul tuturor făpturilor vii, de la stele până la pietre. Acestea sunt cele două porţi ale cunoaşterii. Să vezi până în străfundurile întunericului, să auzi cuvântul începuturilor, să străbaţi bolta cerească şi să te înalţi spre Marele Zeu. Pământul său sacru înghite jarul distrugător. Să gândeşti limpede, să fii rece şi cumpătat, aidoma lui Osiris, şi să mergi în pace spre ţinutul de lumină unde el trăieşte veşnic.

Uşa Locaşului Aurului se deschise.

— Croieşte-ţi drumul, Iker.

Tânărul se ridică în picioare, simţind o dorinţă nestăvilită de a înainta. Cu paşi înceţi, trecu pragul sanctuarului.

— Acum, mergi pe ape!

Podeaua de argint părea lichidă, piciorul se afunda în ea. Cel care mergea pe apele stăpânului său nu se purta, oare, ca un slujitor desăvârșit? Iker continuă drumul.

Suprafaţa se întări. O strălucire argintie ţâşni, învăluindu-l pe tânărul scrib.

— Înfățișează-te înaintea Marelui Zeu, îi spuse Pleşuvul, încingând fruntea lui Iker cu o legătură. De-acum încolo eşti înzestrat cu simbolul în stare să dea naştere privirii magice, să-l smulgă pe cel viu din întuneric şi să-ţi aducă iluminarea.

Atingerea ţesăturii trezi din nou puterea fără seamăn a crocodilului, putere ce sălășluia în Fiul regal de când se scufundase în adâncurile unui lac din Fayyum. Unirea dintre bucata de pânză ce-i înconjura capul şi această forţă stârni o sclipire orbitoare.

Eliberat de sub pielea albă, Iker atinse cerul, mângâie pântecele stelelor şi dansă împreună cu constelaţiile.

Când strălucirea se domoli, tânărul îl zări pe Sehotep, mai-marele peste toate lucrările regelui şi căpetenia meşterilor.

— Iată-te urmaş al lui Osiris, îl vesti el. Eşti dator să-l venerezi şi să-i continui înfăptuirile.

Sehotep îl îmbrăcă pe Iker într-o tunică garnisită cu stele cu cinci colţuri.

— Prin purificarea mâinilor, ai devenit preot permanent al Abydosului şi slujitor al Marelui Zeu. Descoperă munca tainică a Locaşului Aurului. Ea face să se nască statuia şi preschimbă materia în operă vie.

— Cum se numeşte Osiris? întrebă Pleşuvul.

Formulele cunoaşterii îi veniră iute în minte lui Iker.

— Locul creaţiei, împlinirea ritualului şi locaşul ochiului. Izvor al vieţii, el e temelia lui Maat şi cârmuitorul celor drepţi.

— Construieşte noul tron al lui Osiris!

Iker ridică pe rând materialele trebuincioase: aur, argint, lapislazuli şi lemn de roşcov. Ele se îmbinau aproape singure, alcătuind soclul pe care Sehotep aşeză o statuie a lui Osiris.

— Împodobeşte pieptul stăpânului din Abydos cu lapislazuli, turcoaze şi electrum, care să-i ocrotească trupul.

Mâinile Fiului regal nu tremurară câtuşi de puţin când aşeză colierul lat pe pieptul lui Osiris, punându-l astfel la adăpost de primejdii.

— Întrucât acum eşti mai-mare peste taine, înzestrează-l pe zeu cu coroana ce i se cuvine. Înconjurată de pene de struţ, acoperită cu o frunză de aur, ea străpunge cerul şi se amestecă printre stele.

Iker încoronă statuia.

Apoi îi puse în mâini cele două sceptre, biciul agricultorului, simbol al naşterii întreite, şi toiagul păstorului, ce servea la strângerea turmei de animale.

— Prima parte a misiunii Fiului regal a fost împlinită, hotărî Pleşuvul. Noua statuie a lui Osiris va însufleţi viitoarea celebrare a misterelor. Mai rămâne s-o trezim pe Doamna din Abydos.

Trei lămpi luminau o capelă ce adăpostea vechea barcă a Marelui Zeu.

— Din pricina vrăjilor rele, ea nu se mai mişcă liberă. De aceea trebuie reparată şi reînsufleţită.

Folosind aur, argint, lapislazuli, cedru, santal şi lemn de abanos, Iker meşteri un naos pe care îl depuse în mijlocul bărcii.

Stelele de pe tavanul Locaşului Aurului prinseră a scânteia, alungând orice umbră.

— Ra a construit barca lui Osiris, arătă Sehotep, cuvântul a zămislit reînvierea. Ra luminează ziua, Osiris – noaptea. Împreună, ei alcătuiesc sufletul reunit, iar Osiris e locul din care ţâşneşte lumina.

— Barca se mişcă din nou, băgă de seamă Pleşuvul. Spiritul iniţiaţilor poate trece de porţile cerului. Cea de-a doua parte a

misiunii Fiului regal s-a încheiat. Şi astfel, el devine vrednic să conducă ritualul misterelor.

Pleşuvul îl îmbrăţişă pe Iker.

Pentru prima oară, tânărul simţi emoţia adâncă a bătrânului preot.

10.

La prima oră a dimineţii, Sobek Păzitorul îl primi pe Medes, care îşi stăpânea cu greu furia.

— Îţi cer să începi de îndată cercetările. Hoţii mi-au călcat casa astă-noapte şi mi-au furat mai multe lucruri de preţ.

— Te credeam bine apărat.

— Portarul meu dormea, netrebnicul! Iar hoţul e atât de iscusit, încât socot că s-ar putea întoarce oricând. Prin urmare, am pus încă doi paznici să-mi supravegheze casa zi şi noapte.

— Înţeleaptă hotărâre!

— Trebuie să-l arestezi pe răufăcătorul ăsta, Sobek.

— O treabă anevoioasă dacă nu poţi să-mi spui nimic despre el.

— Cineva l-a zărit.

— Cine?

— Un servitor care n-avea somn. Uitându-se din întâmplare spre grădină, a observat trecând un bărbat de statură mijlocie, sprinten, îmbrăcat într-o mantie grosolană şi cu o glugă pe cap.

— Dar chipul i l-a văzut?

— Din păcate, nu. Trimite cele mai bune gărzi să-l caute.

— Bizuie-te pe mine, Medes.

Secretarul Casei Regelui se întunecă la faţă.

— Presimt că hoţul acesta nu era un tâlhar oarecare.

Sobek se încruntă.

— Lămureşte-mă.

— E o simplă părere, dar poate n-ar fi rău să ţinem seama de ea: oare luptătorii ascunşi în Memphis nu vor să-i ucidă pe demnitarii de vază şi mai ales pe membrii Casei Regelui? Atunci ar fi vorba de un complice de-al lor trimis să iscodească locurile şi să pregătească atacul. Iar furtul e doar praf azvârlit în ochi!

— M-ai pus pe gânduri, recunoscu Sobek, mai ales că încercări de jaf s-au petrecut şi la Sehotep, şi la Senankh acasă.

Medes încremeni.
— Carevasăzică, atacul o să se dezlănţuie din clipă în clipă!
Păzitorul îşi strânse pumnii cu îndârjire.
— Casa Regelui va rămâne de neatins, îţi făgăduiesc.
— Tu alcătuieşti ultimul nostru zid de apărare, Sobek.
— Încrede-te în trăinicia lui.
Păzitorul rămase singur o bună bucată de vreme.
Nu cumva se pripea bănuindu-l pe Medes? Încă o dată, bărbatul acesta care muncea din greu îşi arăta credinţa faţă de rege. Iar dacă prezicerile sale se dovedeau adevărate, atunci însemna că luptătorii din umbră se pregăteau să lovească din nou.

☥☥☥

Urletele soţiei sale îl treziră pe Medes, chinuit de un vis urât în care se făcea că-l urmăreau vreo zece Sobek, unul mai înspăimântător ca altul.
Scăldat în sudori, se năpusti în odaia femeii şi-i trase câteva palme.
— Cheamă-l iute pe doctorul Gua, îl imploră ea. Altminteri, voi muri, şi tu ai să fii răspunzător pentru asta!
Pe Medes îl bătea adesea gândul să-şi sugrume soţia, dar, având în vedere împrejurările, nu voia să atragă atenţia asupra sa. Însă de îndată ce va ajunge să cârmuiască Egiptul, avea să se descotorosească de această povară.
— Doctorul Gua, repede!
— Trimit acum după el! Dar, până vine, slujitoarele tale o să-ţi aranjeze părul şi o să te fardeze, ca să arăţi cât mai bine.
Medes porunci să plece neîntârziat cineva în căutarea lui Gua. Ştia că n-avea niciun rost să-i făgăduiască o răsplată generoasă, căci doctorul, în ciuda faimei sale, nu se lăsa cumpărat. Ba, uneori, în loc să dea fuga la vreun înalt demnitar, stătea să îngrijească de un om sărman, dacă boala acestuia i se părea mai gravă. Nimeni şi nimic nu-i putea schimba obiceiurile, şi era de preferat să nu-l superi.
Deşi gătită nevoie mare, soţia lui Medes se zguduia de plâns, îngreunând munca şi aşa destul de migăloasă a slujitoarelor care nu îndrăzneau să zică nimic de frică să nu fie izgonite sau aspru pedepsite. Toţi ai casei se temeau de răutatea nebunei.
Spre uimirea lui Medes, doctorul Gua sosi înainte de prânz, cărând după el obişnuitul sac din piele. Nesimţitor la

frumuseţea grădinii ce înconjura bogata locuinţă a Secretarului Casei Regelui, Gua se îndreptă cu paşi repezi spre camera suferindei.

— Vă mulţumesc că aţi răspuns atât de grabnic chemării mele, îl întâmpină Medes cu căldură. Socot că ar trebui să-i daţi nişte leacuri mai puternice.

— Care dintre noi doi e doctorul?

— Dar nici nu-mi trecea prin cap să…

— Lăsați-mă să intru. Şi aveţi grijă să nu ne deranjeze nimeni.

Pe Gua îl preocupau două întrebări.

Mai întâi, de ce Medes, un slujbaş harnic, cinstit, vesel, sincer şi care se bucura de un renume fără pată, suferea de ficat? Acest organ, care oglindea firea omului, nu minţea. Prin urmare, Medes se prefăcea. Dar care să fi fost motivul unei asemenea purtări? Simpla ambiţie de a dobândi un rang cât mai înalt sau alte planuri ce nu puteau fi mărturisite?

Pe de altă parte, care era adevărata pricină a bolii soţiei sale? Egoistă, certăreaţă, năzuroasă, nervoasă peste măsură, femeia nu ducea lipsă de cusururi, dar tratamentul ar fi trebuit să-i îmbunătăţească sănătatea şi să-i înlăture crizele.

Faptul că până acum dăduse greş îl necăjea pe Gua.

— În sfârșit, doctore! Am crezut că voi muri de o mie de ori.

— Îmi păreţi plină de viaţă, ba chiar ceva mai grasă.

Femeia roşi.

— Din cauza neliniştii care mă roade, nu m-am putut stăpâni în faţa prăjiturilor şi a mâncărurilor cu sos. Iertaţi-mă, vă rog! zise ea cu voce subţire, de fetiţă.

— Întindeți-vă pe pat. Am să vă cercetez canalele inimii, o înştiinţă el, cuprinzându-i încheieturile mâinilor.

Puţin mai împăcată, bolnava îi zâmbi. Deşi aceste sclifoseli îl scoteau din minţi, Gua îşi văzu mai departe de treabă.

— Nimic serios, încheie doctorul, în cele din urmă. Curăţirea trupului pe dinăuntru o să vă ajute să vă simţiţi mai bine.

— Şi nervii mei?

— Nu mai am poftă să-i îngrijesc.

Nevasta lui Medes se ridică brusc, speriată.

— Doar nu… doar nu mă lăsaţi de izbelişte?

— Leacurile ar fi trebuit să dea roade. Dar nu s-a întâmplat aşa. Socot că la mijloc e altceva şi s-ar cuveni să înţeleg de ce ele se dovedesc neputincioase.

— Eu, una, nu ştiu, eu…

— Ba ştiţi.

— Doctore, sufăr!

— Există un lucru care nu vă dă pace, ceva atât de adânc şi de chinuitor, încât niciun tratament nu-l poate domoli. Căutaţi-l, ușurați-vă sufletul de el şi vă veţi vindeca.

— Nervii mei sunt de vină, doar nervii mei!

— Nicidecum.

Soţia lui Medes se agăţă de braţul doctorului.

— Nu mă respingeţi, vă rog stăruitor!

Gua se desprinse din strânsoarea ei.

— Farmacistul Renseneb pregăteşte hapuri foarte puternice, în stare să aline cele mai grave suferinţe ale nervilor. Dacă nici acestea nu vă sunt de folos, atunci rămân la părerea mea. Ascundeţi în adâncul sufletului o greşeală gravă care vă macină şi vă împinge spre nebunie. Mărturisiţi-o şi vă veţi elibera.

Luându-şi sacul, doctorul Gua ieşi din casa lui Medes. O fetişcană bolnavă cu plămânii îl aştepta.

— Despre ce-aţi vorbit? o întrebă Medes pe soţia sa.

— Despre sănătatea mea… S-ar putea să n-o mai duc mult, dragul meu!

„Grozavă veste”, îşi spuse Secretarul Casei Regelui în sinea sa.

— Doctorul Gua plănuiește un nou tratament, continuă ea, tulburată.

— Atunci să ne încredem în el!

Femeia se ghemui la pieptul lui Medes.

— Ce soţ minunat am! Îmi trebuie parfumuri, pomezi şi rochii. Să schimbăm slujitoarele care pregătesc mâncarea. Şi pe cea care îmi îngrijeşte părul! Nu sunt bune de nimic şi mi s-a urât de ele. Din pricina lor, sănătatea mea se şubrezeşte.

Din devotament pentru stăpânul său, dar şi fiindcă era răsplătit cu dărnicie, intendentul lui Medes răbda uneori umilinţe greu de îndurat, precum ocările responsabilului principal al hambarelor, Gergu. Beat turtă, acesta cerea să-l vadă îndată pe Medes.

Intendentul îşi înştiinţa stăpânul.

— Vă previn: răsuflarea îi duhneşte, iar veşmintele de pe el put groaznic.

— Să fie spălat, parfumat şi îmbrăcat cu o tunică nouă. Eu îl aştept pe terasă.

Clătinându-se, dar arătând cât de cât omeneşte, Gergu se trânti într-un jilţ.

— Pari sleit de puteri.

— O călătorie nesfârșită, popasuri prea lungi, prea…

— Te opreai să bei, închipuindu-ţi că poţi să dispari. Dar pentru că semnul lui Seth îţi amintea de îndatoririle tale, ţi-ai continuat drumul spre Memphis.

Gergu îşi coborî privirea în pământ.

— Hai să dăm uitării copilăriile astea şi să vorbim de lucrul cel mai important: adevărata misiune a lui Iker!

— După spusele lui Bega, trebuie să repare barca lui Osiris şi să făurească o nouă statuie a zeului. În urma iniţierii sale din Locaşul Aurului, Fiul regal va deveni, se pare, preot permanent, va conduce ritualul misterelor şi nu va mai părăsi Abydosul. Un fel de surghiun aurit şi veşnic.

— Ce crede Prevestitorul despre asta?

— E sigur de izbânda sa.

— Aşadar, îl va ucide pe Iker şi va spulbera apărarea Abydosului.

— Pesemne.

— Ţi-ai pierdut avântul, Gergu. Nu cumva ai făcut vreo greşeală?

— Nu, liniştiţi-vă!

— Atunci înseamnă că Prevestitorul ţi-a încredinţat o sarcină care te înspăimântă.

— N-ar trebui să ne potolim o vreme? Încă un pas şi ne-am putea prăbuşi!

Medes umplu o cupă cu vin alb, aromat, şi i-o oferi lui Gergu.

— Cel mai bun leac. O să te ajute să revii cu picioarele pe pământ şi să-ţi recapeţi încrederea.

Gergu bău cu lăcomie.

— Straşnic! Pus în amforă de cel puţin zece ani.

— Doisprezece.

— Cu o singură cupă nu-l pot cinsti cum se cuvine.

— Ai să bei iar după ce-mi repeţi poruncile Prevestitorului.

— Credeţi-mă, sunt smintite de-a dreptul.

— Lasă-mă pe mine să judec.

Ştiind că n-avea cum să scape de Medes, Gergu îi împlini voia.

— Prevestitorul vrea să-l înlăture pe Sobek.

— În ce fel?

— Mi-a dat un cufăr care nu trebuie deschis cu niciun chip.

— Nădăjduiesc că ţi-ai înfrânat curiozitatea.

— Obiectul ăsta mă umple de groază! Îl el se află închise o mie de vrăji dintre cele mai rele!

— Unde se găseşte acum?

— L-am cărat până aici, bineînţeles, înfăşurat într-o pânză groasă de in.

— Ce ţi-a spus Prevestitorul să facem cu el?

— Să-l ducem în odaia Păzitorului.

— Nimic altceva?

— Mie şi asta mi se pare cu neputinţă!

— Nu mai înflori atâta lucrurile, Gergu!

— Dar netrebnicul ăsta de Sobek care-şi vâră nasul peste tot nu e apărat zi şi noapte? Simţindu-se ameninţat, s-a înconjurat de gărzi bine pregătite, gata să doboare pe oricine ar încerca să-l atace.

— Arată-mi arma aceasta neaşteptată.

Gergu plecă să caute cufărul, se întoarse cu el, iar Medes îi scoase învelitoarea.

— Meşterul s-a întrecut pe sine! Cel mai de soi lemn de salcâm şi o lucrătură fără pereche.

— Nu-l atingeţi, ar putea să ne trăsnească!

— Cu siguranţă, Prevestitorul nu doreşte una ca asta. Ţinta e Sobek.

— Dacă îi duc eu cufărul, o să intre la bănuieli.

— Nu-ţi cer să-ţi pui viaţa în primejdie, prietene. Nimeni nu trebuie să lege moartea lui Sobek de noi. Îţi închipui cum are să fie după ce scăpăm de câinele ăsta? Ne stânjeneşte de prea multă vreme! Mă temeam chiar că s-a apropiat prea mult de noi, căci a trimis iscoade pe urmele mele.

Gergu păli.

— Şi dacă… vă înhaţă?

— Sobek s-a gândit şi la aşa ceva, pesemne. Dar am izbutit să-i zdruncin planurile şi să-l liniştesc în privinţa

devotamentului meu faţă de rege. Totuşi, o să mă supravegheze mai departe.

— Cât mai avem timp, se repezi Gergu, să părăsim Egiptul, luând cu noi cât mai multe lucruri de preţ.

— De ce să ne pierdem cu firea? E de ajuns să ne supunem Prevestitorului.

— Niciunul din noi doi nu poate duce acest cufăr lui Sobek, stărui responsabilul principal al hambarelor.

— Atunci înseamnă că-l va duce altcineva.

— Nu văd cine!

Medes nu cugetă prea mult. Rezolvarea i se părea evidentă.

— Avem la îndemână un aliat căruia nici măcar nu-i vom cere părerea, grăi el, căci mă voi folosi pentru a doua oară de singurul talent al scumpei mele soţii.

11.

O noapte întreagă, Sekari observă toată forfota din preajma îndoielnicei prăvălii. La început, fu dezamăgit. Câţiva gură-cască, discuţii mai mult sau mai puţin însufleţite, nişte soldaţi beţi, câini porniţi în căutarea căţelelor aflate în călduri, pisici ieşite la vânătoare… Pe scurt, traiul obişnuit dintr-un cartier oarecare.

Dar ochiul ager al lui Sekari surprinse un lucru ciudat: o santinelă ascunsă în colţul unei terase, supraveghind piaţa şi străzile înconjurătoare.

Nu era vorba de un locuitor al cartierului dornic să ia o gură de aer curat, ci de un pândar atent. Din când în când, făcea semne cu mâna unui complice pe care Sekari îl descoperi cu greu. Şi, fără îndoială, mai erau şi alţii.

O pază severă, asigurată de oameni aşezaţi în cele mai potrivite unghere. Carevasăzică, cei care supravegheau locul nu erau nişte nepricepuţi.

Sekari se simţi în primejdie.

L-o fi observat careva?

În loc s-o rupă la fugă, se îndreptă cu pas agale spre mijlocul pieţei şi intră în vorbă cu un grup de bărbaţi care nu se grăbeau la culcare.

— Frumoasă noapte, băieţi. Mie, unul, nu mi-e somn. Nu ştiţi vreo fată drăguţă prin apropiere?

— Nu eşti de pe-aici, îi răspunse, morocănos, unul dintre bărbaţi.

— Ba eu îl cunosc, îi luă apărarea un alt bărbat, cu părul creţ. E noul sacagiu, are marfă ieftină. Nu ducem lipsă de fete drăguţe.

— Cu coada ochiului, Sekari îl văzu pe unul dintre pândari agitându-se. Apariţia lui, socotit un străin, tulbura liniştea obişnuită.

— Osteneala îţi va fi răsplătită, prietene. Dacă mă conduci la o fată primitoare, n-o să-ţi pară rău.

Creţul îşi trecu, pofticios, limba peste buze.

— O siriancă ţi-ar plăcea?

— Tu eşti mulţumit de farmecele ei?

— Eu tocmai m-am însurat! Dar cei care o vizitează au numai cuvinte de laudă despre ea.

— Atunci, să mergem!

Sekari se simţea observat de mai multe perechi de ochi. Creţul apucă pe o străduţă întunecată şi pustie. Morocănosul venea după ei.

Urmându-şi călăuza, Sekari trecu pragul unei clădiri arătoase, cu două etaje.

— Morocănosul ne însoţeşte?

— Nu, se duce la el acasă.

— Locuieşte în apropiere?

— Să urcăm la primul etaj, ca să te prezint.

Apoi Creţul închise grijuliu uşa.

În încăpere nu pluteau parfumuri ameţitoare şi nu erau picturi care să înfăţişeze jocurile dragostei. Din uşă nu se vedea nicio cameră de primire înzestrată cu rogojini şi perne şi nimeni nu-i oferi nou-venitului o cupă cu bere. Locul nu părea deloc sortit plăcerilor.

— Nu vei fi dezamăgit, ai să vezi! îl încurajă Creţul, urcând încet scara.

Sekari îl împinse în lături şi se năpusti înainte.

La etaj îl aştepta un ucigaş înarmat cu o bâtă.

Lovindu-l cu capul în burtă, Sekari îl trânti şi sui câte patru trepte odată până la al doilea etaj.

Lama unui pumnal îi atinse uşor obrazul, chiar în clipa în care paşi pe terasă. Singura cale de scăpare era să sară din acoperiş în acoperiş, cu riscul de a-şi rupe gâtul.

Jos, Morocănosul dăduse alarma. Ieşind din întuneric, mai multe siluete se luară după fugar.

Agerimea lui Sekari îi surprinse pe urmăritori. Cel mai iute dintre ei dădu greş şi căzu între două case. Descurajaţi, complicii săi se lăsară păgubaşi.

Creţul porunci oamenilor să se întoarcă în ascunzătorile lor. Prea multă zarvă ar fi atras negreşit atenţia străjilor.

☥☥☥

Sobek mâncase o coastă friptă de vacă, o salată, nişte fructe proaspete şi băuse o cupă cu vin fără să se oprească din cititul rapoartelor aduse de oamenii săi. Prielnică pentru cugetare, noaptea îi îngăduia să cântărească mai bine lucrurile şi să le deosebească pe cele importante de cele mărunte.

Îşi pusese mari nădejdi în faptul că Sekari credea că dăduse de o urmă a luptătorilor din umbră, dar, prevăzător din fire, voia să mai facă o ultimă verificare. Îndată ce Sekari se va întoarce, Păzitorul avea să ia măsurile cuvenite.

Se auzi un ciocănit în uşă.

— Intră.

— Îmi pare râu că vă deranjez, comandante, zise straja. V-a fost trimis acest cufăr, împreună cu un mesaj grabnic, după câte am înţeles.

Sobek rupse pecetea şi desfăşură un mic papirus dintre cele mai fine.

> *„Primeşte acest cufăr în care să-ţi rânduieşti arhivele tale secrete. E făcut de unul dintre cei mai iscusiţi meşteri. Sper că îl vei preţui, asemenea celorlalţi demnitari cărora Luminăţia Sa le oferă un astfel de dar. Ne vedem mâine, la consiliul cel mare. Sehotep.*”

„Minunat obiect, într-adevăr”, gândi Păzitorul, ridicând capacul.

Dar, spre marea lui uimire, cufărul nu era gol! Înăuntru se aflau şase figurine care semănau cu statuetele *ushebti*, „cei care răspund”, însărcinate ca, în lumea de dincolo, să îndeplinească, în locul celor morţi, diferite munci, precum udatul grădinilor, căratul mâlului roditor de la răsărit spre apus şi însămânțarea câmpurilor.

Modelate din lut ars, figurinele acestea aveau însă ceva neobişnuit. Nu purtau asupra lor, aşa cum ar fi trebuit, săpăligi şi tesle, ci pumnale! Bărboase şi ameninţătoare, feţele lor nu păreau ale unor egipteni.

— Aşa să arate un dar din partea faraonului? Urâtă glumă!

În clipa când căpetenia tuturor gărzilor din regat apucă una dintre statuete, aceasta îşi înfipse arma cu sălbăticie în mâna lui.

Luat pe neaşteptate, Sobek îi dădu drumul.

Cele şase statuete se repeziră atunci asupra bărbatului, lovindu-l fără odihnă.

Deşi nu se putea feri de toate loviturile, Sobek îşi închipui că va birui această ceată mărunţică, dar figurinele se mişcau cu o aşa iuţeală, încât Păzitorul nu izbuti să le țină piept.

Suferind din pricina zecilor de răni, bărbatul îşi pierdu forţele.

Neîncetat, lama pumnalelor îi sfâşia carnea. Nelăsându-i răgaz să se apere, atacatorii păreau să zâmbească la gândul că-l vor ucide pe acest uriaş.

Sobek se împiedică de cufăr şi se prăbuşi greoi.

Întărâtate, statuetele se năpustiră asupra gâtului şi asupra capului său. În pragul leşinului, victima îşi apăra încă ochii cu palmele.

Furios că moare astfel, Păzitorul slobozi un urlet de fiară sălbatică, atât de puternic şi de deznădăjduit, că soldatul care făcea de strajă îndrăzni să intre în odaie.

— Comandante, aţi păţit ceva? Comandante!

Uluit peste măsură de ceea ce văzu, soldatul se grăbi să calce statuetele-n picioare şi să-l elibereze pe Sobek. Dar figurinele nu se sfărâmau cu niciun chip, atacând iar şi iar.

Vrând să-l scoată pe Sobek afară, soldatul încercă să-l târască de mâini, dar atinse o lampă şi o răsturnă.

Uleiul fierbinte se împrăştie peste o statuetă care se aprinse numaidecât.

— Ajutor! strigă soldatul.

Mai multe străji sosiră într-un suflet şi râmaseră fără grai când dădură cu ochii de Sobek.

Într-o baltă de sânge, Păzitorul nu mai mişca.

— Ardeţi blestemăţiile astea! îi îndemnă soldatul pe tovarăşii săi.

Flăcările îi cuprinseră pe atacatori. Crăpând şi plesnind, lutul ars scotea nişte gemete înfricoşătoare.

Santinelele nu se încumetau să atingă trupul zdrobit al căpeteniei lor.

— Să-l chemăm pe doctorul Gua!

☥☥☥

Când se socoti în afara oricărei primejdii, Sekari închise ochii şi respiră adânc. De data aceasta era cât pe ce s-o păţească. Niciodată nu avusese de-a face cu un grup atât de unit, în stare să treacă imediat la fapte, fără să şovăie.

Acum, Sekari înţelegea de ce gărzile lui Sobek nu reuşiseră să-i dibuiască pe aceşti nelegiuiţi. Amestecaţi printre locuitorii cartierelor, munceau, îşi întemeiau familii, legau prietenii şi nu se deosebeau prin nimic de egiptenii adevăraţi. Nimeni nu-i trata ca pe nişte străini, nimeni nu-i bănuia.

Un gând neliniştitor puse stăpânire pe Sekari: Prevestitorul îşi urzise planul cu multă vreme în urmă. Oare de câţi ani ucigaşii săi se pripăşiseră la Memphis? Zece, douăzeci, poate chiar treizeci! Nebăgaţi în seamă, neştiuţi, deveniseră nişte oameni pe care vecinii lor îi preţuiau. Şi, în tot acest răstimp, aşteptaseră ordinele căpeteniei lor şi loviseră ţinta cu precizie.

De aceea căutările lui Sobek nu dăduseră roade. Poate că unii dintre cei care-i ofereau informaţii făceau parte tocmai din trupele Prevestitorului. Prin urmare, îl minţeau, ca să-l potolească, şi-i destăinuiau doar lucruri fără prea mare însemnătate ce duceau la arestarea vreunui tâlhar mărunt, nicidecum a unui credincios de-al Prevestitorului.

Ascunzătorile lor erau la fel de sigure ca nişte fortăreţe. Pândarii îl descopereau neîntârziat pe cel ce s-ar fi arătat prea curios şi dădeau alarma.

După cum se purtase până acum, Sekari se osândise singur. Duşmanul nu-l socotea un gură-cască oarecare şi avea să încerce să-l omoare.

„Cât de prost am fost, gândi Sekari. Nu s-au ţinut după mine şi au păstrat liniştea ca să nu-i trezească pe vecini, dar se vor strădui să-mi facă de petrecanie! N-au trimis o ceată pe urmele mele, ci un singur om, care să mă atace pe la spate, iute şi fără să dea greş."

De pe acoperişul unei căsuţe, ucigaşul sări asupra lui Sekari şi-l trânti la pământ.

Doborât, Sekari se împotrivi fără vlagă şi nu izbuti să scape din strânsoare.

Atacatorul îi petrecu în jurul gâtului un şnur gros din piele şi strânse din toate puterile.

Ultimele tresăriri ale victimei sale îl înveseliră. Cu beregata strivită, egipteanul avea să moară sufocat.

O izbitură zdravănă îl forţă pe ucigaş să dea drumul şnurului.

Mai întâi nu pricepu ce se întâmplase, apoi simţi colţii unui câine înfigându-i-se în ţeastă şi sfărâmând-o.

Isprăvindu-și treaba, Sângerosul îi linse mâinile stăpânului, care îşi recăpăta anevoie răsuflarea.

— Ştii să apari în clipa cea mai potrivită, prietene! Îl mângâie îndelung pe salvatorul său, ai cărui ochi luceau de mulţumire. Trebuie să-l previn pe Sobek.

Sekari se ridică şi o porni înainte clătinându-se. O întrebare îl tot rodea: duşmanul trimisese doar un ucigaş?

Zorind pasul, ieşi din încrengătura de străduţe şi ajunse pe o esplanadă unde îl aştepta Vânt-de-Miazănoapte încărcat cu vasele trebuincioase îndeletnicirii de sacagiu.

Apa rece îi potoli lui Sekari arsura de la gât.

Apoi, în mare grabă, cei trei tovarăşi se îndreptară spre palat.

Nu departe de odăile lui Sobek se auzea o zarvă neobişnuită. Vălătuci de fum se ridicau în aer, iar o mulţime de sacagii alergau spre clădire.

— Ce se petrece aici? i se adresă Sekari unei santinele.

— Una dintre odăi a luat foc. Dar tu du-te acasă, că ne îngrijim noi de asta.

— Comandantul Sobek e teafăr?

— Ce te priveşte pe tine, prietene?

— Am un mesaj să-i duc.

În împrejurările grave de acum, Sekari se vedea nevoit să rupă tăcerea în privinţa persoanei sale.

Santinela se apropie de el, aruncându-i priviri sfredelitoare.

— Semnul ăsta de pe gâtul tău e cam ciudat… Ai fost atacat?

— O nimica toată.

— Aş vrea să aflu mai multe.

— Am să-i povestesc pe îndelete lui Sobek.

— Nu mişca, băiete!

Santinela îl ameninţă pe Sekari cu un baston. Îndată, Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul se strânseră lângă Sekari. Măgarul bătea pământul cu copitele, iar Sângerosul mârâia înfricoşător.

— Liniștiți-vă, prieteni. Omul acesta nu-mi vrea râul.

Santinela se dădu câţiva paşi îndărăt. Câţiva soldaţi îi săriră în ajutor.

— Necazuri? întrebă un ofiţer.

— Aş dori să-l văd pe comandantul Sobek, ceru, cu umilinţă, Sekari.

— Pentru ce anume?

— Nu-i pot spune decât lui.

Ofiţerul stătea în cumpănă. Sau îl azvârlea pe nebunul ăsta în temniţă, sau îl conducea la gărzile din preajma lui Sobek, cărora le rămânea să decidă ce să facă mai departe cu el.

După ce cugetă îndelung, alese să-l însoţească până la unul dintre apropiaţii Păzitorului. Acesta îl recunoscu pe Sekari şi-l trase deoparte.

— Trebuie să-l prevenim îndată pe Sobek, îi destăinui Sekari. Să scotocim tot cartierul aflat la miazănoapte de templul lui Neith.

— Ce bănuieşti că e acolo?

— Locul adăposteşte un cuib al luptătorilor din umbră.

— Sobek nu mai poate să ne dea ordine, grăi ofiţerul cu voce slabă.

— Nu mai este căpetenia gărzilor?

— Dac-ar fi doar atât!

— Doar nu vrei să spui că…

— Vino cu mine!

Sobek zăcea întins pe o rogojină, cu capul pe o pernă. Doctorul Gua îi curăţa nenumăratele tăieturi.

Sekari se apropie.

— Trăieşte?

— Abia mai răsuflă. N-am văzut niciodată un trup cu atâtea răni.

— O să-l salvaţi?

— În halul în care se găseşte, soarta e cea care va hotărî.

— Se ştie cine l-a atacat?

Ofiţerul chemă garda care-l descoperise pe Sobek şi care povesti, ducându-şi cu greu până la capăt cuvintele, priveliştea cumplită şi de necrezut pe care-o văzuse.

Apoi ofiţerul îi arătă lui Sekari un mic papirus pătat de sânge.

— Cunoaştem numele făptaşului. El a făurit statuetele, a trimis cufărul şi, iscălindu-se, s-a dat în vileag.

12.

Cunoscând de-acum totul despre templul menit lui Sesostris, Prevestitorul nu socotea că e necesar să distrugă scrierile, să pângărească obiectele şi să arunce vrăji rele asupra statuilor. Toate acestea nu slujeau decât la păstrarea *KA*-ului faraonului şi la zămislirea unei energii care hrănea doar Abydosul. Slăbirea ei n-ar fi însemnat mare lucru. Iar Prevestitorul voia să-şi doboare fără ocolişuri potrivnicul.

Ca de obicei, Prevestitorul îşi îndeplini atent îndatoririle de dimineaţă, apoi lăsă locul altor preoţi temporari care aveau să îngrijească sanctuarul. Se prefăcu a se întoarce în odaia sa, se asigură că nu-l vede nimeni şi se îndreptă spre Arborele vieţii.

Acolo nu găsi niciun preot, niciun păzitor.

Ceremonialul din zori odată încheiat, salcâmul lui Osiris rămăsese singur, scăldat în razele soarelui. Câmpul de forţe ce lua naştere datorită celor patru salcâmi tineri era de ajuns ca să protejeze arborele.

Din buzunarul tunicii, Prevestitorul scoase patru sticluţe cu otravă. În timpul nopţilor petrecute în templu, se furişase, fără să lase vreo urmă a trecerii sale, în încăperea unde se păstrau tot soiul de licori şi preparase un amestec mortal. Deşi continuau să pară sănătoşi, tinerii arbori aveau să se usuce pe dinăuntru şi să-şi piardă puterile. Când Pleşuvul va băga de seamă, va fi deja prea târziu.

Mai întâi, cel dinspre răsărit.

Prevestitorul vărsă la rădăcina tânărului salcâm lichidul fără culoare şi fără miros, aflat în sticluţă.

— Fie ca lumina ce renaşte să nu te mai încălzească şi să te ucidă, asemenea vântului îngheţat al iernii.

Urmă arborele dinspre apus şi cea de-a doua sticluţă.

— Fie ca licăririle asfinţitului să te împovăreze cu o moarte rea şi să te învăluie în întuneric.

Apoi veni rândul salcâmului dinspre miazăzi şi al celei de-a treia sticluţe.

— Fie ca razele cele puternice ale soarelui să te ardă şi să-ţi usuce seva.

În sfârşit, cea de-a patra sticluţă şi arborele dinspre miazănoapte.

— Fie ca frigul izvorât din neguri să te copleşească şi să te roadă.

Chiar de-a doua zi, Prevestitorul avea să observe rănile pricinuite de otravă. Şi, dacă acestea se vor dovedi la înălţimea speranţelor sale, câmpul protector de forţe va dispărea.

După aceea, va putea să se atingă şi de cei patru lei.

☥☥☥

Iker trăia din nou fiecare clipă a ritualului de iniţiere din Locaşul Aurului, a cărui măreţie încă îl uimea. Cum să izbutească un simplu om să pătrundă atâtea taine şi să prindă mulţimea de tâlcuri ale simbolurilor? Poate că renunţând să întoarcă lucrurile pe toate feţele şi ascuţindu-şi simţurile, va pătrunde în inima misterului.

Universul nu putea fi desluşit. Şi totuşi, avea un înţeles veşnic, ce izvora fără încetare din el însuşi şi se întindea dincolo de hotarele minţii omeneşti. Ivită din stele, viaţa se întorcea în acelaşi loc datorită iniţierii. Iar el, ucenicul scrib din Medamud, tocmai trecuse de o poartă ce se deschidea spre privelişti neasemuite.

Trezită din zori, Isis celebra un ritual împreună cu slujitoarele lui Hathor. De când ieşise din Locaşul Aurului, unde statuia şi barca lui Osiris se încărcau de energie, rămăsese tăcută. Pentru că înfruntase încercări aidoma celor ale lui Iker, Isis ştia cât de important era să te reculegi după ce ai trăit clipe atât de mistuitoare.

Iker revenea încetul cu încetul pe pământ, fără să uite nimic din călătoria sa dincolo de timp şi spaţiu. Ieşind din modesta casă albă, el admiră îndelung cerul, pe care niciodată nu avea să-l mai contemple la fel ca până acum. El era obârşia operelor nemuritoare, cărora meşterii le dădeau o formă ce putea fi văzută şi de ochii oamenilor.

Dar, din nenorocire, existau pe lume şi alte lucruri care nu aduceau fericirea. Iar Fiul regal, Prieten unic şi trimis al faraonului, trebuia să le înfrunte.

☥☥☥

— Laptele e acru şi pâinea tare, spuse Bega. Alege cu mai multă atenţie mâncarea pe care o duci preoţilor permanenţi. Dacă unul dintre ei se plânge, ai să fii izgonită.

Frumoasa Bina se înfurie.

— Părerea ta e lege?

— Aici nimeni n-o nesocoteşte.

— Tocmai de-aia putrezeşte Abydosul!

— Nu întrece măsura, fetiţo, şi îndeplineşte-ţi cum se cuvine munca!

Bega ura femeile. Uşuratice, neruşinate, ațâțătoare, prefăcute, aveau o mie de metehne, cu neputinţă de îndreptat. Când va dobândi puterea deplină, o să le alunge din Abydos, oprindu-le să mai ia parte la ritualuri. Nicio preoteasă nu va mai pângări templele Egiptului, rezervate bărbaţilor. Doar ei erau vrednici să slujească divinităţile şi să se bucure de bunăvoinţa acestora. Învăţăturile Prevestitorului i se păreau foarte chibzuite: femeile să fie îndepărtate din sanctuare şi şcoli, trupurile să le fie acoperite din cap până în picioare ca să nu-i mai ademenească pe bărbaţi şi să stea închise în casă, unde să-şi slujească soţii. Sub domnia faraonilor căpătaseră atât de multă libertate, încât se purtau ca nişte fiinţe fără stăpân şi puteau chiar să cârmuiască regatul!

Batjocoritoare, Bina se uita ţintă la Bega.

— Mănânci şi bei sau duc pâinea şi laptele înapoi?

— De data asta, treacă de la mine. Dar mâine, aştept mai multă grijă din partea ta şi… Pleacă repede, vine Iker!

Sprintenă, fata dispăru iute.

Cu spinarea încovoiată, Bega îşi îndreptă toată atenţia asupra mesei.

— Iertaţi-mă că vă tulbur de cu zori.

— Suntem cu toţii la dispoziţia Fiului regal. Aţi mâncat de dimineaţă?

— Nu încă.

— Atunci împărţiţi cu mine aceste bucate.

— Mulţumesc, nu mi-e foame.

— Doar nu v-aţi îmbolnăvit!

— Liniştiţi-vă, încercările prin care am trecut mai degrabă m-au înzdrăvenit.

— Vă felicit pentru iniţierea din Locaşul Aurului. E o cinste rară, care însă vă împovărează cu răspunderi uriaşe. Noi vom fi mândri să vă vedem conducând ritualurile din luna *khoiak.*

— Clipele despre care vorbiţi mi se par foarte apropiate, iar eu mă simt tare neştiutor!

— Toţi preoţii permanenţi, începând cu mine, vă vor ajuta să pregătiţi această mare sărbătoare. Nu vă mai faceţi atâtea griji în privinţa ei. Dar misiunea voastră se desfăşoară bine?

— Locaşul Aurului adăposteşte o nouă statuie a lui Osiris şi noua sa barcă şi nădăjduiesc că nimic nu tulbură rânduiala preoţilor. Ştiu că v-au cam necăjit cercetările mele, dar nu puteam renunţa la ele.

— Le-am şi dat uitării, îl asigură Bega. Preţuim cu toţii purtările voastre lipsite de înfumurare. Trebuia să vă încredinţaţi singur că preoţii permanenţi sunt devotaţi pe de-a-ntregul ritualurilor lui Osiris şi caută să-şi îndeplinească sarcinile fără greş. Inimă a Egiptului, Abydosul trebuie să rămână nepătat. Iar Luminăţia Sa şi-a dovedit înţelepciunea făcând aceste verificări şi alegând omul care să le ducă la capăt cu bine.

Bega rămânea la fel de respingător, glasul său, la fel de aspru, dar vorbele rostite de el îl îmbărbătară pe Iker. Severul preot se arătase întotdeauna zgârcit cu laudele şi arareori îi era cuiva dat să audă asemenea cuvinte din gura lui. Judecata sa părea să fie ecoul gândurilor preoţilor permanenţi, risipind încordările şi dezvăluindu-i lui Iker că aceştia îi încuviinţau faptele.

— Încredinţarea paletei de aur unui demnitar atât de tânăr, fără a ţine seama de ritualurile şi misterele noastre, ne-a nedumerit la început, mărturisi Bega, şi de puţine ori l-am văzut pe Pleşuv atât de nemulţumit. Prea închişi în lumea noastră, am avut nesăbuinţa de a pune la îndoială hotărârea regelui. Trufie vrednică de dispreţ, greşeală de neiertat! Vârsta şi încercările ne-au tocit simţurile. În fiecare zi, opera Zeului se împlineşte şi îndatorirea noastră e s-o prelungim cu umilinţă, lăsând la o parte ambiţiile mărunte. Venirea voastră aici, Iker, ne-a învăţat multe. Nu exista un mijloc mai nimerit pentru a ne trezi atenţia adormită şi a ne reaminti că trebuie să fim cu

băgare de seamă. Dacă un faraon se îndepărtează de Abydos, Egiptul e în primejdie să dispară; dacă se apropie de el, moştenirea strămoşilor răspândește nenumărate binefaceri, şi asupra Celor Două Regate se revarsă bunăstarea. Alegerile lui Sesostris sunt pilduitoare, Luminăţia Sa îşi merită faima şi dragostea supuşilor. Iar noi cu toţii avem cinstea să slujim un monarh fără pereche ale cărui hotărâri ne luminează calea.

Întrucât nu se aşteptase la asemenea destăinuiri din partea unui bărbat atât de rece şi de sever, Iker îi aprecie sinceritatea, dovadă a credinţei depline ce-i călăuzea pe preoţii permanenţi.

Totuşi, Fiul regal nu uită de întrebările ce-l frământau de când Isis spusese că Gergu seamănă cu un fruct putred.

— Preoţii permanenţi nu părăsesc prea des Abydosul, aşa mi se pare.

— Aproape niciodată, deşi Legea nu ne opreşte. Dar ce să căutăm afară? Noi singuri am ales traiul acesta, iubim pământul lui Osiris şi am descoperit partea cea mai însemnată a vieţii. Ce ne-am putea dori mai mult?

— Un lucru mărunt nu-mi dă pace: cum l-aţi cunoscut pe Gergu?

Bega se încruntă.

— Din întâmplare. Eu mă îngrijeam ca preoţilor permanenţi să nu le lipsească proviziile şi alte obiecte trebuincioase. Gergu fiind însărcinat cu aducerea lor, i-am pus la încercare priceperea.

— Cine l-a trimis la Abydos?

— Nu cunosc.

— Aţi uitat să-l întrebaţi?

— Nu sunt curios din fire. Şi, de vreme ce trecuse de toate controalele, de ce să-l privesc cu ochi bănuitori? Îi cer să nu întârzie şi să-şi ia munca în serios, iar până acum Gergu nu m-a dezamăgit.

— Nu v-a pus niciodată întrebări… necuvenite?

— Atunci aş fi avut eu grijă să nu mai calce în Abydos! Dar nu, el se mulţumeşte să primească listele pe care i le înmânez şi să le respecte întocmai.

— Însoţeşte până aici mărfurile de fiecare dată?

— Gergu este un slujbaş care nu-şi lasă treburile în seama altora. Îi place să verifice el însuşi încărcătura şi s-o conducă până în port. Datorită devotamentului său a şi fost numit preot

temporar. Firea sa necioplită nu-l împiedică să admire Abydosul şi să-şi vadă de-ale lui. Bega îşi drese glasul. Dar care e pricina acestor întrebări? Îl bănuiţi pe Gergu de lucruri necurate?

— N-am dovezi.

— Şi totuşi, vă îndoiţi de el!

— Oare slujba sa de responsabil principal al hambarelor n-ar trebui să-i răpească tot timpul?

— Demnitari de rang înalt vin adesea aici tocmai de la Memphis, Teba sau Elephantina! Având în vedere însemnătatea Abydosului, distanţa nu contează. Unii rămân doar o săptămână sau două, alţii mai mult. Niciunul nu renunţă la sarcinile sale, oricât de simple sau de anevoioase ar fi ele. Iar Gergu se numără printre aceşti preoţi temporari statornici şi credincioşi.

— Mulţumesc pentru ajutor, Bega.

— Acum sunteţi mai-marele nostru. Nu şovăiţi să mi-l cereţi ori de câte ori aveţi nevoie.

Privindu-l pe Fiul regal cum se îndepărtează, aliatul lui Seth mestecă, nervos, o bucată de pâine. Îi părea rău că-l apărase pe Gergu, dar, învinuindu-l, i-ar fi oferit lui Iker prilejul de a scotoci iar pretutindeni şi de a începe nişte căutări care s-ar fi răsfrânt asupra lui Bega însuşi.

Dar oare cuvintele sale l-au convins pe Fiul regal de nevinovăţia lui Gergu?

Fără îndoială că nu.

Acest Iker devenea tare primejdios. Dobândind de-acum puteri sporite şi fiind considerat vrednic de Misterele lui Osiris, trimisul lui Sesostris căpătase o forţă neaşteptată. Crezând că Abydosul îl va respinge, Bega se înşelase amarnic.

Tânărul acesta era însufleţit de o lumină ciudată, pe care ritualurile lui Osiris o hrăneau.

O clipă, o singură clipă, Bega se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să uite de trădare şi de toate uneltirile, să redevină un preot adevărat şi să urmeze calea lui Iker.

Supărat, se frecă la ochi.

Puritatea lui Iker, năzuinţele sale, respectarea tradiţiilor nu puteau duce la nimic bun. Doar Prevestitorul însemna de-acum viitorul.

Şi apoi, Bega mersese prea departe.

Renegându-şi trecutul şi jurămintele, luând parte la uneltirile Răului, nu se mai putea întoarce din drum. Alegerea făcută îi

eliberase pornirile prea multă vreme înfrânate, dorinţa de a se îmbogăţi şi pofta de putere. Cei aidoma lui Iker aveau să piară.

Iar Prevestitorul trebuia să treacă degrabă la fapte.

☥☥☥

Shab Strâmbu' se întâlni cu stăpânul său lângă scara Marelui Zeu, departe de ochii soldaţilor care patrulau în deşert, în afara Abydosului. Odată isprăvite ritualurile ce se desfăşurau la apusul soarelui, lămpile se aprinseseră în odăile preoţilor permanenţi şi ale celor temporari cărora le fusese îngăduit să doarmă în Abydos. După masa de seară, preoţii pricepuţi în observarea cerului se urcaseră pe acoperişul templului lui Sesostris, scrutând stelele şi străduindu-se să desluşească mesajul zeiţei Nut.

— Ai reuşit să te apropii de mormântul lui Osiris?

— La prima vedere, nu pare să fie protejat, răspunse Strâmbu'. Doar un preot bătrân verifică peceţile şi rosteşte formulele.

— Niciun fel de pază?

— Nici cea mai firavă. După cum m-aţi sfătuit, m-am ţinut la o depărtare de treizeci de paşi de uşa mormântului. Pesemne există vreo apărare nevăzută. E cu neputinţă ca la un monument atât de însemnat să se ajungă aşa de uşor.

— Sacrul ce domneşte peste acel loc şi strălucirea lui Osiris îi descurajează pe curioşi, socoti Prevestitorul. Se tem de mânia zeului.

— Şi dacă preoţii au aşezat acolo o stavilă magică?

— Asta nu o să mă oprească, viteazul meu prieten. Puţin câte puţin, voi nărui zidurile Abydosului.

— Trebuie să mai stau ascuns în această capelă, stăpâne?

— Nu pentru multă vreme.

Strâmbu' rânji.

— Voi căpăta privilegiul de a-l ucide pe Iker?

Ochii Prevestitorului se înroşiră puternic. Trupul său răspândea în jur o căldură ca de jăratic.

Înspăimântat, Shab se trase îndărăt.

— Statuetele mele au ieşit din cufăr, zise Prevestitorul cu voce ameninţătoare. Deschizându-l, Sobek Păzitorul tocmai a săvârşit ultima sa greşeală. În noaptea asta, vom scăpa de el, şi oamenii noştri din Memphis vor putea porni la atac.

13.

Sesostris se bucură că iniţierea lui Iker din Locaşul Aurului se sfârşise cu bine. După spusele Pleşuvului, tânărul se purtase în chip desăvârşit şi-şi îndeplinise misiunea cu grijă şi pricepere. Fără să ştie, trecuse în felul acesta de prima poartă a Cercului de Aur din Abydos şi, prin urmare, devenea puţin câte puţin un Osiris. Curând, conducând ritualul din luna *khoiak* se va afla, totodată, în centrul lui şi va pătrunde, pe deplin, în inima celei mai tainice confrerii din Egipt.

Astfel, Iker se construia aidoma pietrei de lumină din care se năştea fiecare piramidă, fiecare templu, fiecare locaş de veci. Şi, pe această piatră, faraonul îşi întărea regatul, nu pentru slava sa, ci pentru cea a lui Osiris. Atâta vreme cât Cele Două Regate îi prelungeau înfăptuirea zeului, moartea nu-i va atinge pe cei vii.

Potrivit unor zvonuri stăruitoare, Sesostris avea să-l numească pe Iker coregent şi să-l asocieze la tron ca să-l pregătească pentru domnie. Dar planul monarhului, deşi nu înlătura cu totul o atare posibilitate, era mult mai cuprinzător. După pilda înaintaşilor săi, el trebuia să transmită *KA*-ul lui Osiris unui om vrednic să-l primească, să-l păstreze, să-l sporească, apoi, la rândul său, să-l transmită mai departe. Lui Iker, făuritor al bărcii şi al statuii zeului, avea să-i revină această sarcină. Ajungând să cunoască misterele, el le va celebra. Pentru tânărul acesta fără pereche, nu exista nicio deosebire între a privi şi a trece la fapte, între a descoperi şi a da viaţă. Scurgerea orelor odată înlăturată, Fiul regal ar trăi, potrivit timpului lui Osiris, la obârşia timpului şi a simbolurilor, plămădite din spirit şi materie. I se va alătura lui Isis dincolo de calea de foc şi va privi înăuntrul Arborelui vieţii.

Ameninţările Prevestitorului făceau cu atât mai însemnată existenţa acestui cuplu. Credinţei sale oarbe şi voinţei lui de a o impune prin violenţă Isis şi Iker li se împotriveau printr-o spiritualitate senină, pură, hrănită de o lumină creatoare.

Dar victoria nu era încă dobândită.

Sesostris nu credea în dispariţia Prevestitorului, care, precum o viperă a nisipurilor, ştia să se ascundă înainte de a lovi.

Pricepea el, oare, adevărata importanţă a lui Iker sau se înverşuna doar să lupte contra faraonului punând la cale noi atacuri în Memphis? În ciuda câtorva reuşite, Sobek se temea de relele pe care le-ar putea săvârşi luptătorii din umbră, atât de bine ascunşi, încât până şi lui Sekari îi era greu să le dea de urmă.

La miezul nopţii, generalul Nesmontu rupse firul gândurilor lui Sesostris.

— Am veşti foarte proaste, Luminăţia Voastră. Sobek a căzut victimă unui atac. Nişte statuete aduse într-un cufăr i-au pricinuit neînchipuit de multe răni. Doar focul le-a biruit. Doctorul Gua încearcă să-l salveze, dar nu se arată prea încrezător. Iar nenorocirile nu se opresc aici! Când a fost chemat, doctorul se afla la căpătâiul vizirului, care se simţea foarte rău. Potrivit părerii lui Gua, pe Khnum-Hotep l-au lăsat de tot puterile.

☥☥☥

— Să pornim chiar acum, stăruia Sekari. Dacă mai întârziem mult, netrebnicii ăia o să-şi ia tălpăşiţa.

Însărcinaţi cu paza lui Sobek, cei mai buni oameni ai săi erau peste măsură de abătuţi.

— Doar el poate să ia o astfel de hotărâre, reaminti aghiotantul său.

— Priveşte adevărul în faţă! Sobek e pe moarte. El avea ştire despre tot ce făceam şi aştepta raportul meu. Şi ar fi fost dornic să trecem la fapte. Păzitorul ar fi pornit într-acolo cu toate trupele, fii sigur!

Copleşit, ofiţerul nu părea în stare să se mişte.

— Doar Sobek ştia să conducă toate forţele noastre strânse laolaltă. Fără el, suntem pierduţi. El făcea aproape toată treaba, cerceta toate dosarele şi descâlcea toate iţele. Înlăturându-l, duşmanul ne-a ţintuit la pământ. Niciodată n-o să mai găsim un comandant asemenea lui.

— Un prilej ca ăsta n-o să se mai ivească prea curând. Dă-mi cât mai mulţi oameni bine pregătiţi şi-am să-i călăuzesc până acolo. Avem cât de cât sorţi de izbândă şi vom reuşi să nimicim o parte din oamenii Prevestitorului.

Doctorul Gua ieşi din odaia lui Sobek.

— Duceți-vă să aduceţi un urcior cu sânge de bou!

— Trăieşte… mai trăieşte? întrebă aghiotantul.

— Grăbiţi-vă!

Fu trezit degrabă din somn meşterul măcelar de la templul lui Sesostris, care sacrifică doi boi graşi şi-i trimise doctorului preţiosul lichid. Gua i-l dădu rănitului să-l bea cu înghiţituri mici.

— O să-l salvaţi? întrebă Sekari.

— Ştiinţa mea nu săvârşeşte minuni, iar eu nu sunt faraon.

— Pot să te ajut, grăi atunci monarhul păşind în cameră.

Regele îşi lipi palmele de trupul Păzitorului, smulgându-l astfel din ghearele morţii.

Rănitul îşi veni în simţiri.

— Luminăţia Voastră…

— Munca ta nu s-a isprăvit, Sobek. Lasă-te îngrijit, dormi şi întremează-te.

Doctorul Gua nu-şi credea ochilor. Fără sprijinul regelui, Păzitorul s-ar fi stins din viaţă, în ciuda trupului său vânjos. Atingerea tămăduitoare a faraonului şi sângele de bou îi aduseseră deja puţina culoare în obraz.

— Farmacistul Renseneb să prepare întăritoarele cele mai puternice, porunci doctorul.

Regele şi Sekari se retraseră.

— Printre gărzi domneşte dezordinea, Luminăţia Voastră. Am nevoie de Nesmontu ca să încercuiesc un cartier din Memphis unde se ascund oameni de-ai Prevestitorului.

— Alătură-te generalului şi călăuzeşte soldaţii.

Aghiotantul lui Sobek se apropie de suveran.

— Luminăţia Voastră, cunoaştem numele făptaşului.

— Nu e vorba de Prevestitor?

— Nu, Luminăţia Voastră.

— De unde atâta siguranţă?

— I-am văzut iscălitura.

— Ai vreo dovadă?

— Da, acest papirus, scris de mâna ucigaşului care i-a trimis lui Sobek cufărul, minţind că e un dar din partea voastră.

Sesostris citi scrisoarea.

La prima vedere, vinovatul era Sehotep.

☥☥☥

Întinerit la gândul că va aresta o bandă de luptători din umbră, Nesmontu conducea pregătirile de plecare, în răpăitul tobelor. El însuşi îi trezise pe soldaţii din cazarma cea mare a

Memphisului şi se aşezase în fruntea mai multor regimente, desfăşurate potrivit îndrumărilor lui Sekari.

În plină noapte, străduţele şi pieţele erau pustii.

— Să ne păzim să nu ni se întindă vreo capcană, îşi arătă Sekari îngrijorarea faţă de fratele său din Cercul de Aur.

— Răufăcătorii ăştia n-o să mă păcălească aşa cum i-am păcălit eu la Sichem, făgădui Nesmontu. Mai întâi, încercuim locul, apoi, trupe mici de pedestraşi vor răscoli fiecare casă. Pe acoperişuri, arcaşii vor ţine săgeţile gata să le slobozească.

Ordinele generalului fură împlinite cu iuţeală şi fără greş. Zarva puse stăpânire pe întregul cartier. Oamenii vociferau nemulţumiţi, copiii ţipau, dar nu izbucni nicio încăierare şi nimeni nu încercă să fugă.

Împreună cu vreo zece pedestraşi, Sekari scotoci casa în care fusese cât pe ce să fie ucis.

Resturi de mâncare, câteva lămpi vechi, nişte rogojini tocite… Cei care încercaseră să-l omoare pe Sekari părăsiseră casa în mare grabă.

Mai rămânea prăvălia vânzătorului de sandale, care, alături de soţia sa şi de un băieţandru speriat, îşi striga nevinovăţia.

— Căutaţi prin toate odăile, ordonă Nesmontu.

— Din a cui poruncă? întrebă negustorul.

— Nu te priveşte.

— Am să mă plâng vizirului! În Egipt, nu te porţi aşa cu oamenii. Trebuie să respecţi legile.

Nesmontu îl sfredeli cu privirea.

— Sunt generalul care comandă armata egipteană şi n-o să mă înveţe pe mine cum să-mi fac treaba un complice de-al Prevestitorului.

— Complice… Prevestitorul… Nu înţeleg!

— Poate vrei nişte lămuriri.

— Chiar le cer!

— Te bănuim că eşti unul dintre luptătorii din umbră cărora le place să ucidă egipteni.

— Nu… nu ştii ce vorbeşti!

— Arată-mi puţin respect! Oamenii mei o să aibă grijă de tine, în timp ce eu am să-ţi întorc bârlogul pe dos.

În ciuda împotrivirilor sale, soldaţii îl luară pe bărbat cu ei.

Sekari căută, nerăbdător, o dovadă a vinovăţiei negustorului, dar nu dădu decât peste piei de toate soiurile, zeci de perechi

de sandale, papirusuri cu socotelile prăvăliei şi obiecte necesare unei familii mici pentru traiul de zi cu zi.

— N-o să găsim nimic, zise el cu amărăciune.

— Poate există pe undeva ascunzători burduşite cu arme, îi răspunse Nesmontu, îndârjit.

— Credincioşii Prevestitorului au avut timp să le mute în altă parte.

— Vom lua la întrebări pe toţi locuitorii cartierului. Şi, crede-mă, au să vorbească!

— Nu, generale. Dacă au mai rămas răufăcători prin preajmă, se vor lăsa prinşi de bunăvoie. Iar dacă-i arestăm, ori vor păstra tăcerea, ori ne vor îndruga numai minciuni.

Bătrânul general recunoscu că Sekari avea dreptate. Totuşi, îşi duse căutările până la capăt. Dar strădaniile lui se dovediră zadarnice.

Nu-i dibuiră nici pe Morocănos, nici pe Creţ. Ba încă se văzu nevoit să-l elibereze pe vânzătorul de sandale, cerându-i iertare.

☥☥☥

După încheierea ritualurilor de dimineaţă, Sesostris stătu de vorbă pe-ndelete cu doctorul Gua.

— Sobek se va pune pe picioare, îl asigură Gua pe monarh. Leacurile pe care i le dau ar înzdrăveni şi un taur sălbatic, şi, din fericire, Sobek are un trup la fel de viguros! Singura bătaie de cap e să-l silim să stea în pat până ce rănile adânci se vor cicatriza. Dar întrucât niciun organ n-a fost grav atins, îşi va recăpăta toată puterea dinainte.

— Şi Khnum-Hotep?

Doctorul nu-i ascunse regelui adevărul.

— Nu mai există speranţe, Luminăţia Voastră. Din pricina unei istoveli nemăsurate, inima vizirului va înceta în curând să bată. Singura mea dorinţă e ca leacurile să-l împiedice să sufere.

— Îngrijeşte-te, în primul rând, de el, îi ceru Sesostris.

Generalul Nesmontu îi dădu regelui raportul despre căutările de peste noapte, fără să-i ascundă nimic şi fără să se amăgească singur. De-acum gărzile trebuiau să cerceteze cu băgare de seamă trecutul tuturor locuitorilor cartierului şi să verifice dacă aceştia spuseseră adevărul. Muncă anevoioasă, plină de migală şi care s-ar fi putut să nu ducă nicăieri.

Credincioşii Prevestitorului se amestecaseră atât de bine printre egiptenii din Memphis, că era greu să le iei urma.

— Aghiotantul lui Sobek cere arestarea lui Sehotep, grăi suveranul.

— Nici eu, nici Sekari nu credem în vinovăţia lui! se împotrivi generalul. Un membru al Cercului de Aur din Abydos nu s-ar gândi în veci să-i ucidă pe mai-marele gărzilor.

— Un document îl acuză.

— Unul fals, fără îndoială! Din nou cineva încearcă să dezbine Casa Regelui.

— Marele Consiliu nu se va strânge în dimineaţa aceasta, hotărî monarhul. Trebuie să-l ascult întâi pe Sehotep.

☥☥☥

— Nu vrea să-şi spună numele, generale, dar pretinde că e ceva grav şi care nu suferă amânare.

— Ai tu grijă de el, îi ordonă Nesmontu aghiotantului său.

— Dar a zis că nu vorbeşte decât cu generalul Nesmontu şi cu nimeni altcineva. Spune că siguranţa faraonului ar fi în joc.

Dacă era vorba de-un răuvoitor, acesta avea să ajungă în faţa judecătorilor pentru răspândirea de veşti false şi defăimarea armatei.

În vârstă de vreo treizeci de ani, înalt, cu o cicatrice ce-i brăzda mâna stângă, bărbatul părea cumpătat şi totodată neliniştit.

— Din porunca lui Sobek, rosti el cu voce apăsată, m-am strecurat printre slujbaşii conduşi de Medes. Misiunea mea era să observ dacă el sau oamenii lui uneltesc ceva.

Nesmontu scoase un soi de mormăit.

— Păzitorul chiar n-are încredere în nimeni! A pus iscoade în toată administraţia?

— Asta n-o ştiu, generale. Dar eu trebuia să-i dau de veste lui Sobek de cum observam ceva nefiresc. Şi pentru că un atare lucru s-a petrecut, iar Sobek nu mă poate primi, am socotit de cuviinţă să vă înştiinţez.

— Înţeleaptă hotărâre, te ascult.

— Slujba mea e dintre cele mai însemnate, şi pot să citesc cea mai mare parte a documentelor ce ajung sub ochii lui Medes şi ai oamenilor săi apropiaţi. Să-i câştig încrederea şi să o păstrez s-a dovedit o treabă tare grea. Se poartă ca un

adevărat tiran, nu trece cu vederea nicio greşeală, şi doar dacă munceşti din răsputeri îi intri în voie.

— De-aia Secretariatul Casei Regelui merge mai bine ca niciodată, îşi dădu cu părerea Nesmontu.

— Purtarea lui Medes e pilduitoare, continuă bărbatul, iar treburile şi le îndeplineşte fără cusur. Până ieri nu văzusem nimic nefiresc sau care să-mi dea de bănuit. Fiind însărcinat cu verificarea odăilor de lucru înainte de închiderea lor, am aruncat o privire printre dosarele pe care Medes urmează să le citească în dimineaţa aceasta. Printre ele se afla şi următoarea scrisoare neiscălită:

> *Un trădător s-a strecurat în Casa Regelui. El a născocit povestea Prevestitorului, un răsculat sirian, mort de multă vreme. Acest monstru cu sânge rece şi neabătut în hotărârea lui este căpetenia luptătorilor ascunşi din Memphis, a săvârșit fapte cumplite şi plănuiește să-l omoare pe mai-marele gărzilor din regat. Apoi va pune la cale un nou atac împotriva faraonului. Un ucigaş mai presus de bănuieli*: *Sehotep.*

— Ai pus mâna pe acest document?

— Nu, căci tocmai ceea ce va face Medes cu scrisoarea contează. Va vorbi despre ea sau va tăcea? Dar pe mine lucrul acesta nu mă mai priveşte, întrucât i-am spus că părăsesc slujba din pricina sănătăţii mele şubrede. Aş vrea sa mă întorc printre tovarăşii mei din cazarmă înainte ca Medes să descopere cine sunt cu adevărat.

Lui Nesmontu nu-i mai rămânea decât să se grăbească să-l înştiinţeze pe monarh.

14.

De când sacagiul, cea mai bună iscoadă a sa, dispăruse, Libanezul se văita că ţine greu legătura cu trupele sale de luptători. Totuşi, trimişii acestora se înfăţişau înaintea portarului său, care le transmitea poruncile stăpânului.

Libanezul ar fi trebuit să găsească pe altcineva în locul sacagiului, dar nu se bizuia pe credincioşii Prevestitorului şi n-ar fi primit în casa lui decât un bărbat de nădejde, care-şi

dovedise stăpânirea de sine. Doar Medes se bucura de acest privilegiu, căci Secretarul Casei Regelui, care purta semnul de neşters al lui Seth, nu mai putea să dea înapoi.

Portarul îi înmână un mesaj încifrat al cărui cuprins îl umplu de bucurie: cu trupul aproape golit de sânge de pe urma rănilor pricinuite de statuetele vrăjite, Sobek Păzitorul trăgea să moară!

Carevasăzică, Prevestitorul dăduse o lovitură hotărâtoare. Râmase fără căpetenie, gărzile din Memphis se vor lăsa pe tânjeală şi capitala va fi mai uşor de atacat.

Bucuros, Libanezul înghiţi, una după alta, trei prăjituri îmbibate de grăsime.

Portarul apăru din nou.

— Creţul doreşte să vă întâlniţi degrabă cu el în piaţă.

Bogatul negustor ieşea arareori din sălaşul său. De aceea, o astfel de cerere îi dădea de înţeles că se petrecuseră fapte grave, neliniştitoare chiar.

Greutatea trupului său îi îngreuna mersul, iar drumul i se păru foarte lung.

În faţa unei tarabe cu smochine se opri. Vânzătorul se număra printre credincioşii Prevestitorului şi nu avea de ce să se ferească de el.

Creţul veni lângă Libanez.

— Nu sunt gărzi prin preajmă?

— Două la intrarea în piaţă şi alte două amestecate printre cumpărători, dar le supraveghem. Dacă se apropie, o să fim preveniţi.

— Ce s-a întâmplat?

— O iscoadă egipteană ne-a descoperit adăpostul. Am încercat de două ori să-i facem de petrecanie, dar am dat greş. Aşa că eu şi oamenii mei, temându-ne să nu trimită gărzile peste noi, am părăsit neîntârziat cartierul, având grijă să nu lăsăm vreo urmă. Dar mare ne-a fost mirarea când am văzut că armata a dat buzna pe străzi şi a scotocit prin case!

— Şi ce-au găsit?

— Nimic. Soldaţii au plecat cu mâna goală, ba încă s-au ales şi cu bruftuluieli din partea locuitorilor şi a oamenilor noştri rămaşi pe loc. Vânzătorului de sandale chiar i-au cerut iertare că l-au învinuit pe nedrept! În Egipt nu se glumeşte cu legile, şi

armata nu se poate purta cu supuşii faraonului după cum are poftă. Slăbiciunea asta o să ducă regatul la pieire!

— A fost arestat vreunul de-ai noştri?

— Niciunul. Zvonurile despre moartea lui Sobek par întemeiate de vreme ce cârmuirea a folosit armata şi nu gărzile, devenite neputincioase fără comandantul lor. Îmi şi închipui deznădejdea ce i-a cuprins pe Sesostris şi pe înalţii demnitari! Atâta risipă de forţe, atâtea strădanii, atâtea căutări, şi tot nu ne-au prins! Slăvit fie măreţul nostru stăpân, Prevestitorul. Datorită protecţiei sale am ajuns de neatins.

— Bineînţeles, bineînţeles, încuviinţă Libanezul, dar trebuie să ne arătăm şi de-acum înainte la fel de uniţi şi de prevăzători.

— Înlăturarea lui Sobek nu ne va înlesni oare drumul?

— Să nu-l uităm pe generalul Nesmontu.

— Un bătrân care nu ştie altceva decât să-şi muştruluiască trupele. Iar acestea nu vor fi în stare să ne ţină piept.

— Unde plănuiești să vă ascundeţi tu şi oamenii tăi?

— Acolo unde nu-i va trece nimănui prin minte să ne caute: în cartierul care tocmai a fost răscolit de la un capăt la altul! Judecând după noile noastre locuri de taină, e peste putinţă să fim descoperiţi.

Ultima idee a Libanezului îi ferea, într-adevăr, de necazuri pe luptătorii din umbră, care aveau să pornească în curând la atac.

— Să nu ne laşi să lâncezim. Soiul ăsta de locuinţă e tare neplăcut.

— Aştept ordinul Prevestitorului.

Aceste cuvinte îl mulţumiră pe Creţ. Uneori, el se îndoia de buna-credință a Libanezului, sclav al traiului îmbelşugat, şi se întreba dacă puterea pe care i-o încredinţase Prevestitorul, numindu-l comandant al luptătorilor din Memphis, nu i se urcase cumva la cap. Dar vorbele rostite de negustor îl liniştiră pe deplin.

— Când va sosi clipa, eu şi celelalte căpetenii, împreună cu oamenii noştri, vom lovi în numele Prevestitorului. Îi vom zdrobi pe netrebnici şi doar cei care se vor supune noii credinţe vor scăpa cu viaţă. Legea Zeului va birui, îi vom prigoni pe necredincioşi şi pe femeile neruşinate.

— Cucerirea Memphisului nu va fi treabă uşoară, încercă să-i mai domolească avântul Libanezul. Să ţin legătura cu toţi oamenii noştri îmi dă destulă bătaie de cap.

— Găseşte iute o cale să ocoleşti toate piedicile! Orice-ar fi, Prevestitorul va alege clipa potrivită. Egiptenii ţin atât de mult la fericirea lor şi la plăcerile vieţii, încât vor fi copleşiţi de valul nostru purificator. Sute de gărzi şi de soldaţi vor îngenunchea şi ne vor ruga să-i cruţăm. Iar când vom ridica în vârful lăncilor noastre capetele lor tăiate, ofiţerii o vor rupe la fugă şi-l vor părăsi pe faraon. Cât despre Sesostris, îl vom prinde viu şi i-l vom oferi Prevestitorului!

Gustând din plin aceste minunate privelişti ale unui viitor nu tocmai îndepărtat, Libanezul nu-şi nesocotea totuşi duşmanul şi se îndoia de trupele sale. Dacă lupta se va încheia cu izbânda lor şi noua lui slujbă îi va da voie să taie şi să spânzure, o să-l osândească la moarte pe Creţ şi pe cei asemenea lui, învinuindu-i de desfrâu. Folositor în timpul luptei, nebunul ăsta care se lăsa pradă unei înflăcărări nemăsurate avea să se preschimbe mai apoi într-o creatură vătămătoare şi greu de controlat.

☥☥☥

Nevasta lui Medes respecta întru totul sfaturile doctorului Gua: două hapuri dimineaţa, unul la prânz şi trei seara şi multe infuzii de-a lungul zilei. Odată ce înghiţea leacurile acestea pregătite de farmacistul Renseneb, se simţea uşoară şi împăcată cu sine. Somnul îi era tihnit şi îşi regăsise liniştea. Slujitoarea cea nouă care-i aranja părul şi noul bucătar îi împlineau toate poftele. Ultimul prepara bucate de o fineţe fără seamăn şi prăjituri îmbietoare pe care nevasta lui Medes le înfuleca întruna.

Dobândind parcă puteri neaşteptate, începu să se îngrijească de casă. De cu zori, chemă la ea o întreagă armată de meşteri, împărţind porunci cu nemiluita: să vopsească pereţii, să cureţe bazinul cu apă, să taie crengile uscate ale copacilor, să verifice jgheaburile prin care se scurgea apa folosită în gospodărie. Această forfotă o făcea să uite de gravele greşeli care o chinuiau, aşa că nu mai era nevoită să i le destăinuie doctorului Gua şi să rupă astfel tăcerea la care soţul ei o forţa.

— Ce sănătate înfloritoare! observă Medes, uimit.

— Doctorul Gua e duhul meu bun. Nădăjduiesc c-ai să fii mândru de mine! Casa noastră avea nevoie de multe reparaţii, şi, în sfârşit, am hotărât să văd de ea.

— Felicitări, scumpa mea. Eşti stăpână aici, şi nu te sfii s-o arăţi. Dar mai ales nu te lăsa păcălită. Muncitorii ăştia nu se gândesc decât să ne fure.

Zâmbind, Medes porni spre odăile de lucru ale vizirului.

Falsul scrib, iscoada lui Sobek, citise, pesemne, scrisoarea neiscălită strecurată printre dosare. Fiind ultimul care pleca acasă, neisprăvitul scotocea peste tot. Iar o descoperire atât de importantă îi răsplătea răbdarea!

Bineînţeles, acum aştepta să vadă ce va face Medes.

Dacă se prefăcea că nu ştie nimic şi nu sufla o vorbă, Secretarul Casei Regelui nu ar fi dovedit, oare, că era complicele lui Sehotep şi că uneltea împreună?

În odăile de lucru ale vizirului domnea o mâhnire adâncă.

— Ne facem griji pentru sănătatea lui Khnum-Hotep, îi mărturisi lui Medes unul dintre apropiaţii vizirului. Am crezut că o să-l pierdem din pricina unui rău cumplit ce-l cuprinsese. Dar, din fericire, doctorul Gua l-a readus în simţiri.

— Şi acum vizirul s-a hotărât, în sfârşit, să se mai odihnească puţin?

— Din păcate, nu. Intraţi, vă aşteaptă.

Ca în fiecare dimineaţă, Medes se întâlnea cu vizirul ca să primească noile porunci.

Aerul pierdut a lui Khnum-Hotep, cândva atât de impunător, îl uimi pe Medes. Slăbit, cu ochii adânciţi în orbite, cu obrajii supţi şi pielea pământie, vizirul de-abia respira.

— Nu îndrăznesc să vă dau eu sfaturi, zise, întristat, Medes, dar n-ar fi, oare, înţelept să vă uşuraţi de o parte din sarcinile ce vă apasă atât de greu?

— Uiţi că muncă se spune *kat* şi ne oferă *KA*, energia fără de care viaţa nu e cu putinţă? Să mori muncind e cel mai frumos mod de a dispărea.

— Nu vorbiţi de nenorocire!

— Să nu ne ascundem după deget. Până şi doctorul Gua a renunţat să mai spere că mă va vindeca. Un alt demnitar credincios lui Sesostris mă va înlocui şi va sluji regatul la fel de bine.

Secretarul Casei Regelui îşi luă un aer încurcat.

— Mi-a fost trimis un document ciudat. E vorba despre un şir de minciuni, fără nicio iscălitură. Scrisoarea aceasta îl împroaşcă pe unul dintre membrii Casei Regelui cu noroi. Am

şovăit să o distrug, deşi clocoteam de furie, socotind că se cuvine mai degrabă să v-o aduc.

Medes îi întinse scrisoarea vizirului.

— Într-adevăr, e mai bine să mă previi.

☥☥☥

Sehotep petrecuse o noapte minunată în tovărăşia unei tinere femei, iscusite în jocurile dragostei. Veselă şi neastâmpărată, se deda la tot soiul de desfătări fără nicio oprelişte. Împotrivindu-se cu încrâncenare căsătoriei, voia să se bucure din plin de tinereţe înainte de a-i urma tatălui ei la cârma familiei.

Fericiţi, cei doi amanţi se despărţiră dimineaţa, după ce mâncaseră pe săturate ca să-şi recapete puterile. Acum, lăsându-se pe mâinile frizerului său, Sehotep se gândea la ceea ce avea de spus în faţa marelui consiliu, unde trebuia să dea seamă despre cum înaintau lucrările pe şantierele din regat.

Îndată ce sosi la palat, un ofiţer din garda faraonului îl conduse în odaia de lucru a lui Sesostris, nu în sala unde se adunau membrii Casei Regelui.

De fiecare dată când se întâlneau, elegantul Sehotep simţea tot mai multă admiraţie pentru acest uriaş care nu cunoştea oboseala şi nu dădea înapoi în faţa nici unei piedici. La drept vorbind, Sesostris se ridica deasupra vremurilor şi a supuşilor săi.

— N-ai nimic să-mi destăinui, Sehotep?

Mai-marele peste toate lucrările regelui fu luat pe neaşteptate.

— Trebuie să-mi spun raportul între patru ochi?

— Nu găseşti că purtările lui Sobek sunt greşite?

— Deşi cândva s-a înşelat în privinţa lui Iker, socot că este o căpetenie fără pereche.

— Nu i-ai trimis, în numele meu, un cufăr din lemn de salcâm în care se aflau nişte statuete magice?

În ciuda minţii sale agere, Sehotep rămase cu gura căscată.

— Cu siguranţă că nu, Luminăţia Voastră! Cine a făcut o glumă aşa dezgustătoare?

— Însufleţite de un duh râu, statuetele au încercat să-l omoare pe Sobek. Suferind din pricina nenumăratelor răni, aproape că şi-a pierdut tot sângele. Acum pare să fie în afara

primejdiei, dar trebuie să-l descoperim şi să-l pedepsim pe vinovat. Iar el şi-a iscălit fapta. Şi această iscălitură e a ta.

— Peste putinţă, Luminăţia Voastră!

— Priveşte acest papirus.

Tulburat, Sehotep citi scrisoarea mânjită de sânge, găsită lângă trupul lui Sobek.

— N-am întocmit eu aceste rânduri.

— Îţi recunoşti scrisul?

— Asemănarea mă uimeşte! Cine a putut să plăsmuiască un astfel de fals?

— Încă un document te acuză, adăugă regele. Potrivit unei scrisori neiscălite, tu ai fi comandantul trupelor de luptători din umbră ascunşi în capitală şi plănuiești să mă ucizi. Ca să îndepărtezi de tine orice bănuială, l-ai născocit pe acest Prevestitor, luând ca model un tâlhar mort de multă vreme.

Sehotep rămăsese atât de năucit, că nu mai putea scoate un cuvânt.

— Aghiotantul lui Sobek şi ceilalţi ofiţeri ai gărzilor cer arestarea ta, grăi în continuare Sesostris. Papirusul acesta le e de ajuns ca să depună o plângere la vizir.

— Încercarea nu vi se pare grosolană? Dacă eram într-adevăr monstrul despre care vorbiţi, n-aş fi fost atât de prost încât să-mi iscălesc ticăloşiile! Şi o scrisoare fără iscălitură nu înseamnă nimic în ochii judecătorilor egipteni.

— Khnum-Hotep se vede totuşi nevoit să ia în seamă plângerea şi să facă oarecare cercetări. Deocamdată, nu mai poţi îndeplini slujba de mai-mare peste lucrările regelui.

— Luminăţia Voastră… vă îndoiţi de mine?

— Ţi-aş mai vorbi astfel?

O fericire adâncă însenină privirea lui Sehotep. Câtă vreme se bucura de încrederea regelui, se va bate din răsputeri. Dar cum să-l descopere pe cel care pusese la cale această mârşăvie?

— Din pricina învinuirilor ce ţi se aduc, continuă Sesostris, nu-i mai pot aduna laolaltă pe toţi iniţiaţii Cercului de Aur. Locul tău va rămâne gol până îţi va fi recunoscută nevinovăţia.

— Cel mai mare vrăjmaş al meu sunt bârfele ce se vor isca. Limbile veninoase au să se dezlege! Iar duşmănia gărzilor n-o să ne uşureze câtuşi de puţin sarcina. Acum pricep că atacul nu se dovedeşte atât de grosolan pe cât îmi părea la început…

Vizirul, Senankh şi Nesmontu sunt, neîndoielnic, următoarele ţinte ale Prevestitorului.

— Sănătatea lui Khnum-Hotep se năruie de la o zi la alta, îi destăinui monarhul.

— Doctorul Gua…

— De data aceasta se dă bătut.

Deşi încrezător din fire, Sehotep şovăi.

— Răul vrea să lovească în Luminăţia Voastră! Îndepărtându-i pe cei care vă sunt devotaţi, semănând haosul în administraţie, atingându-se chiar de Cercul de Aur, încearcă să vă şubrezească puterea. Nu e vorba de o luptă pe faţă, ci de o otravă picurată cu pricepere şi ale cărei urmări se văd în timp. Împrejurările vă cer să mă înlocuiţi, căci bunul renume al Casei Regelui nu trebuie pătat. Iar lucrul de pe şantierele deschise nu trebuie să se oprească.

— N-am să înlocuiesc pe nimeni, hotărî faraonul. Altminteri ar însemna că te socot vinovat înainte de judecata tribunalului vizirului. Legile sunt la fel pentru toţi, şi pentru cei mici, şi pentru cei mari.

— Şi dacă nevinovăţia nu-mi va fi recunoscută? Să zicem că un răuvoitor va aţâţa o parte din gărzi împotriva mea. Atunci nu mai am sorţi de izbândă.

— Să urmăm mai departe calea lui Maat, şi adevărul va ieşi la lumină.

Sehotep se înfioră. Un vânt rece sufla peste regat şi ameninţa să-l pustiască.

Neclintit, faraonul se pregătea pentru o bătălie a cărei întindere şi încrâncenare i-ar fi înspăimântat şi pe cei mai curajoşi.

15.

Comandantul forţelor de pază din Abydos îi tăie calea Binei.

— Unde zoreşti aşa?

Fata îi surâse.

— Ca de obicei, merg la templu să iau mâncarea ce trebuie dusă preoţilor permanenţi.

— Cam plictisitor, nu?

— Îmi place mult munca mea şi n-aş schimba-o pe o alta.

— La anii tăi, nu se vorbeşte aşa! Dacă ai să-ţi dai în continuare silinţa, o să capeţi o slujbă aleasă.

— Vreau doar să fiu de folos.

— Haide, haide, n-o face pe sfioasa! Acum vreau să văd dacă nu ascunzi ceva pe sub veşminte.

— Din ce pricină?

— Nu ghiceşti? O fată aşa frumoasă ca tine nu se poate mulţumi doar să servească masa unor preoţi bătrâni, cărora nu le pasă decât de ritualuri şi de hieroglife. După părerea mea, te întâlneşti cu un iubit. Ţinând seama de îndatoririle mele, vreau să-i aflu numele.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu am niciun iubit.

— Îmi vine greu să te cred, frumoasa mea! Dacă încerci să-l aperi pe fericitul ales, te înţeleg. Dar eu trebuie să ştiu tot ce se petrece în Abydos.

— Cum să-ţi arăt că te înşeli?

Comandantul îşi încrucişă braţele.

— Bine, să zicem că-i aşa… Atunci înseamnă că ai de gând să te măriţi.

— Nu e nicio grabă.

— Greşeşti, Bina! Dar vezi să nu te arunci în braţele vreunui neisprăvit şi caută să te sfătuiești cu un bărbat trecut prin viaţă.

— Tu, de pildă?

— Multe tinere fermecătoare îmi dau târcoale. Dar nu m-am lăsat ispitit tocmai din cauza ta.

Bina se prefăcu emoţionată.

— Vorbele tale mă tulbură. Din păcate, cu munca mea nu câştig prea mult şi n-aş putea să mă arăt vrednică de un om atât de însemnat ca tine.

— Unii demnitari îşi aleg drept soţii fete din popor.

Frumoasa brunetă îşi plecă ochii.

— M-ai luat pe nepregătite! Nu pot să-ţi răspund.

Bărbatul îi mângâie umărul.

— Nu te pripi, scumpa mea. Avem tot timpul să fim fericiţi.

— Chiar crezi asta?

— Bizuie-te pe mine, n-ai să fii dezamăgită!

— Îmi dai un răgaz să mai chibzuiesc?

Comandantul zâmbi prosteşte.

— Hotărăşte după cum te îndeamnă inima, micuţa mea. Nădăjduiesc însă că nu vei sta în cumpănă prea mult.

Bina se îndepărtă legănându-se.

Lucrurile mergeau tot mai rău. Nu va mai izbuti multă vreme să-l respingă pe acest desfrânat mereu în căutare de fete uşoare. Fiecăreia îi îndruga aceleaşi minciuni. Şi, întrucât se plictisea repede, trecea de la una la alta, seara ademenindu-le cu măritişul, iar dimineaţa uitându-şi făgăduielile.

Bina spera că Prevestitorul nu va întârzia să pornească atacul hotărâtor împotriva Abydosului. Şi atunci avea să-l ucidă pe comandant cu mâna ei.

Otrăviţi, cei patru salcâmi tineri nu mai generau decât unui câmp slab de forţe, care nu-l stingherea pe Prevestitor, înţepăturile ca de ac pe care le simţea de-a lungul picioarelor chiar îl făceau să zâmbească.

Cei patru lei ai căror ochi nu se închideau niciodată alcătuiau ultima protecţie a Arborelui vieţii. Păzitori neobosiţi, omorau fulgerător pe oricine ar fi încercat să rănească salcâmul lui Osiris. Un stâlp în vârful căruia se afla o tainiţă, simbolul Marelui Ţinut, îi înzestra cu o putere de temut.

Prevestitorul se feri să-l atingă. Până nu-l va ucide pe Osiris, fetişul[1] acesta va răspândi în jur o energie periculoasă.

În schimb, nu-i era frică să înfrunte fiarele, căci el o preschimbase cândva pe Bina într-o leoaică înspăimântătoare.

Păzitorii aveau înfăţişări diferite. Prevestitorul se apropie de leul cu chipul cel mai sever, aşezat spre miazănoapte, şi-i picură pe pleoape o licoare roşiatică făcută din neghină, nisip din Nubia, sare din deşert şi sângele Binei. Apoi frecă răbdător calcarul, până ce lichidul pătrunse în el şi orbi leul.

Ceilalţi trei, care străjuiau la miazăzi, la apus şi la răsărit, avură aceeaşi soartă, pierzându-şi vederea.

Curând, colţii şi ghearele lor nu vor mai avea nicio putere, şi din vajnicii păzitori nu vor mai rămâne decât nişte pietre neînsufleţite.

☥☥☥

Purtătorul paletei de aur, Iker, celebra ritualul de dimineaţă, ajutat de Pleşuv. Însoţit de acesta, verifică munca preoţilor

[1] Obiect căruia în religiile primitive îi sunt atribuite virtuţi magice, supranaturale, fiind venerat ca atare (n. tr.).

permanenţi, apoi se reculeseră, împreună, în faţa mormântului lui Osiris.

— N-ai săvârşit nicio greşeală, observă bătrânul preot, şi ai devenit, cu adevărat, mai-marele confreriei noastre.

— Sunt doar trimisul regelui. Nu eu îndrum preoţii.

— De-acum lucrurile se schimbă, Iker. Într-un timp scurt, ai străbătut un drum lung, ai ocolit zeci de piedici, ai îndepărtat multe primejdii şi ai îndeplinit o misiune anevoioasă. Vârsta nu contează. Preoţii permanenţi te recunosc drept urmaşul meu şi nici eu nu puteam visa la mai mult.

— Nu credeţi că aţi luat această hotărâre prea devreme?

— Unii oameni au răgazul să se pregătească pentru sarcinile viitoare, alţii învaţă să le stăpânească împlinindu-le. Destinul tău îţi cere să-ţi croieşti drumul pe măsură ce înaintezi. Jinduiai după Abydos, iar Abydosul îţi răspunde.

— Cercul de Aur…

— Te afli deja înăuntrul lui. O ultimă poartă îţi mai rămâne de trecut, în timpul celebrării misterelor. De aceea pregătirea lor trebuie să fie fără cusur. Începând din această seară vom cerceta să vedem dacă nu lipseşte niciunul dintre obiectele trebuincioase. Apoi vom vorbi despre desfăşurarea, pas cu pas, a ritualului.

Când Iker se întoarse în micuţa casă albă, Isis îl întâmpină cu un surâs minunat şi se îmbrăţişară cu toată dragostea.

— Mă voi dovedi, oare, la înălţimea sarcinii mele? o întrebă el, neliniştit.

— Asemenea întrebare nu se pune. Cine s-ar încumeta să se creadă demn de marile mistere? Spiritul Abydosului ne cheamă, inima noastră se deschide spre lumina lui şi împlinim ritualurile călcând pe urmele lăsate de paşii strămoşilor. Faţă de această datorie, mai presus de orice altceva, ce contează îndoielile şi frământările noastre?

Amândoi urcară pe terasă, apărată de soare cu o pânză de în legată la colţuri de patru mici coloane din lemn.

Fericirea se năştea din desăvârşita unire a vieţii zilnice cu sacrul, a idealului cu împlinirea sa.

Împărţind parcă acelaşi trup, Iker şi Isis mulţumiră divinităţilor pentru că le oferiseră o asemenea şansă.

— Sora mea din Cercul de Aur mă primeşte, cu adevărat, lângă ea?

— M-am gândit mult la asta, îi răspunse Isis în glumă, şi m-am codit îndelung. Dar cum tu pari să fii cel mai puţin rău dintre cei dornici să stea în preajma mea…

Pe Iker îl fermecau râsul cristalin şi blândeţea ochilor ei. Dragostea născută încă de la prima lor întâlnire sporea neîncetat. Şi unul, şi altul ştiau că timpul nu avea s-o spulbere, ba dimpotrivă.

Dar nelinişti ascunse puseră iar stăpânire pe sufletul Fiului regal.

— Bega l-a lăudat pe Gergu. Totuşi, eu îi împărtăşisem toate bănuielile mele, bizuindu-mă pe judecata ta limpede.

— Mă miră. El nu laudă niciodată pe nimeni.

— Răceala cu care se poartă nu-l face deloc plăcut, dar mie mi s-a părut sincer. Responsabilul principal al hambarelor respectă întocmai poruncile lui Bega, ferindu-se să-l nemulţumească. Dar tot mai am o nelămurire: Gergu a venit din proprie voinţă la Abydos sau l-a împuternicit cineva?

— Bega ce crede?

— Zice că nu-i pasă, de vreme ce Gergu îşi vede de treabă şi trece de pază fără greutate.

— Ciudate cuvinte din partea unui om atât de sever ca el.

— Vrei să spui că-l bănuieşti şi pe Bega?

— Nu, n-am nicio învinuire să-i aduc, în afară de faptul ca are inima împietrită.

— Aşa îi e firea sau se preface?

— Bega se ţine departe de toţi preoţii, răspunse Isis. Şi totuşi, s-a străduit, în zadar, să-mi câştige prietenia.

— Având în vedere rangul tău, nu-l macină, oare, ranchiuna?

— Greu de spus, căci de felul lui e ursuz peste măsură. Respectarea Legii n-ar trebui să alunge orice bucurie din suflet. Chiar şi Pleşuvului, care se arată tot atât de sever, nu-i lipseşte căldura sau veselia.

— Bega mi-a făgăduit ajutorul său. A recunoscut că sosirea mea aici şi cercetările mele au stârnit nemulţumiri mari, acum risipite.

— Să nădăjduim că aşa stau lucrurile.

— Neîncrederea ta mă nedumereşte!

— Nu-ţi dai seama ce putere ai dobândit, Iker. Preoţii bătrâni se înclină în faţa ta, din respect pentru ea. Ştiu că n-ar putea să te înfrunte, în ciuda tinereţii tale. Unii s-au împăcat cu gândul

acesta, alţii se simt înşelaţi în aşteptările lor. Şi să nu uităm că regele te-a prevenit. Nicio clipă să nu ne slăbim atenţia.

— Am să-l rog pe Sobek Păzitorul să iscodească legăturile lui Gergu. Dacă e amestecat în treburi necurate, vom afla. Cât despre Bega, am să fiu cu mare băgare de seamă în privinţa lui. De-a lungul pregătirii ritualului misterelor, o să-i cer mereu sfatul. Marea preoteasă a lui Hathor se învoieşte să mă ajute?

— Legea îmi spune că n-am încotro, încuviinţă ea, zâmbind.

☥☥☥

De când păşise pe pământul Abydosului, frumoasa Nephtys dormea puţin. Lua parte la ritualurile preoteselor, pregătea numeroasele pânzeturi trebuincioase la celebrarea misterelor, verifica, împreună cu preoţii, obiectele necesare… Aproape că nici nu simţea cum se scurg zilele şi trăia ore de neuitat, care-i întreceau toate speranţele.

Întâlnirea cu Isis era un soi de miracol. Ea o îndruma, arătându-i cum să ocolească greşelile, şi îi uşura sarcinile în orice împrejurare. Între cele două preotese domnea o asemenea armonie, încât abia dacă aveau nevoie să-şi vorbească.

Nephtys porni spre templul lui Sesostris, ca să controleze cupele şi vasele ce aveau să fie folosite în timpul lunii *khoiak*. Ajunsă aici, îi ceru supraveghetorului preoţilor temporari să-l vadă pe cel care răspundea de îngrijirea vaselor.

Fu condusă într-o capelă unde muncea un bărbat înalt, arătos, distins şi semeţ. Din întreaga sa făptură se răspândea un farmec ciudat, care o cuceri de îndată pe tânăra preoteasă. Cu faţa rasă îngrijit, parfumat cu gust, înveşmântat într-o pânză de in de un alb desăvârșit, bărbatul avea gesturi blânde, care-i dovedeau răbdarea.

Tocmai isprăvise de curăţat un splendid vas de alabastru, făcut în vremea primei dinastii.

— Poţi să te opreşti puţin?

Preotul îşi ridică încet ochii de o surprinzătoare culoare roşiatică.

— Sunt gata să vă ascult poruncile, răspunse el cu o voce învăluitoare.

— Câte asemenea obiecte de preţ numără comoara templului?

— Cam o sută, cele mai multe din granit.

— În stare bună?
— Bineînţeles.
— Vor putea fi întrebuinţate în timpul ritualului?
— În afară de unul singur pe care l-am trimis meşterului sculptor ca să-l dreagă. Iertaţi-mi curiozitatea… Sunteţi cumva sora geamănă a Marii Preotese a lui Hathor?
Tânăra femeie zâmbi.
— Semănăm, într-adevăr. Eu mă numesc Nephtys, şi regina mi-a făcut marea cinste de a-mi îngădui să iau locul unei preotese care a murit.
— Locuiţi la Memphis?
— Da, dar nu duc dorul acestui oraş minunat. Abydosul îmi împlineşte toate dorinţele.
— Eu nu cunosc capitala, minţi Prevestitorul. M-am născut într-un sat din vecinătatea Abydosului şi am râvnit de când mă ştiu să-l slujesc pe Osiris.
— Doreşti să devii preot permanent?
— Mi-ar trebui nişte haruri pe care nu le am. Îmi duc traiul meşterind vase. Dar în fiecare an, vreme de două sau trei luni, am bucuria să lucrez aici. Sarcinile care mi se încredinţează nu au nicio însemnătate. Contează doar că mă simt aproape de Marele Zeu.
— Am să-i vorbesc Pleşuvului despre tine. Poate se învoieşte să te păstreze aici un timp mai îndelungat.
— Nici nu îndrăznesc să visez la aşa ceva! Mulţumesc pentru ajutor.
— Cum te cheamă?
— Asher.
„Asher, «clocotitorul». Un nume care i se potriveşte, în ciuda liniştii sale, gândi Nephtys. Multe femei trebuie să-şi fi pierdut somnul din pricina lui.”
— E rândul meu să fiu curiosa: ai o soţie?
— Îndeletnicirea mea îmi aduce un câştig prea mic ca să pot ţine o nevastă şi copii. Gândul că n-ar fi fericiţi mă îngrozeşte.
— Faptul că îi pui mai presus de tine pe ceilalţi îţi face cinste. Dar dacă ai întâlni o femeie care să aibă şi ea o meserie, chiar o preoteasă temporară din Abydos?
Prevestitorul păru mirat, aproape nevenindu-i să-şi creadă urechilor.
— Munca mea îmi răpeşte tot timpul şi…

— Te felicit pentru asta, Asher. Felul în care iau naştere din piatră vase atât de frumoase mi se pare vrednic de atenţie. Nu ţi-ar plăcea să-mi povesteşti mai multe despre acest meşteşug într-o seară?

Femeia asta era la fel de neruşinată ca toate egiptencele. Sub domnia adevăratului zeu, o greşeală atât de gravă va fi neîntârziat pedepsită cu lovituri de bici şi de baston, apoi netrebnica va muri ucisă cu pietre. Prevestitorul îşi înfrână mânia şi vorbi la fel de mieros.

— Sunteţi preoteasă, iar eu nu sunt decât un om simplu, şi n-aş vrea să vă plictisesc cu trăncăneala mea.

— Mâine-seară e bine?

Cu toate că în sinea lui hotărâse s-o pedepsească pe această uşuratică, Prevestitorul o găsea atrăgătoare.

Aşa că se învoi să-i facă pe plac.

16.

— Mă îndoiesc, grăi Sobek Păzitorul către aghiotantul său. Mai dă-mi o bucată de carne şi o cupă cu vin.

Deşi era ţintuit la pat, iar zvonurile continuau să vorbească despre apropiata lui moarte, căpetenia tuturor gărzilor din regat îşi recăpăta puterile cu o iuţeală de necrezut. Sângele de bou şi întăritoarele farmacistului Renseneb îi priau de minune.

— Cu tot respectul, comandante, vă înşelaţi! Dovezile sunt zdrobitoare. Avem chiar iscălitura lui Sehotep.

— Îl crezi atât de neghiob? Nu este el omul care să se poarte aşa prosteşte!

— Dacă acel cufăr nu v-ar fi fost trimis de un prieten de încredere, l-aţi fi privit cu ochi bănuitori. Statuetele trebuiau să vă ucidă, şi apoi să distrugă papirusul, ştergând orice urmă a vinovăţiei lui.

Judecata aceasta părea să se bazeze pe un sâmbure de adevăr.

— Zeii vă apără, comandante, dar nu vă forţaţi norocul! Aveţi acum prilejul să-l reduceţi la tăcere pe ucigaşul ascuns în inima Casei Regelui.

— Sehotep, căpetenia luptătorilor din umbră… Cu neputinţă!

— Ba, dimpotrivă! Tocmai de aceea n-am izbutit să punem mâna pe ei. Fiind primul care afla planurile faraonului, Sehotep

îşi prevenea complicii în caz de primejdie. Şi era nevoit să vă înlăture pentru că începeaţi să vă apropiaţi de el. V-aţi apucat să aşezaţi iscoade pe lângă toţi demnitarii, şi el şi-a pierdut cumpătul. Omorându-vă, lăsa gărzile fără comandant şi punea capăt cercetărilor începute. Oare un membru al Casei Regelui nu ştie să mânuiască magia şi să dea viaţă statuetelor ucigaşe?

Tulburat, Sobek muşcă din carnea sângerândă.

— Şi ce-ai de gând?

— Eu şi tovarăşii mei din corpul de elită al gărzilor vom face plângere pe lângă vizirul Khnum-Hotep. Faptele sunt limpezi, iar dovezile, de netăgăduit. Vom cere ca Sehotep să apară în faţa judecătorilor sub învinuirea că a încercat să vă ucidă cu bună ştiinţă.

— Va fi osândit la moarte.

— Cu atât mai bine! E o pedeapsă dreaptă pentru un astfel de nelegiuit!

Casa Regelui dezonorată, Sesostris slăbit, temeliile regatului şubrezite… Urmările se vădeau a fi dezastruoase. Pe de altă parte însă, lipsiţi de căpetenia lor, luptătorii din umbră fie se vor împrăştia în cele patru zări, fie vor trece la atacuri nesăbuite, devenind uşor de învins.

Şi coşmarul se va risipi.

☥☥☥

Fără nicio îndoială, iscoadele din preajma lui Medes dispăruseră! Datorită priceperii soţiei sale de a imita scrisul altora şi scrisorii neiscălite, toate bănuielile se îndreptau către Sehotep. De aceea, urmărirea celorlalţi demnitari nu-şi mai avea rostul.

Medes era în culmea bucuriei. În ochii stăpânirii, Sehotep avea să plătească pentru toate nenorocirile din trecut.

Dornici să-l răzbune pe Sobek, gărzile nu vor da drumul prăzii cu niciun chip. Iar Medes va continua să treacă drept un slujbaş fără pată, devotat trup şi suflet monarhului.

Neîncrezător, verifică locurile ca să se asigure că nicio iscoadă nu dădea târcoale prin jur, nici chiar după căderea nopţii.

Liniştit, aşteptă apoi ca toţi ai casei să adoarmă, îmbrăcă o tunică închisă la culoare, diferită de cele pe care le purta de obicei, şi îşi acoperi capul cu o glugă. În ciuda oricăror primejdii, trebuia neapărat să stea de vorbă cu Libanezul.

Memphisul se cufundase în somn.

Deodată însă, se auzi zgomot de paşi. Străjile!

Medes se lipi de uşa unei magazii, în spatele unor case. Poate că soldaţii vor trece pe lângă el fără să-l vadă.

Închise ochii, gândindu-se ce să le spună dacă-l zăreau.

Astfel se scurseră clipe nesfârşite.

Străjile făcură cale întoarsă.

Medes apucă de zece ori pe străzi diferite, până când se încredinţă că nimeni nu se ţine după el. Răsuflând uşurat, porni spre locuinţa Libanezului, unde îi arătă portarului, ca de fiecare dată, bucata de cedru cu hieroglifa arborelui scrijelită pe ea.

De cum trecu pragul, trei bărbaţi cu chipurile respingătoare îl înconjurară.

— Stăpânul ne-a poruncit să controlăm pe oricine vine aici, îl lămuri unul dintre ei, cu obrajii acoperiţi de o barbă deasă.

— Nici să nu-ţi dea prin minte una ca asta!

— Ascunzi o armă?

— Bineînţeles că nu.

— Atunci nu te mai împotrivi. Altminteri, o să te îmbrâncim afară.

Apariţia Libanezului îl potoli pe Medes.

— Spune-le netrebnicilor ăstora să mă lase în pace! se răsti Secretarul Casei Regelui.

— Nici gând. Vreau să-mi fie respectate ordinele, ceru negustorul.

Uluit, Medes se supuse.

Pătrunzând în odaia de primire unde nu se mai înghesuiau, ca altădată, urcioare cu vin şi tăvi cu prăjituri, îşi luă la rost gazda.

— Ai înnebunit? Te porţi cu mine de parc-aş fi un răufăcător!

— În împrejurările de acum sunt nevoit să mă arăt din cale-afară de prevăzător.

Pentru prima oară de când se cunoşteau, Medes găsea că pe Libanez îl frământa ceva.

— Carevasăzică, atacul stă să înceapă.

— Doar Prevestitorul va lua această hotărâre. Eu, unul, sunt pregătit. Am reuşit, în sfârşit, nu fără oarecare greutăţi, să înnod legăturile cu toţi oamenii noştri.

— Şi, datorită şiretlicului meu, gărzile sunt aţâţate împotriva lui Sehotep, învinuit că a încercat să-l ucidă pe Sobek Păzitorul.

— A scăpat cu viaţă?

— E rănit grav. Iar furia oamenilor săi ne va fi de folos. Osândirea lui Sehotep va lovi drept la temelia Casei Regelui. Chiar dacă Sesostris îl crede nevinovat, vizirul va respecta legile.

— Clipa cea mai potrivită pentru noi se apropie… Numai de n-ar întârzia porunca Prevestitorului! Trebuie să mă ajuţi mai mult, Medes.

— În ce fel?

— Omenii mei au nevoie de arme. Pumnale, săbii şi lănci cât de multe.

— Anevoioasă treabă. Prea anevoioasă.

— Suntem la un pas de ţintă, slăbiciunile nu-şi mai au loc printre noi.

— Am să mă gândesc la asta, dar nu-ţi făgăduiesc nimic.

— E vorba de un ordin, spuse apăsat Libanezul. Neîndeplinirea lui ar duce la o binemeritată pedeapsă.

Cei doi bărbaţi se înfruntară din priviri.

Medes nu luă ameninţarea în glumă. Pentru moment, trebuia să-şi calce pe inimă.

Dar, odată victoria dobândită, avea să se răzbune cu vârf şi îndesat.

— Să-i cumpărăm pe paznicii atelierului celui mare, unde se fac armele, mi se pare cu neputinţă. Cred c-ar fi mai nimerit un atac rapid asupra magaziei din port, unde sunt strânse armele înainte de a fi trimise armatei. Gergu va atrage atenţia santinelelor, iar oamenii tăi vor înhăța prada.

— Prea bătător la ochi. Caută alt mijloc.

— Să furăm încărcătura unei corăbii menită unui oraş din provincii… Mai greu, dar se poate. Înlocuim documentele, schimbând felul mărfurilor. Dar să nu ne amăgim că vom repeta o asemenea ispravă! Greşeala va fi, neîndoielnic, descoperită, iar cei răspunzători, pedepsiţi. O dată, o singură dată, aş izbuti să ies din încurcătură, aruncând vina pe alţii.

— Fă cum ştii, numai s-o scoţi cu bine la capăt. Nu gărzile au ameninţat o parte din trupele mele, ci armata. Şi de vreme ce Sobek nu ne mai stânjeneşte, mai avem o singură piedică de înlăturat ca să zdrobim apărarea Memphisului. Lipsiţi de marele lor general, ofiţerii se vor sfâşia între ei.

— Ai îndrăzni să te atingi de Nesmontu?

— Îl admiri pe unul dintre cei mai răi duşmani ai noştri?

— E păzit cum nici nu-ţi închipui!

— Nu chiar. Crezându-se de nedoborât, bătrânul Nesmontu se poartă ca un soldat de rând. Pieirea lui va semăna cu un cutremur. Armata şi gărzile râmase fără comandanţi... Ce să ne dorim mai mult de atât?

☥☥☥

Credincios obiceiurilor sale, Nesmontu oferi un ospăţ tinerilor recruţi. Carne de vită înăbuşită, fiertură de legume, brânză de capră şi prăjituri, toate stropite din belşug cu vin roşu. Generalul depănă amintiri din diferite bătălii şi ridică în slăvi binefacerile disciplinei, temelia oricărei izbânzi. Copleşit de întrebări, răspunse cu plăcere şi făgădui că toţi cei care se vor antrena din greu şi nu se vor codi în faţa nici unui ordin vor ajunge departe.

O suită de cântece, care nu erau pentru toate urechile, încheie acest ospăţ unde se băuse zdravăn.

— Mâine vă veţi trezi dis-de-dimineață şi vă veţi spăla cu apă rece, îi înştiinţă, la plecare, Nesmontu. Apoi veţi alerga şi veţi învăţa să mânuiţi armele.

Un tânăr lat în umeri se apropie.

— Generale, v-aş ruga să-mi faceţi o cinste uriaşă.

— Te ascult.

— Soţia mea a născut de curând. Primiţi să fiţi naşul băiatului meu?

— Un soldat bătrân ca mine?

— Tocmai de aceea. Soţia mea crede că o viaţă aşa îndelungată ar fi un semn bun, ba chiar o binecuvântare pentru copil. S-ar bucura aşa tare să vi-l arate pe fiul nostru. Locuim aproape de cazarmă, n-o să pierdeţi multă vreme.

— Bine, atunci să nu mai zăbovim!

Mergând cu paşi iuţi, noul recrut o luă înaintea generalului, călăuzindu-l.

Străbătură o primă străduţă, apoi încă una la dreapta şi o a treia care cotea foarte strâns.

Când un zgomot ciudat împrăştie liniştea, tânărul soldat o luă la fugă.

— Atenţie! urlă Sekari, care îi urmărea pe cei doi bărbaţi, temându-se de un atac pe la spate împotriva lui Nesmontu.

Generalul stătu în cumpănă câteva clipe dacă să-l urmărească pe falsul soldat sau să se întoarcă. Şi această şovăială fu pricina unei mari nenorociri. Grinzile unei schele, slăbite de complicii soldatului, se prăbuşiră peste Nesmontu, acoperindu-l precum un giulgiu de lemn.

Sekari încercă să le dea la o parte.

— Nesmontu… mă auzi? Sunt eu, Sekari! Răspunde!

La fiecare grindă, Sekari se opintea din răsputeri.

Într-un târziu, zări trupul generalului.

Nesmontu avea ochii deschişi.

— Îţi pierzi sprinteneala, băiete, zise el printre dinţi. Lepădătura aia a scăpat. Cât despre mine, am braţul stâng rupt şi o grămadă de vânătăi. Dar pot să mă ridic singur.

— O capcană bine pregătită, îşi dete cu părerea Sekari. Făcută anume ca să rămâi în ea.

— Pentru ceilalţi, am şi rămas. De vreme ce credincioşii Prevestitorului voiau să mă ucidă, să le facem pe plac. Vestea morţii mele îi va îndemna să iasă din ascunzătoare.

☥☥☥

Să iscălească actul de învinuire a lui Sehotep, fratele său din Cercul de Aur, îi sfâşia sufletul vizirului Khnum-Hotep, dar trebuia să respecte legea, lăsând deoparte orice îngăduinţă sau prietenie. Iar dovezile împotriva lui Sehotep îl forţau să ia această hotărâre.

Şi totuşi, nevinovăţia lui Sehotep se afla mai presus de orice îndoială.

Aceasta şi era marea iscusinţă a vrăjmaşului: să păcălească gărzile şi să se folosească de legile după care se călăuzea Egiptul ca să clatine Casa Regelui şi să slăbească puterea lui Sesostris. Iar o asemenea înfrângere vizirul n-o putea îndura. Aşa că îşi puse în gând să încerce să-i lămurească pe Sobek şi pe tovarăşii săi că, făcând plângere, înlesneau planul Prevestitorului.

Deodată, Khnum-Hotep se simţi cuprins de ameţeli. Timp de câteva clipe, mintea i se întunecă. Apoi, venindu-şi în fire, îşi târî picioarele până la fereastră, se sprijini în coate de ea şi se căzni să respire adânc.

O durere cumplită îi sfâşie pieptul, silindu-l să se aşeze iar. Lipsit de aer, nefiind în stare să strige după ajutor, pricepu că sfârşitul se apropia.

Ultimele gânduri ale vizirului se îndreptară spre Sesostris, rugându-l să nu renunţe la luptă şi mulţumindu-i că îi dăruise atâta fericire.

Câinii lui Khnum-Hotep începură să urle a moarte.

☥☥☥

Construit la nord de piramida de la Dachur, la cincizeci de metri depărtare de aceasta, splendidul locaş de veci al Khnum-Hotep primi mumia vizirului în prezenţa tuturor membrilor Casei Regelui, a lui Medes şi a lui Sobek Păzitorul.

O căldură grea apăsa întregul ţinut. Pregătită în grabă, dar cu mare grijă, mumia fu coborâtă în fundul unui puţ şi aşezată într-un sarcofag.

Regele însuşi celebră ritualurile de înmormântare. După ceremonia deschiderii gurii, a ochilor şi a urechilor mumiei, faraonul însufleţi picturile şi scrierile cu hieroglife din capela unde un preot al lui *KA* va păstra vie memoria lui Khnum-Hotep.

Moartea aceasta trezise în Medes mari speranţe. Sehotep înlăturat, Senankh de neînlocuit la cârma trezoreriei, Medes nu vedea cine altcineva, în afară de el, putea fi numit vizir. Socotindu-l pe Secretarul Casei Regelui un muncitor neobosit şi un slujitor vrednic de laudă, Sesostris va ridica la un rang atât de înalt pe un complice al Prevestitorului!

Dispariţia neaşteptată a generalului Nesmontu sporea mâhnirea tuturor. Căznindu-se să se arate cât mai îndurerat, Medes se miră totuşi că-l vede pe Sobek, care, slăbit, se sprijinea într-un baston.

După ce ieşi din capelă, Sesostris privi îndelung mormântul lui Khnum-Hotep. Apoi le vorbi demnitarilor.

— Trebuie să plec îndată spre Abydos. După atâtea nenorociri, ne dăm seama cu toţii de primejdiile care ameninţă Memphisul. În lipsa mea, noul vizir va veghea asupra locuitorilor şi se va arăta neîndurător faţă de cei care le vor tulbura liniştea. Fie ca urmaşul lui Khnum-Hotep să continue cu vrednicie munca acestui om fără pereche. Tu, Sobek Păzitorul, ia-l drept pildă şi îndeplineşte această slujbă la fel de amară ca fierea.

17.

Sorbind pe îndelete dintr-o cupă cu vin dulce, Libanezul se felicită că îi vorbise lui Medes cu toată asprimea cuvenită. Nu cumva Secretarul Casei Regelui, prea obişnuit să-şi apere cu orice preţ liniştea, se lenevise? Înfigându-i un ghimpe în nemăsurata lui trufie, căpetenia luptătorilor din Memphis îl împingea să treacă la fapte şi să-şi arate devotamentul faţă de Prevestitor.

Iar urmările nu aveau să-l dezamăgească pe Libanez.

Din cartier în cartier, vestea năuci întregul Memphis: Nesmontu pierise. După unii, fusese vorba de un atac, după alţii, de o întâmplare nefericită. Moartea lui Khnum-Hotep, învinuirea lui Sehotep, dispariţia bătrânului general dovedeau că soarta se înverşuna împotriva apropiaţilor lui Sesostris, care devenea tot mai singur şi mai neputincios. Numirea lui Sobek Păzitorul ca vizir nu liniştea pe nimeni. Chiar dacă rănile trupeşti şi sufleteşti i se vindecau, lucru de care, la drept vorbind, mulţi se îndoiau, nu va fi în stare să se îngrijească de această slujbă, atât de grea. O gardă rămâne o gardă, iar lui Sobek îi va păsa mai ales de pază şi de pedepsirea celor care încălcau legile, decât de celelalte treburi ale regatului.

Puterea stăpânirii se fărâmiţa.

Această alegere nefirească stătea mărturie pentru deznădejdea regelui care, în vremuri de pace, l-ar fi numit fie pe Senankh, fie pe Medes. Încolţit, silit să se apere împotriva unui duşman de neatins, monarhul încredinţase puterea adevărată unui om cu sănătatea şubrezită, pe care-l credea în stare să oprească înaintarea răului.

Creţul şi oamenii săi se întorseseră în adăposturile lor din cartierul aflat la miazănoapte de templul lui Neith. Aici găsiră străjile obişnuite, iscoadele ştiute de multă vreme, dar nici picior de soldat. Trimişii lui Sobek n-aveau decât să scotocească oricât casele şi prăvăliile, că tot nu aveau să descopere nimic.

Ştiindu-i pe sacagii, pe frizeri şi pe vânzătorii de sandale supravegheaţi îndeaproape, Libanezul îşi răspândea poruncile prin mijlocirea slujnicelor care mai schimbau câte o vorbă între ele prin pieţe.

Astfel se statornicise legătura între trupele Prevestitorului, aflate deja pe picior de război. Dornici să se bată, luptătorii visau să cucerească Memphisul ucigând cât mai mulţi necredincioşi. Măcelărirea femeilor şi a copiilor va semăna groaza, iar gărzile şi soldaţii nu vor reuşi să stăvilească valul pustiitor al apărătorilor noii credinţe.

Până şi Libanezul începea să-şi piardă răbdarea. Prevestitorul întârzia să pornească atacul. Planul său de a lovi drept în inima Abydosului întâmpina, pesemne, mari greutăţi, atât de mari încât îl forţau să mai aştepte o vreme.

Cicatricea ce-i brăzda pieptul îl săgetă. Îndată ce Libanezul se îndoia de marea căpetenie, urma ghearelor de şoim devenea dureroasă.

Negustorul goli cupa dintr-o înghiţitură.

Lovite de moarte, Abydosul şi Memphisul, oraşul sacru al lui Osiris şi capitala, centre ale spiritualităţii şi ale bunăstării, se vor nărui, pricinuind astfel prăbuşirea întregului regat.

Însă doar Prevestitorul ştia ziua şi ora, căci el era trimisul Zeului. Şi să nu i te supui orbeşte însemna să-i stârneşti mânia.

☥☥☥

Marele Trezorier Senankh, mai-marele Dublei Case Albe, avea pentru ce să fie mulţumit: treburile Egiptului de care se îngrijea el mergeau de minune. Slujbaşii erau răsplătiţi după merit, meşteşugurile şi agricultura înfloreau, toţi demnitarii, mari sau mici, respectau legea lui Maat, iar aceia dintre ei care se dedau la tot soiul de furtişaguri, amestecându-se în felurite lucruri necurate, îşi primeau pedeapsa cuvenită. Planul faraonului prindea viaţă puţin câte puţin şi dădea roade dintre cele mai bune.

Şi totuşi, Senankh socotea că-i mai rămâneau o grămadă de probleme de rezolvat, căci era un duşman neîmpăcat al lenei şi se străduia să-i trezească pe cei nepăsători din amorţeală.

Dar cum să se bucure de toate aceste împliniri, când fratele şi prietenul său, Sehotep, fusese învinovăţit că pusese la cale uciderea lui Sobek? Iar victima sa era acum vizirul însărcinat să conducă tribunalul! Nevoit să respecte legea, Păzitorul trebuia să ia seama la acuzaţii şi să rostească sentinţa. Dacă se arăta părtinitor, ar fi săvârşit o mare greşeală.

Dar Senankh nu avea de gând să-şi părăsească prietenul la necaz. În ciuda faptului că nevinovăţia lui Sehotep sărea în

ochi, asprimea legilor ameninţa să-l zdrobească pe mai-marele peste toate lucrările regelui.

Sekari rămânea singura scăpare.

Cei doi bărbaţi se întâlniră într-un lupanar din cartierul de miazăzi, ca să nu atragă atenţia nimănui.

— Trebuie să-l scoatem pe Sehotep din această capcană care se închide deasupra lui. Cu siguranţă ai tu o idee, Sekari!

— Din păcate, n-am.

— Dacă şi tu te laşi păgubaş, Sehotep e pierdut!

— Nu mă las păgubaş, dar mă cheamă alte treburi mai grabnice. Nădăjduiesc să înhaţ o trupă de luptători din umbră.

— Uitând de Sehotep?

— Are să fie găsit nevinovat, căci dovezile sunt false.

— Te înşeli, vizirul Sobek se va înverşuna împotriva lui! Mai bine am face noi nişte cercetări ca să dăm la iveală adevărul.

— Fără ajutorul gărzilor e greu. Iar ele se vor strânge în jurul Păzitorului.

— Doar n-o să stăm cu braţele încrucişate!

— Un pas greşit ar înrăutăţi lucrurile. Plecarea regelui îi lasă cale liberă lui Sobek.

☥☥☥

Medes nu reuşea să-şi potolească furia. I se cuvenea rangul de vizir ţinând seama de priceperea şi de harurile sale. Încă o dată, încăpățânându-se să nu-i recunoască meritele, Sesostris îl umilise. Iar Medes îndura greu o înfrângere atât de usturătoare. De aceea va privi cu nespusă plăcere căderea faraonului şi naşterea unei noi cârmuiri în inima căreia va sta însuşi Secretarul Casei Regelui.

Înlăturarea Libanezului n-o să-i dea bătăi de cap. În schimb, cea a Prevestitorului părea anevoioasă. Dar, oricât de mari i-ar fi fost puterile, avea şi el unele slăbiciuni. Poate va ieşi slăbit din lupta purtată la Abydos şi din înfruntarea cu Sesostris.

Medes se ştia hărăzit unui destin măreţ. Şi nimeni nu-l va împiedica să pună mâna pe putere.

Până atunci însă, îşi va îndeplini noua misiune: să facă rost de arme pentru oamenii Libanezului. Vestea morţii lui Nesmontu îi înlesnea sarcina, căci ofiţerii, descumpăniţi, începuseră să dea ordine care se băteau cap în cap. Mulţi soldaţi, care asigurau paza, fuseseră chemaţi în cazarma cea

mare a oraşului. Iar unul dintre atelierele în care erau reparate săbiile şi pumnalele rămăsese nesupravegheat.

Hotărând să tragă foloase de pe urma acestui noroc nesperat, Medes lăsă în seama lui Gergu grija de a plăti gras nişte muncitori din port, care nu puneau întrebări, şi de a goli atelierul, ducând armele într-o magazie părăsită, de unde luptătorii din umbră le puteau apoi lua. Secretarul Casei Regelui îi va dovedi astfel Libanezului că era în stare să treacă la fapte, ferindu-se să-i spună însă că va păstra pentru sine o parte din arme ca să-şi înzestreze propriile trupe.

Acest prilej neaşteptat îl făcu pe Medes să lase baltă primejdiosul plan de a fura încărcătura unei corăbii, după cum îi spusese Libanezului.

Neîndoielnic, sorţii erau de partea lui.

☥☥☥

Deşi munca îi lipsea şi nu avea voie să-şi părăsească superba locuinţa, Sehotep nu căzu pradă deznădejdii. În fiecare dimineaţă se lăsa mai întâi pe mâinile bărbierului său, apoi se îmbăia, se parfuma şi îşi alegea cele mai elegante veşminte.

Se isprăvise cu ospeţele la care afla dorinţele întregului Memphis, cu nopţile petrecute în tovărăşia unor femei frumoase, cu plecările în provincii, cu repararea vechilor edificii şi cu deschiderea de noi şantiere. Dar învăţatul Sehotep se simţea bine acum citind toată ziua vechile scrieri şi descoperind în ele nenumărate minunăţii de care uitase. Niciodată stilul marilor cărturari nu trecea înaintea înţelepciunii, care oglindea o spiritualitate transmisă încă din vremurile de aur ale piramidelor şi neîncetat reformulată.

Această comoară străveche îi dădu lui Sehotep tăria să ţină piept vitregiei sorţii. Pe deasupra, păstra mereu în minte învăţătura Cercului de Aur din Abydos, care îi dezvăluise chipul ascuns al lucrurilor. Faţă de iniţierea în renaşterea lui Osiris ce însemnătate mai aveau necazurile sale? În timpul ritualurilor luminii, lătura sa omenească şi latura sa cerească se contopiseră. Omul nu era alcătuit doar din plăceri şi din durere. Vremelnicia devenea partea cea măruntă a existenţei, veşnicia, partea cea mai de preţ a vieţii. Oricare ar fi fost suferinţele ce-l aşteptau, va încerca să le înfrunte cu nepăsare, de parcă nu l-ar fi privit pe el.

O rază de soare lumină un cufăr din lemn de salcâm împodobit cu flori de lotus incrustate cu migală. Sehotep zâmbi gândindu-se că o mobilă asemănătoare fusese pricina nenorocirii ce se abătuse asupra lui. Şi totuşi, această culme a măiestriei stătea drept mărturie a înfloririi pe care o cunoscuse Egiptul sub cârmuirea faraonilor care puseseră mai presus de toate incarnarea spiritului într-o mulţime de forme, de la o simplă hieroglifă, până la o piramidă imensă.

— Vizirul Sobek doreşte să vă vadă, îl înştiinţă intendentul.

— Condu-l pe terasă şi adu-ne vin alb rece din anul întâi al domniei lui Sesostris.

Păzitorul ar fi putut să-l cheme pe Sehotep în odaia sa de lucru, dar preferase să-l întâlnească la el acasă şi să-i vorbească fără ocolişuri, nădăjduind să-i smulgă adevărul.

Sobek nu-l înţelegea pe bărbatul acesta de treizeci de ani, elegant, cu trăsături fine şi cu ochii scăpărând de inteligenţă. Pe deasupra, îl mai tulbura ceva: de ce Khnum-Hotep nu iscălise actul de învinuire a lui Sehotep? Răspunsul era simplu: chinurile morţii. Mâna i se înţepenise, neputând să-i mai împlinească voinţa.

Dar, la fel de bine, se putea ca vizirul sa nu fi crezut în vinovăţia lui Sehotep şi să fi avut de gând să continue cercetările înainte de a trimite în faţa marelui tribunal al Egiptului un membru al Casei Regelui.

— Judecătorul îl ia la întrebări pe un ucigaş osândit dinainte, grăi Sehotep, sau mai pluteşte vreo umbră de îndoială asupra faptelor mele?

Încruntat, Sobek nu-şi găsea locul.

— Barem desfată-ţi ochii cu priveliştea, îl sfătui gazda sa. De pe această terasă se văd Zidul Alb al lui Menes, care a unit Egiptul de Sus cu Egiptul de Jos, şi multe dintre templele oraşului de o frumuseţe fără pereche.

Întorcându-i spatele lui Sehotep, Sobek rămase nemişcat.

— Am să admir priveliştea altă dată.

— N-ar trebui să gustăm fiecare clipă?

— Mă aflu sau nu înaintea căpeteniei luptătorilor din umbră ascunşi în Memphis, vinovat de a fi pus la cale uciderea atâtor egipteni? Aceasta e singura mea întrebare.

— Ca să se facă ascultat, noul vizir trebuie să ofere celorlalţi o pildă. Soarta mea fiind hotărâtă dinainte, mă bucur de ultimele ore de aşa-zisă libertate.
— Nu mă cunoşti, Sehotep!
— Nu l-ai azvârlit tu în temniţă pe Iker învinuindu-l de trădare?
— Atunci am greşit, recunosc. Dar noile mele îndatoriri mă îndeamnă să mă arăt mai prevăzător şi să chibzuiesc mai bine.
Sehotep întinse braţele spre Păzitor.
— Leagă-mă!
— Aşadar, mărturiseşti?
— Când am să fiu osândit la moarte, va trebui să mă ucizi cu mâinile tale, Sobek. Căci n-am de gând să-mi pun singur capăt zilelor şi-mi voi striga nevinovăţia până în ultima clipă.
— Te porţi ca un nesăbuit! Uiţi faptele săvârșite?
— În privinţa falsurilor şi a vicleniilor, vrăjmaşul nostru e peste măsură de înzestrat. Iar noi, supuşi legilor, devenim victimele lor!
— Legile noastre ţi se par nedrepte?
— Orice lege are punctele ei slabe. E sarcina judecătorilor şi mai ales a vizirului să fie cu mare băgare de seamă şi să caute adevărul dincolo de lucrurile pe care le vede oricine.
— Voiai să mă omori, Sehotep!
— Nu.
— Tu ai modelat statuetele vrăjite, care urmau să-mi ia viaţa.
— Nu.
— După ce scăpai de mine, venea rândul faraonului.
— Nu.
— De luni de zile dădeai de ştire complicilor tăi despre hotărârile Casei Regelui, ajutându-i să scape de gărzi.
— Nu.
— Răspunsurile tale sunt cam scurte, nu crezi?
— Nu.
— Isteţimea nu te pune la adăpost de pedeapsă. Iar dovezile sunt zdrobitoare.
— Care dovezi?
— Scrisoarea neiscălită mă cam încurcă, într-adevăr. Totuşi, are şi ea o noimă care se potriveşte cu restul.
Sehotep se mulţumi să se uite ţintă în ochii vizirului.

Privirile sincere şi directe ale celor doi bărbaţi se încrucişară.

— Ţi-ai iscălit fapta, iar supravieţuirea mea nu schimbă cu nimic lucrurile. Gândul şi împlinirea lui sunt deopotrivă, iar tribunalul nu-ţi va arăta nici pic de îngăduinţă. Mai bine mărturiseşte şi spune-mi numele complicilor tăi.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar sunt credincios faraonului şi n-am săvârşit nicio nelegiuire.

— Atunci cum îţi închipui că a ajuns scrisul tău pe documentul ce însoţea cufărul?

— De câte ori să-ţi repet? Duşmanul se foloseşte de un măsluitor iscusit care-i cunoaşte bine pe membrii Casei Regelui. Fie ca vizirul să nu se lase înşelat!

Seninătatea lui Sehotep îl surprinse pe Sobek. Nu cumva se prefăcea?

— Oricât de atent a fost urzit acest plan, continuă Sehotep, poate că undeva s-a strecurat o greşeală. Cercetează cu grijă purtările apropiaţilor mei. Doar unul dintre ei a avut la îndemână scrisul meu.

— Dar iubitele tale?

— Am să întocmesc o listă din care nu va lipsi niciuna.

— Îi bănuieşti şi pe unii demnitari?

— Vizirul e cel care trebuie să se călăuzească după legea lui Maat dând la iveală adevărul, oricare ar fi urmările.

18.

Odată înlăturată pavăza alcătuită din cei patru salcâmi tineri şi cei patru lei, mai rămâneau două piedici de trecut: „fetişul” Abydosului şi aurul ce acoperea trunchiul Arborelui vieţii. Adus din Nubia şi din Punt, preţiosul metal avea să-şi piardă toată puterea când Prevestitorul va ridica vălul ce acoperea vârful stâlpului aşezat în mijlocul raclei.

Dar această pângărire nu putea avea loc înainte de uciderea noului Osiris, desemnat cu ajutorul ritualurilor – Fiul regal şi Prietenul unic Iker. Tânărul încă nu ştia ce-l aştepta, dar Prevestitorul pregătise această clipă cu mulţi ani în urmă.

Alegându-l pe acest băiat singuratic, aplecat spre învăţarea limbii sacre, nesimţitor la onoruri şi în stare să îndure o mulţime de încercări fără să-şi piardă avântul ce-l însufleţea, nu

se înşelase. Şi totuşi, nu-l cruţase, trimiţându-l de câteva ori la moarte sigură, ca să se încredinţeze de harurile sale.

Nimeni şi nimic, nici chiar o mare furtunoasă, un fals soldat, un animal înfuriat, uneltiri de tot soiul sau oricare alte forţe distrugătoare nu izbutiseră să-l răpună pe Iker. Cuprins de teamă, stâlcit în bătaie, umilit, învinovăţit pe nedrept, el se ridica şi-şi continua drumul.

Un drum care îl conduse până la Abydos, sanctuarul vieţii veşnice, dar şi sălaşul morţii lui.

Punând capăt renaşterii lui Osiris şi tăind orice legătură cu tărâmul de dincolo, Prevestitorul şi aliaţii lui Seth aveau să ucidă însuşi viitorul Egiptului şi să-i sfărâme creaţia. Şi, în ciuda curajului său, Sesostris va privi neputincios la toate acestea.

Nici monarhul nu se înşelase alegându-l pe Iker drept fiu spiritual, noua incarnare a lui Osiris şi viitor stăpân al Marilor Mistere din Abydos. Vârsta nu conta, de vreme ce în inima lui se afla tot harul cerut de această sarcină. Până şi Pleşuvul, cu îndelungata lui experienţă, îl primise pe Iker lângă el şi-i uşurase calea.

Deşi îşi dădea seama de primejdiile ce pândeau, Sesostris nu putea să-şi închipuie ce unealtă va întrebuinţa Prevestitorul: Iker, în acelaşi timp vrăjmaş înverşunat al complicilor lui Seth şi armă în bătălia hotărâtoare împotriva faraonului, împotriva tuturor faraonilor! Înălţându-l pe Iker aşa cum se înalţă un templu, regele credea că ridică un zid magic în stare să oprească atacurile Răului. Odată eliminat Iker şi Abydosul rămas fără apărare, Prevestitorul va da ultima lovitură.

☥☥☥

Isprăvindu-şi treaba la templu, Prevestitorul se îndreptă spre odaia unde avea să mănânce laolaltă cu alţi preoţi temporari, încântaţi să lucreze la Abydos.

Binevoitor, gata oricând să dea o mână de ajutor tovarăşilor săi, le câştigase iute respectul. Potrivit unor zvonuri, Pleşuvul nu va întârzia să-i încredinţeze sarcini mai importante.

Mergând cu pas agale, se gândea la masa de seară din casa lui Nephtys. Bucatelor celor mai alese li se va adăuga farmecul tinerei femei serioase, dar totodată pline de viaţă şi cu o minte fără pereche de ageră. Prevestitorul plănuia s-o ademenească în patul lui şi să se desfete pe săturate cu ea.

Iar dacă Nephtys va refuza, mai târziu, să se supună adevăratei credinţe, el va arunca prima piatră atunci când ea va fi omorâtă în piaţă, sub privirile tuturor. Trebuiau ucise neruşinatele care vor îndrăzni să-şi păstreze toate libertăţile, în schimb, femeile care se vor pleca înaintea lui vor deveni războinice aprige, mai crude chiar decât bărbaţii. Necunoscând mila, vor urma pilda Binei şi-i vor măcelări, cu înverşunare şi cu bucurie, pe cei îndărătnici. Apoi, din pântecele lor se vor naşte armatele Prevestitorului. Femeile nu vor mai întrebuinţa tot soiul de mijloace ca să nu rămână grele, aşa cum făceau egiptencele, familiile vor avea o droaie de copii, iar numărul supuşilor va spori neîncetat. Mulţimea se va întinde pretutindeni, gălăgioasă şi uşor de cârmuit.

— Doriţi puţină sare? întrebă Bina.

— Bucuros.

Ochii tinerei brunete sclipeau de furie.

— Te supără ceva?

— Această Nephtys… Vă dă târcoale!

— Purtarea ei te nedumereşte?

— Nu sunt eu regina nopţii, singura femeie ce are voie să vă stea în preajmă?

Prevestitorul o privi cu superioritate.

— Cazi în greşeală, Bina. Ai uitat că femeia este mai prejos de bărbat? Doar el poate să ia hotărâri. Unui bărbat i se cuvin mai multe femei şi nu va putea să se mulţumească doar cu una singură. În schimb, o soţie trebuie să râmând devotată soţului, altminteri ar fi ucisă cu pietre. Acestea sunt poruncile Zeului. Egiptul s-a înşelat oprindu-i pe bărbaţi să ţină mai multe neveste şi dând femeilor un loc pe care nu-l merită şi care le face primejdioase. Dar noua credinţă va şterge aceste neajunsuri.

Prevestitorul mângâie pletele Binei.

— Legea divină îţi cere s-o îngădui pe Nephtys alături de tine şi pe oricare altă femeie pe care o voi alege. Iar tu îi vei da ascultare. Tu şi suratele tale trebuie să începeţi prin a vă supune călăuzelor voastre, a căror mare căpetenie sunt eu. Trag nădejde că nu te îndoieşti nicio clipă de asta.

Bina îngenunche şi sărută mâinile Prevestitorului.

— Faceţi ce vreţi cu mine.

☥☥☥

La scrisoarea în care ceruse ca Gergu să fie urmărit, Iker primi un răspuns neliniştitor, în care se povestea ce i se întâmplase lui Sobek Păzitorul, care fusese grav rănit şi nu mai putea să ia hotărâri. Aşadar, luptătorii din umbră ascunşi în capitală porneau din nou la atac!

Iker se grăbi să-i împărtăşească soţiei sale veştile proaste.

— Sobek se va înzdrăveni, prezise ea. Faraonul îi va scoate din trup magia cea rea, iar doctorul Gua îl va tămădui.

— Vrăjmaşul ne ameninţă iar!

— N-a încetat niciodată s-o facă, Iker.

— Dacă Sobek se pune pe picioare, va cerceta tot ce are legătură cu Gergu. Cine ştie, poate prin el vom ajunge la căpeteniile luptătorilor.

— Cum se poartă Bega?

— Prietenos şi plin de respect. Îmi răspunde fără înconjur la orice întrebare şi-mi uşurează sarcina. Încă o zi de lucru şi pregătirile pentru ritual vor fi încheiate.

Isis şi Iker se priviră cu dragoste.

— Pentru prima dată, murmură Isis, ai să conduci ceremonia misterelor. Ia aminte, mai ales, să nu faci niciun gest, să nu rosteşti nicio vorbă la repezeală. Trebuie să devii calea pe care o străbat formulele puterii, instrumentul prin care sunetele lor se împletesc în deplină armonie.

Iker se simţea nedemn de o asemenea răspundere, dar nu avea de gând să dea înapoi. În fiecare dimineaţă le mulţumea zeilor pentru viaţa sa care semăna cu un şir de miracole. Trăia alături de Isis, în Abydos, se bucura de încrederea regelui, înaintase pe calea cunoaşterii, ce-ar fi putut cere mai mult? Încercările trecute dăinuiau încă în inima lui, pătrunsă acum de o bucurie pe care o gusta sub toate chipurile, fie că era vorba de contemplarea unui apus de soare, fie de celebrarea unui ritual.

☥☥☥

Harul de ţesătoare al lui Nephtys n-avea pereche. Pânzeturile şi veşmintele ce aveau să fie întrebuinţate în timpul misterelor din luna *khoiak* erau de o frumuseţe orbitoare. Zgârcit cu laudele, Pleşuvul recunoscu totuşi măiestria preotesei.

Isis şi sora sa numărau bucăţile de pânză necesare ritualurilor, ca să se încredinţeze că nu lipsea niciuna.

— Îi cunoşti bine pe cei mai mulţi dintre preoţii temporari, zise Nephtys.

— Nu chiar pe toţi, ci mai ales pe cei care obişnuiesc să vină aici de multă vreme.

— Mă gândesc la unul dintre ei, care lucrează la templul lui Sesostris. Un bărbat foarte frumos, înalt, arătos şi plin de farmec. În viaţa de zi cu zi meştereşte vase din piatră. O îndeletnicire grea, pe care însă o stăpâneşte cu desăvârșire. Aici, la Abydos, i-a fost încredinţată sarcina de a curăţa cupele şi vasele rituale. După părerea mea, merită mai mult. Şi-ar afla loc chiar printre preoţii permanenţi.

— Câtă înflăcărare! Nu cumva te-a… cucerit?

— Poate.

— Fără îndoială.

— Am luat masa împreună, mărturisi Nephtys, şi o să ne revedem în curând. Este chibzuit, înţelept, muncitor, dar…

— Există şi ceva care te pune pe gânduri?

— Blândeţea lui mi se pare nefirească, de parcă în spatele ei zace o cruzime bine ascunsă. Pesemne că mă înşel.

— Ascultă-ţi presimţirile înainte de a merge mai departe.

— Şi tu ai simţit la fel în privinţa lui Iker?

— Nu, Nephtys. Eu ştiam doar că dragostea lui era adâncă, deplină şi-mi cerea să mă dăruiesc ei pe de-a-ntregul. Forţa aceasta mă înspăimânta, nu desluşeam ce se petrece cu mine şi nu voiam să-l mint. Totuşi, mă gândeam adesea la el şi uneori îmi lipsea. Puţin câte puţin, această legătură magică s-a preschimbat în dragoste. Şi am înţeles că el era singurul bărbat din viaţa mea.

— Şi convingerea ta nu e tulburată nici acum de nimic?

— Dimpotrivă, se adânceşte pe zi ce trece.

— Ai noroc, Isis. Eu, una, nu ştiu dacă frumosul meu preot temporar îmi va dărui atâta fericire.

— Ia aminte la presimţiri.

☥☥☥

Precum o fiară aflată mereu la pândă, Shab Strâmbu’ ghici că se apropie cineva de ascunzătoarea lui.

Dând la o parte una dintre ramurile joase ce acopereau intrarea în capelă, zări silueta greoaie a lui Bega.

Lui Shab nu-i plăcea câtuşi de puţin bărbatul acesta înalt şi urât şi se întreba cum de putea privirea lui şireată să-i

păcălească pe preoţii permanenţi. În locul lor, el s-ar fi îndoit de acest netrebnic ros de ambiţii tainice. Bega îşi închipuia că-l aşteaptă un viitor strălucit şi se vedea deja cârmuind o întreagă preoţime din rândurile căreia aveau să fie înlăturaţi cei care se împotriveau noii stăpâniri. Dar Bega se înşela. De curăţirea preoţimii se va îngriji Shab. Iar Bega se va număra printre primii osândiţi. Orice urmă a trecutului trebuie ştearsă pentru ca o lume potrivită cu vrerea Prevestitorului să se poată ridica.

— Eşti singur? întrebă Shab cu glas bănuitor.

— Singur, ieşi fără frică.

Cu pumnalul în mână şi tot trupul încordat, Strâmbu' se supuse.

— Prilejul mult aşteptat s-a ivit, îi destăinui preotul. Pregăteşte-te să-l ucizi pe Iker.

☥☥☥

Purtând măşti de şacal, doi preoţi îi întruchipau pe deschizătorii de drumuri, unul în relaţie cu miazănoapte, celălalt cu miazăzi.

— Împliniţi-vă datoria! porunci Iker. Veniţi şi aveţi grijă de tatăl vostru, Osiris.

Însărcinat să o aducă înapoi pe zeiţa îndepărtată care fugise în adâncurile Nubiei şi s-o preschimbe pe leoaica înspăimântătoare în pisică blândă, un lăncier îi apăra pe şacali. Aproape de ei se ţinea Thot, cel cu cap de ibis, care păstra asupra lui scrierile magice, fără de care nu puteau fi alungate forţele întunecate, hotărâte să împiedice procesiunea lui Osiris.

În centru se afla barca Marelui Zeu. Ea urma să străbată o parte a ţinutului, să călătorească pe lacul sacru şi să lege iar văzutul de nevăzut.

— Într-adevăr, grăi Thot, stăpânul Abydosului va renaşte şi va apărea în toată gloria sa.

Zeul se odihnea înăuntrul capelei aşezate în mijlocul bărcii.

— Să fie purificat drumul ce duce spre pădurea sacră, ceru Iker.

Fu adusă o sanie mare de lemn, pe care barca avea să fie depusă şi purtată apoi de-a lungul drumului, umplând de bucurie inima locuitorilor de la Răsărit şi de la Apus. Ei îi vor admira frumuseţea când ea se va întoarce, purificată şi înnoită, în locaşul ei de veci. În timpul nopţii în care Zeul este ascultat

şi i se oferă deplinătatea, munca din Locaşul Aurului va da roade.

Mai rămânea de întruchipat înfruntarea dintre slujitorii lui Osiris şi părtaşii lui Seth. Înarmându-se cu un baston cu vârful ascuţit, numit „cel plin de vigoare”, Iker îi strânse laolaltă pe primii, ca să ţină piept cetei de vrăjmaşi.

☥☥☥

Cu ţeasta acoperită de o perucă roşie, cu sprâncenele şi mustaţa vopsite în roşu, înveşmântat într-o tunică din pânză grosolană, Shab Strâmbu’ era de nerecunoscut. Amestecat printre preoţii temporari, strângând în mână un baston, nu avea ochi decât pentru Iker.

Mai întâi o să-l izbească tare în ceafă, după aceea, prefăcându-se că-l ajută, o să-l sugrume cu un şnur din piele. Trebuia să se mişte cu mare iuţeală. Apoi, folosindu-se de învălmăşeala iscată, va reuşi să fugă.

— Să-i doborâm pe duşmanii lui Osiris! porunci Iker. Să cadă la pământ şi să nu se mai ridice!

Şi unii, şi ceilalţi îşi luară treaba în serios, dar fără a lovi cu putere. Bastoanele se ridicau şi coborau în cadenţă, ca într-un dans.

Strâmbu’ se văzu nevoit să facă la fel cu tovarăşii săi.

Unul câte unul, războinicii lui Seth se prăbuşiră.

Furios că picase în capcana acestui ritual, a cărei desfăşurare n-o prea cunoştea, Shab ar fi trebuit să se năpustească printre apărătorii lui Osiris şi să-i zdrobească lui Iker capul.

Din păcate, Fiul regal mânuia o armă de temut. Iar Strâmbu’ nu-şi ataca niciodată făţiş victimele.

Silit să se lase păgubaş, îşi azvârli bastonul şi se culcă la pământ.

Biruiţi, părtaşii lui Seth nu se mai puteau împotrivi procesiunii care se îndrepta spre mormântul lui Osiris.

Învinşii se ridicară, scuturându-se de praf.

— Ţi-a luat ceva timp să cazi! se miră un preot. La ceremonia adevărată să nu mai întârzii atât.

— Dar nu trebuie să ne batem cu înverşunare? întrebă Shab.

— Doar ne prefacem că suntem de partea lui Seth, însă tu, băiete, te-ai cam înfierbântat! Contează numai înţelesul

ritualului. Du-te acasă, spală-te cu apă rece şi scapă de tot roşul de pe tine. Aici nu preţuim deloc această culoare.

Shab l-ar fi strâns de gât, bucuros, pe acest neisprăvit căruia prea îi plăcea să împartă sfaturi, dar era mai bine să aibă răbdare.

Supărat, se întoarse în ascunzătoarea lui, sperând că Prevestitorul îl va ierta pentru că dăduse greş.

19.

O furtună de nisip aşternu peste Abydos o mantie galbenă-roșiatică. Era greu să mergi dintr-un loc în altul, şi de-abia dacă desluşeai ceva la o depărtare de câţiva paşi.

Totuşi, Iker porni spre locuinţa lui Bega. Preotul îl poftise să ia masa împreună ca să-i dezvăluie, potrivit spuselor sale, nişte informaţii preţioase pentru Abydos.

— Ar trebui să vă adăpostiţi, îl sfătui comandantul forţelor speciale, care plecase să verifice străjile. N-am văzut niciodată asemenea urgie!

— Bega mă aşteaptă.

— Atunci grăbiţi-vă!

Ofiţerul se temea să nu se întâmple vreo nenorocire, căci, forţaţi să rămână în cazarmă, soldaţii săi nu şi-ar fi putut face datoria în caz de pericol.

Pe când se întorcea, zări silueta unei femei.

Ofiţerul se apropie.

— Bina! Nu mai sta afară, e primejdios!

— Doream să te văd.

Încântat, bărbatul zâmbi.

— Şi nu mai aveai răbdare?

Fata îşi legănă şoldurile, ademenitoare.

— Cred că…

— Haide, vino! Sprijină-te de mine!

Frumoasa bruneta se atârnă de gâtul comandantului şi-i ceru un sărut.

— Nu aici, cu toată furtuna asta!

— Aici şi acum.

Aţâţat, ofiţerul făcu să alunece bretelele rochiei pe umerii aurii. Dar, în clipa în care îi sărută sânii, Shab Strâmbu’ răsări în spatele lui şi-l sugrumă cu un şnur de piele.

Moartea fu dureroasă şi rapidă.

De vreme ce ştia încotro se îndreptase Iker, soarta ofiţerului fusese pecetluită. Şi, oricum, Bina îi pusese de mult gând râu, căci nu-i mai putea răbda privirile pofticioase.

☥☥☥

Locuinţa lui Bega, sărăcăcioasă şi neprimitoare, ar fi avut nevoie de reparaţii temeinice. Spre surprinderea lui Iker, Bega pregătise un soi de ospăţ. Pe o masă lungă din lemn, acoperită cu o pânză, se înşirau două urcioare cu vin şi tăvi încărcate cu peşte, carne, legume şi fructe.

— Sunt fericit să vă primesc în casa mea, Fiule regal. Astă seară, sărbătorim.

— Ce anume?

— Izbânda voastră, bineînţeles. Tocmai aţi cucerit Abydosul, nu? Să bem în cinstea acestei uriaşe victorii.

Iker primi cupa întinsă de Bega şi sorbi din ea. Găsi vinul cam amărui, dar nu îndrăzni s-o spună cu voce tare.

— Cuvintele acestea mă miră şi mă nedumeresc, mărturisi el. Nu sunt un învingător şi nu e vorba de niciun război. Singura mea dorinţă este să-i slujesc pe Osiris şi pe faraon.

— Haideţi, nu mai faceţi pe smeritul! La vârsta voastră, să ajungeţi mai-marele preoţilor permanenţi din Abydos, ce destin de neînchipuit! Mâncaţi şi beţi, vă rog.

Lui Iker îi displăcu zeflemeaua preotului.

Supărat, gustă puţin peşte uscat, câteva frunze de salată şi goli cupa.

— Ce voiaţi să-mi dezvăluiţi, Bega?

— Păreţi tare grăbit! Dacă furtuna se înteţeşte, n-o să puteţi pleca. Vă ofer, bucuros, găzduire.

— Când m-aţi chemat aici, aţi pomenit ceva despre nişte informaţii de cea mai mare însemnătate.

— Chiar aşa şi sunt, credeţi-mă!

Privirea lui Bega deveni de-a dreptul sălbatică. O răutate îngheţată îl însufleţea, de parcă ar fi reuşit să lovească o ţintă, socotită multă vreme de neatins.

— Vorbiţi mai limpede!

— Nu mai fi nerăbdător, o să capeţi toate lămuririle! Lasă-mă să mă bucur de această clipă. Triumful tău e doar o părere, tinere ambiţios. Furându-mi rangul ce mi se cuvenea pe drept,

ai săvârşit o greşeală de neiertat. Iar acum, ai să plăteşti pentru ea.

Iker se ridică.

— V-aţi pierdut minţile!

— Uită-te în palma mâinii mele stângi.

Un moment, lui Iker i se împăienjeniră ochii. Fără îndoială, din pricina oboselii şi a vinului prost.

Apoi desluşi clar palma lui Bega şi un chip micuţ şi surprinzător desenat pe piele.

— S-ar zice că… Nu e cu putinţă! Capul… capul zeului Seth!

— Întocmai, Fiule regal.

— Ce… ce înseamnă asta?

— Aşază-te pe scaun, te clatini.

Silit să-i dea ascultare, Iker îşi mai reveni puţin.

Bega îl privea cu o ură sălbatică.

— Asta înseamnă că sunt aliat al lui Seth şi părtaş la uneltirile Răului, deopotrivă cu Medes şi Gergu. Minunate dezvăluiri, nu? Şi surprizele încă nu s-au isprăvit.

Ameţit, Iker răsufla greu. Sângele parcă îl ardea, dar puse toate acestea pe seama uimirii. Cine să-şi închipuie atâta mârşăvie din partea unui preot permanent? Faraonul nu se înşelase. Răul înflorea chiar în inima Abydosului.

Apăru un bărbat înalt, cu faţa şi ţeasta rase. Ochii săi roşietici îl fixau pe Iker.

Bega se plecă adânc înaintea lui.

— De astă dată, stăpâne, nimeni şi nimic nu-l va salva pe Fiul regal.

— Cine sunteţi? întrebă Iker.

— Ia gândeşte-te bine, îl povăţui o voce blândă. Ghicitoarea nu mi se pare aşa greu de dezlegat.

— Prevestitorul! Prevestitorul, aici, pe pământul sacru al Abydosului…

— Ai trecut prin cele mai aspre încercări şi ai izbândit mereu, Iker, înfruntând nenumărate primejdii. N-am greşit când te-am ales. Niciun alt om n-ar fi fost în stare de atâtea isprăvi. Iată-te acum ajuns la capătul destinului tău fără pereche, moştenitor şi urmaş al faraonului, cunoscător al Marilor Mistere, fiu spiritual de neînlocuit. De aceea trebuie să dispari. Lipsit de viitor, Sesostris se va prăbuşi, trăgând după el, în cădere, întregul Egipt.

Adunându-şi ultimele puteri, Iker apucă o cupă şi încercă să-l lovească pe monstru.

Ţâşnind din spatele lui, Shab Strâmbu' îl prinse de mijloc, forţându-l să dea drumul cupei şi să se aşeze la loc.

— Te lasă puterile, continuă Prevestitorul. Din scrierile păstrate în templul lui Sesostris am aflat multe. Învăţaţii egipteni sunt neîntrecuţi în privinţa otrăvurilor. Felul în care întrebuinţează veninul şerpilor şi al scorpionilor pentru tămăduirea bolilor e vrednic de admiraţie. Dar eu am ales să stric gustul vinului turnând în el un amestec ucigător. Află că noua credinţă îi va opri pe supuşii ei să bea vin. Aşa că tu vei pieri din pricina obiceiurilor destrăbălate ale acestui regat blestemat.

Bina apăru şi ea.

— În sfârşit, iată-te doborât, nemaiputând să te aperi. Visai să te ridici cât mai sus, dar te-ai prăbuşit. Căderea ta mă bucură din cale-afară.

Scăldat în sudoare, imobilizat, Iker simţea cum viaţa i se scurge din trup.

— Înainte ca întunericul să te înghită, urmă Prevestitorul, trebuie să-ţi dezvălui cum va arăta viitorul. Mulţumită dispariţiei tale, temelia Celor Două Regate va fi zguduită. Nenorocirea îl va copleşi pe Sesostris. Apropiaţii îl vor părăsi, iar Memphisul va îndura furia discipolilor mei. Doar cei care se vor supune noii credinţe vor supravieţui, în vreme ce răzvrătiţi şi necredincioşii vor pieri. Sculptura, pictura, literatura, muzica vor fi interzise. Cuvintele mele vor fi copiate şi rostite fără încetare şi n-o să mai fie nevoie de altă învăţătură. Oricine va îndrăzni să se îndoiască de adevărurile mele va fi ucis. Femeile, care sunt mai prejos decât bărbaţii, vor sta închise în case, îşi vor sluji soţii şi le vor dărui milioane de prunci care să alcătuiască o armată de războinici biruitori ce vor răspândi credinţa noastră în lumea întreagă. Nicio părticică din trupurile femeilor nu va rămâne descoperită, iar fiecare bărbat îşi va alege câte neveste va dori. Aurul zeilor va asigura bogăţia celor devotaţi mie. Dar, mai presus de toate, Iker, Osiris nu va mai reînvia.

— Te înşeli, demonule. Moartea mea nu va schimba nimic, faraonul are să te zdrobească.

Prevestitorul zâmbi.

— Nu-ţi vei salva lumea, micule scrib, pentru că am osândit-o deja. Iar eu nu pot fi nimicit.

— Te înşeli… Lumina… lumina te va învinge.

Buzele lui Iker se strânseră. Focul îl mistuia, mâinile şi picioarele nu-l mai ascultau, vederea i se stingea.

Însă moartea nu-l îngrozea, căci se lepădase de Rău.

Înălță rugi către faraon, tatăl său, şi îşi îndreptă ultimele gânduri spre Isis, care se afla atât de aproape, şi totuşi atât de departe. Îşi adună toată dragostea într-un ultim suspin, încredinţat că ea nu-l va părăsi.

Bega fu primul care cercetă trupul neînsufleţit.

— N-o să ne mai stânjenească de-acum, rosti el, cu răceală.

Dintr-o mişcare, smulse colierul de aur al Fiului regal şi călcă în picioare amuleta reprezentând sceptrul Putere. Apoi ridică pânza şi dădu la iveală un sarcofag din lemn.

Cu ajutorul lui Shab, aşeză trupul lui Iker înăuntru.

— Luaţi-l şi duceţi-l lângă templul lui Sesostris, porunci Prevestitorul. Eu mai am încă multe de făcut.

— Furtuna s-a înteţit, zise Bina, neliniştită.

Prevestitorul îi mângâie părul.

— Crezi că un biet vânt de nisip mă va opri să atac mormântul lui Osiris?

— Fiţi prevăzător, stăpâne. Se spune că protecţia magică a acestui loc împiedică pe oricine să se apropie.

— Iker a murit, şi niciun zid, văzut sau nevăzut, nu-mi va sta în cale.

☥☥☥

Nisipul pătrundea peste tot.

Cu ferestrele şi uşa închise, Isis renunţă, până la urmă, să mai încerce să-l scoată afară. Trebuia să aştepte sfârşitul urgiei ca să scape de acest musafir nepoftit.

Urletele vântului o înfiorară pe tânăra femeie. Vaietele şi gemetele lui răsunau pretutindeni, năpustindu-se fără odihnă asupra clădirilor.

Dintr-odată, Isis fu cuprinsă de îngrijorare.

De ce nu se întorsese Iker? Poate că preferase să rămână în templu până când furtuna se potolea, continuând să vegheze asupra pregătirilor pentru marea ceremonie ce se apropia.

Brusc, preoteasa simţi o durere năprasnică sfâşiindu-i inima. Nevoită să se aşeze, îşi recăpătă cu greu suflarea.

Niciodată n-o copleşise o teamă atât de adâncă.

Pe o măsuţă joasă, paleta de aur avea o strălucire ciudată. Biruindu-şi suferinţa, Isis o atinse.

Pe paletă apăru hieroglifa tronului, ce slujea la scrierea numelui preotesei.

Iker o chema.

Amintiri tulburătoare îi reveniră în minte. Nu-i dezvăluise, oare, bătrâna Mare Preoteasă, cu puţină vreme înainte să moară, că va avea de îndeplinit o misiune primejdioasă, fiindcă ea, Isis, nu era o preoteasă ca toate celelalte? Dar nu, nu trebuia să se lase pradă deznădejdii. O simplă furtună de nisip, o simplă întârziere a soţului ei, o simplă durere de inimă pricinuită de prea multă muncă, atâta tot… Isis îşi răcori faţa cu apă rece şi se întinse pe pat.

Paleta de aur, numele său, chemarea lui Iker… Nu putea să stea nepăsătoare.

Îşi îmbracă rochia lungă şi albă de preoteasă a lui Hathor, îşi încinse mijlocul cu o centură roşie şi se încălţă cu sandale din piele.

Vântul o biciuia, nisipul îi zgâria obrajii.

Nu vedea drumul la o distanţă mai mare de cinci paşi. Ar fi trebuit să se întoarcă în casă, dar Iker avea nevoie de ea. Sufletele lor, inimile lor erau într-atât de strâns legate, încât, chiar şi despărţite, se simţeau apropiate.

Însă, de câteva clipe, Iker parcă se îndepărta. Oare Isis nu risca să-l piardă?

Înfruntând vremea potrivnică, preoteasa înainta spre templul lui Sesostris. Şi dacă, alături de preoţi, Fiul regal se adâncise iar în cercetarea misterelor, pierzând şirul orelor? Sau poate că întâmpina greutăţi neprevăzute.

Dar niciunul dintre aceste gânduri nu-i domoli lui Isis zbuciumul.

Cu fiecare pas pe care-l făcea, presimţea că se întâmplase o nenorocire. Răul tocmai lovise Abydosul.

Nicicând noaptea nu fusese atât de întunecată.

„Vei trăi încercări cumplite, îi prezisese regina, şi trebuie să ştii cuvintele puterii ca să lupţi împotriva vrăjmaşilor văzuţi şi nevăzuţi.”

Piciorul lui Isis atinse o dală din piatră.

În sfârşit, găsise aleea ce ducea la templu.

Isis cunoştea aceste locuri mai bine decât oricine. Şi totuşi, şovăi să-şi continue drumul.

Lângă primul portal se împiedică de un sarcofag. Pe capacul acestuia era desenat cu cerneală roşie capul lui Seth.

Cu înfrigurare, preoteasa ridică iute capacul.

Înăuntru zăcea un trup neînsufleţit.

Sperând că se înșală, Isis închise ochii câteva clipe.

— Nu, Iker, nu…

Apoi, îndrăzni să-l atingă şi să-l sărute.

Scoţându-şi centura, făcu un nod magic şi îl aşeză pe trupul lui Iker ca să păstreze legătura dintre sufletele lor. Apoi puse pe degetul mijlociu al soţului ei un inel ce avea forma crucii vieţii.

Din vârtejurile de nisip roşiatic se ivi un uriaş.

— Luminăţia Voastră…

Sesostris îşi strânse fiica la piept.

Ea plânse, aşa cum niciodată o femeie nu mai plânsese vreodată.

CĂUTĂRILE LUI ISIS

20.

Presimţind un dezastru, faraonul se temea să nu ajungă prea târziu. Dar greutăţile călătoriei pe Nil îl împiedicaseră să sosească în Abydos la timp.

Iar vrăjmaşul tocmai îl lovise drept în inimă.

Omorându-l pe Iker, ucisese însuşi viitorul Egiptului.

Isis privi îndelung cerul.

— Cel care încearcă să-l despartă pe frate de sora sa nu va birui. Vrea să mă doboare aruncându-mă în cea mai neagră deznădejde. Dar am să-l strivesc, fiindcă mi-a distrus fericirea. Moartea nu e, oare, o boală care poate fi vindecată? Trebuie să-l readucem pe Iker la viaţă, Luminăţia Voastră, folosindu-ne de Marele Secret.

— Îţi împărtăşesc durerea, dar nu cumva vrei un lucru cu neputinţă de înfăptuit?

— *KA*-ul nu trece din faraon în faraon? Nu există doar un singur faraon? Dacă această putere îl însufleţeşte pe Iker, am putea încerca s-o facem să renască. Cel puţin în cazul arhitectului Imhotep, veşnic viu încă din vremea piramidelor, *KA*-ul său n-a încetat să fie transmis de la un iniţiat la altul, iar el rămâne singurul întemeietor al templelor.

— Treaba cea mai grabnică e să înlăturăm pricina morţii şi să oprim putrezirea trupului. Adu giulgiul osirian pregătit pentru celebrarea misterelor şi vino după mine în Casa Vieţii.

Gărzile de elită care-l însoţeau pe monarh purtară sarcofagul până la intrarea în clădire.

Furtuna de nisip se potoli, în sfârşit.

— Luminăţia Voastră, îl înştiinţă un ofiţer, tocmai am descoperit leşul comandantului forţelor de pază. A murit sugrumat.

Pe chipul regelui nu se citea nimic.

Aşadar, după cum bănuise, duşmanul pătrunsese chiar în oraşul lui Osiris.

— Trezeşte toate gărzile, cere întăriri din oraşele cele mai apropiate şi căutaţi prin tot ţinutul Abydosului, chiar şi prin deşert.

Răvăşit, șchiopătând uşor, Pleşuvul se înclină în faţa regelui. Privirea îi căzu pe sarcofag.

— Iker! E…
— Complicii Prevestitorului l-au ucis.
Pleşuvul păru dintr-odată foarte bătrân.
— Într-adevăr, se ascund printre noi, şi eu nu mi-am dat seama de nimic!
— Vom împlini ritualurile Marelui Secret.
— Luminăţia Voastră, ele pot să fie folosite doar pentru faraon şi pentru oamenii deosebiţi ca Imhotep sau…
— Oare Iker nu se număra printre ei?
— Dacă ne înşelăm, Iker e sortit să piară pe vecie!
— Isis doreşte să ducă această luptă. Şi eu la fel. Să ne grăbim, trebuie să alung moartea.
Pleşuvul deschise uşa Casei Vieţii.
La vederea faraonului, pantera, păzitoarea arhivelor sacre, rămase liniştită.
Îndată ce Isis se întoarse, aducând un sipet din fildeş şi faianţă albastră, regele ridică trupul lui Iker şi îl duse înăuntrul Casei. În acest loc unde luau naştere vorbele fericite, unde se trăia prin Cuvânt, unde vorbele puteau fi desluşite cu toate înţelesurile lor, faraonul medita, citea şi alcătuia ritualuri, şlefuite apoi de preoţii permanenţi de-a lungul anilor.
Sesostris aşeză rămăşiţele pământești ale fiului său spiritual pe un pat de lemn împodobit cu figuri de zei ţinând în mâini cuţite. Niciun duh rău nu avea să-l atace pe cel adormit.
— Îmbrăcați-l cu tunica osiriană, le porunci monarhul lui Isis şi Pleşuvului. Capul său să odihnească pe căpătâiul lui Shu, aerul luminos, obârşie a tuturor vieţilor.
Isis deschise sipetul şi despături veşmântul regal de in pe care Iker ar fi trebuit să i-l ofere lui Osiris în timpul celebrării misterelor. Tânăra femeie spălase şi netezise preţioasa ţesătură. Doar o iniţiată în misterele lui Hathor putea să atingă această pânză strălucitoare ca o flacără.
— Sudoare a lui Ra, imagine a luminii divine, giulgiul purifica şi oprea trupul să putrezească.
Spre mirarea Pleşuvului, chipul lui Iker, cu ochii larg deschişi, rămase netulburat.
Flacăra ţesăturii sacre ar fi trebuit să-i mistuie carnea şi să pună capăt speranţelor nebuneşti ale lui Isis.
Preoteasa îl privea şi îi vorbea, deşi buzele ei nu rostiseră niciun cuvânt. Odată trecută această primă încercare, Iker

lupta mai departe într-o lume care nu era nici moarte, nici renaştere.

Bineînţeles, soţia lui ar fi putut să se mărginească la ritualurile ce îngăduiau sufletului celor drepţi să trăiască din nou în paradisul tărâmului de dincolo. Dar această moarte era lucrarea Răului, care nu se mulţumea doar să ucidă un om, ci năzuia să-l nimicească pe fiul spiritual al faraonului şi destinul pe care el îl întruchipa.

Isis înţelegea că Pleşuvul nu consimţea la acest ritual, care presupunea o serie de riscuri. Dar încercarea giulgiului nu dovedea, oare, că Osiris îl încuviinţase şi că Iker nu i se împotrivea?

Când apăru un uriaş purtând masca lui Anubis, şacalul care cunoştea adevăratele căi ale Apusului şi drumurile celeilalte lumi, Isis şi Pleşuvul se retraseră şi plecară să caute în Comoara Casei Vieţii obiectele de trebuinţă pentru continuarea ritualului.

— Adun laolaltă cărnurile sufletului întreg, rosti Sesostris, vindec moartea, modelez soarele, piatră de aur cu raze dătătoare de rod şi plămădesc luna plină, ce renaşte neîncetat, îţi transmit forţa lor.

Până în zori, cu ajutorul mâinilor, faraonul îi insuflă această putere lui Iker.

Mumificat, încremenit între două lumi, trupul Fiului regal nu se va descompune.

Pleşuvul îi întinse regelui un baston cu mâner curbat, vopsit în alb şi împodobit cu cercuri roşii, iar Sesostris îl aşeză sub Iker. El avea să ţină locul şirei spinării şi măduvei acesteia, astfel încât energia să circule în continuare şi să alunge frigul morţii.

Isis îi înmână tatălui ei o piele de animal pe care Anubis o rupse în fâşii, apoi înfăşură cu ele corpul fiului său.

— Seth este prezent, glăsui el. După ce te-a ucis, te ocroteşte. De-acum înainte, n-o să te mai rănească. Focul său nimicitor te apără de el însuşi şi păstrează căldura vieţii. Să fie aduse cele şapte uleiuri sfinte!

Reunite, ele formau ochiul lui Horus, armonia ce biruia dezordinea. Cu degetul mic, Isis atinse buzele lui Iker, insuflându-i energia uleiurilor „parfum de sărbătoare”, „bucurie

deplină”, „pedeapsa lui Seth”, „unirea”, „sprijinul”, „cel mai ales dintre pini” şi „cel mai bun din Libia”.

Anubis destupă vasul pe care i-l dăduse Pleşuvul. În el se afla chintesenţa mineralelor şi a metalelor, rod al lucrărilor de alchimie din Locaşul Aurului.

— Te ung cu această substanţă divină, plămădită anume pentru *KA*-ul tău. Şi astfel, tu devii o piatră, loc al preschimbărilor.

Folosindu-se de o teslă din metal ceresc, Anubis deschise canalele inimii, urechile şi gura lui Iker. Astfel, noi simţuri se treziră la viaţă, douăsprezece canale se întâlniră în inimă, zămislind suflarea şi alcătuind o mantie protectoare.

Deşi devenise trup osirian la adăpost de orice stricăciuni, Iker era totuşi departe de a renaşte. Trebuia ca făptura lui să capete strălucire, să fie însufleţită de lumina dinaintea oricărei naşteri.

Scoţându-şi masca de şacal, faraonul rosti prima formulă din *Textele Piramidelor*, cea prin care începea reînvierea sufletului regal:

— Fără îndoială, n-ai plecat mort, ci ai plecat viu.

Iar Isis adăugă:

— Ai plecat, dar te vei întoarce. Dormi, dar te vei trezi. Ai ajuns pe ţărmul lumii de dincolo, dar trăieşti.

Pleşuvul îi lăsă singuri pe faraon şi pe fiica sa.

— Moartea s-a născut, glăsui Sesostris. Prin urmare, va pieri. Ceea ce străluceşte dincolo de lumea pe care o vedem, dincolo de ceea ce noi numim „viaţă” şi „moarte” nu cunoaşte deşertăciunea. Făpturile dinaintea creaţiei scapă de ziua morţii. De aceea, iniţierea în Misterele lui Osiris nu se înfăţişează doar ca o naştere nouă şi o trecere peste moarte. Oamenii dispar pentru că nu ştiu să se unească iar cu vremurile de început ale lumii şi nu ascultă mesajul mamei lor cereşti, Mut. Mut atrage după sine moartea, dreptatea, precizia, clipa cea potrivită, energia dătătoare de rod şi zămislirea unei noi seminţe.

— Locaşul morţilor nu e adânc şi întunecat? se nelinişti Isis. El nu are nici uşi, nici ferestre. Nicio rază nu-l luminează, niciun vânt de miazănoapte nu-l răcoreşte. Niciodată soarele nu se înalţă acolo.

— Astfel se înfăţişează infernul celei de-a doua morţi. Un om cunoscător îi scapă şi nicio magie nu are puterea să-l ţină acolo. Aminteşte-ţi de iniţierea ta şi de încercarea sarcofagului. În acea clipă ai înţeles Marele Secret: iniţiaţii în misterele lui Osiris se pot întoarce din morţi, dar numai dacă s-au lepădat de rău şi au fost recunoscuţi ca nişte oameni drepţi în faptele şi în inima lor.

Isis îşi aduse aminte.

Făptura omenească e alcătuită dintr-un trup pieritor, un nume ce are înrâurire asupra destinului său, o umbră ce dăinuie după moarte ca să înfăptuiască o primă renaştere, un *ba*, sufletul-pasăre în stare să zboare până la soare şi să aducă de acolo strălucire trupului osirian, un *KA*, energia nepieritoare, şi un *akh*, spiritul luminos trezit la viaţă în timpul iniţierilor în mistere.

Iker le avea pe toate.

Şi totuşi, moartea le despărţea şi le risipea. Dacă judecata tribunalului osirian era prielnică, ele se întregeau pe tărâmul celălalt şi se adunau într-o nouă fiinţă, în stare să trăiască două eternităţi – cea a clipei şi cea a timpului.

Dar Isis voia mai mult.

— Trei sfere alcătuiesc lumea de dincolo, arătă regele. Cea a dezordinii şi a tenebrelor, unde sunt închişi cei osândiţi. Cea a luminii, unde Ra şi Osiris se unesc în prezenţa celor drepţi. Între ele se găseşte cea în care Răul trebuie prins în laţ. Tu şi Nephtys veţi împlini ritualurile acestei lumi de mijloc.

☥☥☥

Isis şi Nephtys se fardară una pe alta.

O dungă de fard verde, provenind din ochiul lui Horus, înfrumuseţa pleoapele de jos, una de fard negru, izvorând din ochiul lui Ra, pleoapele de sus. Păstrate într-o cutie numită „cea care deschide vederea”, aceste farduri, roade ale meşterilor din templu, îngrijeau ochiul divin.

Argila roşie învioră culoarea buzelor, iar uleiul de cimbrişor ajută pielea să-şi recapete moliciunea.

În dreptul inimii lui Nephtys, Isis desenă o stea, iar în jurul propriului buric, un soare. Şi astfel deveniră două bocitoare, Isis – Cea Mare, asemănată cu pupa bărcii cereşti, Nephtys – Cea Mică, amintind de proră.

Nephtys înşiră înaintea lui Isis şapte rochii de culori diferite, reprezentând încercările prin care trecuse în Locaşul Salcâmului Marea Preoteasă a lui Hathor.

Apoi, cele două surori îmbrăcară câte o tunică din pânză de in foarte fină, albă ca puritatea zorilor, galbenă ca brânduşele şi roşie ca flacăra. Îşi împodobiră părul cu diademe din aur, incrustate cu flori din comalină şi trandafiraşi de lapislazuli, şi îşi acoperiră pieptul cu coliere late din aur şi turcoaze, ale căror închizători aveau forma unui cap de şoim. La încheieturile mâinilor şi la glezne îşi prinseră brăţări din comalină roşie şi se încălţară cu sandale albe.

Nephtys se strădui să-i mai aline surorii sale durerea.

— Isis… îţi împărtăşesc suferinţa cum nici nu-ţi închipui. Moartea lui Iker e o nedreptate ce cu greu poate fi îndurată.

— Tocmai de aceea vom merge să reparăm această nedreptate. Am nevoie de ajutorul tău, Nephtys. Energia faraonului şi cuvintele puterii au oprit fiinţa lui Iker în lumea de mijloc. Iar nouă ne revine sarcina să-l scoatem de acolo.

Cele două tinere femei pătrunseră în odaia mortuară, în care pâlpâia o singură lampă. Isis se aşeză la picioarele raclei, iar Nephtys, la căpătâi.

Întinzându-şi braţele, ele îi dădură viaţă din viaţa lor. Din palmele lor ţâşniră unde care învăluiră trupul neînsufleţit într-o lumină blândă.

Pe rând, bocitoarele intonară tânguirile rituale, transmise din vremea lui Osiris. Vibraţiile acestor cuvinte îngrădeau forţele distrugătoare şi le îndepărtau de mumie, întinzând între lumea celor vii şi lumea celor morţi o plasă de vorbe magice, purificatoare.

Veni şi clipa ultimei rugăminţi.

— Întoarce-te în templul tău, imploră Isis, întoarce-te în pace! Eu sunt sora ta care te iubeşte şi care alungă deznădejdea. Nu părăsi acest loc, uneşte-te cu mine, eu izgonesc nenorocirea. Lumina îţi aparţine, tu străluceşti. Vino spre soţia ta, care te îmbrăţişează, adună-ţi oasele şi mădularele ca să devii o făptură întreagă şi desăvârşită. Cuvântul stăruie pe buzele tale, iar tu respingi întunericul. Te apăr pentru totdeauna, inima mea e plină de dragoste pentru tine, doresc să te liniştesc şi să rămân atât de aproape de tine încât nimic să nu ne despartă. Iată-mă aici, în mijlocul acestui

sanctuar tainic, hotărâtă să birui răul care te apasă. Sunt sora ta, nu te îndepărta de mine. Zeii şi oamenii te jelesc. Eu te chem până în înaltul cerului! Nu-mi auzi glasul?

☥☥☥

După o veghe îndelungată, faraonul, Pleşuvul, Isis şi Nephtys se aşezară împrejurul raclei.

— Osiris nu e zeul tuturor morţilor, aminti regele, ci doar al celor credincioşi lui Maat, care, în timpul vieţii lor, au urmat calea dreptăţii şi a adevărului. Judecătorii lumii de dincolo ne văd viaţa într-o singură clipă şi nu ţin seama decât de faptele noastre, puse grămadă lângă noi. Nu se vor arăta îngăduitori, şi numai cel drept va păşi liber pe frumoasele căi ale veşniciei. Dar, înainte de toate acestea, se reuneşte tribunalul oamenilor. Eu reprezint Egiptul de Sus şi Egiptul de Jos, Pleşuvul – preoţii permanenţi din Abydos, Isis – preotesele lui Hathor. Îl socotiţi pe Iker vrednic să apară în faţa Marelui Zeu şi să se urce în barca lui?

— Iker n-a săvârșit nicio greşeală împotriva Abydosului şi a iniţierii, rosti Pleşuvul, adânc tulburat.

— Inima lui Iker e mare şi nicio greşeală însemnată n-a pătat-o, zise Isis.

Mai rămăsese judecata regelui.

Oare Sesostris avea să-l învinuiască pe Iker din pricina rătăcirilor sale din trecut?

— Iker şi-a urmat destinul, fără laşitate şi fără şovăială. Este fiul meu. Fie ca Osiris să-l primească în regatul său.

21.

Judecata prielnică a tribunalului lui Osiris se înfăţişa adesea sub forma unei păsări, a unui fluture sau a unui scarabeu.

Îndată ce ieşi din Casa Vieţii, Isis scrută cerul.

Bineînţeles, cunoştea inima lui Iker, puritatea şi sinceritatea ei. Dar care avea să fie hotărârea nevăzutului, de care atârna continuarea ritualului?

Deodată, un ibis mare cu aripi largi şi zbor elegant străbătu cerul.

Privirea lui se încrucişă cu a lui Isis.

Atunci preoteasa ştiu că Iker rostise cuvintele potrivite, ajutat de Thot, protectorul scribilor. Uşoară precum pana de

struţ a zeiţei Maat, inima lui trăia. Dovedindu-şi priceperea într-ale formulelor învăţate de la stăpânul hieroglifelor, Fiul regal îşi croia drumul spre cealaltă viaţă.

Pe paleta de aur se iviră cuvintele „cel drept”.

— Greul de-abia acum începe, arătă Sesostris. Trebuie să trecem moartea lui Iker în mumia lui Osiris. Zeul o va birui, iar trupul osirian al lui Iker va renaşte.

Coloană vertebrală a Egiptului, temelie a oricărei construcţii, materiale şi spirituale, Osiris slujea drept reazem templelor, locaşurilor de veci, caselor, canalelor… Nu lipsea de nicăieri şi niciun fel de moarte nu-l putea atinge. Rezervată faraonilor şi marilor înţelepţi precum Imhotep, această trecere putea fi oare săvârșită şi acum?

În timp ce Pleşuvul vărsa libaţiile de apă şi lapte la rădăcina Arborelui vieţii, Sesostris şi fiica sa porniră spre mormântul Marelui Zeu.

Preotul permanent însărcinat să vegheze asupra lui alergă în întâmpinarea lor.

— Luminăţia Voastră, o nenorocire cumplită s-a petrecut! Astă-noapte, peceţile de pe uşă au fost rupte.

Faraonul străbătu pădurea sacră, luând-o pe singurul drum ce ducea la intrarea în mormânt, ascunsă în verdeaţa înconjurătoare.

În apropiere se vedeau salcâmii arşi.

Cel care pângărise locul dusese o luptă aprigă împotriva apărărilor magice ale sanctuarului.

În faţa intrării se zăreau rămăşiţele peceţilor.

Sesostris trecu pragul.

Pretutindeni zăceau risipite, sfărâmate, călcate în picioare bijuterii, felurite vase şi alte obiecte rituale trebuincioase veşniciei lui Osiris. Ospăţul lumii de dincolo nu mai putea fi celebrat.

Temându-se de tot ce era mai rău, monarhul înaintă.

Câteva lămpi luminau camera învierii, distrusă şi ea.

Aici, pe un pat din bazalt negru, format din trupurile a doi lei, odihnea, nu de mult, mumia lui Osiris, purtând pe cap coroana albă şi ţinând în mâini sceptrul Magie şi cel a naşterii triple.

Simbolurile fuseseră fărâmițate în mii de bucăţi.

Pângărind acest loc al păcii unde locuia Marele Zeu, stăpânul liniştii, Prevestitorul străpunsese cele şapte apărări ale sarcofagului.

Din mumie, suport al reînvierii, nu mai rămăsese nimic.

Prevestitorul împrăştiase părţile trupului divin astfel încât nimeni să nu izbutească să le adune.

Mai dăinuia însă o speranţă.

Sesostris ridică din pardoseală o dală mare şi grea, dând la iveală un şir de trepte ce duceau într-o sală întinsă, aflată sub pământ. Acolo, un cerc de flăcări străjuia vasul pecetluit care conţinea taina operei divine, limfele lui Osiris şi izvorul vieţii.

Focul continua să ardă, dar vasul dispăruse.

În privirea tatălui său, Isis citi un zbucium adânc.

Pentru prima oară, uriaşul stătea în cumpănă.

— Nu-mi ascunde nimic, îi ceru ea.

— Doar Prevestitorul a putut să pângărească astfel locaşul de veci al lui Osiris.

— Mumia Zeului…

— A fost smulsă de pe patul ei şi nu e de găsit.

— Vasul pecetluit…

— A fost furat şi distrus.

— Deci nu mai putem trece moartea lui Iker în Osiris şi să-l reînsufleţim apoi, folosind vasul pecetluit.

Cu chipul răvăşit, Pleşuvul sosi în fugă.

— Luminăţia Voastră, Arborele vieţii se usucă din nou! Cei patru lei păzitori au fost orbiţi, iar câmpul de forţe protectoare al celor patru salcâmi – spulberat. Aurul salvator îşi pierde strălucirea.

— Fetişul din Abydos?

— Stâlpul a fost dărâmat, tainiţa – zdrobită.

— Relicvariul osirian?

— Nimicit şi el.

Aşadar, Prevestitorul nu se dăduse în lături să-l desfigureze pe Zeu.

— N-ar trebui să formăm Cercul de Aur? întrebă Pleşuvul.

— Peste putinţă, răspunse Sesostris. Noul vizir, Sobek Păzitorul, se teme că Memphisul va fi atacat. Ca să-i ademenească pe luptătorii din umbră afară din vizuinile lor, a răspândit vestea morţii lui Nesmontu, ucis mişeleşte. Generalul trebuie să rămână ascuns şi să apară doar la timpul potrivit. Pe

deasupra, învinuit de a fi încercat să-l omoare pe Sobek, Sehotep nu are voie să-şi părăsească locuinţa şi e în primejdie să fie osândit la moarte.

— Suntem legaţi de mâini şi de picioare, învinşi pentru totdeauna?

— Nu încă, îl asigură faraonul. Să întărim neîntârziat protecţia lui Iker. Mai-marele dulgherilor şi meşterii iniţiaţi să ducă barca lui Osiris înăuntrul Casei Vieţii. Apoi gărzile să înconjoare Casa şi să nu lase pe nimeni să intre, în afară de voi doi şi de Nephtys. Oricine va încerca să pătrundă cu forţa să fie răpus de îndată. Tu, Pleşuvule, caută să afli dacă a văzut cineva cum au fost ucişi Iker şi comandantul forţelor speciale.

— Şi dacă ucigaşii au fugit din Abydos?

— Atunci să nu-i lăsăm să ne scape!

— Poate nu şi-au atins încă toate ţintele, zise bătrânul preot cu o voce prevestitoare de rău.

Monarhul şi cele două surori depuseră mumia lui Iker în barca făurită de curând pentru celebrarea misterelor. Ea şi numai ea îl întruchipa pe Osiris cel reîntregit. Datorită îmbinării desăvârșite a părţilor ei, stăpânul Apusului reunea toate divinităţile.

— Fie ca tu să pluteşti şi să mânuieşti ramele, grăi regele către Iker, să te îndrepţi încotro doreşte inima ta, să fii primit în pace de către mai-marii Abydosului, să iei parte la ritualuri şi să-l urmezi pe Osiris pe drumurile pure ce străbat pământul sacru.

— Trăieşte laolaltă cu stelele, rosti Isis. Al tău suflet-pasăre aparţine lumii celor treizeci şi şase de decani, te prefaci în fiecare din ei după cum ţi-e voia şi te hrăneşti din lumina lor.

Nephtys udă o grădină micuţă aflată în apropierea bărcii. Sufletul-pasăre avea să vină aici ca să-şi potolească setea înainte de a se înălţa iar spre soare.

☥☥☥

Respectând poruncile regelui, meşterul sculptor din Abydos ciopli statuia-cub a lui Iker. Ea îl înfăţişa pe scrib şezând, cu picioarele strânse la piept şi genunchii aproape la acelaşi nivel cu umerii. Trupul îi era acoperit cu giulgiul reînvierii, iar ochii îi erau deschişi către lumea de dincolo.

Ferit de răzlețire, iniţiatul astfel incarnat se înscria în inima unei ordini veşnice. Oare cubul nu cuprindea toate figurile

geometrice răspunzătoare de construcţia neîncetată a universului? Deşi această sculptură închidea sufletul lui Iker într-o piatră de lumină, sarcini anevoioase îi aşteptau pe monarh şi pe fiica sa.

Uitând să mănânce şi să doarmă, Isis nu se dezlipea de sarcofag. Nephtys plecă să se odihnească puţin.

Când faraonul o strânse blând la pieptul său, Marea Preoteasă din Abydos se gândi la tot ce putea fi mai râu.

— Nu mai avem nicio speranţă, nu-i aşa?

— Ne-au mai rămas puţini sorţi de izbândă, Isis. Puţini, dar există.

Sesostris nu rostea niciodată vorbe goale şi nu încerca s-o amăgească.

— Nu-l vom elibera pe Iker din temniţa lumii de mijloc fără vasul pecetluit, adăugă suveranul.

— Să-l găsim întreg e doar un vis frumos!

— De asta mă tem şi eu.

— Moartea a biruit.

— Poate că există un alt vas pecetluit care conţine, şi el, limfele lui Osiris.

— Şi unde să fie ascuns?

— La Medamud.

— Satul lui Iker?

— În timpul luptei pe care o purtăm împotriva Prevestitorului, nimic nu se petrece la întâmplare. Destinul a făcut ca Iker să se nască în acel ţinut al lui Osiris, atât de vechi, încât a căzut în uitare. Voi merge, aşadar, la Medamud, chiar dacă am să dau greş. Nimeni nu ştie unde se află sanctuarul străvechi al lui Osiris. Ultimul păstrător al acestei taine era un bătrân scrib, ocrotitorul şi învăţătorul lui Iker. De aceea Prevestitorul i-a curmat viaţa.

— Şi cum vei descoperi acest sanctuar?

— Trecând printr-un anume fel de moarte care mă va pune în legătură cu strămoşii. Sau ei mă vor călăuzi, sau puterea regală se va dovedi neîndestulătoare şi va dispărea. Dacă reînvierea lui Iker nu se împlineşte, Osiris va pieri pentru totdeauna. Prevestitorul va avea atunci cale liberă şi vor începe vremurile credinţei oarbe, ale cruzimii şi ale asupririi. Acum, datoria mea e să găsesc acest vas pecetluit, dacă într-adevăr el s-a păstrat până azi. Şi nici sarcina ta nu se vădeşte a fi mai uşoară.

Sesostris îi înmână fiicei sale coşul misterelor, împletit din stuf colorat în galben, albastru şi roşu şi având fundul întărit cu două stinghii din lemn aşezate în cruce. În el se strângea tot ce se împrăștiase, în el se întregea sufletul osirian. În timpul ritualului secerişului, Iker avusese prilejul să-l zărească.

— Prevestitorul şi aliaţii lui Seth vor să spulbere cuvântul cel adevărat, rod al luminii incarnate în Osiris. Tu, Isis, să străbaţi provinciile, să cercetezi oraşele, să cauţi taina templelor şi a necropolelor, să aduni mădularele divine şi să le aduci la Abydos ca să le reunim. Osiris e viaţa. Prin el, cei drepţi rămân la adăpost de moarte, cerul nu se năruie şi pământul nu se scufundă. Trebuie să-l păstrăm neatins şi întreg, astfel încât să transmitem mai departe această viaţă. Datorită iniţierilor tale, ai o inimă nouă, în stare să desluşească misterul sanctuarelor răspândite de-a lungul şi de-a latul Celor Două Regate. Dacă izbuteşti să-ţi închei căutările înainte de începutul lunii *khoiak*, ne mai rămân treizeci de zile ca să-l înviem pe Osiris-Iker.

Isis îşi însoţi tatăl până la locaşul de veci al acestuia. Aici, faraonul intră în Sala comorii, de unde se întoarse cu o armă din argint masiv.

— Iată cuţitul lui Thot, Isis. El va descoperi drumul cel bun şi va străpunge vălurile ce ascund bucăţile din trupul lui Osiris care au fost risipite pretutindeni.

— Dar răgazul nu e prea scurt? se nelinişti tânăra preoteasă.

— Ai uitat sceptrul din fildeş al regelui Scorpion? Modelat de către magia izvorâtă din trupurile divinităţilor, el te va feri de atacurile Răului, îţi va insufla vorbe înţelepte şi-ţi va îngădui să te mişti dintr-un loc în altul împreună cu vântul. Afundă-te în apele lacului sacru, atinge adâncurile oceanului începuturilor. Dacă zeii nu ne-au părăsit, vei găsi acolo sulul de piele pe care şi-a scris hieroglifele Thot, în vremea slujitorilor lui Horus. El a zugrăvit fiecare provincie a Egiptului, desenată după imaginea cerului, şi îţi va dezvălui unde trebuie să poposeşti în cursul călătoriei tale.

Isis văzuse deja Nun-ul în mijlocul acestui lac pe malurile căruia venea în fiecare zi să ia apa necesară pentru udarea salcâmului. Coborî încet treptele scării de piatră şi dispăru sub apă, înarmată cu sceptrul Magie şi purtând cuţitul lui Thot.

Când bezna o învălui cu totul, o rază de lună îi deschise drumul. La capătul unei nopţi întunecate, ea lumina un cufăr de fier.

Isis înfipse vârful cuţitului în închizătoare.

Capacul se ridică singur. Înăuntru se afla un cufăr de bronz care conţinea un altul din lemn, care adăpostea, la rândul său, un al patrulea din fildeş şi abanos în care era închis al cincilea cufăr, din argint. Isis folosi sceptrul ca să-l deschidă şi dădu la iveală un sipet de aur înconjurat de şerpi ce şuierau furioşi, apărând comoara.

Dar strălucirea lamei cuţitului îi domoli. Aşa că animalele se îndepărtară, formând un cerc împrejurul preotesei.

Când Isis desfăcu sipetul de aur, din el ţâşni un lotus cu petale de lapislazuli pe care odihnea un chip liniştit, strălucind de tinereţe.

Chipul lui Iker.

După ce luă sulul lui Thot din sipet, preoteasa închise în el lotusul şi se întoarse la suprafaţa apei.

— Iată capul lui Osiris, îi spuse ea faraonului, înmânându-i relicva. Divinităţile nu ne-au părăsit şi ne ajută în continuare. Iker devine noul suport al învierii. De-acum înainte, de soarta sa atârnă destinul nostru.

Sesostris deschise iar ochii celor patru lei, trezi la viaţă cei patru salcâmi tineri, puse la loc fetişul Abydosului, în vârful stâlpului, şi îl acoperi cu un văl ţesut de Nephtys.

Cerul se însenină, soarele prinse iar a străluci.

Sute de păsări se roteau deasupra Arborelui vieţii, al cărui aur îşi recăpătase întreaga frumuseţe.

— Ascultă-le, o îndemnă regele pe Isis. Şi ele te vor călăuzi.

Preoteasa le pricepea graiul. Într-un singur glas, sufletele lumii celeilalte îi cereau să reîntregească trupul lui Osiris.

Provinciile Egiptului de Sus
EGIPTUL DE JOS
Memphis
Fayyum
Herakleopolis
Beni Hassan
Hermopolis
Cusae
EGIPTUL DE SUS
Assiut
Akhmim
Dendera
Abydos
Coptos
Teba
Esna
El-Kab
Hierakonpolis
Edfu
Gebel
Silsileh
Kom Ombo
Elephantine
Aswan
0
100 km
1 Cuțitul
2 Leandrul (partea de jos)
3 Leandrul (partea de sus)
4 Sceptrul Pur
5 Şoimul cu Gheare
6 Cîinele Tînăr
7 Oryx
8 Iepurele
9 Rodiul (partea de jos)
10 Rodiul (partea de sus)
11 Muntele Viperei
12 Animalul lui Seth
13 Cobra
14 Meteoritul lui Min
15 Marele Ținut
16 Sistrul
17 Crocodilul
18 Cei Doi Zei
19 Sceptrul Putere
20 Aria
21 Tronul lui Horus
22 Ținutul Arcului

22.

Faraonul şi fiica sa stătură îndelung de vorbă cu Pleşuvul şi cu Nephtys. În numele regelui, bătrânul preot avea să se îngrijească de siguranţa Abydosului, fără însă a uita să celebreze ritualurile împreună cu tânăra soră a lui Isis. Ales dintre gărzile personale ale monarhului, noul comandant al forţelor speciale urma să-i ajute.

— În afară de voi doi, porunci Sesostris, nimeni nu va intra în Casa Vieţii. Cei mai destoinici soldaţi vor sta de veghe zi şi noapte în jurul ei. Răspândiți vestea morţii lui Iker. Dacă ucigaşii se află prin preajmă, se vor lăsa îmbătaţi de izbândă şi vor face, poate, un pas greşit.

— O pază atât de severă nu va stârni nedumerirea? se îngrijoră Nephtys.

— Drept dovadă a deznădejdii ce ne-a cuprins, paza se va întinde la toate monumentele şi locurile importante ale Abydosului. Două lucruri trebuie să le aveţi în vedere înainte de toate. Mai întâi, păstrarea mumiei lui Iker. În fiecare zi, să rostiţi cuvintele puterii. Apoi să împiedicaţi pe oricine să intre în ţinutul lui Osiris sau să-l părăsească.

— Socotiţi că vă veţi întoarce curând, Luminăţia Voastră? întrebă Pleşuvul.

— Voi aduce vasul pecetluit ce conţine limfele Marelui Zeu sau nu mă voi mai întoarce.

Când faraonul se îndepărtă, Pleşuvul se gândi că Abydosul îşi trăia ultimele zile.

Isis îşi luă rămas-bun de la Nephtys, sfătuind-o să fie cu mare băgare de seamă. Vrăjmaşul nu se dădea în lături de la nimic şi n-ar fi şovăit să ucidă o femeie.

Potrivit celor scrise pe sulul lui Thot, văduva trebuia să meargă, pentru început, la Elephantina, capul Egiptului, şi apoi să coboare de-a lungul Nilului.

Isis urcă pe o corabie iute, al cărei căpitan era de-o iscusinţă fără pereche. Format din corăbieri încercaţi, echipajul cunoştea toate capcanele fluviului. Zece arcaşi de elită o însoţeau pe fiica lui Sesostris.

De-abia fură întinse pânzele, că tânăra femeie ridică spre cer vârful sceptrului Magie. În câteva clipe se stârni dinspre miazănoapte un vânt puternic.

Niciodată căpitanul nu cârmuise o corabie care să înainteze cu o asemenea viteză, iar oamenilor săi nu le rămâneau prea multe de făcut.

— Vom călători şi noaptea, îl înştiinţă Isis.

— Dar e foarte primejdios!

— Razele lunii ne vor lumina drumul.

☥☥☥

Shab Strâmbu' ieşi din ascunzătoare.

Nu se vedea nimeni prin preajmă.

Voia să afle dacă întregul ţinut era încercuit de soldaţi sau dacă existau şi locuri nepăzite.

Dincolo de ultimele capele, se întindea o regiune nisipoasă. Cândva, pe aici scosese Bega din Abydos micile stele.

Dacă n-ar fi fost înzestrat din naştere cu o neîncredere fără margini, Shab ar fi devenit acum o pradă uşoară. La mică depărtare unul de altul, doi arcaşi stăteau la pândă. Judecând după gesturile lor, păreau deprinşi cu asemenea treburi.

Ghemuit, Shab se furişă cu grijă.

„Pesemne că doar unele locuri se bucură de o aşa mare atenţie", cugetă Shab. Dar recunoscu, în curând, că se înşelase. Peste tot se vedeau soldaţi. Carevasăzică, nu se putea fugi din Abydos pe aici.

Înciudat, se întoarse în adăpostul său.

Deodată, se auziră paşi.

Shab dădu la o parte o ramură joasă.

— Intră, Bega.

Preotul se aplecă anevoie şi pătrunse în micuţa capelă.

— Armata supraveghează deşertul, n-avem cum să trecem fără să fim zăriţi.

— Pretutindeni sunt soldaţi, încuviinţă Bega. Au primit ordin să tragă fără să stea pe gânduri.

— Cu alte cuvinte, faraonul crede că ucigaşii lui Iker se află încă în Abydos! Prevestitorul o să ne scoată din capcana asta.

— Să nu te mai mişti de aici, am să-ţi aduc de mâncare.

— Dar dacă m-aş amesteca printre preoţii temporari? Iker nu mai e ca să mă recunoască!

— Gărzile îi iau la întrebări pe toţi. Ai trezi bănuieli şi ai fi arestat. Aşteaptă noile porunci.

☥☥☥

Bega era la fel de nervos ca Shab, dar gustul plăcut al victoriei îl liniştea. Măsurile luate de rege nu te făceau, oare, să zâmbeşti? O armată întreagă desfăşurată în Abydos nu avea să-l readucă pe Iker la viaţă.

Luându-şi o înfăţişare potrivită cu împrejurările, se jelui şi el în tovărăşia preoţilor permanenți chemaţi de Pleşuv, de la care nădăjduiau să primească lămuriri.

— Ce nedreptate înfiorătoare! se văită Bega. Dacă e adevărat că nefericitul Iker a pierit înseamnă că moartea l-a secerat chiar când dobândise cele mai înalte ranguri. Cu toţii ajunseserăm să-l preţuim pentru că ne respecta obiceiurile.

Ceilalţi preoţi şi preotesele încuviinţară.

Sacerdotul însărcinat să vegheze asupra mormântului lui Osiris părea, la rândul său, peste măsură de îndurerat.

— Arăţi sleit de puteri, observă Bega. N-ar trebui să te vadă un doctor?

— La ce bun?

— Ce vrei să spui?

— Îmi pare rău, trebuie să păstrez secretul.

— Nu şi între noi.

— Ba chiar şi între noi. Aceasta e porunca Pleşuvului.

Bega zâmbi în sinea sa. Aşadar, bătrânul încerca să împiedice răspândirea veştilor dezastruoase care aveau să năruiască speranţele celor care trăiau pe pământul Marelui Zeu, înainte de a se împrăştia în tot Egiptul.

— Se şopteşte că Iker a fost ucis, se încumetă să deschidă vorba slujitorul lui *KA.*

— Baţi câmpii! i-o reteză Bega. Să nu plecăm urechea la astfel de bârfe fără nicio noimă.

— N-a fost sugrumat şi un ofiţer?

— Neîndoielnic, în urma vreunei încăierări.

— Şi desfăşurarea armatei, înmulţirea măsurilor de siguranţă, întărirea pazei clădirilor? E limpede că o primejdie cumplită ne ameninţă!

Intrarea Pleşuvului puse capăt discuţiilor.

Zbârcituri adânci îi brăzdau faţa, îmbătrânită, parcă, dintr-odată. Severităţii sale obişnuite i se adăuga acum o tristeţe

sfâşietoare. Până şi cei mai încrezători din fire pricepură cât de rău stăteau lucrurile.

— Fiul regal Iker a murit, rosti el. Totuşi, vom continua să pregătim celebrarea misterelor din luna *khoiak.*

— A fost ucis? întrebă slujitorul lui *KA.*

— Da.

O tăcere desăvârşită se aşternu.

Până şi Bega simţi un fel de tulburare, de parcă o lume întreagă tocmai se prăbuşise. Un omor pătase ţinutul sacru al lui Osiris, o cruzime neînchipuită se ivise în mijlocul tărâmului liniştii şi al păcii.

— Vinovaţii au fost arestaţi?

— Nu încă.

— Li se cunosc numele?

— Din nenorocire, nu.

— Se ştie dacă au fugit din Abydos?

— Nu.

— Atunci suntem în primejdie! se îngrozi slujitorul lui *KA.*

— Dar comandantul forţelor speciale? sări şi preotul în stare să vadă secretele. Şi el a fost ucis!

— Adevărat.

— De către altă bandă de nelegiuiţi?

— Nici asta nu ştim, dar cercetările au început. Luminăţia Sa a luat măsurile ce se cuvin ca să fiţi la adăpost. Să respectăm mai departe Legea şi să ne îngrijim de ritualuri. Nu există o cale mai bună de a cinsti amintirea lui Iker.

— N-o văd nicăieri pe biata Isis, zise Bega. A părăsit Abydosul?

— Soţia lui Iker trece printr-o suferinţă atât de zdrobitoare, că nu mai are tăria să-şi vadă de îndatoririle ei de Mare Preoteasă. Nephtys îi va ţine locul.

Bega nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Iker mort, Isis plecată! O mie de soldaţi erau mai puţin periculoşi decât ei doi. De multă vreme dorea să-i vină de hac acestei femei prea frumoase, prea inteligente, prea strălucitoare. Dispariţia lui Iker o doborâse şi-o lipsise de puterea de a-i mai pricinui vreun rău Prevestitorului. Pesemne că se va prăpădi de durere în vreun palat din Memphis.

— Şirul nenorocirilor noastre nu se opreşte aici, continuă Pleşuvul. Mormântul lui Osiris a fost pângărit, iar preţiosul vas, furat.

— Nici Abydosul, nici Egiptul nu vor supravieţui acestei urgii, murmură slujitorul lui *KA,* abătut.

— Vă mai spun încă o dată, stărui bătrânul: să trăim mai departe potrivit Legii.

— În numele cărei speranţe?

— Nu e nevoie să speri ca să îţi vezi de îndatoriri. Ritualurile se transmit prin noi şi dincolo de noi, oricare ar fi împrejurările.

Descumpăniţi, preoţii permanenţi se întoarseră la treburile lor obişnuite, începând cu împărţirea de porunci preoţilor temporari, printre care domneau nedumerirea şi neliniştea. Iar cum Pleşuvul nu ceruse nimănui să păstreze taina asupra celor petrecute, veştile zburară cu iuţeală.

☥☥☥

La căderea nopţii, Bina îi masă picioarele stăpânului său. În întunericul micii locuinţe unde dormea preotul temporar, Prevestitorul îi aparţinea doar ei şi nu se mai gândea la blestemata aceea de Nephtys, pe care Bina ar fi ucis-o cu propriile mâini. Blândă, binevoitoare, supunându-se celor mai mărunte dorinţe ale Prevestitorului, ea avea să fie soţia principală, îndepărtându-le pe celelalte şi trimiţându-le să se îngrijească de treburile casei. Iar dacă una dintre ele ar încerca să-i ia locul, Bina îi va sfâşia carnea, îi va scoate ochii şi-i va arunca măruntaiele la câini.

Prevestitorul mâncă puţină sare, dar Bina nu puse nimic în gură. Hotărâse să nu mai bea vin şi să se ferească de mâncărurile grase de teamă să nu i se rotunjească trupul şi să nu-i mai fie pe plac stăpânului ei. Dacă îşi păstra frumuseţea şi rămânea la fel de ademenitoare ca acum, Prevestitorul nu se va sătura niciodată de ea.

O siluetă trecu pragul. Bina înşfăcă un pumnal şi-i tăie calea.

— Sunt eu, Bega!

— Încă un pas şi te spintecam. Data viitoare, dă-ne de ştire că vii.

— Nu voiam să fac zgomot. Sunt soldaţi la pândă prin preajmă. Gărzile şi santinelele supraveghează tot ţinutul, zi şi noapte. Nimeni nu poate intra în Abydos, nimeni nu poate ieşi.

— Ne rămâne cărarea ascunsă, îi aminti Bina.

— După spusele lui Shab, n-o putem folosi nici pe aceea. Arcaşii patrulează prin deşert.

— Nu vă mai frământaţi atâta, îi sfătui Prevestitorul. Ia zi mai bine dacă Pleşuvul a dezvăluit tuturor adevărul.

— Era prea tulburat ca să tacă! Mâine, toată suflarea din Abydos va şti cât de mare e dezastrul. Preoţii permanenţi sunt înspăimântaţi, frumosul monument osirian se fărâmiţează. Lipsiţi de ocrotirea Zeului, se simt sortiţi pieirii. Izbânda e deplină, stăpâne! Când capitala va fi trecută prin foc şi scăldată în sânge, forţele de ordine se vor risipi şi noi vom pune mâna pe putere.

— Sesostris ce face?

— A părăsit Abydosul.

— Ca să meargă unde?

— Nu cunosc. Copleşită de durere, Isis a plecat şi ea.

— Fără să ia parte la înmormântarea soţului ei?

— Poate că a trebuit să îngroape leşul în mare grabă.

— Un lucru ce nu le stă deloc în fire egiptenilor, socoti Prevestitorul. Nu cumva beţia victoriei ţi-a întunecat judecata?

— Lovit în plin, vrăjmaşul se poartă ca un animal în cursă!

— Sau încearcă să ne arate nouă că e aşa!

— De ce nu vă vine să credeţi că şi-au ieşit din minţi?

— Pentru că regele a redat tăria câmpului de forţe al celor patru salcâmi tineri, a deschis iar ochii leilor păzitori şi a ridicat la loc în mijlocul relicvariului stâlpul şi tainiţa.

— O simplă păcăleală! Vrea să ne facă să credem că măcar capul lui Osiris e la adăpost.

— Pleşuvul v-a spus ceva în privinţa aceasta?

— Nu, dar ne-a mărturisit că mormântul Marelui Zeu a fost pângărit şi că vasul pecetluit a dispărut. Nicio energie nu mai ocroteşte Abydosul.

— Însă cea a salcâmilor tineri a dat deja roade. Iar puzderia asta de soldaţi mă împiedică să mă apropii de Arborele vieţii ca să-i grăbesc pieirea. Dacă faraonul se recunoaşte învins, de ce-a mai luat atâtea măsuri de prevedere?

— Praf în ochi! îşi dădu cu părerea Bega. Temându-se să nu se işte tulburări la Memphis, a alergat într-acolo.

— La drept vorbind, aşa o cer împrejurările. Totuşi, monarhul acesta ştie să ducă un război mai presus de fire. Moartea îi răpeşte fiul spiritual, furtuna mătură Abydosul, iar el părăseşte

ţinutul, mărginindu-se la câteva porunci pentru paza ţinutului sacru… Nu, toate astea nu i se potrivesc.

— Apărarea Memphisului nu suferă amânare.

— Salvarea lui Osiris e încă şi mai importantă. Un rege ca el n-o ia la goană ca un laş în faţa primejdiei şi nici nu-şi lasă de izbelişte armata în toiul bătăliei. Refăcând brâul magic al Abydosului, oricât de neînsemnat ni se pare nouă, ferind salcâmul de alte vătămări, îşi mărturiseşte dorinţa de a lupta mai departe cu cele mai bune arme.

Ochii roşii ai Prevestitorului sclipiră.

— Sesostris nu se îndreptă spre Memphis, grăi el. Vreau să aflu ce plănuieşte cu adevărat. Întreabă-i pe slujbaşii din port şi pe corăbieri.

— Am să trezesc bănuieli!

— Continuă să-mi fii credincios, viteazul meu prieten.

Arsura pe care o simţi Bega în palmă îi tăie pofta de a se mai împotrivi.

— Plecarea lui Isis nu vă pune pe gânduri? întrebă Bina.

Prevestitorul îi mângâie pletele.

— Cum ar putea izbuti o femeie să-mi facă rău?

23.

Provinciile Egiptului erau imaginea pământească a universului. Unind lumea de dincolo cu cea de aici, legăturile şi armonia făceau din Cele Două Regate ţara iubită de zei. Ea se înfăţişa precum trupul lui Osiris, pe care orice dezbinare îl punea în primejdie. Legând trainic Sudul cu Nordul, faraonul celebra realitatea reînvierii.

Fiecare provincie adăpostea mai multe relicve, printre care şi o bucată din trupul lui Osiris, ascunsă cu grijă şi protejată. Mulţumită *Cărţii lui Thot*, Isis ştia că paisprezece dintre ele aveau o importanţă anume, căci ar fi fost de ajuns pentru crearea unei mumii care să dăinuiască veşnic, în stare să primească moartea lui Iker.

Însă duşmani de temut îi stăteau în cale.

Mai întâi, timpul. Datorită sceptrului Magie, Isis va reuşi să şi-l facă aliat, poate chiar să-l stăpânească. Totuşi, nu trebuia să piardă nicio clipă.

Apoi, mai-marii provinciilor. Deşi se supuneau voinţei regelui, al cărui sol era tânăra preoteasă, ei nu-i vor privi cu ochi buni cererile şi vor încerca s-o abată din drum.

În sfârşit, complicii lui Seth nu-i vor da pace de-a lungul căutării sale. Putea trece nebăgată în seamă doar câtă vreme ei nu cunoşteau ţinta călătoriei sale. Dar, mai devreme sau mai târziu, aveau să prindă de veste.

Primul popas, Elephantina.

Un soare blând scălda capitala primei provincii a Egiptului de Sus, hotar sudic al dublului regat, marcat de prima cataractă. Canalul săpat din porunca lui Sesostris făcea posibile călătoriile pe apă de-a lungul întregului an, iar fortăreaţa şi zidul de cărămizi înlesneau negoţul care se desfăşura în deplină siguranţă, ajutând astfel la înflorirea Nubiei.

Tânăra femeie merse la palatul guvernatorului provinciei, Sarenput. Aici o întâmpinară Tovarăş-Bun, un dulău mare, negru şi zvelt, şi Gazela, nedespărţita sa tovarăşă, o căţea micuţă, grasă, cu mamelele atârnând. În ciuda vârstei lor înaintate, rămăseseră nişte paznici fără pereche. Sarenput nu avea încredere în oaspeţii pe care cei doi câini îi lătrau prea mult.

Dar Isis căpătă din partea lor numeroase dovezi de prietenie. Tovarăş-Bun se ridică şi îşi puse labele din faţă pe umerii ei, iar Gazela se gudură pe lângă preoteasă şi îi linse picioarele.

Curând apăru şi stăpânul locurilor, la fel de impunător ca întotdeauna, cu faţa pătrată, fruntea joasă, bărbia şi pometii ascuţiţi, umerii largi şi privire hotărâtă.

— Sunt mândru s-o primesc pe Marea Preoteasă din Abydos, zise el, solemn şi sincer. Cărui fapt îi datorez onoarea acestei vizite?

Isis îi povesti tot, fără să-i ascundă nimic din nenorocirea ce lovise Abydosul.

Tulburat, Sarenput ceru să-i fie adus iute vin din cel mai tare.

— Măreaţa înfăptuire a lui Sesostris se află în primejdia de a fi distrusă, iar regatul va dispărea atunci! Cum să luptăm împotriva acestui vrăjmaş sălbatic?

— Alcătuind un nou Osiris. Trebuie să încep cu relicva din Elephantina. Te învoieşti să mi-o încredinţezi?

Isis se temea de ceea ce-ar fi putut spune guvernatorul, care ţinea la privilegiile sale şi care nu obişnuia să vorbească pe ocolite.

— Vă conduc până la ea chiar acum, dacă doriţi.

Tânăra femeie urcă în barca preferată a guvernatorului, la care începu să vâslească el însuşi cu multă tragere de inimă.

La vederea insulei sacre a lui Osiris, Isis îşi aminti de înfricoşătoarea încercare prin care trecuse ea, când fusese gata să-şi jertfească viaţa ca să înlesnească revărsarea Nilului. Iker îi venise atunci în ajutor, scoţând-o la suprafaţa apei. Iar acum, ea încerca să-l salveze pe el de la pieire.

Barca trase la mal lângă stânca ce proteja grota numită „Cea care-şi adăposteşte stăpânul”. Din vârful unui salcâm şi al unui jujub, un şoim şi un vultur îi priveau pe nou-veniţi.

— Nu există alţi păzitori mai buni ca aceştia, îi dezvălui Sarenput preotesei. Un singur smintit a vrut să dezlege taina grotei, dar cele două păsări de pradă nu i-au îngăduit nici să se apropie. Iar la vederea leşului său, celorlalţi curioşi li s-a tăiat pofta. De atunci, nimeni nu s-a mai încumetat. Acum e rândul vostru, prinţesă. Eu vă aştept afară.

Isis pătrunse într-o galerie strâmtă din piatră, în care răzbătea susurul unui izvor. Deşi nu recunoştea locurile, nu şovăi să meargă mai departe, fără să se sinchisească de umezeală şi de lipsa aerului.

Deodată, galeria se lărgi şi o lumină se zărea licărind din adâncuri.

Acolo se afla locaşul lui Hapy, duhul Nilului, energia inundaţiei dătătoare de rod! Liniştită, Isis se strecură de-a lungul peretelui stâncos şi ajunse în mijlocul unei grote albăstrii.

În faţa ei se înălţa un fetiş aidoma celui din Abydos!

Preoteasa ridică vălul ce acoperea tainiţa din vârful stâlpului şi descoperi tălpile lui Osiris, făcute din aur, argint şi pietre preţioase.

— Îmi pare rău că vă adeveresc temerile, zise Sarenput, mâhnit, însă unii guvernatori de provincii şi unii mari preoţi nu vă vor arăta bunăvoinţa cuvenită. Nu pun la îndoială vitejia gărzii voastre, dar în faţa unor îndărătnici ca aceia despre care vă vorbesc ea nu va atârna prea greu.

— Ce mă sfătuieşti?

— Să vă însoţesc. O corabie de război şi o trupă de soldaţi neînfricaţi vor domoli firile aplecate spre răzvrătire şi le vor face mai înţelegătoare.

Isis nu refuză un ajutor aşa de preţios.

— Marea noastră piedică este, deocamdată, lipsa vântului dinspre miazăzi, continuă Sarenput. Ne vom folosi de curenţii apei, vâslaşii se vor speti, dar tot vom înainta prea încet.

— Nădăjduiesc să înlătur aceste neajunsuri.

La prora corăbiei sale, Isis îndreptă sceptrul Magie spre cataractă.

Îndată se iscă un suflu puternic şi cele două corăbii începură să alunece cu mare iuţeală către Edfu, capitala celei de-a doua provincii a Egiptului de Sus, Tronul lui Horus.

Un şoim se rotea în jurul prorei.

— Să-l urmăm, porunci Isis.

Pasărea conduse corăbiile departe de marele debarcader. Sarenput bombăni, nemulţumit.

După ce zbură în cercuri largi deasupra unei podgorii, şoimul poposi în vârful unui salcâm.

— Să acostăm, ceru tânăra femeie.

Deşi treaba era anevoioasă, fu dusă neîntârziat la bun sfârşit. Arcaşii coborâră îndată pe mal, prevăzători şi gata de luptă.

Dar locul părea liniştit.

— Nici vorbă să găsim prin preajmă vreo relicvă osiriană, îşi dădu cu părerea Sarenput. În schimb, pe meleagurile astea se face un vin dintre cele mai alese. Am cumpărat adesea de aici urcioare pline cu această minunată licoare şi n-am avut niciodată a mă plânge de nimic.

Împrejmuită de ziduri, podgoria provinciei Tronul lui Horus număra douăsprezece soiuri de plante şi curmali. În ianuarie şi februarie se tăiau cu grijă butucii îmbătrâniţi, iar pământul unde aveau să crească alţii noi era arat. O puzderie de şănţuleţe asigurau apa necesară, iar prăşitoarele împrospătau pământul şi înlăturau buruienile. Găinaţul de porumbel slujea drept îngrășământ, iar stropitul cu un amestec pe bază de aramă, preparat de învăţaţii din templu, ferea via de boli.

În curând, lucrătorii aveau să încheie un cules ce se făcea cu bună ştiinţă mai târziu şi din care se obţinea un nectar gros şi parfumat, foarte căutat şi preţuit.

Isis şi Sarenput se apropiară de un teasc mare.

Unii podgoreni strângeau ciorchinii grei şi bine copţi într-o tocitoare, iar alţii îi storceau cântând. Prin cele câteva deschizături se scurgea un suc ce avea să fie lăsat să fermenteze două sau trei zile în urcioare de argilă destupate. După aceea, începea munca meşterilor care turnau acest prim vin în alte urcioare, de forme diferite.

Ucenicii adunau resturile de pieliţe şi sâmburi şi le puneau într-un sac pe care-l storceau cu putere, scoţând astfel din ele un must delicios.

— Vreţi să gustaţi? îi îmbie un voinic cam ameţit de băutură.

— Nici nu mă gândesc să te refuz, răspunse Sarenput.

Mai-marele podgorenilor interveni.

— Ce înseamnă desfăşurarea asta de forţe? Mi-am plătit toate dările la vreme.

— Nu-ţi face griji, nimeni nu-ţi aduce vreo învinuire.

— Cunoşti adevăratul nume al strugurelui stors? îl întrebă Isis.

Meşterul o privi descumpănit.

— Judecând după o astfel de întrebare, ar trebui să vă număraţi printre…

— Preoţii din Abydos, într-adevăr.

— Adevăratul nume este Osiris, în acelaşi timp pâine şi vin, putere divină ce se întrupează în orice hrană. Strivind strugurele îl osândim la moarte, şi această încercare desparte ceea ce e pieritor de ceea ce e veşnic. Apoi, noi îl bem pe Osiris. Vinul ne dezvăluie una dintre căile nemuririi. Astăzi, oferim celor morţi un vin de soi. El va îndepărta de noi nălucile şi morţii cei răi. Dar morţii cei buni, mai-marii din Abydos, făpturile de lumină vor continua să ne ocrotească podgoria. Dacă am uita să-i cinstim, nenorocirea s-ar abate asupra noastră.

— În afara acestui vin, ce alte ofrande ai mai pregătit?

— Aştept procesiunea preoţilor lui Horus. Ei vor aduce toate cele de trebuinţă.

Sarenput nu avu răgazul să bea pe săturate, căci preoţii se şi iviră. În fruntea lor păşea un bătrân cu privire aprigă. Însoţitorii săi cărau o mulţime de urcioare, pânzeturi şi flori. Iar în mijlocul cortegiului se vedea o barcă.

Isis le dezvălui cine era.

— Marea Preoteasă din Abydos a bătut atâta cale până aici… E o mare onoare pentru noi! Ne faceţi bucuria de a lua parte la ritualul din aceasta noapte? Vom aprinde torţe şi vom petrece în amintirea celor morţi, închinându-le cele mai bune vinuri.

— Barca voastră are o formă neobişnuită, nu?

— O copiază pe cea a lui Osiris! Simbol al trupului divin reîntregit, ea va primi coroana purităţii şi va feri templul nostru de atingerea morţii. Vreţi să o aşezaţi pe un altar şi să rostiţi formulele de ocrotire?

— Misia mea cere împlinirea altor ritualuri. Acesta e coşul misterelor unde se adună ceea ce e risipit. Vă învoiţi să-mi daţi pieptul lui Osiris, relicva sacră a provinciei voastre?

În viaţa sa îndelungată, Marele Preot din Edfu auzise o sumedenie de vorbe nesocotite şi credea că nu-l mai poate mira nimic.

De data aceasta însă rămase cu gura căscată.

— Salvarea Egiptului este în joc, adăugă Isis cu glas scăzut.

— Relicva… relicva e a noastră!

— Ţinând seama de împrejurări, trebuie să se întoarcă pentru o vreme la Abydos.

— Am să mă sfătuiesc şi cu ceilalţi preoţi.

Unul dintre cărăuşii care ajutau la culesul viei îndeplinea şi slujba de mesager. Întâmpina corăbiile iuţi folosite de Medes pentru răspândirea decretelor regale şi-şi rotunjea câştigul destăinuindu-le căpitanilor felurite informaţii despre provincie. Iar răsplata sa era pe măsura „mărfii” ce-o avea de vânzare.

Văzând zarva iscată pe podgorie, unde toată lumea se aştepta la o ceremonie liniştită, iscoada pricepu că se petrecea ceva neobişnuit.

Ocolindu-i pe arcaşii care priveau în toate părţile cu ochi bănuitori, bău puţin must şi se amestecă printre podgorenii care, cu toate că de felul lor erau oameni plini de voioşie, acum rămăseseră tăcuţi.

— Ciudaţi oaspeţi, zise cărăuşul.

— O trupă de elită, îl lămuri unul dintre ei. Cu ăştia nu se glumeşte! Înţelept ar fi să nu-i zgândări. Fratele meu mai mare l-a recunoscut pe guvernatorul de provincie Sarenput care, de obicei, ne trimite câte-o corabie s-o încărcăm cu urcioare de vin. Dar azi comandă o corabie de război! Nu-mi miroase a bine.

— Şi femeia aceea frumoasă de-ţi ia ochii?

— O preoteasă din Abydos. După cum mi-a spus cineva cu auzul fin, ar fi chiar Marea Preoteasă! Îţi dai seama? În mod normal, nu coboară în mijlocul oamenilor de rând! Fără îndoială, s-a întâmplat vreun lucru grav.

Cărăuşul gândi c-a dat marea lovitură. Oare cât preţuiau asemenea informaţii? Cu siguranţă, o avere. Avea să se târguiască la sânge ca să capete cât mai mult în schimbul lor. Apoi o să-şi cumpere o casă arătoasă, pământ cât poftea şi o să plătească oameni care să-i muncească ogoarele. Iar el se va bucura de o bătrâneţe tihnită. Norocul lui că se aflase la locul potrivit, în ziua potrivită!

Mai intră în vorbă şi cu alţi podgoreni care întăriră spusele primului. Prin urmare, n-avea niciun rost să mai piardă vremea.

Îşi luă tălpăşiţa fără să fie văzut de nimeni şi alergă spre malul Nilului. Apoi merse de-a lungul său până la debarcader, unde se găsea una dintre corăbiile lui Medes, păşind hotărât să-şi vândă marfa cât mai scump. De altfel, se şi vedea întins la umbra terasei sale, privindu-şi slujitorii care trebăluiau de zor.

Şoimul îşi luă zborul.

Un ţipăt ciudat, înspăimântător îl ţintui locului pe cărăuş. Cu răsuflarea tăiată, îşi ridică ochii şi, cum soarele îl orbise, i se păru că o piatră se prăvălea spre el din văzduh.

Apoi se prăbuşi mort, cu ţeasta zdrobită.

După ce-şi împlini datoria de protector al lui Isis, şoimul lui Horus se întoarse în vârful salcâmului.

— Atâta vorbărie n-o să ducă la nimic, fu de părere Sarenput. Mai degrabă i-am zgâlţâi puţin pe flecarii ăştia şi am lua relicva.

— Să avem răbdare, îl domoli Isis. Preotul înţelege cât de grave sunt împrejurările.

— Iubiţi prea mult oamenii! Nu sunt decât o adunătură de palavragii cărora nu trebuie să le oferi prilejul să trăncănească despre orice.

În sfârşit, sacerdotul cu privire de tăioasă se apropie de tânăra femeie.

— Urmaţi-mă, vă rog.

O conduse până la barca purtată de alai. Acolo, dintr-un sipet din lemn de sicomor, marele preot scoase pieptul lui Osiris, făcut din nestemate.

— Potrivit hotărârii preoţilor din Edfu, vă încredinţez această comoară nepreţuită. Folosiţi-o cât mai bine şi apăraţi Cele Două Regate de nenorocire.

24.

Nici cei mai ageri ochi nu l-ar fi recunoscut pe Sekari. Neîngrijit, cu părul şi sprâncenele încărunţite, gârbovit, semăna cu un bătrân obosit care se străduia, cu mare greutate, să-şi vândă oalele prost lucrate, pe care le căra un măgar, leneş şi îndărătnic, întovărăşit de un câine care de-abia se mişca. Prefăcându-se de minune, Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul păreau nişte animale chinuite, la capătul puterilor.

Lui Sekari nu-i dădea pace un gând: Creţul şi Morocănosul se adăposteau în acelaşi cartier, unde nu-i mai trecea acum prin minte nimănui să-i caute. Lipsă de prevedere? Prostie? Fără îndoiala că nu. Luptătorii din umbră îşi dovediseră eficacitatea şi precizia. Prin urmare, aceştia doi şi complicii lor aveau la îndemână o ascunzătoare atât de sigură, încât nu se temeau de gărzi nici dacă ele ar fi venit pe neaşteptate.

Niciunul nu trădase, niciunul nu se dăduse în vileag vorbind prea mult şi nicio iscoadă nu izbutise să se strecoare printre ei. Disciplina care domnea în rândul lor era desăvârșită. Dar în mintea lui Sekari încolţise o bănuială, greu de verificat. Şi totuşi, în sufletul său licărea speranţa. Dacă nu se înşela, unul dintre credincioşii Prevestitorului avea să iasă, mai devreme sau mai târziu, din bârlog, ca să respire aer curat sau, pur şi simplu, să se plimbe. Nu-l pândea nicio primejdie, la drept vorbind. Cartierul nu era pus sub pază severă, iar pândarii l-ar fi prevenit când soseau străjile.

Locuitorii cartierului se obişnuiseră cu bătrânelul acesta neputincios care nu punea întrebări şi care de-abia îşi ducea zilele din negoţul său amărât. Trecătorii îi dădeau adesea, bucuroşi, pâine şi legume, pe care el le împărţea cu măgarul şi cu câinele său.

După ce se înnopta, Sekari obişnuia să moţăie într-un colţ. Dar în seara aceasta Sângerosul îl tot lovea cu labele.

— Lasă-mă să dorm un pic!

Însă câinele nu se cuminţi, aşa că Sekari deschise ochii.

La câţiva paşi de el, un bărbat cumpăra curmale de la un vânzător ambulant şi le înfuleca pofticios.

Creţul.

Sekari hotărî să nu-l mai lase să-i scape cu niciun preţ.

Continuând să mestece fructe, Creţul se îndepărtă. Sekari se ridică binişor şi porni după el. Acum avea un ajutor de nădejde: mirosul fin al câinelui şi al măgarului. Putea astfel să-l urmărească pe Creţ de la distanţă, fără să fie văzut.

Drumul nu fu prea lung.

Măgarul se opri în faţa unei case frumoase, cu două etaje. O slujnică furioasă începu să se răstească la Sekari.

— Pleacă de-aici, păduchiosule! Nu pot să sufăr boşorogii.

— Oalele mele nu sunt scumpe! Îţi vând două la preţ de una.

— Pe cât sunt de urâte, pe atât de uşor se sparg! Du-te sau chem străjile.

Sekari se supuse bodogănind. Nu mai rămânea nicio îndoială: Creţul se ascundea în această casă.

Şi totuşi, soldaţii o scotociseră prin toate ungherele.

Aşadar, bănuiala lui Sekari se adeverea.

☥☥☥

Potrivit obiceiurilor sale, Sekari înşelă atenţia gărzilor şi se strecură, ca o umbră, chiar pe sub nasul lor, până în odaia de lucru a vizirului.

În toiul nopţii, Sobek lucra. Deşi bănuia cât de apăsătoare era povara slujbei de vizir, nu-şi închipuise cât de multe sarcini îi reveneau acum. Ca să o scoată cu bine la capăt trebuia să muncească din răsputeri, să cerceteze atent fiecare dosar şi să cunoască toate greutăţile, mari şi mici, care ameninţau bunăstarea Celor Două Regate.

Parcă străduindu-se să le facă în ciudă gurilor rele, Sobek învăţa repede. Bucurându-se de tot sprijinul lui Senankh, îl chema adesea la el pe Marele Trezorier când avea nelămuriri.

Paza Memphisului rămăsese însă grija sa cea mai mare. Cunoscând groaznica ameninţare ce plutea asupra oraşului, nădăjduia că numeroasele căutări începute de oamenii săi vor da roade sau că duşmanul va face, în cele din urmă, un pas greşit.

Ca de fiecare dată, apariţia lui Sekari îl luă prin surprindere. Sprinteneala şi iscusinţa de a trece nebăgat în seamă de nimeni nu-i slăbiseră deloc.

Cu chipul împietrit, vizirul se ridică.

— Trebuie să-ţi spun că…

— Mai întâi eu, îl opri, nerăbdător, Sekari. Tocmai am dibuit un bârlog al luptătorilor din umbră.

Cei doi bărbaţi se aplecară de îndată asupra unei hărţi a Memphisului pe care fosta căpetenie a gărzilor o desfăşurase. Sekari puse degetul pe locul cu pricina.

Sobek îl privi îmbufnat.

— Am răscolit de zece ori casele astea! Degeaba.

— Şi nici n-are rost s-o facem iar, că nu vom găsi nimic.

— Atunci, de ce eşti aşa încrezător?

— Pentru că am fost orbi şi ne-am purtat ca nişte copii neştiutori. Creţul se ascunde chiar aici şi n-o să-l scoatem afară prin mijloacele obişnuite.

— Doar nu-mi vorbeşti de o vedenie!

— Faptele grăiesc de la sine.

— Lămurește-mă odată, că nu-mi arde acum de ghicitori.

— Nu trebuie să căutăm înăuntrul casei, ci sub ea.

Sobek izbi cu pumnul în hartă.

— Hrube… Au săpat pe sub pământ galerii în care se pitesc precum şobolanii! Ai dreptate, lucrurile se limpezesc acum!

— Să-i lovim fără întârziere, să le nimicim o parte din trupe.

— Nici nu încape vorbă! Zvonurile despre boala mea şi dispariţia generalului Nesmontu îi vor ademeni afară din vizuină. Când cei mai mulţi dintre ei vor ieşi la lumină, o să-i atacăm. Vreau să-i izbesc tare şi să ajung la căpetenia lor.

— Primejdios plan!

Dintr-odată, chipul lui Sobek se întunecă.

— Ai făcut o treabă vrednică de laudă, Sekari. Mi-ar fi plăcut s-o sărbătorim împreună, dar trebuie să-ţi dau o veste cumplită.

Păzitorul simţi un nod în gât.

— Iker a murit.

— A murit… Eşti sigur?

— Din nenorocire, da. De astă dată, nu s-a mai putut feri de lovitura ce i-a adus sfârşitul.

Copleşit, Sekari se aşeză.

Pierderea acestui prieten, a acestui frate şi tovarăş alături de care trecuse prin multe îi pricinuia o durere cu neputinţă de îndurat.

— A murit… Cum?

— Ucis.
— La Abydos? Nu pot să cred.
— Potrivit mesajului trimis de rege, vinovat e Prevestitorul.
Suferinţei lui Sekari i se adăugă acum uimirea.
— Adică Prevestitorul a spurcat ţinutul sacru al lui Osiris?
— Din porunca faraonului, vei părăsi Memphisul şi te vei întâlni cu Isis în sud. Ea te va lămuri ce aveţi de făcut. Fără ajutorul tău nu poate reuşi să-şi ducă misiunea până la capăt.
Pe Sekari îl încerca dorinţa nestăvilită să lase totul baltă şi să-şi părăsească slujba. Prevestitorul şi cohorta sa de demoni păreau de nebiruit.
— Ce-ţi veni? îl dojeni Sobek. Tu nu ai voie să te dai bătut. Iker nu ţi-ar ierta-o.
Cu umerii încovoiaţi, Sekari se ridică.
— Dacă n-o să ne mai revedem, vizire Sobek, să nu mă plângi, căci dovedindu-mă mai slab decât vrăjmaşul, îmi voi merita soarta.

☥☥☥

Sobek se tot întorcea de pe-o parte pe alta. Somnul nu se lipea de el. Gândurile îi zburau la Iker, pe care-l bănuise atâta vreme că era aliatul duşmanului, la acest tânăr scrib cu un curaj fără pereche, care dobândise cu uşurinţă preţuirea tuturor. Cine şi-ar fi închipuit că pe Fiul regal îl pândea primejdia la Abydos şi că Prevestitorul ar îndrăzni să lovească chiar în inima regatului lui Osiris?
Furia îl cuprinse într-atât ca avea poftă să adune toate gărzile şi să şteargă de pe faţa pământului cartierul unde se ascundeau nelegiuiţii aceia. I-ar fi strâns de gât cu mâna lui, încet, foarte încet.
Dar asta n-ar fi însemnat să-şi dezonoreze slujba de vizir şi să-l trădeze pe rege? Nici el, nici aliaţii faraonului nu trebuiau să se lase pradă mâniei şi să-şi piardă judecata limpede. Prevestitorul s-ar fi folosit de o asemenea slăbiciune, dornic să-şi sporească puterea şi să grăbească prăbuşirea regatului.
Căci nimeni nu se îndoia: Fiu regal, Prieten unic, urmaş al lui Sesostris, Iker era de neînlocuit.
Încă de la începutul acestui război, dus când pe faţă, când pe ascuns, Prevestitorul îşi pusese în gând să distrugă Abydosul şi să-l ucidă pe acest tânăr, pregătit temeinic şi cu răbdare pentru cele mai înalte ranguri. Iar o asemenea lovitură fulgerătoare

arăta, poate, că Egiptul fusese înfrânt pentru totdeauna în ciuda voinţei sale de a lupta împotriva Răului.

Dar el, Sobek, se va bate până la capăt.

Dacă trupele Prevestitorului se vor năpusti asupra Memphisului, aveau să se izbească de Păzitor.

☥☥☥

Nesmontu se învârtea aidoma unui leu în cuşcă. Şi totuşi, nu exista o ascunzătoare mai bună pentru un „mort” care tocmai fusese îngropat fără prea multă zarvă, ca să nu trezească îngrijorarea populaţiei. Cui i-ar fi dat prin minte să-l caute tocmai în casa lui Sehotep, care-şi aştepta osânda şi nu avea voie să-şi părăsească locuinţa?

Petrecându-şi timpul împreună, cei doi fraţi din Cercul de Aur puteau măcar să vorbească despre Abydos, amintindu-şi de iniţierea lor şi lăsând deoparte necazurile de acum.

— Mâncarea îmbietoare pregătită de bucătarul tău mi-a schimbat obiceiurile de la cazarmă, mărturisi generalul, şi toată trândăveala asta mă moleşeşte! Sunt nerăbdător să mă întorc printre soldaţii mei. Barem luptătorii din umbră or fi prins de veste că am murit?

— Fii pe pace. N-au dovedit, oare, până acum, că sunt bine informaţi şi pricepuţi din cale-afară?

Nesmontu îl privi ţintă pe Sehotep.

— Eşti abătut! Nu mai ai poftă de mâncare, ţi-ai pierdut veselia… Chiar într-atât îţi lipsesc femeile?

— Urmează să fiu osândit la moarte.

— Nu mai vorbi prostii!

— Soarta mea pare hotărâtă dinainte, Nesmontu. Sobek Păzitorul va respecta legea, doar îl cunoşti! Şi nu pot să nu-i dau dreptate.

— Regele nu va îngădui aşa ceva.

— Regele nu se află mai presus de Maat. El este chezaşul ei pe pământ, iar vizirul, braţul său. Am să fiu socotit vinovat şi am să primesc pedeapsa cuvenită.

— N-am ajuns încă acolo!

— Dar clipa aceasta se apropie, simt eu. Nu mă sperie moartea, ci dezonoarea, vorbele de ocară, numele meu murdărit, şters din scrieri… Aşa ceva nu pot să îndur. Oare n-ar fi mai nimerit să-mi pun capăt zilelor înainte de a fi târât prin noroi?

Nesmontu nu-l văzuse niciodată pe strălucitorul Sehotep căzut în ghearele deznădejdii.

Bătrânul soldat îl prinse de umeri.

— Să ne agăţăm de adevăr: eşti nevinovat. Într-adevăr, lucrul acesta e greu de dovedit! Dar n-am înfruntat noi şi alte piedici, la prima vedere, de netrecut? Şi-acum e vorba tot de o luptă, iar noi suntem în tabăra celor slabi. Aşa că va trebui să întoarcem forţa duşmanului împotriva lui însuşi. Încă nu ştiu cum anume, dar vom găsi noi o cale! Tribunalul vizirului vrea adevărul, de asta să nu te îndoieşti. Iar adevărul ţine cu noi. Înzestraţi cu arme hotărâtoare, vom învinge.

Un zâmbet firav însufleţi chipul neliniştit al lui Sehotep. Nesmontu ar fi redat încrederea şi unei trupe întregi de şchiopi, împresuraţi din toate părţile.

— Aproape că m-ai convins.

— Cum adică aproape? Urăsc jignirile! Cere-ţi iertare împărţind cu mine această amforă cu vin roşu care se cere băut pe îndelete.

Vinul ales îi readuse culoarea în obraji lui Sehotep.

— Fără tine, Nesmontu…

— Haide, haide! Nu eşti tu omul căruia să-i piară curajul.

Ofiţerul însărcinat să vegheze asupra impunătoarei locuinţe a lui Sehotep îi înştiinţă despre sosirea Marelui Trezorier.

Senankh îşi pierduse veselia sa obişnuită. Cu un chip prevestitor de rele îi privi pe cei doi fraţi din Cercul de Aur de parcă nici nu-i cunoştea.

— Sehotep, Nesmontu… murmură el.

— Noi suntem, îl asigură generalul. Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am vorbit cu vizirul Sobek.

Sehotep făcu un pas înainte.

— Au apărut noi dovezi împotriva mea?

— Nu, e vorba de Iker şi de Abydos. O nenorocire, o mare nenorocire…

— Lămurește-ne! ordonă Nesmontu.

— Iker a fost ucis, Abydosul pângărit. Prevestitorul a învins.

☥☥☥

Cei trei prieteni rătăciră până în zori pe străzile Memphisului.

O armată întreaga de luptători din umbră, înarmaţi până în dinţi, ar fi putut să-i taie calea lui Sekari fără ca el să bage de

seamă. Zdrobit de durere, mergea la întâmplare, cu privirea pierdută, cu Sângerosul în stânga sa şi cu Vânt-de-Miazănoapte în dreapta.

Cele două animale nu se depărtau de el nici cu un pas, ba chiar i se lipeau de picioare. Şi câinele, şi măgarul îi vedeau suferinţa cumplită şi, în felul lor, îi cereau să le dezvăluie şi lor pricina. Întârziind pe cât posibil clipa mărturisirii, Sekari continua să-şi amintească fiecare păţanie şi încercare prin care trecuse alături de Iker, de la cele mai mari primejdii până la cele mai nemăsurate bucurii. Păstrase în inimă toate clipele în care se simţiseră ca fraţii şi întreaga înflăcărare ce le aprinsese sufletele urmând calea lui Maat, căreia îi închinaseră vieţile lor.

Prezentul era însă nedrept şi crud.

Deodată, picioarele i se înmuiară, şi Sekari se prăbuşi lângă o schelă.

Cele două animale se aşezară de-o parte şi de alta.

— Sunt dator să vă spun adevărul… Adevărul, atât de greu de rostit. Înţelegeţi?

Tonul vocii lui Sekari le fu de ajuns.

Împreună, Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul sloboziră strigăte atât de sfâşietoare, atât de puternice, că-i treziră pe cei care dormeau în casele din preajmă.

Unul dintre ei ieşi afară şi descoperi o privelişte neobişnuită: un bărbat, ţinând de gât un câine şi un măgar, plângea cu lacrimi amare!

— Nu mai isprăveşti odată cu gălăgia asta? Eu încep lucrul devreme şi mi-ar plăcea să mă odihnesc până atunci!

— Ţine-ţi gura, neisprăvitule, şi cinsteşte amintirea unui viteaz care şi-a dat viaţa ca să-ţi apere ţie somnul.

25.

Sosirea corăbiei de război la debarcaderul din capitala Ariei, cea de-a treia provincie a Egiptului de Sus, stârni zarvă mare. Uadjet, zeiţa şarpe, şi Nekhbet, vulturul, protejau acest ţinut dominat de străvechiul oraş sacru Nekhen, chezaşul numelui regal.

Sarenput îl cunoştea pe guvernatorul provinciei. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

— Se pune la cale vreun război?

— Marea Preoteasă din Abydos are nevoie de ajutorul tău.

Impresionat de frumuseţea şi rangul oaspetelui său, guvernatorul se înclină adânc înaintea lui Isis.

— L-aţi dobândit deja!

Isis nu se simţea în largul său. Forţe întunecate dădeau târcoale prin apropiere.

— În ultima vreme s-au iscat tulburări pe-aici?

— Culoarea Muntelui Roşu devine tot mai aprinsă, mulţi socotind-o chiar ameninţătoare. Preoţii sunt şi ei într-atât de îngrijoraţi din pricina aceasta, încât rostesc în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară formulele pentru liniştirea sufletelor din Nekhen. Fără ocrotirea lor, pământul ar rămâne sterp.

— Am venit să caut relicva lui Osiris, alcătuită din ceafa şi maxilarele sale.

Pe chipul guvernatorului se citea refuzul său.

— Potrivit datinilor, nouă ne-a fost încredinţată această comoară, pe care nimeni nu ne-o va lua!

— Dar acum Abydosul nu poate fi salvat fără ea, spuse Isis. Mai târziu relicva o să se întoarcă în provincia Ariei.

— Abydosul să fie, oare, în primejdie?

— Însăşi supravieţuirea Egiptului e în joc.

Atât de semeaţă, dar atât de tristă, această femeie nu minţea.

— I-ai făgăduit ajutorul tău, reaminti Sarenput.

— Dar nu ştiam că…

— O făgăduială rămâne o făgăduială. La judecata lui Osiris, inima celor care au jurat strâmb va depune mărturie împotriva lor.

Năucit, guvernatorul provinciei se înduplecă.

— Ca urmare a furiei Muntelui Roşu, Marele Preot din Nekhen a scos din templu relicva. În afară de el, doar eu şi meşterul fierar cunoaştem noua ascunzătoare.

— Aşa că fă bine şi du-ne acolo, se înveseli Sarenput.

— Mai întâi o previn pe Marea Preoteasă că…

— Lasă asta. Timpul ne zoreşte.

Sub paza arcaşilor din Elephantina se îndreptară toţi trei spre marea topitorie, unde lucrau vreo cincizeci de oameni.

Suflând aer prin nişte tuburi făcute din trestie şi care aveau la un capăt un vârf din pământ ars, ei înteţeau flăcările ce

ardeau într-o vatră, pe care erau rânduite nişte vase. Când focul devenea îndeajuns de puternic, topeau metalele, apoi, în clipa cea mai potrivită şi pe care învăţaseră s-o recunoască fără greş, le lăsau să se închege.

Dar numai meşterii cei mai curajoşi şi încercaţi se încumetau să apuce vasele umplute cu metal topit ca să le toarne în cupe de forme şi mărimi diferite.

Înalt, voinic şi pleşuv, mai-marele meşterilor veni în întâmpinarea oaspeţilor.

— Nu îngăduim străini printre noi, tainele meseriei trebuie să fie păstrate. Nici chiar guvernatorul provinciei nu intră aici.

— Dar Marea Preoteasă din Abydos? întrebă Isis.

Meşterul strânse din buze.

— Osiris e cel care dă puritate metalelor, iar ele îşi pierd orice înzestrare dacă lumina divină nu le apără unirea, îi reaminti tânăra femeie.

— Ce doriţi?

— Să-mi dai relicva osiriană ce ţi-a fost încredinţată.

— Credeam că…

— Îţi poruncesc, grăi, apăsat, guvernatorul.

Meşterul topitor îi privi într-un fel ciudat.

— Doar cei care stăpânesc aceasta meserie pot îndura dogoarea cuptorului şi ştiu să se ferească de primejdii. Nu sfătuiesc o tânără femeie atât de firavă să se apropie de el.

— Arată-mi drumul, îi ceru Isis, fără să stea pe gânduri.

Sarenput presimţea că avea să se întâmple ceva rău.

— Vă însoţesc, hotărî el.

— Ba nu, se împotrivi meşterul. Doar o iniţiată în misterele din Abydos poate să vadă şi să atingă relicva.

Isis încuviinţă.

Pătrunzând în acest loc de temut, o izbi un suflu fierbinte care ar fi trebuit să o facă să dea înapoi. Dar, după Calea de Foc, căldura de aici i se părea aproape plăcută.

Fără a se sinchisi de tânăra preoteasă, meşterul se opri de mai multe ori ca să verifice cum merge lucrul. El cercetă pietrele ce serveau drept ciocane şi nicovale, tuburile de suflat, cleştii, grosimea foiţelor de metal şi stătu de vorbă cu unul dintre topitori, învinuindu-l că nu se arăta destul de atent. Apoi curăţă el însuşi suprafeţele ce trebuiau lipite şi isprăvi un aliaj

de aur, argint şi aramă, pe care trecerea timpului nu avea să-l strice.

Isis aşteptă, răbdătoare.

— Ah! se minună meşterul, privind-o drept în ochi, sunteţi încă aici? O adevărată ispravă pentru o femeie! De obicei, ele trăncănesc, se plâng şi strâmbă din nas.

— Dar prostia lor? În privinţa aceasta, ai putea chiar să le-ntreci.

Meşterul apucă un cleşte înroşit la capăt.

— Ţi-ar plăcea să mă loveşti, observă Isis, dar n-ai curaj. De când ai plecat din Abydos ai decăzut cu totul.

Bărbatul lăsă jos cleştele.

— Cum… cum v-aţi dat seama?

— Felul în care lucrezi l-ai deprins, fără îndoială, când ai slujit ca preot temporar în templul lui Osiris. Alchimiştii din Abydos te-au învăţat tot ce ştii. Mânuind metalul topit, frate cu soarele, tu atingi trupul zeilor, formele divine şi puterile incarnate de Sokaris. Bucăţi de eternitate luminoasă nasc opere nepieritoare la care mâinile tale şi ale oamenilor tăi iau parte. Dar tu ai dat uitării acum măreţia meşteşugului tău şi te porţi ca un mic tiran.

Meşterul îşi coborî privirea în pământ.

— Am vrut să iau de soţie o preoteasă, dar ea m-a respins. Şi totuşi, un viitor strălucit mă aştepta! Aşa că am ales să părăsesc Abydosul şi să mă întorc acasă. Barem aici sunt preţuit, iar femeile…

— Dacă Răul distruge ţinutul lui Osiris, şi atelierul tău va fi nimicit.

— Nu cumva vă pripiţi, socotind primejdia mai mare decât este?

— Te îndoieşti de cuvântul meu?

— Bine, să zicem… Am să vă dau relicva, dar apoi plecaţi de-aici.

Bărbatul se îndreptă spre capătul topitoriei, care se prelungea printr-o grotă cu tavanul jos. Din adâncurile ei se răspândea un fum înţepător.

— Acolo se află lacul de flăcări, o lămuri el pe Isis. Cazanul acesta clocotitor a fost descoperit cu multe veacuri în urmă. Fălcile sale când se deschid, când se închid. Mulţumită lui, nu ne lipseşte niciodată energia de care avem nevoie.

Isis se uită îndelung la îngrozitoarea privelişte ce se desfăşura sub ochii săi. Băşici nenumărate se spărgeau la suprafaţa lacului împrăştiind o miasmă grea.

— Există oare ascunzătoare mai bună pentru relicvă decât aceasta? întrebă meşterul zâmbind. Mistuind-o, focul schilodeşte pe veci trupul lui Osiris.

— De ce ai săvârșit o aşa nelegiuire?

— Pentru că îi sunt credincios pe de-a-ntregul Prevestitorului!

Cu braţele întinse, meşterul se năpusti spre tânăra femeie cu gând s-o arunce în lacul de flăcări. Când mai avea doar un pas până la Isis, se împiedică de un colţ de stâncă ieşit în afară, îşi greşi ţinta şi se prăbuşi în gol.

Îndată ce capul său atinse suprafaţa clocotitoare, fu cuprins de flăcări. În câteva clipe, întregul trup îi ardea.

Un miros respingător umplu grota.

Isis strânse şi mai tare la piept micul sceptru Magie din fildeş. Respingând atacul, sceptrul tocmai îi salvase viaţa.

Dar ce folos, de vreme ce relicva fusese distrusă?

Totuşi, preoteasa vru să se încredinţeze cu ochii ei.

Se apucă să coboare cu mare grijă. În pofida căldurii, peretele stâncos rămânea umed şi alunecos. Atentă, încordată, tânăra femeie înainta fără grabă.

Până la urmă, cu tot fumul care-o orbea, zări ceea ce căuta.

Pe malul lacului, înconjurate de flăcări, două blocuri de piatră aidoma unor fălci adăposteau relicva.

Dar vai! Isis nu putea coborî mai mult, căci ar fi căzut pradă flăcărilor. Deja faţa i se înroşise, iar rochia începuse să ardă.

Stăpânită de amărăciune, fu silită să se întoarcă. Apropiindu-se de ieşirea din grotă, auzi larma unei încăierări.

Şi, pe când îşi trăgea sufletul, privi cum erau înfrânţi credincioşii Prevestitorului, vreo zece topitori care, după ce tăbărâseră asupra tovarăşilor lor de muncă, se ciocniseră de soldaţii lui Sarenput, chemaţi în ajutor.

— Adevăraţi demoni, nemernicii ăştia! îi judecă Sarenput. Chiar şi răniţi de moarte, continuă să se bată.

— Atenţie! strigă un arcaş.

Înarmat cu un pumnal abia făurit, a cărui lamă încă fumega, un tânăr se pregătea s-o lovească pe Isis în spate.

Dar Sarenput nu-i lăsă răgaz să-şi ducă treaba la bun sfârşit.

Cu capul înainte, ca un berbec, îl izbi în pântece cu atâta înverşunare, încât atacatorul fu azvârlit vreo zece paşi îndărăt şi se înfipse în vârfurile săbiilor.

— Scotociţi peste tot, porunci Sarenput, înfuriat. Poate a mai rămas pe undeva vreun vierme ca ăsta.

— Relicva pare întreagă, dar nu avem cum ajunge la ea, îi spuse Isis.

— Arătați-mi-o!

Când descoperi lacul de flăcări, guvernatorul se trase înapoi, ferindu-se de dogoare.

— Dacă folosim o frânghie, va lua foc. Iar un băţ lung ar avea aceeaşi soartă.

La auzul ultimelor cuvinte, ochii văduvei sclipiră plini de speranţă.

— Depinde de lemn!

— Niciun fel de lemn n-ar rezista acestor vâlvătăi, stărui Sarenput.

— Să mergem până la corabie.

„Nu cumva Marea Preoteasă din Abydos se amăgeşte singură?” se întrebă guvernatorul. Totuşi, admirându-i dârzenia, porni alături de ea.

La ieşirea din atelier, Sarenput zări un fugar.

Cu o torţă în mână, bărbatul alerga din răsputeri.

— Opriţi-l!

Doi arcaşi traseră zadarnic după el. Ţinta era prea departe.

Fugarul se îndrepta spre fluviu.

— Turbatul ăsta vrea să-mi atace corabia!

Prevăzător, Sarenput lăsase pe punte mai mulţi soldaţi vânjoşi, în stare s-o apere şi să dea alarma.

Dar netrebnicul nu voia să ajungă acolo, ci la ţăruşul cel mare de care se legau corăbiile şi căruia încercă să-i dea foc.

Numai că, de data asta, se găsea în bătaia săgeţilor, iar arcaşii, în picioare pe punte, îl nimeriră uşor.

Când Sarenput şi Isis sosiră la locul cu pricina, torţa se stinsese deja pe pământul umed de pe mal.

— Pesemne că-şi pierduse minţile! hotărî Sarenput.

— Dimpotrivă, zise Isis, plănuia să distrugă singurul nostru mijloc de a salva relicva.

Preoteasa îngenunche lângă ţăruş.

— Plângi pentru Osiris, cel care suferă, îl imploră ea. Eu, bocitoarea, devin una cu tine, căci am plecat în căutarea lui. Îndepărtez piedicile şi îl strig pe nume pentru ca stăpânul Abydosului să nu cunoască oboseala morţii. Vorbeşte, alungă Răul! Deschide calea lacului şi risipeşte furtuna.

Isis se ridică şi apucă strâns bucata groasă de lemn, pe care o ridică fără greutate, spre marea uimire a soldaţilor.

Neîncrezător, Sarenput şi arcaşii o însoţiră până la grotă.

— Doar nu vă închipuiţi că veţi domoli acest pârjol!

Isis începu să coboare panta alunecoasă, iar guvernatorul înţelese că, oricât s-ar fi străduit, n-o putea face să se răzgândească.

Pe la jumătatea povârnişului, preoteasa azvârli în lac ţăruşul purtător al vorbelor Marii Bocitoare, hotărâtă să-şi vindece fratele.

Lemnul pică drept în mijlocul flăcărilor uriaşe, care îl învăluiră. Dar ţăruşul le înghiţi, rămânând întreg. Una câte una, băşicile plesniră şi clocotul se potoli.

Isis continuă să coboare şi atinse relicva. Îndepărtând cele două pietre ce-o protejau, scoase la iveală ceafa şi maxilarele lui Osiris, care nu suferiseră nicio stricăciune.

Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Sarenput nu mai găsea cuvinte să laude o asemenea ispravă.

— Nicio forţă a întunericului nu v-ar putea rezista!

Isis surâse cu tristeţe.

— Prevestitorul n-a fost încă înfrânt, iar primejdiile o să se tot înmulţească.

— Una dintre trupele lui a răzbit până aici… Oare să se fi strecurat şi în capitalele altor provincii?

— Te mai îndoieşti?

Aceeaşi întrebare neliniştitoare le trecu amândurora prin minte: sosirea lui Isis îi luase prin surprindere pe credincioşii Prevestitorului sau fuseseră deja preveniţi de către un complice? Şi poate că acum în tot regatul țeseau planuri menite s-o ucidă pe Marea Preoteasă din Abydos.

26.

Uaset, capitala celei de-a patra provincii a Egiptului de Sus, Sceptrul Putere, era podoaba unei întinse câmpii mănoase, ai

cărei locuitori socoteau că frumuseţea şi farmecul ei nu aveau seamăn. Nu se spunea, oare, că sămânța ieşită din Nun, oceanul de energie, se închega aici la căldura flăcării ochiului solar? Pe pământul dătător de viață se ridica movila începuturilor, înconjurată de patru stâlpi ce sprijineau bolta cerească.

Isis merse mai întâi la templul cel mare, Karnak, „Heliopolisul Sudului”, unde se împlinea unirea dintre Atum – Zămislitorul, Ra – lumina divină şi Amon – cel ascuns. Aici, Cerul şi Pământul se întâlneau şi cele nouă puteri din care izvorau toate lucrurile se dezvăluiau la răsărit.

Tânăra femeie se reculese în faţa celor doi coloşi ce-l înfăţişau pe Sesostris stând în picioare, primul având pe cap Dubla Coroană, cel de-al doilea, pe cea albă. Ţinând cu o mână sigură testamentul zeilor care-i încredinţau pământul Egiptului, regele păşea înainte, iar pe chipul său se citea o seninătate plină de hotărâre.

Marele Preot din Karnak îi întâmpină pe Isis şi pe Sarenput. Arcaşii rămăseseră în afara sanctuarului.

— Amintirea splendorilor acestei domnii va dăinui multă vreme, grăi bărbatul, aflat în plină putere a vârstei. Mulţumită înfăptuirilor sale, faraonul nu va dispărea. Iar cea mai strălucitoare înfăptuire reprezintă chiar eternitatea, al cărei chezaş este. Fiţi bine-venită, Mare Preoteasă din Abydos.

— Aţi putea să mă conduceţi la capela lui Osiris?

— Marele loc se deschide înaintea voastră.

Ca şi la Abydos, mormântul zeului era înconjurat de arbori. În preajma lui domnea o tăcere adâncă, apăsătoare chiar.

Înăuntrul capelei, în spatele unei uşi cu două canaturi, se afla naosul.

Isis rosti formulele de trezire în pace şi trase zăvorul, degetul lui Seth. Tânăra preoteasă privi îndelung o minunată statuetă din aur a lui Amon-Ra, înaltă de un cot.

Dar micul monument nu conţinea simbolul pe care-l căuta Isis.

Stăpânindu-și dezamăgirea şi neliniştea, preoteasa respectă rânduielile rituale, închise uşa naosului şi ieşi mergând cu spatele, ştergând, totodată, urmele paşilor săi cu mătura lui Thot.

La umbra unei colonade, Marele Preot o aştepta.

— Aţi fost jefuiţi? îl întrebă ea.

— Cine ar cuteza să tulbure pacea acestui sanctuar? Nici celor mai sângeroşi ucigaşi nu le-ar trece prin cap să săvârşească o asemenea ticăloşie!

— Îi cunoaşteţi pe toţi preoţii temporari şi răspundeţi pentru ei?

— Da… Mă rog, aproape pe toţi. Ajutoarele mele nu le îngăduie să intre aici decât oamenilor pricepuţi şi vrednici de încredere. Nimeni n-ar putea aduce vreo învinuire preoţilor din Karnak.

— În ultimele luni, nu s-a petrecut vreo faptă care să vă dea de gândit?

— Nicidecum!

— Dar prin împrejurimi nu s-au iscat tulburări?

— Nici cea mai măruntă! În sfârşit, ar fi ceva, o întâmplare lipsită de însemnătate…

— Aş vrea să mi-o povestiţi pe îndelete.

— Nu v-ar fi de niciun folos.

— Spuneţi-mi, totuşi.

Şovăind, Marele Preot îi făcu în cele din urmă pe plac.

— Gărzile deşertului vorbesc despre un lucru ciudat petrecut prin preajma colinei lui Thot. Locul e pustiu şi gărzile nu-l cercetează prea des. Un netrebnic a crezut că a găsit acolo o comoară şi a luat-o la fugă, vorbind de unul singur, de parcă ar fi înnebunit.

Luând-o în direcţia arătata de Marele Preot, Isis trecu Nilul şi ajunse pe malul apusean. Sub paza lui Sarenput şi a soldaţilor săi, străbătu o zonă uscată, mergând spre o colină înconjurată de râpe adânci.

Soarele li se păru dintr-odată arzător, iar căldura apăsătoare le încetini înaintarea.

— Fiţi cu ochii în patru, le ceru guvernatorul oamenilor săi, temându-se de o capcană.

Soldaţi încercaţi, arcaşii descoperiră iute locurile unde ar fi putut sta la pândă posibilii atacatori.

O sclipire metalică îl sperie pe cel care încheia şirul.

— La pământ! strigă el.

Mica trupă se supuse fără întârziere.

Doar tânăra femeie rămase în picioare, privind spre locul cu pricina.

— Lăsați-vă jos, o rugă Sarenput, sunteţi o ţintă uşoară!

— Nu are de ce să ne fie frică.

Cum nicio săgeată nu ţâşnise de nicăieri, se ridicară cu toţii, încă neliniştiţi.

— S-o apucăm pe drumul acesta, porunci Isis.

— Este atât de strâmt şi de povârnit, că va trebui să ne cățărăm încet, unul câte unul, se plânse Sarenput.

— O iau eu înainte.

— Lăsaţi asta în seama unuia dintre oamenii mei!

— O sa fim bine primiţi pe colina lui Thot.

Guvernatorul nu mai stărui. Cunoştea de-acum încăpățânarea tinerei femei şi mai ştia că nu dădea ascultare sfaturilor ce-o îndemnau la prudenţă.

Drumul se dovedi greu şi obositor. Bolovanii alunecau sub tălpi şi se rostogoleau în jos, pe coasta abruptă. Din fericire, nimeni nu fu cuprins de ameţeli.

În vârf se întindea un podiş scăldat de soare, iar în mijlocul lui se înălţa un sanctuar sărăcăcios, ale cărui ziduri păstrau încă urmele unui pârjol.

Soldaţii îşi potoliră setea ce-i chinuia. Isis trecu pragul monumentului cu pereţii acoperiţi de funingine. Doar o pictură, stricată şi ea în mare parte, ce-l înfăţişa pe zeul Thot se mai păstrase.

Ciocul ascuţit al ibisului atingea hieroglifa coşului ce însemna „Stăpânire”.

Isis îşi aminti de una dintre învăţăturile de bază ale Abydosului: puterea zeilor este Thot, cel care face inima darnică şi lucrurile pline de înţeles.

În ciuda dezastrului pricinuit de flăcări, chipul ibisului rămânea luminos.

Isis atinse ciocul păsării. Coşul se afundă în perete, dezvăluind o scobitură. Înăuntru se găsea un mic sceptru de aur, aidoma celui întrebuinţat la celebrarea misterelor lui Osiris şi care înzestra simbolurile cu o forţă miraculoasă.

Aşadar, oamenii Prevestitorului dăduseră foc degeaba sanctuarului zeului Thot.

☥☥☥

Sarenput fu fericit s-o vadă ieşind teafără din sanctuar pe Marea Preoteasă. Îi arătă o sabie scurtă, găsită în apropiere.

— Iată de unde venea sclipirea ce ne-a speriat. După cum arată, e o armă siriană. Am să-l povăţuiesc pe guvernator să răscolească şi să cureţe tot ţinutul.

— Trebuie să slăvesc *KA*-ul faraonului şi să-l întreb dacă această provincie ne mai poate oferi ceva.

☥☥☥

Drumul ce ducea la templul din Dei el-Bahari şi pe care-l urmau procesiunile era mărginit de statui înfăţişându-l pe Sesostris cu mâinile puse pe fâşia de pânză ce-i înfăşură coapsele.

Legătura dintre tată şi fiică era atât de trainică şi de adâncă, încât, chiar dacă se aflau foarte departe unul de altul, gândurile lor se întâlneau. Şi de data aceasta ea îi puse întrebări şi primi răspunsuri limpezi. Da, trebuia să-şi continue căutarea, să-şi biruie deznădejdea şi să nu dea înapoi în faţa piedicilor. Da, Iker încă trăia, sufletul lui plutea între cer şi pământ, fără să se statornicească nici în moarte, nici pe tărâmul celălalt.

Isis se gândi la sărbătoarea Văii, celebrată în aceste locuri, în timpul căreia cei morţi şi cei vii petreceau împreună în capelele mormintelor. Vreme de mai multe zile, statuia lui Amon părăsea Karnakul la bordul corăbiei regale, ca să poposească pe malul apusean, Pământ al Vieţii, şi să înzestreze cu o energie nouă templele sale menite să dăinuiască milioane de ani. Noaptea, necropolele erau luminate şi celor morţi li se aducea o mulţime de ofrande, mai ales apa întineririi de sorginte divină şi buchete numite „viață”. Cântece se înălţau spre cer, hotarul dintre lumea de dincolo şi cea de aici se ştergea şi fiecare mormânt devenea „locaşul marii bucurii”!

Ultima oprire a procesiunii avu loc la minunatul monument al lui Montu-Hotep de la Deir el-Bahari. Montu-Hotep domnise cu două sute de ani înaintea lui Sesostris şi îi servise acestuia drept pildă în mai multe privinţe, precum cea a unirii Egiptului, a iniţierii în misterele lui Osiris şi a alchimiei.

De la templul de primire pornea o alee ce urca până la o movilă osiriană pe care creşteau salcâmi.

În josul pantei se înşirau cincizeci şi cinci de arbori de tamarisc şi două rânduri de sicomori ce adăposteau statui înfăţişându-l pe faraon şezând, înveşmântat în tunică albă, specifică pentru sărbătoarea înnoirii.

O preoteasă elegantă ieşi înaintea tinerei femei.

— Cum te cheamă şi care e rangul tău?
— Isis, Marea Preoteasă din Abydos şi fiica lui Sesostris.
Impresionată, preoteasa se înclină adânc.
— Doriţi să începeţi deja pregătirile pentru sărbătoarea Văii?
— Nu, vreau să-mi spui dacă în sanctuarul lui Osiris se găseşte o relicvă.
— Dar nu ştiu.
— Nu intri niciodată în mormântul lui Osiris?
— E închis de multă vreme!
— Deschide-mi uşa!
— Oare n-ar fi asta o… pângărire?
— Oare tatăl meu nu ocroteşte acest sanctuar?
Preoteasa încuviinţă printr-o mişcare a capului.
— El a pus să se ridice statui ce-l arată cinstindu-l pe Montu-Hotep, înaintaşul său îndepărtat. Mulţumită faraonului, pacea lui Osiris dăinuie şi acum.
— Eşti sigură de asta?
— Vă… vă îndoiţi?
— În ultimul timp, curioşii n-au încercat s-o tulbure?
— Gărzile veghează mereu asupra ţinutului! De ce să ne temem?
— Condu-mă la intrarea în mormânt.
În pofida calmului şi a vocii sale blânde, vorbele lui Isis sunară aidoma unei porunci căreia nu i te puteai împotrivi. Preoteasa o călăuzi până la o criptă ascunsă în munte.
Un colos păzea intrarea.
Purtând coroana roşie, cu chipul, mâinile şi picioarele negre, înveşmântat într-o tunică albă, faraonul ţinea braţele încrucişate pe piept şi mânuia sceptrele osiriene. Impunător, cu privire sfredelitoare, îi alunga pe cei neiniţiaţi.
— Eu nu merg mai departe, zise preoteasa, răspicat.
— Lucru de mirare, fu de părere Isis.
— Uriaşul acesta nu glumeşte!
— Dar n-ar trebui să cunoşti formulele pentru liniştirea *KA*-ului?
— Bineînţeles, dar locul acesta e atât de diferit de altele şi…
— Prevestitorul te-a însărcinat să descoperi taina mormântului lui Montu-Hotep şi tu nu ştii cum să faci.
Văzându-se dată în vileag, falsa preoteasă se trase îndărăt până pe marginea unei cornişe. Din palma mâinii sale stângi

ţâşni o flacără ce-i smulse un strigat de durere. Îngrozită, încercă să se ferească şi se prăvăli în hăul ce se deschidea dedesubt.

Isis se întoarse cu faţa spre colos.

— Uneşte-te cu *KA*-ul tău, îi spuse ea. Aproape de spiritul tău, fiul tău veghează asupra lui, iar tu ai devenit propriul său *KA.* Lumina îţi dă la iveală puterea, aşa ca tu nu vei pieri. Principiul creator şi zeul Pământ îţi oferă un templu şi un locaş de veci.

Chipul statuii părea mai puţin duşmănos. Isis străbătu esplanada care o despărţea de intrarea în mormânt, acum deschis.

Galeria, a cărei boltă falsă era acoperită cu dale de calcar, făcea legătura între camerele rânduite de-o parte şi de alta, pline de obiecte funerare. Pătrunzând sub munte, galeria ducea spre camera sarcofagului, unde *KA*-ul regal se unea cu zeul ascuns.

Isis medita îndelung, căutând să desluşească gândurile marelui rege. El, un iniţiat în mistere, păstrase, negreşit, un lucru de mare preţ, întrebuinţat în ritualurile osiriene. Cărţile din Casa Vieţii nu pomeneau despre nicio relicvă. Atunci despre ce era vorba?

Tânăra femeie dădu ocol sarcofagului de şapte ori. Când isprăvi, atmosfera încăperii se schimbă.

Tavanul se înroşi, pereţii se albiră, podeaua se înnegri. Ţâşnind din sarcofag, o limbă de foc se întinse până la o cameră mică din granit. În ea se zărea o statuie asemănătoare colosului, înfăşurată într-o pânză şi aşezată precum o mumie osiriană.

Isis o ridică şi astfel observă că statuia se odihnea pe o piele de berbec despre care hieroglifele de pe perete spuneau că fusese folosită la Abydos în timpul celebrării misterelor.

Preoteasa o luă şi o împături, apoi ieşi afară. În urma ei, uşa mormântului se închise.

Soarele scălda movila osiriană cu razele lui blânde.

Îndată ce o văzu pe Isis părăsind locaşul sfânt, Sarenput alergă înspre ea.

— Începusem să mă îngrijorez! S-a întâmplat ceva?

— Să ne întoarcem pe corabie şi să ne continuăm călătoria.

27.

Când intră în satul Medamud, la nord-est de Karnak, Sesostris ştia că fiica sa găsise pielea de berbec necesară celebrării marilor mistere. Această reuşită însemna un pas mare pentru Isis care se afla abia la începutul căutării sale. Primejdii nenumărate aveau s-o pândească de-acum înainte, iar armata tenebrelor nu-i va lăsa nicio clipă de răgaz.

Gândurile lor se împleteau neîncetat, şi lucrul acesta le dădea o putere cum nu mai exista alta. În ciuda distanței dintre ei, Isis nu va fi niciodată singură. Iar faraonul rămânea în legătură şi cu sufletul lui Iker, ţintuit în mumia sa, la adăpost de cea de-a doua moarte, dar încă departe de înviere. Formulele rostite în fiecare zi de către Pleşuv şi Nephtys opreau descompunerea şi păstrau neatins trupul Fiului regal, devenit suport al renaşterii.

Dacă la sfârşitul lunii *khoiak* cerinţele ritualurilor nu erau îndeplinite, toate strădaniile de până atunci aveau să se dovedească zadarnice.

De aceea trebuia ca Isis să izbutească să adune relicvele, iar regele să aducă la Abydos un nou vas pecetluit, care să conţină limfele zeului.

Copiii alergau şi strigau, femeile nu se mai sinchiseau de mături şi de vase, bărbaţii îşi părăsiseră ogoarele şi atelierele ca să privească trecerea neaşteptatului cortegiu alcătuit din soldaţi şi un uriaş.

Faraonul la Medamud? Smuls cu brutalitate din toropeala de după-amiază, primarul se îmbrăcă în grabă cu cea mai frumoasă tunică a sa. Când să iasă din casă, dădu nas în nas cu un ofiţer.

— Tu eşti mai-marele satului?

— N-am fost prevenit, altminteri…

— Luminăţia Sa vrea să te vadă.

Tremurând, primarul îl urmă pe ofiţer până la micul templu.

Monarhul stătea aşezat pe un tron, în faţa porţii.

Neputând să-i îndure privirea, primarul se plecă până la pământ înaintea faraonului.

— Cunoşti numele acestui loc?

— Luminăţia Voastră, eu… nu vin prea des aici şi…

— Aceasta e Poarta unde se fac auzite plângerile celor slabi precum şi ale celor puternici şi unde se împarte dreptatea după legea lui Maat. De ce sanctuarul acesta e lăsat în paragină?

— N-a mai rămas niciun preot aici din pricina furiei taurului! Eu n-am mijloacele trebuincioase ca să îngrijesc un asemenea monument. Înţelegeţi-mă, sunt silit să mă gândesc, mai presus de orice, la bunăstarea sătenilor.

— Ce anume i-a stârnit furia?

— Nu ştiu, Luminăţia Voastră! Nimeni nu se poate apropia de el, sărbătoarea sa n-a mai fost celebrată, iar preoţii au părăsit satul nostru.

— Nu cumva de la tine a pornit acest dezastru?

Primarul simţi că se sufocă.

— De la mine? Nu, vă jur că nu!

— Patru tauri ocrotesc în chip magic acest ţinut. Ei îşi au adăpost la Teba, Hermonthis, Tod şi Medamud şi alcătuiesc o fortăreaţă împotriva forţelor Răului, aidoma unui ochi întreg în mijlocul căruia străluceşte o lumină nepieritoare. Tu însă, prin faptele tale mârşave, ai pus în primejdie templul şi ai răpit ochiului vederea.

— Dar nu sunt decât un om sărman, cum să fiu în stare de o aşa ticăloşie?

— Uiţi nelegiuirile pe care le-ai săvârşit? L-ai vândut piraţilor pe Iker, un tânăr sărac şi fără familie, apoi l-ai ucis şi l-ai jefuit pe bătrânul scrib, învăţătorul şi ocrotitorul său. Când Iker s-a întors pe neaşteptate, în loc să-ţi îndrepţi greşeala şi să-i ceri iertare, i-ai furat moştenirea ce i se cuvenea, l-ai izgonit din casă şi din sat şi ai trimis un ucigaş după el ca să-i curme viaţa. Toate aceste fapte josnice au dezlănţuit furia taurului.

Scăldat în sudori urât mirositoare, primarul nu îndrăzni să tăgăduiască.

— De ce te-ai purtat ca un netrebnic?

— Luminăţia Voastră, eu… O clipă de rătăcire, nişte…

— Supunându-te Prevestitorului, grăi răspicat Sesostris, ţi-ai trădat ţara şi ţi-ai mânjit sufletul pe veci.

Învinuitul izbucni în hohote de plâns.

— Nu sunt răspunzător de nimic, el avea puterea să facă din mine ce voia, de parcă nu mai eram eu, fie blestemat, eu…

Cu privirea rătăcită şi răsuflarea tăiată, primarului i se păru că îi smulge cineva inima. Se îndreptă de spate, varsă pe gură sânge şi fiere, apoi se prăbuşi ca trăsnit.

— Ardeţi leşul, porunci Sesostris.

Regele se duse la ţarcul taurului din Medamud. Cu partea din faţă a capului neagră şi cea din spate albă, taurul trăia din unirea sa cu soarele. În timpul sărbătorii celebrate în onoarea sa de către muzicieni, cântăreţi şi dansatoare, el tămăduia o mulţime de boli, mai ales pe cele de ochi.

Privirea animalului se aprinse de o furie atât de aprigă, încât nici măcar monarhul n-ar fi izbutit s-o domolească fără să înţeleagă mai întâi care erau dorinţele animalului sacru.

— Tocmai au fost şterse vechile greşeli, îi spuse el, iar vinovatul a fost pedepsit. Eu şi Marea Preoteasă din Abydos vom face tot ce ne stă în puteri ca să-l smulgem pe Iker din ghearele morţii. Dacă trebuie străbătute şi alte căi, arată-mi-le.

Încetând să spumege şi să bată cu copitele în pământ, impunătorul animal se uită ţintă la rege cu ochii săi negri.

Între faraon şi întruparea animală *KA*-ului său, gândurile treceau cu uşurinţă de la unul la altul.

După ce dezvăluirile se isprăviră, furia taurului se aprinse iară.

Însoţit de căpetenia gărzii sale, Sesostris cercetă templul.

— Un mesager să plece la Teba şi să aducă arhitecţi, sculptori, desenatori şi pictori. Acest sanctuar va fi reparat şi mărit, un lac sacru va fi săpat şi vor fi construite locuinţe pentru preoţii permanenţi. Lucrările vor începe chiar mâine, în zori, şi vor continua zi şi noapte. Montu şi taurul cer să aibă un locaş demn de ei. Iar în jurul şantierului să fie rânduită o pază aspră.

Mesagerul porni la drum de îndată.

La primărie, Sesostris îi adună pe mai-marii satului, nişte creaturi lacome, devotate fostului primar şi care acum tremurau de spaimă. Scârbindu-se iute de prefăcătoria, jurămintele de nevinovăţie şi tânguielile lor, monarhul îi chemă la el pe bătrânii satului cărora de ani întregi nu le mai ceruse nimeni părerea.

— Vă trebuie un nou primar. Cine credeţi că ar fi potrivit?

— Stăpânul celor mai mănoase pământuri, răspunse un moşneag înalt, cu părul de un alb strălucitor. Îl ura pe tâlharul

de care tocmai ne-a scăpat Luminăţia Voastră şi izbutea chiar să i se împotrivească, în ciuda ameninţărilor şi a loviturilor pe la spate. Bogăţia sa va fi pusă în slujba sătenilor şi nici unuia nu-i va mai lipsi mâncarea.

Sfatul bătrânilor încuviinţă alegerea.

— Templul vostru va deveni una dintre minunăţiile acestei provincii, îi înştiinţă suveranul. Cei mai iscusiţi meşteri din Teba îi vor oferi lui Montu un nou locaş.

— Dar lucrul acesta va fi de ajuns pentru a domoli taurul? se nelinişti moşneagul.

— Nu, căci s-au săvârşit prea multe fărădelegi şi prea multe primejdii ne ameninţă. Se cuvine ca eu să-l îmbunez pe spiritul vostru protector.

— Putem să vă ajutăm?

— Vreunul dintre voi cunoaşte locul unde se află străvechiul sanctuar al lui Osiris?

Cu îndoială în glas, bătrânii schimbară câteva cuvinte între ei.

— După câte se pare, nu e decât o poveste, răspunse în numele lor moşneagul.

— Dar arhivele Casei Vieţii din Abydos spun că există.

— Din câte ştim de la strămoşii noştri, Medamudul a apărut ca movila lui Geb, zeul Pământ. Învingând negurile, lumina divină s-a unit cu ea şi a făcut-o să devină roditoare.

— Condu-mă la locul acesta sacru.

— Luminăţia Voastră, movila e ascunsă în mijlocul unui desiş încâlcit, prin care nu se poate pătrunde. Nebunii care au încercat odinioară să răzbată până la ea au pierit sufocaţi. Încă din copilărie, am ocolit-o cu grijă şi niciunul dintre noi n-a cutezat să pângărească acest pământ de temut.

— Arată-mi-l!

Resemnat, moşneagul porni încet la drum, ajutându-se cu un toiag. Sesostris îi oferi braţul drept sprijin.

— L-ai întâlnit vreodată pe Iker?

— Ucenicul scrib? Bineînţeles! După spusele învăţătorului său, un înţelept printre înţelepţi, era plin de har şi sortit unui destin măreţ. Singuratic, tăcut, muncea până la istovire şi nu-l interesa altceva decât limba sacră. Răpirea lui şi moartea învăţătorului său au aruncat Medamudul în tristeţe şi mizerie.

Nici măcar soarele nu ne mai încălzea. Dar astăzi, Luminăţia Voastră ne-a scăpat de această nenorocire!

— Bătrânul scrib ştia unde se află sanctuarul lui Osiris.

Moşneagul cugetă câteva clipe.

— Dacă e aşa, înseamnă că n-a dezvăluit nimănui taina. În mai multe rânduri ne-a vorbit despre o ameninţare cumplită. Dar noi am socotit că prea se gândeşte numai la rău şi nu l-am luat în seamă. Apoi, străinul acela cu turban pe cap şi cu mantie de lână a pus stăpânire pe sufletul primarului. N-a zăbovit prea mult la noi, dar, după plecarea lui, întunericul a învăluit Medamudul.

Dincolo de templul în ruină, o grădină alcătuită din tot soiul de arbori răspândea parfumuri delicate.

— Iată pământul străbunilor, arătă moşneagul. Tăcerea grea ce domneşte aici e pricinuită de lipsa păsărilor. Să nu vă apropiaţi de marele jujub care mărgineşte hotarul ţinutului sacru. Energia pe care o răspândeşte în jur e ucigătoare.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor.

— Luminăţia Voastră, nu vă duceţi…

— Pregătiţi un ospăţ pentru a sărbători numirea noului primar.

Sesostris zăbovi puţin, gândindu-se la Fiul său spiritual şi la cuvintele taurului. Pentru ca Iker să poată reînvia trebuia mai întâi ca însuşi faraonul să treacă prin această încercare, ce urma să aibă loc în inima celei mai vechi movile a lui Osiris.

Unirea în viaţa cealaltă cerea unirea în moarte.

Regele se îndreptă spre jujub.

Raze galbene şi albe îl atacară. Purtătoare a semnelor statorniciei, pânza ce înconjura şoldurile faraonului le absorbi.

La poalele arborelui, zăceau două discuri, unul din aur, celălalt din argint, pe care erau mâzgălite figuri magice cananeene. Monarhul le şterse cu frunze de salcâm şi sicomor.

O adiere blândă se stârni, frunzişul fremăta şi zeci de păsări începură să cânte. Vocea strămoşilor se făcea auzită din nou, soarele şi luna aveau să lumineze de-acum înainte, pe rând, grădina.

Când regele dădu la o parte ramurile groase, ele scoaseră un geamăt sfâşietor. Dar faraonul nu se opri, croindu-şi drum mai departe.

După ce înaintă vreo cincizeci de paşi, ajunse la un pilon în ruină, singura deschizătură într-un zid împrejmuitor, din cărămizi, în parte dărâmat.

Nicio pasăre nu vieţuia în acest pâlc de arbori, sortit unei tăceri desăvârşite de zeci de ani.

Sesostris păşi peste pragul micului templu. Străbătu o curte dreptunghiulară năpădită de verdeaţă, trecu pe lângă un al doilea pilon şi intră într-o altă curte, mai mică şi cu mai puţini copaci.

Deodată, frunzele se mişcară şi un şarpe lung, roşu cu alb, culorile celor două coroane ale Egiptului, se strecură printre ele, făcându-se nevăzut. Monarhul bătu cu piciorul în pământ ca să-i îndepărteze şi pe ceilalţi şerpi care s-ar fi putut afla prin preajmă şi apoi cercetă cu atenţie locurile.

Nicăieri nu se zărea nicio inscripţie, niciun basorelief.

În cele din urmă, descoperi două firide, una aşezată spre apus, alta spre răsărit. Din fiecare pornea o galerie întortocheată şi boltită ce sfârşea într-o încăpere dreptunghiulară, cu nisip fin pe jos şi acoperită de o movilă ovală.

Acestea erau cele două locuri de odihnă ale lui Osiris.

Şi astfel, cuvintele taurului căpătau un înţeles deplin, iar calea regelui era hotărâtă.

☥☥☥

Sesostris îi dăduse mai-marelui meşterilor aduşi din Teba porunci precise: în bună parte, templul din Medamud va fi dedicat sărbătoririi regenerării faraonului. Statui şi basoreliefuri vor celebra această clipă însemnată a unei domnii, când puterea suveranului se reînnoieşte mulţumită legăturii sale de nezdruncinat cu divinităţile şi cu strămoşii. Ca o încununare a neîncetatei lucrări cereşti, stăpânul Celor Două Regate va renaşte, înzestrat cu energia necesară împlinirii îndatoririlor sale.

Dar, înainte de a cunoaşte această bucurie, Sesostris trebuia să îndure o încercare ce va însemna, poate, sfârşitul existenţei sale pământeşti. Potrivit profeţiei taurului, locul unde se găsea vasul ce conţinea limfele lui Osiris i se va dezvălui monarhului doar în întunericul criptei, în timpul unui somn vecin cu moartea.

Acolo, zeul Pământ îi încredinţase fiului său Osiris tronul celor vii. Acolo, Sesostris avea să devină păstrătorul *KA*-ului tuturor strămoşilor săi regali.

Dar va supravieţui, oare, nopţii care urma?

Să mai amâne lucrurile nu folosea la nimic.

În prima firidă osiriană se vedea un tron, pe care, în locul monarhului, era aşezat un buchet de flori.

În cea de-a doua se găsea un pat sărăcăcios, având la căpătâi pecetea lui Maat, care o înfăţişa pe zeiţă şezând şi ţinând în mână hieroglifa vieţii.

Sesostris îşi unse craniul cu o pomăda ce-i îngăduia să poarte Dubla Coroană fără teama de a fi fulgerat. *Uraeusul*, cobra reprezentând ochiul lui Ra, nu-şi va îndrepta flăcările împotriva lui.

În jurul gâtului, regele îşi înnodă o eşarfa cu franjuri din pânză de in roşie, adusă de la templul din Heliopolis. În stare să alunge întunericul, eşarfa va călăuzi gândurile regelui dincolo de ceea ce ochii muritorilor simpli puteau să vadă.

Înainte de a se întinde pe patul morţii sau al renaşterii, Sesostris contemplă îndelung o stea din lapislazuli. Pe ea se găseau înscrise legile cereşti cărora faraonul li se supunea, transmiţându-le totodată regatului şi poporului său.

Monarhul închise ochii.

Sau el va celebra sărbătoarea reînnoirii şi-i va oferi ajutor lui Iker, sau Prevestitorul va dobândi o victorie hotărâtoare, înlăturându-şi cel mai mare duşman.

28.

Potrivit *Cărţii de geografie sacră*, ce dezvăluia unde erau adăpostite relicvele osiriene, următorul popas al lui Isis era Dendera, capitala celei de-a şasea provincii a Egiptului de Sus, Crocodilul. Datorită vântului neobişnuit, corabia înainta cu o viteză uimitoare.

La debarcader nu se vedea ţipenie de om.

Neliniştit, Sarenput porunci ca doi dintre oamenii săi să cerceteze împrejurimile.

Satele erau părăsite, iar ogoarele, pustii.

— Să mergem la templu, hotărî tânăra femeie.

Impunătorul locaş al zeiţei Hathor se înălţa în mijlocul unei vegetaţii bogate. În grădinile minunate domnea răcoarea. Atâta frumuseţe şi pace îndemnau la meditaţie şi la reculegere.

Arcaşii lui Sarenput stăteau însă pregătiţi să tragă în orice clipă.

Marea uşă dublă era închisă, lucru firesc, de altfel, căci nu se deschidea decât în anumite împrejurări, îndeosebi când barca divină era scoasă afară din templu. În fiecare an, Hathor urca pe fluviu până la Edfu, pentru a se uni cu Horus şi a forma din nou perechea regală.

Toate intrările în templu, chiar şi micuţa galerie unde se purificau preoţii permanenţi, erau blocate.

Pe coama unui zid apăru o preoteasă, pe chipul căreia se citea spaima.

— Cine sunteţi?

— Marea Preoteasă din Abydos.

— Ce caută soldaţii aceştia aici?

— Mă însoţesc pe mine.

— Albinele… Nu v-au atacat albinele?

— N-am văzut niciuna.

Preoteasa coborî, întredeschise o uşă lăturalnică şi o pofti pe Isis să intre.

Sarenput vru s-o urmeze.

— Bărbaţii înarmaţi nu au voie să păşească în templul lui Hathor! se împotrivi preoteasa.

— Dar ce se petrece?

— De câteva zile, albinele parcă au înnebunit. De obicei, ele ne oferă un leac nepreţuit, aurul vegetal, în armonie cu Aurul Zeilor, numele zeiţei noastre. Dar acum ucid pe oricine se încumetă să iasă în afara acestor ziduri. I-am găzduit în templu pe oamenii din sat şi o rugăm neîncetat pe zeiţă să pună capăt acestei grozăvii.

— Aţi aflat ce le-a întărâtat pe albine? întrebă Isis.

— Din nefericire, nu! Îndeplinim ritualurile, cântăm din sistre şi dansăm, dar nimic nu se schimbă.

— Unde se găseşte relicva osiriană?

— În pădurea sacră, în care acum nu se mai poate pătrunde! Zeci de roiuri au pus stăpânire pe ea. O să pierim, dacă nu ne ajută cineva. Şi, de vreme ce albinele nu v-au înţepat, cred că vă stă în putere să ne salvaţi.

— Du-mă în sălile unde sunt îngrijiţi bolnavii.

Dendera era vestită pentru leacurile ei. Din tot Egiptul, preoţii suferinzi veneau aici ca să-şi recapete sănătatea.

Îngroziţi, sute de locuitori ai provinciei, femei, bărbaţi şi copii, o implorau pe Hathor să alunge nenorocirea, pentru ca ei să se întoarcă la traiul lor liniştit de până atunci. Când o văzură pe Isis, nădejdea li se aprinse în suflete. Oare nu era ea mesagera zeiţei a cărei prezenţă vestea sfârşitul urgiei?

Mai-marele doctorilor, o femeie bătrână şi voinică, împărţea porunci în stânga şi-n dreapta, iar ajutoarele sale abia mai prididea cu munca. Alergând încoace şi-ncolo, neobosite, împărţindu-se între cei atinşi de boli grele şi cei cu suferinţe mai uşoare, îngrijitoarele se bucurau arar de o clipă de răgaz, în care să-şi tragă sufletul.

— Deschideţi-mi o sală de purificare, ceru Isis.

— Niciuna nu e liberă!

— Ca Mare Preoteasă a Abydosului, trebuie să cercetez nevăzutul şi să încerc să aflu cum poate fi salvată provincia.

Vorbele acestea o impresionară pe bătrâna femeie.

— Aşteptaţi numai puţin, am să mut un bolnav în altă parte.

Nu trecu mult şi bătrâna o conduse pe Isis într-o odaie micuţă, cu tavanul jos. Pe pereţi erau zugrăvite formule magice, iar în mijloc se găsea o scăldătoare plină cu apă caldă.

— Dezbrăcaţi-vă, sprijiniţi-vă capul, închideţi ochii şi încercaţi să dormiţi. Aburi parfumaţi vor umple încăperea. Dacă zeiţa va socoti de cuviinţă, o să vă vorbească. Dar, de când s-a abătut această năpastă asupra noastră, n-a mai rostit nicio vorbă.

Isis făcu întocmai cum i se spusese.

Baia îi oferi plăceri nebănuite. Destinsă, îşi lăsă mintea să hoinărească. Miresmele o învăluiră una câte una, alcătuind un vârtej de arome îmbătător.

Deodată, o albină monstruoasă se repezi spre Isis.

Agăţându-se de marginile căzii, tânăra preoteasă rămase nemişcată. Ştia că tot soiul de vedenii vor încerca s-o sperie şi s-o silească să renunţe.

Un roi întreg îi acoperi în întregime pielea.

Dar Isis, ţinându-şi mai departe ochii închişi, se gândi la Iker, la călătoria sa şi la nevoia de a reface trupul lui Osiris.

Un parfum de crin îi alungă încordarea şi chipul zeiţei Hathor i se arătă. Cu glas limpede, aceasta îi dezvălui ce trebuia să facă în continuare.

☥☥☥

Comoara templului din Dendera adăpostea nenumărate feluri de metale şi pietre preţioase. O preoteasă ridică, unul câte unul, capacele cuferelor şi-i îngădui lui Isis să ia din ele cele trebuincioase. Oare nu în Isis îşi puseseră cu toţii ultima speranţă de a învinge blestemul?

Calmă, cu mişcări sigure, Isis făuri iar ochiul lui Horus zdrobit de către Seth. Cristal de rocă de o puritate fără pereche pentru cornee, carbonat de magneziu conţinând oxizi de fier sub forma unor vinişoare roşii pentru albul ochiului, obsidian pentru pupilă, răşină neagră-brună pentru conturarea irisului…

Apoi, purtând cu sine simbolul sănătăţii desăvârşite, Isis ieşi din templu şi se îndreptă spre pădurea sacră.

Roiuri de albine, ca nişte nori groşi, o înconjurară.

În pofida fricii care-o cuprinsese, Isis îşi păstră sângele rege. Strălucirea ochiului ţinea la depărtare zburătoarele întărâtate.

Pădurea răsuna de un zumzet asurzitor.

În mijlocul ei se ridica o movilă pe care creşteau salcâmi. După ce preoteasa aşeză acolo ochiul, roiurile se potoliră şi armonia se instaură iar printre ele. Apoi, conduse de reginele lor, albinele se întoarseră la stupurile din marginea deşertului.

La rădăcina celui mai înalt salcâm licărea ceva.

Era chiar relicva, gambele lui Osiris.

☥☥☥

Drumul până la Batiu, „Templul sistrului Putere”, capitala celei de-a şaptea provincii a Egiptului de Sus, fu scurt.

Însă de această dată la debarcader şi pe maluri se îngrămădea o mulţime gălăgioasă. Trupele de ordine încercau zadarnic să împingă înapoi sutele de curioşi. Câţiva preoţi se tânguiau, scrutând fluviul.

— Nu mi se pare câtuşi de puţin înţelept să ne apropiem, îşi dădu cu părerea Sarenput.

— Dar trebuie să descoperim pricina acestei zarve şi să luăm relicva, zise Isis.

O corabie a gărzilor Nilului le tăie calea. La bordul ei stătea un ofiţer pe care Sarenput îl pregătise cândva.

Prorele celor două corăbii se atinseră.

— Ce bucurie să vă revăd, domnule guvernator!
— Ai ajuns departe, băiete.
— Mă îngrijesc de paza acestei provincii. E o treabă pe gustul meu.
— Dar deloc uşoară, după câte văd!
— Preoţii au săvârşit o mare greşeală şi oamenii se tem de mânia divină.
— Marea Preoteasă din Abydos îi va linişti. Răspândeşte vestea sosirii sale.
Când auziră cine era înaltul oaspete, spaimele tuturor se risipiră. Oare magia pe care mesagera lui Osiris o stăpânea, nu va alunga nenorocirea ce-i lovise?
Corabia lui Sarenput trase la mal.
Deşi scăpaţi de furia mulţimii, preoţii continuau să se vaite. Isis le ceru să-i povestească ce se petrecuse. Unul dintre ei se încumetă într-un târziu să vorbească.
— Mergând în fruntea unei procesiuni, Marele Preot ducea relicva provinciei, sexul lui Osiris. Dar deodată i s-a făcut rău şi a căzut în Nil, iar relicva a fost înghiţită de un peşte. N-o s-o mai găsim niciodată.
— De ce eşti atât de sigur?
— Pentru ca până şi cei mai buni pescari au dat greş. Făptură a celeilalte lumi, peştele scapă din orice plasă.
— Condu-mă la templu.
Aşadar, Prevestitorul nu punea stăpânire doar pe minţile oamenilor. Puterea lui se dovedea şi mai mare, căci se folosise de o vieţuitoare a apelor ca să pună capăt aici căutării lui Isis şi să-l osândească pe Iker la moarte veşnică.
O rază de lumină palidă o însufleţea încă pe tânăra femeie. Refuzând să se împace cu gândul că totul s-a sfârşit, se agăţă de o slabă speranţă: să se ajute de emblema acestei provincii, sistra împodobită cu capul lui Hathor. Din vibraţiile ei poate se va naşte un nou drum.
Înţelegând că greşeala lor era de neiertat, preoţii rămaseră prosternaţi.
Isis străbătu aleile unei grădini în care fuseseră săpate bazine acoperite de lotuşi. Cu frunzele alungite, cu sepalele şi petalele rotunjite, aproape lipsiţi de miros, cei albi se deschideau seara şi se închideau în zori. Cu frunzele rotunde, cei albaştri înfloreau dimineaţa şi răspândeau o mireasmă

delicată. Sepalele şi petalele lor fine se terminau cu un vârf ascuţit.

Potrivit vechilor scrieri, vârful acesta amintea de sexul dătător de viaţă al lotusului venerabil, apărut la începutul lumii.

Tânăra femeie culese un minunat lotus albastru şi îi vorbi, nădăjduind să capete unele răspunsuri de la el. Nu, relicva provinciei nu dispăruse. O forţă întunecată o ţinea ascunsă, iar peştele nu era decât o momeală.

Când o preoteasă îi aduse, în cele din urmă, sistrul Putere, vibraţiile acestuia iscară o mulţime de raze de un roşu-aprins, asemănătoare flăcărilor, care lunecară, una după alta, pe suprafaţa bazinelor.

Isis îi chemă pe preoţi.

— Ieşiţi din amorţeala ce v-a cuprins, le ceru ea. Nu auziţi acest cântec?

Sunetele ascuţite ale unei muzici ca de pe alt tărâm le sfâşie urechile.

— Dacă nu-mi spuneţi adevărul, vă veţi pierde toate simţurile. Ce ascundeţi?

— Arborele lui Seth, mărturisi un preot în vârstă de vreo optzeci de ani. Am socotit că e mai bine să uităm că există, de teamă să nu ne tulbure pacea şi să nu ne lipsească de relicva osiriană. Dar, neţinând seama de primejdia ce ne pândea, am săvârşit o greşeală cu neputinţă de îndreptat.

— Arătaţi-mi unde se află arborele!

— Nu vă sfătuiesc să-l înfruntaţi, căci…

— Să ne grăbim! Condu-mă acolo!

La nord de templu se întindea un ţinut pustiu. Pe pământul ce dogorea nu creştea nicio floare, nici măcar un fir de iarbă.

— Căldura izvorăşte din nările lui Seth, o lămuri preotul pe Isis.

Dintr-o crăpătură adâncă a pământului se înălţa un arbore negru, uscat, cu ramurile răsucite în toate părţile. Lângă el stătea culcat un animal ciudat, cu urechi lungi şi bot de girafă.

— Pot să… pot să plec? întrebă preotul.

Isis încuviinţă, iar bătrânul se îndepărtă iute.

— Te cunosc, Seth, grăi cu voce răspicată Marea Preoteasă din Abydos, şi îţi ofer lotusul albastru. Tu domneşti peste aurul deşerturilor şi îi dai forţa ta. Prin tine trece focul ocrotitor, în

stare să învingă moartea. Îngăduie-mi să iau relicva fratelui tău.

Animalul se scutură şi se ridică. Avea ochii roşii, fixând musafirul nepoftit.

Isis păşi înainte, iar patrupedul făcu la fel. Încet, se apropiară unul de altul.

Preoteasa simţi răsuflarea fierbinte a păzitorului arborelui, îndrăzni să-l mângâie şi văzu că pielea lui era acoperită cu o unsoare. Rupându-şi una din mânecile tunicii, adună această unsoare, apoi întoarse spatele fiarei, devenind astfel o pradă uşoară. Totuşi, străbătu fără teamă distanţa ce-o despărţea de arbore.

Ramurile începură să trosnească şi arborele se fărâmiţă, preschimbându-se în pulbere. Din râpă se ridică un fum roşiatic, învăluind-o pe tânăra femeie. Dar vântul, purtând mireasma lotusului albastru, îl risipi degrabă.

Pe marginea prăpastiei, odihnea falusul din electrum, aliaj de aur şi argint, al lui Osiris.

Isis îl înfăşură în bucata de pânză. Unsoarea animalului lui Seth avea să-i redea mădularului divin forţa şi vigoarea.

În jurul preotesei răsărise o iarbă deasă, de un verde crud.

Ciudatul patruped dispăruse.

☥☥☥

În zare se contura Marele Ţinut al Abydosului, capitala celei de-a opta provincii a Egiptului de Sus, loc al tuturor bucuriilor şi al nenorocirii supreme. Cât i-ar fi plăcut lui Isis să ducă aici o viaţă îndelungată şi fericită alături de Iker, la adăpost de suferinţele lumii!

Debarcaderul era păzit de o mulţime de soldaţi.

Printre ei, tânăra preoteasă îi recunoscu pe Sekari, Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul.

29.

Multă vreme, Isis şi Sekari nu fură în stare să rostească niciun cuvânt. Bărbatul o îmbrăţişă cu respect pe tânăra femeie, iar măgarul şi câinele scoaseră sunete jeluitoare. Ochii li se umeziră, iar ea încercă să le aline durerea. Şi, într-adevăr, întâlnirea aceasta le mai uşură puţin suferinţa.

— Nu e totul pierdut, mărturisi Isis. Trebuie să adun relicvele lui Osiris şi să pun la loc ceea ce s-a risipit. Dacă reuşesc, dacă vom şti să celebrăm ritualurile şi să transformăm misterul, poate că Iker se va vindeca de moarte.

Sekari nu credea una ca asta, dar se feri să-şi dea pe faţă îndoielile. Şi, la urma urmelor, Egiptul, ţara iubită de zei, nu fusese martorul atâtor minuni?

— Vom continua călătoria împreună, o înştiinţă el, şi am să te protejez.

— Creaturile Prevestitorului sunt pretutindeni, îi spuse Isis.

Măgarul şi câinele cerură să fie mângâiaţi din nou.

Sekari şi Sarenput se îmbrăţişară.

— N-am mai văzut o aşa femeie, şopti guvernatorul. Deşi n-are sorţi de izbândă să-şi atingă ţelul, îşi croieşte drum asemenea unui războinic dintre cei mai viteji şi nu ţine seama de primejdii. Nicio piedică n-o va opri şi ar prefera să moară decât să se dea bătută. Am scăpat deja din capcane întinse cu multă viclenie! Iar vrăjmaşul îşi va înzeci forţele.

— Corabia ta e prea bătătoare la ochi, socoti Sekari. O să continuăm călătoria cu una iute şi uşoară. Tu poţi să te întorci la Elephantina.

— Ai nevoie de arcaşii mei?

— Da, dar vreau să se îmbrace şi să se poarte ca nişte simpli corăbieri a căror îndeletnicire e să transporte mărfuri. Îşi vor ascunde armele şi nu se vor folosi de ele decât siliţi de împrejurări. Tu, Sarenput, să stai mereu cu ochii-n patru. Viitorul ne-ar putea oferi surprize neplăcute.

— Te temi de un atac al nubienilor?

— În privinţa lor nu există pricini de nelinişte. În schimb, Memphisul e ameninţat. Fără îndoială, Prevestitorul vrea să distrugă tronul celor vii. Fiecare guvernator va trebui să-şi apere provincia.

— Elephantina va fi de neclintit, făgădui Sarenput. Iar tu veghează asupra lui Isis.

Emoţionat, asprul Sarenput îşi luă rămas-bun de la Marea Preoteasă din Abydos. Deşi ar fi dorit să dea glas admiraţiei ce i-o purta şi să-i arate cât o îndrăgise, nu izbuti decât să îndruge câteva cuvinte obişnuite care nu-i oglindeau adevăratele simţăminte.

Dar privirea lui Isis îl făcu să priceapă că tânăra preoteasă desluşise vorbele nerostite.

— Ştiu că v-aş îndemna zadarnic să fiţi mai prevăzătoare, adăugă el. Totuşi, vrăjmaşul…

— O să-l învingem, Sarenput.

Isis, Sekari, Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul porniră spre ţinutul lui Osiris. În preajma tinerei femei, măgarul şi câinele îşi regăsiseră vioiciunea de odinioară.

— Tatăl meu trece printr-o mare primejdie. N-ar fi mai nimerit să te afli alături de el?

— Am primit poruncă să te ajut şi să te apăr. Alături de garda sa personală, pregătită de însuşi Sobek, regele e în siguranţă.

— Deşi nu se mişcă din loc, călătoria lui se anunţă plină de primejdii. Dacă nu se întoarce pe tărâmul vieţii şi nu-şi celebrează reînnoirea folosind vasul pecetluit, suntem pierduţi cu toţii.

— Sesostris are să se întoarcă.

☥☥☥

— Mai doriţi puţină apă? îl întrebă Bina pe căpitanul soldaţilor care supravegheau Casa Vieţii din Abydos.

— N-ar strica.

— Când să v-o aduc?

Farmecul şi purtările ei ademenitoare îl cuceriseră pe ofiţer, care se stăpânea din răsputeri să nu-şi părăsească postul şi s-o ducă pe Bina într-un loc ferit.

— Cât de repede poţi. Adică, vreau să spun… la ora cuvenită. În mod normal, n-avem voie să stăm de vorbă.

— Atâţia bărbaţi pe-aici, zi şi noapte… Pesemne păziţi o comoară nemaivăzută!

— Nu, doar ne supunem ordinelor.

— Chiar nu ştii nimic?

— Nimic.

Bina îl sărută în fugă pe obraz.

— Să nu mă minţi! Mai ales dacă o să ne revedem astă-seară…

— Atunci rămâne pe diseară, se învoi ofiţerul. Am să părăsesc Abydosul, un coleg o să mă înlocuiască. Şi acum, pleacă de-aici.

Această schimbare bruscă pe care-o arătau vorbele bărbatului era pricinuită de apariţia Pleşuvului şi a lui Nephtys.

Ca o preoteasă temporară devotată şi tăcută, Bina se îndepărtă.

Încercările sale, îndeajuns de rare ca să nu atragă atenţia, se loviseră de un zid de netrecut. Nu izbutea cu niciun chip să afle ce se punea la cale înăuntrul acestei clădiri misterioase în care bătrânul preot şi blestemata de Nephtys intrau de mai multe ori pe zi.

Şi nimeni, nici măcar un alt preot permanent, nu putea să-i dea vreo lămurire slujitoarei Prevestitorului.

Soldaţi înarmaţi pe pământul sacru al lui Osiris! O atare privelişte era cu totul şi cu totul surprinzătoare, dar nu avuseră loc aici două omoruri? Cei mai mulţi ziceau că trebuie păzite arhivele sacre, şi Pleşuvul alesese cele mai severe mijloace.

Dar pe Bina n-o mulţumeau aceste zvonuri. Oare bătrânul şi cu Nephtys cercetau vechile scrieri, căutând formule magice în stare să protejeze ţinutul şi să împiedice săvârşirea altor omoruri? Sau rosteau blesteme şi le scriau pe papirusuri? Dar atunci de ce era nevoie de atâţia soldaţi în jur?

Supărată, porni spre odaia Prevestitorului.

Dar, din păcate, nu avea nicio veste să-i dea.

☥☥☥

Continuând să verse apă proaspătă pe mesele de ofrandă şi să supravegheze, grijuliu, împărţirea merindelor, Bega îşi stăpânea anevoie furia. Veninul îi otrăvea sufletul şi de-abia îşi mai putea mişca picioarele.

Pleşuvul se încăpăţâna să se poarte cu el de parcă ar fi fost un preot de rând! Dacă bătrânului ăstuia îndărătnic îi plăcea să-i trateze cu dispreţ pe temporari, n-avea decât. Dar să nu-i îngăduie lui, un preot cu atâta experienţă, să intre în Casa Vieţii şi să nu-i destăinuiască ce se petrecea acolo era mai mult decât putea îndura Bega.

Din păcate, ceilalţi preoţi, ca nişte biete oi fără minte, încuviinţau faptele Pleşuvului, şi Bega n-ar fi reuşit să se alieze cu ei împotriva acestui netrebnic bătrân. Însă, îndată ce Sesostris îşi va pierde tronul, iar Prevestitorul va pune mâna pe putere, Bega avea să-i preschimbe în sclavi pe toţi preoţii permanenţi. Cu atâtea responsabilităţi şi probleme apăsătoare, Pleşuvul va muri curând epuizat. Şi atunci, în sfârşit, Bega va izbucni în hohote de râs!

Oare, părăsind Abydosul, Sesostris se îndrepta spre Memphis sau avea alte planuri şi îşi alesese o ţintă mai potrivită cu acestea?

Cea mai simplă cale de a afla adevărul era să-l tragă de limbă pe un corăbier pe care Bega îl cunoştea de multă vreme. Bolnav de rinichi, bărbatul avea încredere în micile amulete care îi mai ostoiau durerile.

Cei doi bărbaţi se întâlniră pe cheiul principal. Bega verifică încărcătura de legume proaspete ce tocmai fusese adusă în port.

— Cum îţi merge, prietene?

— Durerile mă chinuiesc iar.

— O călătorie lungă până la Memphis şi înapoi lasă urme!

— Memphis? N-am mai fost acolo în ultimul timp.

— Nu te numeri printre cei care însoţesc garda regală?

— Ba da, dar…

Corăbierul şovăi.

— Nu la Memphis trebuia să ajungem. Îmi pare rău, nu pot să spun mai multe. E secret.

— Oh! Nu sunt curios şi nici nu mă privesc lucrurile acestea!

Bega scoase de sub faldurile tunicii sale o micuţă amuletă din comalină, în formă de coloană.

— Noaptea, așază în dreptul rinichilor această amuletă aducătoare de vigoare. O să-ţi uşureze suferinţele.

— Sunteţi atât de mărinimos, atât de darnic! Cine-ar fi crezut că s-ar putea petrece aşa nenorociri la Abydos?!… Să nădăjduim cu toţii că faraonul va şti, încă o dată, să alunge primejdia. Dar de ce s-o fi dus la Medamud, un sătuc din provincia tebană, în loc să se întoarcă în capitală? Fără îndoială, are socotelile lui; să ne încredem în ele!

— Înţelepte vorbe, consimţi Bega. De ce ne-am teme câtă vreme ne aflăm sub pavăza unui suveran atât de măreţ? Când amuleta îşi va pierde puterea, să mă cauţi. Am să-ţi dau alta.

— Sunteţi bun… Sunteţi atât de bun!

— Medamud, repetă Prevestitorul, nedumerit. Cel care ţi-a spus asta e vrednic de încredere?

— Bineînţeles, răspunse Bega. Un corăbier prost şi naiv, care nici măcar nu şi-a dat seama că mi-a destăinuit secretul.

— Medamud, satul în care s-a născut Iker, locul unde trăia bătrânul scrib ce cunoştea taina unui străvechi sanctuar al lui

Osiris, uitat acum şi părăsit! Sesostris speră să găsească acolo un mijloc de a lupta împotriva mea.

— Înfrângerea sa e mai presus de orice îndoială, îşi dădu cu părerea Bega. Se străduieşte să-şi întârzie căderea. Fiul său spiritual a murit, vasul pecetluit a dispărut, fetişul Abydosului a fost distrus, aşa că regelui nu i-a mai rămas niciun sprijin! Zdrobit, caută ajutor în vechile credinţe.

— Nu cunoşti însemnătatea acestui sătuc. Dar faraonul o presimte. Şi o să-i afle taina, o să găsească cele două firide unde el şi *KA*-ul său, sub forma unui buchet de flori, vor încerca să dobândească noi puteri.

Vorbele Prevestitorului îi uimi pe Bega.

— Se pare că… se pare că ştiţi totul despre ritualurile noastre!

— Numai astfel pot să le nimicesc până la ultimul.

Teama sfâşie măruntaiele preotului ca o gheară. Nu cumva sub înfăţişarea omenească a Prevestitorului se ascundea o forţă pustiitoare care avea să dăinuiască şi după ce trupul său va pieri? Alungând iute acest gând care-l tulbura, Bega îşi spuse că faptele sale erau îndreptăţite şi că doar cu ajutorul Prevestitorului dorinţele sale s-ar fi împlinit.

— Chiar şi înzestrat cu forţe proaspete, la ce-ar mai putea spera Sesostris?

Prevestitorul îşi ridică ochii.

— Văd Medamudul, îl văd pe faraon. Sufletul lui călătoreşte.

— E… mort?

— Continuă să se lupte. Trebuie să mă folosesc de această clipă de slăbiciune ca să-l azvârl în întunericul cel mai adânc.

— Stăpâne, nu se poate ieşi din Abydos! Soldaţii au înconjurat tot ţinutul şi iau la întrebări pe oricine. Până şi deşertul e păzit.

— N-am nevoie să mă mişc de aici. Folosindu-mă de calităţile de medium ale Binei, am să blestem numele lui Sesostris. Sufletul lui n-o să-şi mai regăsească trupul, ci o să rătăcească prin locuri pustii şi o să piară de foame.

— Bina trecu pragul şi se prosternă înaintea Prevestitorului.

— Stăpâne, Isis s-a întors.

☥☥☥

Abydosul adăpostea una dintre cele mai importante relicve, capul lui Osiris.

Isis ridică masca ce-l acoperea.

Chipul senin al zeului păstra şi acum trăsăturile feţei lui Iker. Prevestitorul nu izbutise să le şteargă.

Şi totuşi atmosfera era tristă.

Pleşuvul nu căută să înfrumuseţeze lucrurile.

— Am vorbit cu toţi, am scormonit peste tot, am fost mai prevăzător ca niciodată… zadarnic. N-am găsit nimic, nicio urmă lăsată de ucigaşi. Preoţii permanenţi şi cei temporari îşi îndeplinesc sarcinile cu multă râvnă, de parcă Abydosul nu cunoaşte deznădejdea şi niciun omor nu s-ar fi petrecut aici.

— A încercat cineva să dezlege misterul Casei Vieţii? grăi Isis.

— Paza aspră a dat roade. Deşi în sinea mea nu sunt împăcat cu prezenţa atâtor soldaţi, ştiu că nu există alt mijloc de a-l apăra pe Iker.

— Nu v-a întrebat nimeni din ce pricină au fost aduşi aici soldaţii?

— Ba da, bineînţeles! Ba chiar aş fi privit cu ochi bănuitori pe cei care nu s-ar fi arătat uimiţi de lucrul acesta. Preoţii permanenţi şi cei temporari deprinşi cu legile noastre au fost nedumeriţi şi e firesc să-mi pună întrebări. Dar eu şi Nephtys i-am lăsat să creadă că noi căutăm cu înfrigurare vechi formule magice în stare să ocrotească Abydosul.

Nephtys luă mâinile surorii sale Isis într-ale ei.

— Barca lui Osiris păstrează neatinsă mumia lui Iker, îi spuse ea. În fiecare zi, o înzestrez cu energie întăritoare, iar Pleşuvul rosteşte cuvintele puterii. N-a apărut nicio urmă de stricăciune, soţul tău trăieşte între două lumi. Udăm mereu grădina unde sufletul-pasăre al lui Iker vine să bea, iar plantele continuă să crească. Adună relicvele, Isis, nu renunţa cu niciun chip!

Surâsul palid al văduvei oglindea slabii sorţi de izbândă.

— Vrei să-l vezi? întrebă Nephtys.

— Ucigaşii stau, neîndoielnic, la pândă în preajma Casei Vieţii. Dacă intru în ea, o să priceapă ce avem de gând. Să încercăm, aşadar, să păstrăm secretul cât mai multă vreme cu putinţă. Dacă Prevestitorul îl află, va dezlănţui noi forţe distrugătoare ca să-l omoare pe Iker a doua oară.

— Nici Pleşuvul, nici eu nu te vom trăda!

— Mi-ar fi plăcut atât de mult să-i vorbesc lui Iker, dar asta ar însemna să-l pun în primejdie! Vorbeşte-i tu pentru mine, sora mea.

Din coşul misterelor, Isis scoase relicvele adunate până acum în cursul călătoriei sale.

— Du-le în Casa Vieţii. Eu am să plec de îndată.

Nephtys o însoţi pe sora sa până la corabie.

— Unul dintre preoţii permanenţi nu-mi place deloc, îi mărturisi ea.

— Bega?

— Şi tu îl bănuieşti că ascunde ceva?

— E prea mult spus că-l bănuiesc. Dar nu reuşesc să-mi dau seama care sunt adevăratele lui gânduri. Îl învinuieşti de un lucru anume?

— Nu încă.

— Crezi că are vreo legătură cu moartea lui Iker?

— N-am găsit deocamdată nicio dovadă împotriva lui.

— Fii cu băgare de seamă, o sfătui Isis. Duşmanul nu şovăie să ucidă.

Nephtys nu-i pomeni însă nimic lui Isis despre legăturile ei cu misteriosul şi fermecătorul Asher. Nu voia s-o întristeze, ba poate chiar s-o rănească, aducând vorba despre asemenea sentimente într-o clipă când soarta Abydosului şi supravieţuirea lui Iker erau în joc.

30.

Memphisul întreg dormea, dar nu şi generalul Nesmontu. După o masă îmbelşugată, măsura cu paşi mari terasa casei lui Sehotep. Fără să se sinchisească de minunata privelişte a oraşului, bătrânul general nu mai putea îndura să stea degeaba. Departe de cazarmă şi de oamenii săi, se simţea fără rost pe lume.

Elegantul Sehotep i se alătură. Lipsit de ospeţele la care iscodea gândurile şi planurile înalţilor demnitari, neputând să mai vegheze asupra reparării templelor şi construirii altora noi, scribul cu privire vie şi inteligenţă pătrunzătoare se ofilea.

— M-am îngrăşat, se plânse Nesmontu. Bucătarul tău e atât de priceput, încât nu reuşesc să mă înfrânez în faţa bucatelor lui. Şi, cum nu ies deloc din casă, mă rotunjesc pe zi ce trece!

— Vrei să auzi câteva dintre *învăţăturile* lui Ptah-Hotep despre stăpânirea de sine?

— Le ştiu pe dinafară şi adorm repetându-le în gând! Oare de ce ne lasă Sobek să aşteptăm atât?

— Pentru că vrea să lovească la sigur.

— Sekari a dibuit un cuib al luptătorilor din umbră. I-aş scoate din bârlog, i-aş lua la întrebări, ei mi-ar spune numele căpeteniilor, apoi am spulbera lesne această armată a întunericului!

— Nu luptăm împotriva unui vrăjmaş obişnuit, îi reaminti Sehotep. Adu-ţi aminte de Treisprezece-Ani şi de cei asemenea lui. Sunt călăuziţi de o credinţă oarbă care le aţâţă furia, nu vor da înapoi şi nu vor vorbi, preferând mai degrabă să moară. Planul ticluit de Sobek e cel mai bun: lasă-i să-şi închipuie că au cale liberă.

— Dar n-au făcut nicio mişcare până acum!

— Trebuie mai întâi ca zvonurile să se răspândească prin tot oraşul, mai ales cele despre moartea ta şi despre boala fără leac a lui Sobek, iar ei să le dea crezare. Armata lipsită de marele ei general, Egiptul lipsit de vizir, certuri nesfârşite între cei care vor să capete aceste slujbe, iată un prilej minunat pentru a porni la atac! Dar oamenii Prevestitorului sunt prevăzători şi nu vor începe lupta fără să fie convinşi că vor birui.

— Am înţeles, am înţeles! Atunci, să muşte odată momeala!

— N-o să mai întârzie mult, prezise Sehotep.

— Mi-ar plăcea să fiu la fel de încrezător ca tine.

— Şi totuşi, nici eu nu sunt aşa în toate privinţele, la drept vorbind.

— Isprăveşte cu chinul ăsta! Nevinovăţia ta o să iasă la iveală.

— Timpul nu trece în folosul meu. Dar nu mai contează, dacă faraonul salvează Cele Două Regate şi păstrează neatins Abydosul.

Cu mâinile la spate, Nesmontu începu iar să se plimbe încolo şi-ncoace. Iar Sehotep privi capitala, pradă oferită acelor fiare de temut.

☥☥☥

Furios că fusese dat la o parte, fostul ajutor al primarului din Medamud avea de gând totuşi să iasă cu bine din încurcătură.

Fiind o iscoadă de-a Prevestitorului, se mirase de sosirea lui Sesostris la Medamud.

Faraonul nu bătuse atâta drum doar pentru a-l pedepsi pe primar! Punând tot felul de întrebări despre Templul lui Osiris, îşi dezvăluise adevăratul ţel: să găsească un sanctuar uitat, poate chiar distrus de multă vreme.

Redevenit sătean de rând, credinciosul Prevestitorului îşi rase mustaţa, se îmbrăcă sărăcăcios ca un ţăran şi începu să dea târcoale şantierului unde lucrau meşterii veniţi de la Teba. Aceştia fuseseră împărţiţi în mai multe echipe, unele care munceau ziua, iar altele noaptea. Iar atâta grabă îi dădea de gândit. Oare de ce dorea monarhul ca reparaţiile să fie isprăvite atât de iute? Şi de ce soldaţii supravegheau împrejurimile? Neîndoielnic, în ochii regelui, Medamudul avea o mare importanţă.

Dacă fostul ajutor al primarului ar fi descoperit pricina acestei purtări, Prevestitorul l-ar fi răsplătit cu generozitate, iar el ar fi părăsit pentru totdeauna satul ăla amărât şi ar fi locuit la Memphis într-o casă frumoasă. Iar alţi demnitari, deveniţi nişte bieţi slujitori, i-ar fi împlinit cele mai mărunte dorinţe. Şi pentru un astfel de viitor merita să înfrunte acum primejdiile.

Cu capul plecat, îi oferi comandantului gărzilor plăcinte calde.

— Un dar din partea noului primar, grăi el. Mai vreţi?

— Nu pot să te refuz.

— Diseară am să vă aduc fiertură de bob. Cât despre rege, socot că preferă bucatele alese. Ce să-i spun bucătarului să pregătească?

— Nu te îngriji de asta.

— Luminăţia Sa e cumva bolnav?

— Du-te, mai bine, după restul de plăcinte.

Tăcerea comandantului spunea multe. Sesostris era nevoit să rămână aici din pricina unei piedici însemnate sau poate că urma să împlinească un ritual legat de sanctuarul lui Osiris din Medamud.

Fostul ajutor al primarului se furişă în spatele templului şi, spre marea sa mirare, văzu că pădurea sacră în care nimeni nu mai pătrunsese de zeci de ani era, şi ea, păzită îndeaproape!

Regele… regele răzbise prin hăţişul de arbori! Aşadar, numai acest uriaş putea să-i alunge pe demonii care sălăşluiau acolo şi care-i omorau pe curioşii ce se apropiau.

În vreme ce templul era reparat şi mărit, Sesostris avea să rămână în mijlocul grădinii interzise. Dar cum să afle ce punea monarhul la cale?

De bunăvoie sau cu forţa, cineva o să-i dezvăluie adevărul: moşneagul de optzeci de ani care conducea sfatul bătrânilor.

Aşezat pe un scaun de culoarea paiului, bătrânul se uită chiorâş la fostul ajutor al primarului.

— Sanctuarul lui Osiris nu există. E doar o poveste.

— Isprăveşte cu minciunile! I-ai convins pe toţi sătenii să păstreze secretul, iar eu vreau să-l cunosc.

— Baţi câmpii. Ieşi afară din casa mea!

— Chiar şi la anii tăi, un om ţine la viaţa lui şi mai cu seamă la cea a copiilor şi a nepoţilor săi. Răspunde-mi, altminteri o să te căieşti amarnic.

— Îndrăzneşti să…

— Ce contează mijloacele, când am atâtea de câştigat!

Bătrânul luă ameninţarea în serios.

— Sanctuarul exista, dar e în ruină.

— Şi nu are cumva nişte cripte ce adăpostesc o comoară?

— Se poate.

— Ia aminte cum vorbeşti, că încep să-mi pierd răbdarea!

— Da, are două capele săpate în pământ.

— Ce se află în ele?

Moşneagul zâmbi.

— Sunt goale.

— Îţi baţi joc de mine!

— Atunci încredinţează-te cu ochii tăi.

— Spune-mi cum arată locul cu pricina.

Bătrânul se supuse.

Apoi, convins că acesta îi mărturisise adevărul, discipolul Prevestitorului îl sugrumă. Având în vedere vârsta sa înaintată, familia avea să creadă că murise de bătrâneţe.

Nu-i mai rămânea acum decât să găsească o cale de a intra în pădurea sacră, de a pune mâna pe comoară şi de a desluşi ce unelteşte regele.

Cu puţin noroc, ar putea chiar să-l ucidă!

Când îşi închipui cu ce s-ar fi ales de pe urma unei asemenea isprăvi, aproape că-şi pierdu minţile. După ce întinse trupul bătrânului pe pat, ieşi din casa aceea sărăcăcioasă şi se duse să-şi potolească foamea care-l cuprinsese.

☥☥☥

Sekari admiră micul sceptru din fildeş, cu ajutorul căruia Isis stârnise dinspre miazăzi un vânt puternic, ce-i îngăduia corăbiei să plutească de-acum cu o viteză nemaipomenită.

— E al regelui Scorpion, unul dintre primii monarhi ai Egiptului, îngropat la Abydos, îl lămuri Isis. Tatăl meu mi l-a încredinţat ca să schimb cu el destinul. Sceptrul şi cuţitul lui Thot sunt singurele mele arme.

— N-ai pus la socoteală dragostea ce i-o porţi lui Iker, o dragoste fără pereche şi statornică. Tot ce vă leagă pe acest pământ va dăinui.

Ipu, capitala celei de-a noua provincii a Egiptului de Sus, se mândrea cu templul său. El adăpostea o dovadă neasemuită a zeului protector, care dăduse şi numele ţinutului: Meteoritul lui Min. Căzută din cer la începutul primei dinastii, această piatră născută din stele asigura bunăstarea provinciei şi rodnicia pământului ei.

În ciuda veşmântului său, un giulgiu alb ce amintea de trecerea lui prin moarte, zeul Min stătea mărturie a triumfului vieţii în felul cel mai clar fel cu putinţă: având sexul veşnic ridicat, el nu înceta să se împreuneze cu cosmosul.

Isis merse la templu. Un sacerdot stătea de pază la uşa purificărilor.

— Vreau să-i vorbesc marelui preot.

— Cu ce drept?

— Mă opreşti să intru în Castelul Lunii? Aici poate fi auzit Universul şi poate fi scris mesajul său.

Păzitorul se albi la faţă. În doar câteva cuvinte, tânăra femeie îşi dovedise ştiinţa. Cunoştea unul dintre numele secrete ale templului şi însuşirile relicvei osiriene.

Odată purificările isprăvite, preotul o pofti pe Isis să aştepte într-o curte largă, iar el plecă să-l caute pe mai-marele său.

Acesta din urmă nu întârzie să apară. Impunător, în vârstă de vreo patruzeci de ani, bărbatul nu pierdu vremea cu vorbe curtenitoare.

— Când aţi văzut Castelul Lunii?

— În timpul iniţierii mele în Cele Două Drumuri.

— Atunci s-ar zice că…

— Sunt Isis, Marea Preoteasa din Abydos, şi doresc să-mi daţi relicva acestui templu.

Marele Preot nu ceru şi alte lămuriri. Dacă trebuia reîntregit trupul lui Osiris însemna că se pregătea o înviere, ca aceea a marelui arhitect Imhotep.

Şi, fără să şovăie, îi încredinţă tinerei iniţiate urechile lui Osiris.

☥☥☥

Corabia îşi continuă, în mare grabă, călătoria spre miazănoapte. Magia lui Isis scurta timpul şi micşora oboseala echipajului, redându-le oamenilor vigoarea.

Străbătură mai multe provincii, fără să întâmpine vreo oprelişte, până în dreptul marelui Khemenu, oraşul lui Thot şi al Ogdoadei.

Sekari băgă de seamă că pe Isis o frământa ceva.

— Trebuie să ne oprim aici?

— Nu. Următorul nostru popas e sanctuarul zeiţei ghepard Pakhet. Dar presimt că ne pândeşte o mare primejdie.

Deasupra lor se rotea un şoim ciudat. Lipsindu-i măreţia pe care-o avea animalul lui Horus, trupul şoimului părea acoperit de sânge, ghearele îi erau enorme şi se mişca fără graţie.

Isis păli.

— E şoimul-om venit din cazanul iadului! O arătare ce-şi sfâşie duşmanii, le distruge bunurile şi le nimiceşte urmaşii.

— Adică o creatură de-a Prevestitorului, încuviinţă Sekari, încercând să-l doboare cu bastonul de aruncat.

Dar pasărea se feri. Furioasă, scoase nişte strigăte pe care nicio făptură omenească nu le mai auzise vreodată. Doar prezenţa urechilor lui Osiris împiedică echipajul să încremenească de spaimă.

— Înaintea noastră s-a ivit o insulă cuprinsă de flăcări! urlă căpitanul.

Aşezată de-a curmezişul Nilului, insula devenise o piedică de netrecut.

— Cuibul şoimului-om, grăi văduva. Să ne amintim cuvintele regelui din timpul ritualului secerişului: „Osiris a venit din insula flăcării pentru a se întrupa în grâne”. Întorcând focul împotriva noastră, stricând rostul şoimului, Prevestitorul vrea

să pustiască Egiptul şi să pună pe el pecetea morţii. Să ne luptăm cu el!

Cu toată dârzenia lor, arcaşii lui Sarenput nu-şi puteau stăpâni tremuratul.

— Apucaţi vâslele, porunci Isis.

— Fluviul întreg clocoteşte, observă căpitanul. N-o să izbutim să trecem.

— Mulţumită sceptrului Magie, focul nu va arde vâslele, iar apa nu va înmuia lemnul.

Sekari se apucă să vâslească din răsputeri, iar ceilalţi îi urmară pilda, îmbărbătaţi.

Pe insulă, tot soiul de siluete se agitau încoace şi-n colo. Încercând să ia forma unor trupuri, hrănindu-se cu jăratic, crăpau, se sfărâmau în bucăţi, se uneau la întâmplare unele cu altele şi scoteau strigăte de ură.

Doar Isis, Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul îndrăzniră să privească zvârcolirile lui *isefet.* Trăind din plin armonia fiinţei lor, măgarul şi câinele nu se temeau de duşmanii lui Maat.

Corăbierii nu-şi cruţară forţele, sperând să scape de nenorocire. Şi, într-adevăr, vâslele râmaseră întregi.

— Să acostăm, porunci Isis.

Căpitanul crezu că nu a auzit bine.

— Vreţi să spuneţi… Să tragem la malul fluviului şi să părăsim corabia?

— Nu, să acostăm pe insulă.

— O să pierim cu toţii!

Luând un arc, Marea Preoteasă din Abydos îl încordă şi trase o săgeată spre vârful celei mai înalte flăcări în spatele căreia se ascundea şoimul-om.

Străpuns, monstrul plesni, preschimbându-se într-o jerbă de scântei care împrăştiară un miros de putreziciune.

— Să acostăm, repetă Isis.

Dogoarea jarului se potolise, flăcările se înghiţiră unele pe altele, iar vrăjmaşii luminii se sfâşiară între ei.

Când Isis puse piciorul pe un strat de jăratic fără să se ardă, un suflu puternic stinse focul şi împrăştie fumul.

Sângerosul sări din corabie şi înghiţi un duh care nu voia să piară. Liniştit, cu urechile ciulite şi adulmecând aerul, măgarul coborî la rândul său.

Corăbierii fluturară vâslele şi o aclamară pe Isis. Urmându-l pe Sekari, păşiră cu toţii pe insulă.

Sekari îşi felicită sora.

— Niciun om n-ar fi fost în stare să facă ceea ce ai făcut tu.

— Focul acestei insule nu aparţine Prevestitorului. Îi înapoiez lui Ra flacăra şi lui Osiris apa. Să ne umplem făpturile de magie, să preschimbăm acest pământ al lui *isefet* în pământ al celor vii.

Şi, pentru prima oară de când aflase de moartea lui Iker, Sekari se gândi că era posibil ca Isis să-şi ducă la bun sfârşit căutarea.

31.

Urletul Prevestitorului o trezi din somn pe Bina, care, speriată, îi sărută fruntea acoperită de sudoare. Cu privirea pierdută, stăpânul ei părea să rătăcească în altă lume, nevăzută.

— Întoarceți-vă printre noi, vă implor! Altminteri, suntem pierduţi cu toţii!

Zvârcolirile Prevestitorului o îngrozeau. Bărbatul întredeschise buzele, iar balele i se prelinseră uşor. Pradă unei crize de epilepsie, şuiera printre dinţi cuvinte de neînţeles.

Bina îl masă din cap până-n picioare, se lungi lângă el şi rugă Răul să-l părăsească pe stăpân şi să treacă asupra ei.

Deodată, trupul cel uriaş prinse viaţă. O licărire roşie se aprinse din nou în ochii Prevestitorului.

— Isis a distrus cuibul şoimului-om, grăi el cu amărăciune.

Izbucnind în hohote de plâns, Bina îl cuprinse cu braţele pe propovăduitorul adevăratei credinţe.

— Aţi scăpat! Aţi scăpat! O s-o zdrobiţi pe netrebnica asta. Nicio femeie nu va putea să vi se-mpotrivească.

Prevestitorul se ridică şi îi mângâie pletele.

— La vremea cuvenită, ai să le înveţi pe suratele tale să se supună bărbaţilor. Voi, făpturi fără minte, va trebui să ne daţi ascultare ca să vă salvaţi sufletele. Până la bătrâneţe rămâneţi tot nişte copile proaste. Îngăduind femeilor să ajungă la cele mai înalte ranguri, Egiptul nu respectă poruncile Zeului. În viitor nu va mai exista nicio preoteasă.

— Dar această Nephtys…

— O să-mi ofere plăcere trupească înainte de a fi ucisă cu pietre. Aceasta e soarta femeilor neruşinate.

— Lăsaţi-mă să vă şterg şi să vă parfumez.

Desfătându-se cu mişcările pline de blândeţe ale Binei, Prevestitorul se gândi cu durere la moartea pasării întunericului şi la dispariţia cuibului duhurilor rele, venite din iad ca să-i chinuiască pe oameni. Isis dobândise o frumoasă victorie înlăturând această stavilă pe care Prevestitorul o credea de netrecut.

Dar de ce se înverşuna într-atât Marea Preoteasă din Abydos? Iker era mort, vasul pecetluit – sfărâmat, faraonul – neputincios. Deznădejdea ar fi trebuit s-o sleiască de puteri.

Dar, iscodind pretutindeni, credincioşii săi urmau să-i vină în curând de hac acestei nebune, care-şi ieşise din minţi de durere. Lupta ei fără rost nu va duce nicăieri.

Însă Prevestitorul avea de îndeplinit o altă treabă, mult mai grabnică.

— Dezbracă-te şi întinde-te, îi porunci el Binei.

Frumoasa brunetă se supuse numaidecât. Să i se dăruiască stăpânului nu însemna, oare, cea mai aleasă răsplată?

În loc să se bucure de farmecele ei, Prevestitorul îi aşeză o lampă pe buric, iar pe frunte îi desenă nişte semne.

— Închide ochii, gândeşte-te la duşmanul nostru Sesostris al cărui nume tocmai l-am scris. Carnea ta poartă astfel pecetea vrăjmaşului, fie ca ea să-l blesteme şi să-l alunge!

Prevestitorul repetă de câteva ori formulele pe care le rostea şi în faţa învăţăceilor. Pe viitor, ele vor forma singura învăţătură ce merita să fie cunoscută şi fiecare credincios le va recita zilnic.

Sorbindu-i cuvintele, Bina intră în transă.

Hieroglifele ce alcătuiau numele faraonului crescură până când deveniră cu neputinţă de citit, apoi se topiră. Un sânge negru se revărsă peste chipul Binei.

Prevestitorul se înveseli.

Sesostris nu se va mai scula din somnul cel adânc. Pe patul învierii are să zacă doar un trup fără viaţă, iar tatăl i se va alătura fiului în străfundurile negurilor.

☥☥☥

În preajma peşterii lui Pakhet, zeiţa ghepard a celei de-a şaisprezecea provincii a Egiptului de Sus, Sângerosul mârâi, iar Vânt-de-Miazănoapte lovi pământul cu copitele.

— Liniştiţi-vă, îi îndemnă Isis, cunosc locurile.

Cândva, aici, în timpul unui ritual, tânăra preoteasă întrupase vântul de miazăzi ce aduce inundaţia. Printre fericiţii cărora li se îngăduise să privească ceremonia se numărase şi Iker. Deşi tulburată, Isis se purtase de parcă nici nu l-ar fi văzut. Şi totuşi, din acea clipă, nu mai putuse să-şi abată gândurile de la el, încredinţată că acesta era bărbatul vieţii sale.

— Ia aminte, o sfătui Sekari. Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul simt primejdia.

Isis ştia că animalele nu se înşală. Şi totuşi, zeiţa ghepard era o aliată de nădejde. Ca „Stăpână a magiei”, ea le dăruia iniţiaţilor din Abydos puterea de a-şi înfrunta destinul şi de a-l pune în armonie cu Maat. Ba, mai mult, ea proteja unitatea trupului osirian împotriva a tot soiul de atacuri.

Fiara ar fi trebuit să iasă deja din grotă. Nedumerită, preoteasa se apropie.

Din întuneric ţâşni o cobră de o mărime neobişnuită.

Arcaşii îşi încordară arcurile şi ochiră monstrul.

— Nu trageţi! porunci Isis.

Pakhet, Cea-care-Sfâşie-cu-Ghearele, stăpânea focurile pustiitoare şi se preschimba într-o reptilă ce era în stare să se lupte cu vrăjmaşii soarelui.

Isis se prosternă.

— Iată-mă din nou în faţa ta. Acum, supravieţuirea lui Osiris este în primejdie. Am venit să-ţi cer relicva pe care o păzeşti.

Întărâtată, cobra se pregătea să atace.

— Am s-o dobor! strigă Sekari.

— Nu te mişca!

Pe mal, Isis desenă nouă cercuri, iar în mijlocul lor, un şarpe încolăcit.

Tu întrupezi spirala focului ce urcă spre lumină, calea ce trebuie urmată pentru a ieşi din întuneric. În tine se împlinesc misterele renaşterii. Cercetează-mi inima şi desluşeşte cât de curate sunt gândurile mele.

Când limba cobrei atinse uşor fruntea preotesei, lui Sekari îi trecu prin minte că ar trebui să slobozească săgeata. Dar se stăpâni şi respectă dorinţa Marii Preotese din Abydos.

Isis înlocui capul şarpelui cu cel al unui ghepard.

Pe dată, uriaşa reptilă se târî până lângă desen, urmă conturul celor nouă cercuri şi îşi înghiţi propriul trup.

Fiara scoase un răcnet ce-i împietri pe toţi. Apoi îi îngădui tinerei femei s-o mângâie şi o însoţi înăuntrul grotei. Deşi se arăta blândă, nici Vânt-de-Miazănoapte, nici Sângerosul nu erau liniştiţi, iar Sekari şi arcaşii rămaseră gata de luptă.

Când Isis păşi afară din sălaşul lui Pakhet, ducea cu sine preţioasa relicvă, ochii lui Osiris.

☥☥☥

Cea de-a douăzecea provincie a Egiptului de Sus, Leandrul de Jos, îşi merita pe deplin numele. Nenumărate pâlcuri de arbuşti împodobeau malurile şi împrejurimile capitalei, Copilul Trestiei, simbol al regalităţii. Aidoma acestei plante simple căreia i se dădeau felurite întrebuinţări, faraonul îşi slujea poporul clipă de clipă.

Lângă templu, se întindea un lac mare protejat de zeul berbec.

— E prea linişte pe-aici, îşi dădu cu părerea Sekari.

Un băieţel îi întâmpină pe musafiri.

— Fiţi bine-veniţi! Doriţi ceva de băut?

— Cine eşti tu? întrebă Sekari, bănuitor.

— Cel mai tânăr preot temporar din templu.

— Condu-ne la mai-marii tăi.

— Preoţii permanenţi sunt bolnavi.

— O molimă?

— Nu, mâncarea ce le-a fost servită era stricată. Fierbinţeala îi face acum să aiureze.

— Cine le-a pregătit bucatele?

— Cel care l-a înlocuit pe vechiul bucătar. Gărzile au vrut să-l ia la întrebări, dar n-a mai fost de găsit. Vreţi să vorbiţi cu mai-marele preoţilor temporari?

Posomorât, acesta din urmă îi primi cu răceală pe Isis şi pe Sekari.

— În lipsa preoţilor permanenţi, eu nu-mi mai văd capul de treburi şi n-am timp de pierdut cu trăncăneala. Aşa că spuneţi-mi pe scurt ce căutaţi.

— Arată-ne relicva osiriană, îi ceru Sekari.

Preotul aproape că se sufocă de indignare.

— Dar cine vă credeţi?

— Pleacă-te în faţa Marii Preotese din Abydos şi supune-i-te!

Înfăţişarea semeaţă a lui Isis îl făcu pe preot să priceapă că Sekari nu se jucase cu vorbele.

— N-am puterea de a lua hotărâri în această privinţă, eu doar…

— Ne grăbim foarte tare.

— Bine… Haideţi cu mine!

Preotul îi duse până la capela ce adăpostea relicva, o încăpere micuţă, cu pereţii acoperiţi cu texte ce descriau naşterea copilului luminii divine, apărut din lotusul începuturilor.

— Mie nu-mi este îngăduit să intru acolo şi cu atât mai puţin să deschid naosul.

— Să lăsăm asta în seama Marii Preotese, hotărî Sekari, îndemnându-l pe preot să iasă împreună cu el afară.

Isis citi cu voce tare ritualul săpat în piatră. Şi, devenind ea însăşi cuvânt viu, domoli duhurile păzitoare ale raclei şi deschise uşa.

☥☥☥

Isis ieşi din templu cu mâinile goale.

— Relicva a dispărut.

— Peste putinţă, grăi mai-marele temporarilor. Păzitorii nevăzuţi l-ar fi ucis pe cel care ar fi cutezat s-o atingă!

Judecând după pavăza magică a raclei, s-ar fi zis că preotul nu se înşela.

Isis şi Sekari se gândiră amândoi la acelaşi lucru: Prevestitorul, doar el, ar fi fost în stare să spulbere până şi cea mai temeinică apărare.

— Descrie-mi-l pe cel care l-a înlocuit pe bucătar, ceru Sekari.

— Era un bărbat serios şi priceput, venit dintr-un sat vecin. Nu ne-a dat niciun motiv să ne îndoim de el.

— Dar prin preajma templului nu s-a învârtit, în ultima vreme, vreun curios?

— Eu n-am observat nimic neobişnuit.

Isis se aşeză la piciorul unei coloane.

Carevasăzică, Prevestitorul, sau unul dintre demonii lui, furase relicva, de negăsit de-acum înainte, şi pusese capăt căutării sale. Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă la Abydos şi să-l revadă pe Iker pentru ultima oară.

— Vino cu mine, şopti o voce de copil.

Isis se răsuci şi dădu cu ochii de tânărul preot temporar, cu chipul luminat de un surâs prietenos.

— Iartă-mă, sunt ostenită, atât de ostenită…

— Vino, te rog.

Isis îi făcu pe plac şi se lăsă călăuzită de băieţandru până în templul acoperit. Apoi păşiră împreună în capela lui Ra, unde, pe un altar, odihnea barca din lemn aurit a zeului luminii.

— De mai multe zile, îi dezvălui băiatul, mă nelinişteau anumite semne prevestitoare de rău. Forţe întunecate dădeau târcoale, iar mai-marii mei nu luau ameninţarea în serios. Atunci m-am hotărât să nu stau cu mâinile în sân şi să ascund relicva. Nu se spune oare că braţele lui Osiris sunt vâslele bărcii lui Ra? Ţie, şi numai ţie, pot să-ţi încredinţez această taină.

Isis se apropie de altar, scoase capetele celor două mari vâsle şi găsi înăuntrul lor braţele stăpânului din Abydos.

Preoteasa vru să-i mulţumească salvatorului ei, dar acesta pierise fără urmă.

După surâsul lui Isis, Sekari înţelese ca speranţele renăscuseră.

— Ne vom continua călătoria, îl înştiinţă ea. De azi înainte, vâslele noastre vor avea puterea braţelor lui Osiris.

— Magia ta…

— Nu, e meritul băieţelului. Cum îl cheamă? îl întrebă ea pe mai-marele temporarilor.

— Un copil în templu?

— E cel mai tânăr preot.

— Mare Preoteasă, cu tot respectul cuvenit, trebuie să vă spun că vă înşelaţi! Cel mai tânăr are douăzeci de ani.

Isis îşi ridică privirea spre soare.

— Născut din lotus, copilul luminii îi oferise sprijinul său.

☥☥☥

— Ajută-mă să mă ridic, îi porunci Libanezul intendentului sau.

Îi era tot mai greu să se mişte, dar nici să se oprească din înghiţit prăjituri una după alta nu izbutea. Nesiguranţa şi grijile îl rodeau şi numai mulţumită dulciurilor putea să judece limpede şi să-şi păstreze sângele rece.

În toiul nopţii sosi, nervos şi agitat, Medes.

— Se pare că şacalii lui Sobek au mai slăbit paza. Totuşi, eu rămân în continuare la fel de prevăzător.

— Neîncrederea e zălog de viaţă lungă, fu de părere Libanezul. Ai veşti despre vizir?

— Nu iese din odaia lui şi ajutoarele sale se îngrijesc de treburile zilnice. Suferă de o boală pe care nici măcar doctorul Gua nu ştie s-o tămăduiască. Sfârşitul nu mai poate întârzia prea mult.

— Nesmontu mort, Sobek pe moarte… Minunat!

— Pe deasupra, n-am niciun decret regal de întocmit.

Libanezul mestecă o curmală înmuiată în alcool.

— Şi ce înţelegi tu din asta?

— Oricât s-ar îndoi unii, eu cred că Sesostris fie a murit, fie nu mai e în stare să facă nimic, nici măcar să cârmuiască regatul. Şi, fără el, Egiptul se duce de râpă.

— Dar regina?

— Zace abătută în odăile sale.

— Şi Senankh?

— Nu poate să se împace cu gândul că prietenul său, Nesmontu, nu mai e. Pradă unei tristeţi adânci, lucrează din ce în ce mai puţin.

Libanezul îşi scărpină bărbia.

— Nici că există împrejurări mai potrivite pentru noi! În locul meu, nimeni n-ar şovăi să pornească marele atac.

— Şi atunci de ce te codeşti?

— Ceva îmi spune să nu mă pripesc…

— Uneori, o aşteptare prea îndelungată devine păgubitoare. Memphisul vi se oferă pe tavă, să-l luăm!

— E nevoie de o ultimă verificare, hotărî Libanezul. Să punem la cale câteva mici atacuri. Dacă vrăjmaşul va sta cu braţele încrucişate, am să ordon tuturor oamenilor noştri să se năpustească asupra oraşului.

32.

În zori, Creţul îşi părăsi ascunzătoarea. Tot Memphisul se trezea din somn, iar rândunelele dansau în văzduh. Pâinea caldă era scoasă din cuptor, laptele proaspăt, turnat în vase şi primele conversaţii începeau să se lege.

Un vânzător de plăcinte îl îmbie pe Creţ să guste una.

— Pornim la atac.

— Din a cui poruncă?

— Chiar a Libanezului.

— Cuvântul de recunoaştere?

— Glorie Prevestitorului!

— Al doilea cuvânt de recunoaştere?

— Moarte lui Sesostris!

Creţul isprăvi de ronţăit plăcinta şi apoi îi dădu vestea şi Morocănosului. Mulţumiţi să treacă, în sfârşit, la fapte, cei doi se despărţiră. Fiecare ştia ce are de făcut mai departe.

☥☥☥

— Încep să se mişte, zise una dintre gărzile însărcinate cu supravegherea casei ce slujea drept adăpost luptătorilor din umbră. Pândarii i-au văzut pe Creţ şi pe Morocănos ieşind şi luând-o unul la dreapta, altul la stânga. Iscoadele noastre sunt pe urmele lor.

— Nu care cumva să-i pierdeţi din ochi! se răsti vizirul Sobek.

— În privinţa asta, fiţi pe pace. Când trebuie să-i arestăm?

— Să nu-i arestaţi!

— Şi dacă atacă oameni nevinovaţi şi se dedau la jafuri, noi să…

— Repet: oricare ar fi împrejurările, nu-i arestaţi. Cine nu respectă acest ordin va fi învinuit de trădare şi pedepsit aspru. Am vorbit destul de limpede?

Garda înghiţi în sec.

— Limpede ca lumina zilei, vizire Sobek.

☥☥☥

Creţul îi trezi pe cei care dormeau.

Negustori, vânzători ambulanţi, meşteri, cu toţii se amestecaseră printre egipteni atât de bine, încât nu stârneau nimănui bănuieli. Mai mult încă, pentru a câştiga încrederea gărzilor, mulţi dintre ei, prefăcându-se iubitori de ordine şi

supuşi devotaţi ai faraonului, dădeau o mână de ajutor la prinderea hoţilor mărunţi.

Acum însă gândul că vor semăna groaza în Memphis îi înveselea. Crezându-se la adăpost de orice atac, locuitorii capitalei vor fi luaţi prin surprindere. Iar spaima ce-i va cuprinde va înlesni izbânda armatei întunericului.

Primul atac avu loc noaptea, în port.

După plecarea muncitorilor, Creţul şi cinci tovarăşi de-ai săi dădură foc unei magazii nepăzite, pline cu baloţi de pânză de in.

Fumul se răspândi deasupra Memphisului şi strigăte deznădăjduite izbucniră la scurt timp după incident.

Gărzile care priviră neputincioase la săvârşirea acestei nelegiuiri blestemară în gând ordinele mai-marilor lor.

☥☥☥

Cei doi tineri proaspăt căsătoriţi se plimbau pe malul Nilului, gustând fericirea liniştită ce le învăluia inimile. La capătul unei zile de muncă, obişnuiau să se bucure astfel de răcoare, departe de larma oraşului.

Înarmat cu un cuţit, un bărbat răsări brusc înaintea lor.

— Să ne întoarcem, hotărî soţul.

În spatele lor stăteau însă Morocănosul şi alţi trei complici de-ai săi, înarmaţi cu bâte.

— Daţi-ne bijuteriile şi veşmintele. Altminteri, vă batem până vă omorâm.

— Să le facem pe plac, zise, împăciuitoare, soţia.

— Nici prin gând nu-mi trece să mă las despuiat!

O lovitura de bâtă îi seceră picioarele. Nefericitul urlă de durere. Soţia sa îşi scoase colierul, brăţările şi inelele.

— Luaţi tot, numai nu ne omorâţi! îi imploră ea pe tâlhari.

— Vrem şi rochia ta, tunica lui şi sandalele amândurora. Repede! le ceru Morocănosul.

Goi, umiliţi, speriaţi, cei doi soţi încercară să-şi vină în fire, neîndrăznind nici măcar să-i privească pe atacatorii care se îndepărtau.

Gărzile care stătuseră la pândă scrâşniră, cu furie, din dinţi.

☥☥☥

Scribul număra greutăţile de cântar întrebuinţate la piaţă. Grijuliu, însemna totul într-un registru pe care mai-marele său îl verifica în fiecare săptămână. Vreme de douăzeci de ani îşi

îndeplinise atât de bine sarcinile, încât nu fusese niciodată mustrat, iar oamenii puteau să cumpere tot soiul de mărfuri fără teama că vor fi înşelaţi.

Câţiva netrebnici încercaseră în mai multe rânduri să-l păcălească sau să-i înapoieze greutăţi false, întrebuinţând fel de fel de şiretlicuri. Toţi zăceau acum în temniţă, căci negustorii necinstiţi îşi primeau pedeapsa cuvenită.

Odată munca isprăvită, scribul se pregătea să închidă uşa odăii de lucru, gândindu-se la bunătăţile ce-l aşteptau acasă: prepeliţe fripte, fasole, brânză proaspătă şi prăjituri cu miere. Ziua de naştere a soţiei sale era prilej pentru un adevărat ospăţ.

Apariţia Creţului şi a celor doi zdrahoni ce fluturau cuţite îl nedumeri.

— Ieşiţi afară îndată!

Izbindu-l cu pumnul în stomac, Creţul îl readuse la tăcere.

Cu răsuflarea tăiată, nefericitul se prăbuşi greoi, se lovi la cap de un perete şi leşină.

— Distrugeţi tot, le porunci Creţul tovarăşilor săi.

Aceştia distruseseră arhivele şi aruncară resturile peste trupul victimei lor.

Afară, nevăzute, gărzile rămaseră nemişcate.

☥☥☥

Generalul Nesmontu şi Sehotep ascultară cu atenţie raportul amănunţit al vizirului. Furturi, jafuri, incendii, atacuri asupra locuitorilor… Memphisul nu vorbea decât despre aceste pagube şi învinuia străjile că stătuseră cu mâinile în sân.

— Doar Creţul şi Morocănosul şi-au părăsit ascunzătoarea, continuă Sobek. Niciun alt grup n-a luat parte la aceste mârşăvii. După ce şi-au încheiat şirul nelegiuirilor, tâlharii ăştia doi şi complicii lor s-au întors în bârlog. Aşa cum bănuiam, marea lor căpetenie se arată prevăzătoare şi vrea să vadă mai întâi de ce suntem în stare. Prin urmare, am trimis peste tot patrule. Dar ele nu vor descoperi nimic, dovedind astfel neputinţa noastră.

— După toate cele întâmplate, se împotrivi Nesmontu, te încăpăţânezi să nu mişti un deget?

— Sekari n-a dibuit decât un cuib al demonilor. Dar, fără îndoială, există şi altele. Prevestitorul le-a împrăştiat în tot oraşul, iar reuşita atacului său atârnă de iuţeala acestor trupe.

— Şi cum ai să le ţii piept?

Sobek zâmbi cu şiretenie.

— Asta, generale, e treaba ta! Am să-ţi aduc o hartă a oraşului, iar tu ai să-mi arăţi care sunt cele mai potrivite locuri unde să ne aşezăm soldaţii, fără a fi văzuţi.

— Iată cum poate fi readus la viaţă un mort! se înflăcără Nesmontu.

— Bineînţeles, vei lua comanda chiar din prima clipă a atacului.

— Dar în privinţa celui care ar trebui să-mi urmeze la cârma armatei cum merg lucrurile?

— Întocmai aşa cum am plănuit. Ofiţerii se ceartă la nesfârşit între ei, fiecare vrea să fie numit mare general şi să dobândească rangul tău. Regele lipseşte, vizirul e bolnav, nu are cine să ia hotărâri. Armata şi gărzile au rămas de izbelişte şi niciun decret nu poate fi întocmit.

— L-ai înştiinţat şi pe Medes? întrebă Sehotep.

— Cred că e mai bine să nu ştie nimic. În felul acesta, purtarea lui nu se va schimba şi, dacă iscoadele Prevestitorului îl supraveghează, se vor încredinţa că neorânduiala domneşte pretutindeni.

— Dar Sehotep? se nelinişti generalul.

— Judecata trebuie să se desfăşoare potrivit legilor, răspunse apăsat vizirul.

☥☥☥

Echipajul o privea pe Isis cu multă admiraţie. Înlăturase piedica ridicată de insula în flăcări, stârnise vântul de miazăzi, făcuse ca vâslele să fie uşoare şi lesne de mânuit, înzestrându-le cu o putere de neînchipuit… Tânăra preoteasă înfăptuia minuni!

Corabia intră în cea de-a douăzeci şi una provincie a Egiptului de Sus, Leandrul de Sus, unul dintre cele mai roditoare ţinuturi ale regatului, datorită canalului ce făcea legătura cu Fayyum.

Sekari cunoştea bine ţinutul şi îşi amintea peripeţiile prin care trecuse aici alături de Iker. În pofida capcanelor ce i se întinseseră, reuşise să-l salveze pe Iker. Cine ar fi crezut că locul cel mai primejdios avea să fie Abydosul?

— Nu te mai socoti vinovat, îl sfătui Isis.

— N-am fost lângă el în clipa aleasă de Prevestitor, deci nu mi-am făcut datoria. Când regele va strânge iar laolaltă Cercul de Aur, am să-i spun că-mi părăsesc slujba.

— Faci o mare greşeală, Sekari!

— Am făcut-o deja.

— Părerea mea e alta. Dar ţii tu seama vreun pic de ea?

Întrebarea îl tulbură pe Sekari.

— Doar tu şi faraonul sunteţi în stare să-l învingeţi pe Prevestitor, iar Cercul de Aur vă va sprijini fără odihnă.

— Atunci nu mai vorbi de părăsirea lui. Altminteri, l-ai trăda pe Iker.

Corabia se apropia de oraşul Crocodilului, capitala provinciei, străbătută în lung şi-n lat de canale. Construit pe o vastă ridicătură de pământ, micul oraş dormita sub razele soarelui. Aici îşi avea sălaşul un crocodil uriaş, incarnare a zeului Sobek. Doar cu puţin mai impunătoare decât el, soaţa zeului purta cercei de aur şi sticlă.

— Ce relicvă trebuie să luăm de aici? întrebă Sekari.

— Până acum am adunat toate cele pomenite în *Cartea de geografie sacră* din Abydos. Dar în templul acestui oraş se celebrează în fiecare an o primă unire a mădularelor divine. Înnoind vechiul soare în inima marelui lac, crocodilul lui Sobek biruie negurile şi vesteşte domnia lui Osiris, cel regăsit şi reînviat.

La debarcader se zărea obişnuita forfotă. Muncitorii descărcau corăbiile, iar scribii notau felul mărfurilor şi cantităţile.

— Aşteaptă puţin aici, mă duc să cercetez împrejurimile.

— De ce te temi?

— N-am încredere în locurile prea liniştite.

Câtă vreme Sekari lipsi, echipajul, cu tot cu Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul, îşi trase sufletul. Câinele îi descuraja pe curioşi să se apropie prea mult de corabie.

Sekari se întoarse destul de îngrijorat.

— Templul este închis. Va trebui să aflăm ce se întâmplă fără să atragem atenţia, căci am simţit multe priviri duşmănoase.

Însoţită de Vânt-de-Miazănoapte, Isis se plimbă pe lângă sanctuar. În spatele ei, la câţiva paşi, Sângerosul stătea la pândă.

Preoteasa intră în vorbă cu un vânzător de peşte.

— Aş vrea să duc o ofrandă la templu.

— Ai de aşteptat, frumoasa mea! Din pricina unui blestem, preoţii au părăsit locurile şi, dacă nu se întorc, crocodilul o să ne mănânce pe toţi.

— Unde s-au dus preoţii?

— În ţinutul flăcărilor, pe o insulă pierdută în partea de miazănoapte a marelui lac. Doar o minune îi mai poate salva de la înec.

— Cine ştie să mă conducă până acolo?

— Podarul cunoaşte aşezarea insulei, dar urăşte femeile drăguţe şi cere mult pentru aşa o treabă! Mai bine uită de el, frumoasa mea, şi pleacă de aici înainte ca demonii să pună stăpânire pe provincie.

Calmul măgarului şi al câinelui îi dădură de înţeles lui Isis că nu-i pândea nicio primejdie. Nimeni nu-i urmărea. Şi nici Sekari nu găsise ceva care să-i trezească bănuielile.

— Prevestitorul ne-a luat-o înainte, grăi el.

— Trebuie să-mi schimb înfăţişarea şi să-l conving pe podar să mă ducă acolo unde s-au adunat preoţii.

— E o capcană!

— O să vedem în curând, hotărî Isis.

☥☥☥

Cu părul încărunţit, cu faţa pământie, îmbrăcată într-o rochie sărăcăcioasă, Isis se preschimbase într-o femeie bătrână. Când urcă în barca podarului, un bărbat înalt şi, parcă, fără vârstă, acesta nu se ridică şi nu-i aruncă nici măcar o privire.

— Te învoieşti să mă duci în ţinutul flăcării?

— E departe şi costă mult. Cu siguranţă tu n-ai cu ce plăti.

— Ce anume ceri?

— Eu nu mă mulţumesc doar cu o bucată de pâine şi un burduf cu apă proaspătă! Ai un inel de aur?

— Uite-l aici.

Barcagiul cercetă inelul pe toate părţile.

— Mai vreau o bucată de pânză dintre cele mai bune şi un vas de bronz.

— Iată şi pânza.

Bărbatul o pipăi, apoi o împături.

— Cunoşti Numerele?

— Cerul este Unu. Doi înseamnă focul zămislitor şi aerul luminos. Trei sunt toţi zeii, iar Patru – zările. Cinci deschide spiritul.

— De vreme ce ştii să aşezi laolaltă părţile podului plutitor, el are să te poarte până la ţinta spre care-ai pornit. Ocoleşte abatorul, complicii lui Seth te aşteaptă acolo.

Bărbatul coborî de pe pod, care se avântă cu de la sine putere către marele lac. Luat pe nepregătite, Sekari rămase pe mal.

☥☥☥

O ceaţă deasă învăluia ţinutul flăcării. Podul plutitor îşi croi drum printr-un labirint de braţe de apă şi se opri în faţa unei insule pline de verdeaţă. Fluturându-şi mâinile, preoţii din templul lui Sobek cereau ajutor.

Mânuind cârma, Isis se apropie. Trebuia să-i salveze cu orice preţ.

Ascunşi în spatele prizonierilor lor, siliţi astfel să se supună, părtaşii lui Seth îşi agitau lăncile.

Un pelican se înălţă deasupra insulei. Din pliscul său ţâşni o rază de soare ce risipi ceaţa şi arse abatorul şi pe nelegiuiţii care se adăposteau în el.

Teferi şi nevătămaţi, preoţii o întâmpinară cu bucurie pe salvatoarea lor.

— Fie ca pliscul pelicanului să se deschidă iar pentru tine, îi zise cel mai vârstnic dintre sacerdoţi, iar din el să iasă la lumină cel reînviat. Dându-şi sângele ca să-şi hrănească puii, el întrupează dărnicia lui Osiris. Astfel se primenesc relicvele Egiptului de Sus. Venind până aici, tu le-ai redat tăria.

33.

În timpul mesei, Senankh, căruia îi plăcea să mănânce bine, de-abia ciuguli câte ceva. În schimb, bău mai mult decât obişnuia.

— Locuitorii Memphisului se tem, Medes, şi noi nu suntem în stare să-i liniştim!

— N-ar trebui, oare, ca Luminăţia Sa să se îngrijească de asta?

— Nici măcar nu ştim unde se află faraonul, mărturisi Senankh. Casa Regelui n-a mai primit nicio porunca.

— Dar regina…

— Stă singură şi tăcută în odăile sale, vizirul e pe moarte, Sehotep îşi aşteaptă osânda. Eu mă descurc aşa cum pot cu treburile regatului, dar am mâinile legate în privinţa siguranţei. Armata şi gărzile nu-mi vor da ascultare.

Medes se prefăcu îngrozit.

— Sesostris… Sesostris o fi…?

— Nimeni nu cutează să rostească un asemenea cuvânt. Poate s-a retras într-un templu. Oricum, dispariţia lui Iker l-a zdrobit şi n-are cine cârmui regatul.

— Trebuie să numim un ofiţer în locul lui Nesmontu şi să desfăşurăm armata, îşi dădu cu părerea Medes.

— Fiecare ofiţer e sprijinit de oamenii săi şi nu se va da bătut cu una, cu două. Ne găsim în pragul unui război în care ofiţerii se vor sfâşia între ei şi nu văd niciun mijloc de a stăvili o astfel de nenorocire. Din fericire, luptătorii din umbră nu s-au dedat decât la atacuri răzleţe. Dacă ar fi ştiut mai bine cum stau lucrurile, s-ar fi năpustit cu toată forţa şi ar fi pus lesne mâna pe Memphis.

— Nu putem îngădui aşa ceva! se împotrivi Medes. Să încercăm noi doi să întocmim un plan de bătaie!

— Gărzile se supun lui Sobek, armata lui Nesmontu. În ochii lor noi nu însemnăm nimic, poate doar nişte piedici.

— Nu îndrăznesc să mă gândesc la…

— E o nebunie să rămânem la Memphis, n-o să scăpăm nici de oamenii Prevestitorului, nici de răzmeriţe. Regatul se prăbuşeşte, trebuie să plecăm.

— Nici nu-mi trece prin minte una ca asta. Sesostris se va întoarce şi ordinea va domni iarăşi pretutindeni!

— Îţi admir curajul, dar în anumite împrejurări devine curată nesăbuinţă. Nu slujeşte la nimic să te amăgeşti.

Medes se opri din mâncat şi bău două cupe de vin pe nerăsuflate, străduindu-se să-şi vină în fire.

— Dar trebuie să existe o cale, grăi el cu voce tremurătoare. Nu putem lăsa totul să se ducă de râpă!

— Maat ne-a părăsit, se plânse Senankh.

— Şi dacă luptătorii din umbră sunt mai slabi decât ne închipuim noi şi se mărginesc doar la jafuri şi tâlhării?

— Căpetenia lor, Prevestitorul, vrea moartea lui Osiris, pieirea faraonului şi distrugerea Egiptului. În curând, toate cele trei dorinţe i se vor îndeplini.

— Ei bine, nu! răcni Medes. Fuga n-ar fi demnă de nişte oameni ca noi. Şi, la drept vorbind, unde să ne ducem? Mai bine luptăm să-i strângem laolaltă pe cei devotaţi lui Sesostris şi să arătăm limpede că nu ne clintim de-aici.

Cuvintele Secretatului Casei Regelui îl uimiră pe Senankh. Socotindu-l slujbaş destoinic şi curtean şiret, Marele Trezorier credea că Medes ţine mult la traiul său îmbelşugat şi că nu-i dă ghes inima să se jertfească în vreun fel.

— E adevărat că nu putem întocmi şi răspândi în toată ţara un decret, continuă Medes. Dar nimic nu ne opreşte să dovedim trăinicia cârmuirii. Faraonul a părăsit adesea Memphisul, iar regina a vegheat asupra treburilor regatului. Duceţi-vă la ea, vorbiţi-i, vă rog, şi convingeți-o să nu se lase doborâtă. Vrăjmaşul n-a câştigat încă.

— Dar suntem, oare, în stare să-i ţinem piept?

— Neîndoielnic! Soldaţii şi gărzile trebuie sa simtă că cineva îi conduce.

— Am să mă străduiesc, făgădui Senankh.

— În ceea ce mă priveşte, îl asigură Medes, am să răspândesc veşti liniştitoare. De încrederea noastră în viitor atârnă multe.

Tulburat, Marele Trezorier se ridică de la masă.

Poate că s-ar fi cuvenit să-i dezvăluie lui Medes planul lui Sobek Păzitorul. Dar, respectându-şi cuvântul dat, Senankh tăcu. Şi, chibzuind mai bine la cele spuse de Medes, fu bucuros să-l numere pe Secretarul Casei Regelui printre apărătorii cei mai înfocaţi ai lui Sesostris.

☥☥☥

Corabia lui Isis intră într-o altă lume, cea a Egiptului de Jos. După ce şerpuise printre două deşerturi, Nilul îşi lua avânt şi se desfăcea într-o deltă întinsă. Cele şapte braţe mari ale fluviului, din care luaseră naştere o puzderie de canale, alcătuiau o regiune înverzită, plină de palmieri.

În portul cel mic al Memphisului, Sekari schimbă echipajul. Fericiţi să se întoarcă acasă, arcaşii lui Sarenput nu aveau să uite nicicând curajul tinerei preotese. Rând pe rând îi mulţumiră pentru ocrotirea ce le-o oferise.

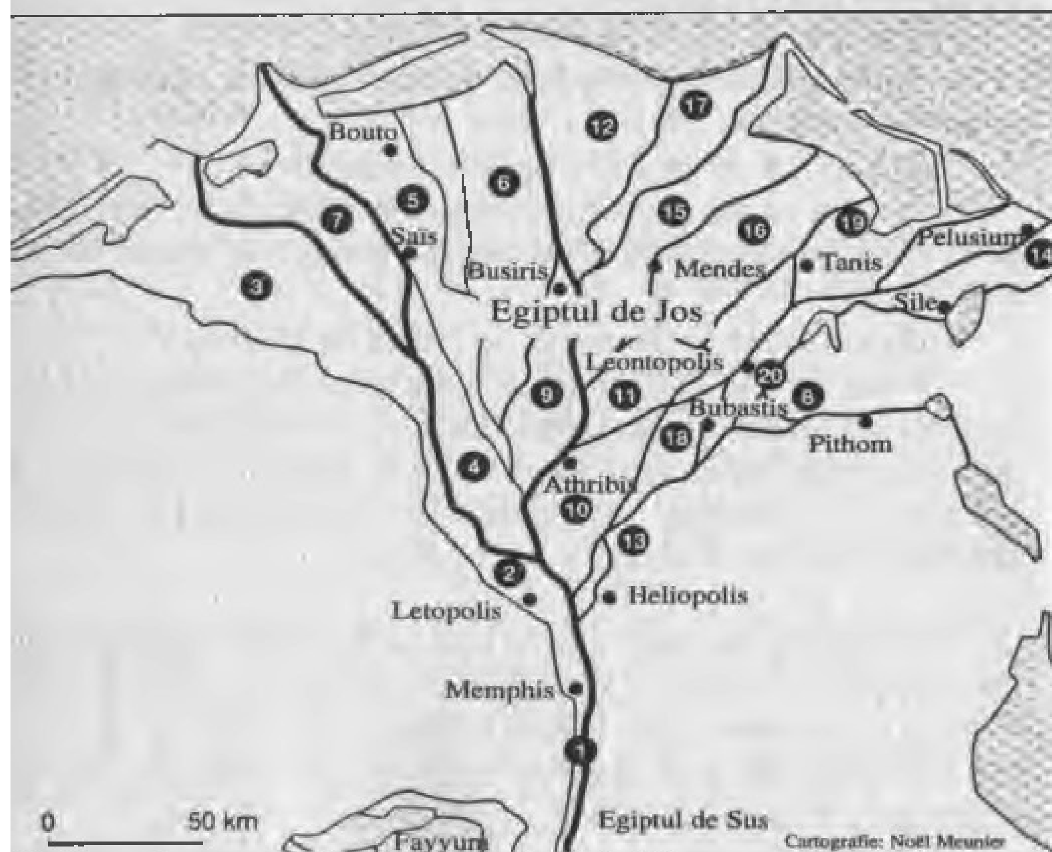
Noii corăbieri făceau parte din trupele speciale pregătite de Nesmontu. Noul căpitan, un bărbat cu purtări grosolane, dar aprig luptător, cunoştea cele mai ascunse cotloane ale acestor ţinuturi, adesea neprimitoare, şi mânuia cârma la fel de bine noaptea, ca şi ziua. Născut într-un sat din mlaştinile aflate de-a lungul coastelor, nu se temea nici de şerpi, nici de insecte şi nu se folosea de hărţi.

— O femeie! strigă el când dădu cu ochii de văduvă. Doar n-are de gând să călătorească pe corabia mea!

— E corabia ei, îl lămuri Sekari, iar tu ai să i te supui.

— Glumeşti?

Provinciile Egiptului de Jos

1. Zidul Alb
2. Coapsa
3. Vestul
4. } Săgețile lui Neith
5. } (Sud și Nord)
6. Muntele Taurului
7. Harponul
8. Harponul Răsăritean
9. Nemty (Mărșaluitorul)
10. Taurul Negru
11. Numărătoarea Taurilor
12. Vițelul și Vaca
13. Stăpînul-Este-pe-Deplin-Sănătos
14. Cel-Care-Este-în-Fruntea-Răsăritului
15. Ibisul
16. Delfinul
17. Tronul
18. Copilul Regal (partea de sus)
19. Copilul Regal (partea de jos)
20. Șoimul Mumificat (Soped)

— Niciodată, atunci când mă aflu în slujba Marii Preotese din Abydos.

Căpitanul o măsură pe Isis cu ochi bănuitori.

— Urăsc să-şi bată cineva joc de mine. Ce înseamnă toată povestea asta?

— Regatul trece printr-o mare primejdie, îi destăinui Isis. Trebuie să adun iute relicvele răspândite în Egiptul de Jos. Şi fără ajutorul tău n-am să izbutesc.

— Atunci, sunteţi într-adevăr…

— Eşti gata de plecare?

— Prietenul meu Sekari a ales echipajul, şi eu am încredere în el. Totuşi…

— Eu îţi spun încotro ne îndreptăm, iar tu dai poruncile cuvenite. Vâslele sunt înzestrate cu magia lui Ra şi vântul ne va fi prielnic. În schimb, o mulţime de duşmani vor încerca să ne răpună.

Căpitanul se scarpină în cap.

— Am îndeplinit destule misiuni nebuneşti în viaţa mea plină de peripeţii, dar asta le va întrece pe toate. Şi-acum să isprăvim cu trăncăneala şi să pornim! Dacă am înţeles eu bine, timpul ne zoreşte. Care-i prima ţintă?

— Letopolis, capitala Coapsei, cea de-a doua provincie a Egiptului de Jos.

☥☥☥

Blând, binevoitor, Marele Preot o întâmpină cu bucurie pe Marea Preoteasă din Abydos, care nu venise să caute o parte din trupul lui Osiris, ci unul dintre sceptrele zeului.

— Primejdii cumplite v-au îndemnat să veniţi până aici, nu?

— Din păcate, da.

— Ţinutul lui Osiris e ameninţat?

— Misiunea mea e să-l protejez. Încredinţându-mi simbolul triplei naşteri, îmi sunteţi de mare ajutor.

— Să vă facem pe plac e o cinste pentru noi.

Isis şi gazda sa vorbiră despre misterele luminii, ale pământului şi ale stelelor.

Apoi preotul deschise uşile unei capele şi scoase dinăuntru sceptrul de care atârnau trei curele din piele.

Isis o atinse pe prima, dar nu se întâmplă nimic.

— Încercaţi încă o dată!

Tânăra femeie pipăi cea de-a doua curea. Zadarnic.

— Trebuie să începeţi cu a treia!

Preoteasa urmă sfatul, însă tot degeaba.

Preotul nu-şi găsea cuvintele.

— Nu, murmură el, nu pot să cred!

— Sceptrul e fals, zise Isis. În afara voastră, cine mai intră în capelă?

— Cele două ajutoare ale mele, un bătrân de nouăzeci de ani, născut la Letopolis, şi un tânăr preot temporar. Am încredere deplină în ei!

— N-ar fi trebuit să vă dovediţi mai prevăzător?

— Doar nu bănuiţi că…

— Unul dintre ei a furat adevăratul sceptru şi l-a înlocuit cu acest fals, lipsit de orice putere.

— Cum a fost cu putinţă să se săvârşească o asemenea nelegiuire în templul meu?

Preotului i se făcu rău, şi Isis se repezi să-l sprijine ca să nu se prăbuşească.

— Iertaţi-mă, dar ruşinea…

— Unde locuiesc cele două ajutoare?

— Lângă lacul sacru.

— Să mergem să vorbim cu ei!

Deşi se clătina la fiecare pas, Marele Preot era dornic să-l găsească pe făptaş. După dezamăgirea de mai înainte, simţea acum o mânie surdă. Ocara ce-i fusese adusă îl îndemna să-l prindă pe nelegiuit şi să-l dea pe mâna judecătorilor.

Smuls din somnul de după prânz, preotul cel bătrân nu se pierdu cu firea şi vorbi limpede, înşirând orele când intrase şi ieşise din templu şi mulţumind zeilor care îi dăruiseră o asemenea fericire. Nu băgase de seamă că s-ar fi petrecut ceva nefiresc în ultima vreme. Zilele se scurgeau liniştite în Letopolis, iar el îşi trăia bătrâneţile în pace.

Marele Preot bătu la uşa celuilalt ajutor al său.

Nimeni nu răspunse.

— Ciudat… Trebuia să fie acasă!

— Să intrăm.

— În lipsa lui…

— N-avem timp de pierdut.

Mica locuinţă era goală, la fel şi lăzile pentru veşminte.

— A fugit, recunoscu preotul, înciudat. El să fure, cine şi-ar fi închipuit?

— Să încercăm să găsim un lucru de-al lui.

Scotociră peste tot, însă nu dădură decât peste o rogojină tocită.

— Îmi e de ajuns, zise Isis.

Tânăra femeie înfăşură rogojina şi o ridică în dreptul ochilor. Puţin câte puţin, intră în legătură cu fugarul, îl văzu limpede şi desluşi locul unde se ascunsese.

☥☥☥

Nemişcat, hoţul privea sceptrul pe care-l scosese din locaşul lui şi-l înlocuise cu o copie desăvârşită.

Devenit discipol al Prevestitorului, spera să primească o răsplată uriaşă în schimbul distrugerii acestui însemn al puterii lui Osiris.

Până acum, sarcina se dovedise uşoară. Naivitatea mai-marelui său, capela nepăzită, această locuinţă tainică din afara oraşului, pe care o căpătase… În curând, tovarăşii săi aveau să vină să-l ia şi să-l ducă departe de Letopolis, ca să îngroaşe rândurile viitorilor stăpâni ai Egiptului.

În pragul unui astfel de viitor măreţ, el şovăia totuşi să distrugă o aşa comoară.

Slujba sa de preot temporar îi oferise atâtea revelaţii, încât nu se prea încumeta să pângărească obiectul sacru. Bineînţeles, noua credinţă îl atrăgea mai ales datorită privilegiilor de care se bucurau bărbaţii şi supunerii depline a femeilor, făpturi desfrânate, gata oricând să-şi arate farmecele. Se credea în stare să se lepede de trecut şi să-şi uite vechea îndatorire. Trebuia, prin urmare, să sfarme acest mâner simplu din lemn de salcâm de care erau agăţate trei curele din piele.

Pentru a doua oară, lama cuţitului său le atinse în treacăt.

Şi, pentru a doua oară, se lăsă păgubaş.

Furios pe el însuşi, îşi crestă braţele şi pieptul. Mirosul sângelui îl mai potoli. Mâine, cel al necredincioşilor va curge în valuri!

La gândul acesta îşi recăpătă întreaga tărie.

Va învinge magia lui Osiris! Apucă din nou arma, hotărât să scape odată de obiectul stânjenitor.

Uşa ascunzătoarei se deschise brusc, lovindu-se de perete.

Uimit, preotul rămase cu mâna ce ţinea cuţitul ridicată în aer şi văzu năpustindu-se spre el un bărbat voinic ce-l înşfăcă de

picioare şi-l trânti la pământ. Năucit, hoţul scăpă cuţitul, iar Sekari îi petrecu o sfoară în jurul gâtului.

Isis luă cu grijă sceptrul.

Ieşindu-şi din minţi, hoţul îl înălţă în slăvi pe Prevestitor şi-i blestemă pe vrăjmaşii săi. Sătul de ocările lui, Sekari îl sugrumă.

Când Isis atinse prima curea, cea a naşterii luminoase, soarele se aprinse şi mai tare, iar cerul deveni şi mai albastru. Raze de aur învăluiră templul, iar privirile statuilor fură însufleţite de o licărire nepământeană.

Cea de-a doua curea făcu să se ivească puzderie de stele în plină zi, iar când tânăra femeie îşi plimbă degetele peste cea de-a treia curea, din pământ răsăriră o sumedenie de flori şi grădina din faţa sanctuarului se împodobi cu mii de culori.

Văduva aşeză sceptrul în coşul misterelor şi se întoarse pe corabie.

34.

Fostul ajutor al primarului din Medamud îşi înmulţea dovezile de credinţă. Învinuindu-l întruna pe vechiul primar, căindu-se pentru propriile rătăciri şi lăudând meritele noilor aleşi, ducea el însuşi mâncare şi băutură soldaţilor care păzeau şantierul templului, oprind pe oricine să intre în pădurea sacră.

Discipolul Prevestitorului îşi pierduse nădejdea că va găsi un soldat mai slobod la gură. Flăcăii ăştia vânjoşi nu vorbeau cu nimeni, respectând ordinele primite, şi de-abia dacă rosteau câteva cuvinte de mulţumire.

Un singur lucru era mai presus de orice îndoială: de când pătrunsese în ţinutul interzis, acolo unde se ascundea sanctuarul lui Osiris, regele nu mai dăduse niciun semn.

La înmormântarea bătrânului, iubit de săteni, ucigaşul său nu mai contenea cu jelaniile.

— Am pierdut memoria satului, se văita un prieten al dispărutului, aproape tot atât de bătrân. Odată cu el au pierit destule taine.

— Cât i-ar fi plăcut să vadă noul templu! grăi ucigaşul. Întâlnirea cu faraonul a fost ultima lui mare bucurie. Păcat că regele a plecat atât de iute. Sărbătoarea deschiderii ar fi stârnit şi mai multă veselie dacă lua şi monarhul parte la ea.

Mâinile moşneagului se încleştară pe toiag.

— Faraonul n-a părăsit Medamudul, şopti el.

— Conduce chiar el lucrările de pe şantier?

— Cred că trece prin încercarea lui Osiris în inima pădurii sacre.

— Şi ce înseamnă această încercare?

— Nu ştiu. Doar monarhul e în stare s-o înfrunte, primejduindu-şi viaţa. De reuşita lui atârnă bunăstarea regatului.

— Atunci să ne rugăm să izbândească!

Moşneagul încuviinţă.

Ucigaşul nu-şi mai încăpea în piele de fericire. Carevasăzică, uriaşul era acum o pradă uşoară. Dacă discipolul Prevestitorului răzbea până în mijlocul ţinutului lui Osiris, l-ar fi putut omorî pe Sesostris.

Apoi, socotit drept un viteaz fără pereche de către stăpânul său şi de ceilalţi credincioşi, avea să capete o răsplată pe care nici măcar nu îndrăznea să şi-o închipuie. Deja se vedea primar al Tebei, slăvit de supuşii săi! Cei care i se vor împotrivi vor fi doborâţi fără milă, iar groaza îi va cuprinde pe necredincioşi.

Însă, mai înainte de toate, trebuia să se strecoare în pădure fără ca soldaţii să-l zărească.

Nu putea să se bizuie pe niscaiva complici şi nici să înjunghie vreun soldat, bine pregătit de altfel, fără să atragă atenţia celorlalţi.

Aşa că va folosi o armă ascunsă: va turna în mâncăruri o licoare adormitoare.

☥☥☥

Şi Medes se îngrăşa văzând cu ochii. Pe măsură ce ziua hotărâtoare se apropia, numai mâncarea îi domolea zbuciumul.

Lacom, înfuleca în toiul nopţii din bucatele alese ale Libanezului. Raţa cu sos era demnă de un ospăţ regesc. Cât despre vin, ar fi desfătat până şi sufletele strămoşilor în ziua sărbătorii vinului.

— Senankh mi s-a destăinuit, mărturisi Medes. Nu mă vedea cu ochi buni şi n-avea încredere în mine, dar i-am schimbat părerea dovedindu-i credinţa mea deplină faţă de rege, în aceste vremuri de restrişte. Deznădăjduit, Marele Trezorier voia să fugă şi mă sfătuia să fac la fel! Dar, în loc să încuviinţez aceste planuri, am încercat să-l îmbărbătez. Oare nu e de

datoria noastră să luptăm contra duşmanului arătându-le locuitorilor capitalei că n-au a se teme de nimic?

Medes izbucni în râs, dar Libanezul râmase tăcut.

— Să pornim atacul, îl povăţui Secretarul Casei Regelui. Nu vom întâmpina decât o slabă împotrivire. Odată Memphisul căzut în mâinile noastre, regatul se va prăbuşi.

— Nicio veste despre Sesostris?

— Aş fi primul care-ar afla-o, căci ar trebui să întocmesc un decret îndată ce s-ar întoarce! Bolnav sau neputincios, faraonul nu mai cârmuieşte şi golul pricinuit de lipsa lui se măreşte cu fiecare zi.

— Şi vizirul?

— Trage să moară. Senankh nici măcar nu-l mai vizitează.

— Dar regina?

— Am stăruit ca Marele Trezorier s-o îndemne să se folosească în mod făţiş de rangul ei şi să conducă. Dar Senankh va da greş, sunt sigur! Durerea Marii Soţii regale dovedeşte că Sesostris nu mai e în stare să domnească asupra Egiptului sau poate chiar a pierit.

— Armata?

— Împărţită în grupuri gata să se încaiere între ele. Fără Marele General, se va risipi. Şi nici gărzile nu stau mai bine. Egiptul e bolnav, foarte bolnav! Să isprăvim acum cu el, înainte ca Dumnezeu ştie ce tresărire să-l facă să spere că se va vindeca.

Libanezul se înfruptă din mai multe feluri de brânză grasă şi bău vin roşu, tare, adus din oraşul Imau.

— Oare de ce tace Prevestitorul? se nelinişti el.

— Pentru că forţele de ordine au împânzit întregul Abydos, răspunse Medes, şi nu lasă pe nimeni să iasă. Să încerce să ne trimită un mesaj ar însemna moarte curată.

— Am nevoie de un ordin de la el pentru a porni marele atac, grăi răspicat Libanezul.

— Te mai îndoieşti încă de slăbiciunea duşmanului?

— Şi dacă Senankh se preface?

— M-am gândit şi eu la asta! Şiret, bănuitor, ştie să întindă capcane. Dar şi-a pierdut orice punct de sprijin. Mă pricep la oameni, pe el l-au doborât deja gândurile cele mai negre.

— Prea e frumos totul, hotărî Libanezul.

Medes nu se mai putu stăpâni.

— Ai pus la cale câteva atacuri răzleţe, jafuri, tâlhării, care arse, ca să vezi ce va urma, şi ai văzut: câteva patrule nepricepute au răscolit pe ici, pe colo, fără să găsească nimic, în ceea ce mă priveşte, ţi-am adus informaţii preţioase despre un regat pe cale să se năruie! E rândul tău, îngrijeşte-te de partea ce-ţi revine, iar Prevestitorul te va răsplăti.

— Simţurile mele îmi spun să fiu prevăzător.

Medes îşi ridică braţele, disperat.

— Din pricina lor, Memphisul o să ne scape!

— Până acum, ele m-au ferit de necazuri.

— Nu cumva ţi-e frică tocmai acum, când a sosit clipa să punem mâna pe putere?

Ochii mici şi negri ai Libanezului îl ţintuiră pe Medes.

— Sunt alături de Prevestitor de mult mai multă vreme decât tine şi nu îngădui nimănui să mă învinuiască de laşitate. Ţine minte asta şi să nu mai rosteşti vreodată asemenea vorbe.

— Bine. Aşadar, ce hotărăşti?

— Facem o ultimă verificare, un atac ceva mai însemnat, după care vom lăsa ca una din trupele noastre să fie descoperită. Din felul în care o să se mişte gărzile, vom afla dacă lucrurile stau într-adevăr aşa cum îţi închipui tu.

După ce Medes plecă, Libanezul isprăvi toate prăjiturile de pe tavă. Îndată ce va fi numit în fruntea gărzilor noii stăpâniri, se va descotorosi de trufaşul Secretar al Casei Regelui.

☥☥☥

— Încotro? o întrebă căpitanul pe Isis.

— Spre cea de-a treia provincie a Egiptului de Jos, Vestul.

De-acum înainte, călătoria avea să fie altfel, fără să semene câtuşi de puţin cu coborârea de-a lungul văii Nilului, de la Elephantina la Memphis. Isis o să încerce să culeagă relicvele osiriene din Deltă începând dinspre apus, apoi luând-o către răsărit, înainte de a porni spre miazăzi şi de a ajunge în provincia Heliopolisului, numită Stăpânul-Este-pe-Deplin-Sănătos. Iar dacă zeii îi vor îngădui să reuşească, va strânge până atunci toate relicvele necesare întregirii trupului osirian, suport al reînvierii lui Iker.

Căpitanul nu avea nicio pricină de nemulţumire. Vremea era plăcută, vântul, prielnic, echipajul nu-şi cruţa puterile… Oare ar fi trebuit să-şi schimbe părerea despre femei? Nicidecum, căci preoteasa nu semăna cu nicio alta.

În apropierea Castelului Coapsei, templul cel mare al provinciei, Isis se gândi la Doamna Apusului, minunata zeiţă cu zâmbet blând, care-i întâmpina pe cei drepţi când păşeau pe tărâmul celălalt. Acolo, aceştia se odihneau în pace, înzestraţi cu o altfel de viaţă, hrănită de Maat. Un destin prea timpuriu pentru Iker! Soţului ei nu-i secătuiseră puterile, el trebuia să-şi continue calea pământeană şi să ducă mai departe înfăptuirile lui Sesostris.

Când corabia acostă, Vânt-de-Miazănoapte scoase un zbieret atât de răsunător, încât muncitorii din port şi mulţimea de gură-cască ce se învârteau pe-acolo râmaseră împietriţi.

— Ne aşteaptă niscaiva necazuri, observă Sekari.

Înfăţişarea ameninţătoare a Sângerosului îi întări părerea.

Un grup de preoţi şi de soldaţi cerea să urce la bord, dar Isis preferă să coboare ea pe mal. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu obrajii scofâlciţi, se repezi înaintea ei.

— Plecaţi de îndată, locul ăsta e blestemat!

— Trebuie să merg la templu.

— Peste putinţă, nimeni n-are cum să treacă de câmpul scorpionilor. Monştrii s-au trezit şi i-au ucis pe cei mai mulţi dintre preoţi. Un crocodil uriaş trăieşte acum în lacul sacru, împiedicând orice purificare.

— Am să încerc să înlătur vraja cea rea.

Bărbatul îşi ieşi din fire.

— Plecaţi, vă poruncesc!

Isis făcu un pas înainte.

Când unul dintre soldaţi vru s-o cuprindă de mijloc, Sângerosul se năpusti asupra lui şi-l trânti la pământ. La un semn al lui Sekari, arcaşii se pregătiră să tragă.

— Nu se cuvine să vă purtaţi aşa cu Marea Preoteasă din Abydos.

— Nu ştiam că… Eu…

— Daţi-vă la o parte din drum, adunătură de fricoşi ce sunteţi! O să vedem şi singuri despre ce e vorba.

Sekari se ţinea băţos, deşi se îndoia că o vor scoate cu bine la capăt.

Iar când dădu cu ochii de puzderia de scorpioni negri şi galbeni ce colcăiau în grădina şi pe aleile templului, se îndoi încă şi mai mult.

Dar Isis nu şovăi.

— Thot a rostit marele cuvânt care oferă deplinătate zeilor, grăi ea. El l-a făcut pe Osiris să trăiască din nou. Voi, copii ai lui Serket, zeiţa drumului îngust ce duce către lumina reînvierii, doamnă a înălţimii cerului şi a ridicării pământului, nu vă împotriviţi văduvei! Picuraţi veninul vostru în tot ce e necurat, ardeţi tot ce trebuie să piară, înţepaţi-l pe duşman! Fie ca flacăra voastră să-i oprească în loc pe vrăjmaşii mei şi să-mi elibereze drumul.

La auzul acestor vorbe, primejdioasele făpturi rămaseră câteva clipe nemişcate, apoi, una câte una, se strecurară pe sub pietre. Sekari crezu în puterea formulelor magice până când zări un scorpion negru căţărându-se pe tunica lui Isis.

Tânăra femeie întinse mâna spre el.

Acul veninos părea gata să lovească.

— Arată-mi unde se află relicva.

Scorpionul se linişti, iar Isis îl aşeză binişor pe pământ şi porni în urma lui.

Animalul o conduse spre lacul sacru.

Şi de-abia coborî preoteasa primele trepte ale scării, că din adâncuri se şi ridică la suprafaţa apei un crocodil enorm.

Pe spatele său stăteau coapsele lui Osiris.

După ce trecu, la rândul său, de câmpul cu scorpioni, Sekari vru s-o oprească pe sora sa.

— Fii cu băgare de seamă, te rog! Monstrul ăsta n-are un aer împăciuitor.

— Gândeşte-te la misterele lunii *khoiak*, fratele meu din Cercul de Aur. Osiris ia atunci înfăţişarea animalului lui Sobek pentru a străbate oceanul începuturilor.

Sekari îşi aminti cum, în Fayyum, Iker fusese salvat de la înec de către stăpânul apelor, un crocodil uriaş.

Păzitorul lacului se apropie de Isis, cufundată până la piept în apă, şi-şi deschise botul dând la iveală dinţii ameninţători.

— Tu, cuceritorule cu chip frumos, ce răpeşti minţile femeilor, continuă-ţi munca de culegător!

Un soi de tandreţe însufleţi ochii mici ai crocodilului. Isis întinse mâinile şi luă relicvele.

Căpitanului îi făcu mare plăcere să-şi dovedească iscusinţa, alegând cel mai bun drum spre cea de-a şaptesprezecea provincie a Egiptului de Jos, Tronul. Un alt corăbier, oricâtă experienţă ar fi avut, s-ar fi rătăcit în toată această

încrengătură de canale din preajma coastei mediteraneene. Dar, desluşind parcă toate capcanele ce se ascundeau sub luciul apei, el mânuia cârma cu uşurinţă. Când puternici, când dispărând aproape cu desăvârșire, curenţii se schimbau adesea, dar căpitanul nu se lăsa păcălit.

— Unde anume trebuie să ajungem? o întrebă el pe Isis.

— La insula lui Amon.

— Am ocolit-o de când mă ştiu! Pe-aici se vorbeşte că duhurile te împiedică să te apropii de ea. Eu, unul, nu prea cred că e adevărat, dar cei care s-au încumetat să verifice au naufragiat.

— O să acostăm în partea de miazănoapte a insulei, acolo unde bat vânturile dinspre mare.

Căpitanul nu mai lungi vorba, atent la cârmă. Neliniştit, Sekari încerca să zărească dacă pe insulă îi aştepta cineva.

Dar insula părea pustie.

— Eu cobor primul, hotărî Sekari.

Isis încuviinţă.

Însoţit de Sângerosul, care avea poftă de joacă, Sekari descoperi o bucată de pământ sterp, locuit doar de ţânţari.

Nicăieri nu se înălţa vreun sanctuar ori vreo capelă care să adăpostească relicva.

Vânt-de-Miazănoapte cutreieră peste tot căutând ceva de mâncare şi se opri lângă o plantă cu tulpină roşie şi flori albe.

Isis îngenunche, săpă în pământul fărâmicios şi scoase la lumină încheieturile mâinilor lui Osiris.

35.

Cu sufletul pradă unei spaime cumplite, Gergu bea tot mai mult. Clipa atacului hotărâtor se apropia, ceea ce îl făcea să se piardă uşor cu firea.

Şi totuşi, pe zi ce trece, împrejurările deveneau tot mai prielnice, iar Memphisul avea să cadă ca un fruct copt în mâinile credincioşilor Prevestitorului. Iar viitorul urma să-i aducă lui Gergu un rang de înalt demnitar, o casă frumoasă şi femei câte voia.

La drept vorbind, chiar femeile erau marea lui problemă acum. Din pricina purtărilor sale de brută, nu mai era primit în cele mai bune lupanare şi nu mai găsea femei, nici măcar

străine, care să se supună poftelor sale. Aşa că trebuia să se mulţumească doar cu o speluncă îndoielnică, aflată în apropierea casei pe care Medes i-o dăruise dansatoarei Olivia, o încrezută care ar fi trebuit să-l prindă în capcană pe Sehotep. Neisprăvita dăduse greş şi plătise cu viaţa pentru asta.

Înfăţişarea speluncii nu prea te îndemna să păşeşti înăuntru.

— Vreau o fată, ceru Gergu.

— Mai întâi plăteşti, i-o reteză stăpânul casei.

— Brăţara asta de comalină ajunge?

— Oh, prinţe! Am două fetişcane, supuse şi pricepute. Amândouă sunt străine. Du-le unde vrei tu!

Însoţit de prostituate, Gergu îi ceru portarului care locuia în odaia de la intrare, cheia casei ce aparţinea lui Bel-Tran. Sub acest nume, Medes cumpărase mai multe clădiri unde îşi ascundea bogăţiile dobândite în urma negoţului pe ascuns.

La început, vesele şi ascultătoare, fetele începură să se împotrivească îndată ce Gergu le pălmui. Cu ochii în lacrimi, se puseră pe urlat, şi una dintre ele izbuti să fugă.

Furios, Gergu o izgoni pe cealaltă cu lovituri de picioare, închise uşa, îi înapoie portarului cheia şi plecă să-şi încerce norocul în altă parte.

Stăpânul bordelului nu găsi deloc pe placul său purtarea lui Gergu şi povesti gărzilor ce se întâmplase.

Ofiţerul îl luă la întrebări pe portar.

— Îl cunoşti pe omul ăsta?

— Da şi nu. Adică nu ştiu cum îl cheamă, că nu stă aici în cartier. Dar mi se pare că l-am mai văzut pe vremea când o frumoasă dansatoare avea de gând să se mute în casa asta.

— Şi a cui e casa?

— A unui negustor, Bel-Tran.

— Iar tu i-ai dat cheia unui asemenea ticălos?

— Da, pentru că venea din partea negustorului.

Altădată, ofiţerul şi-ar fi încheiat căutările aici. Dar, în împrejurările, de acum primise ordin, asemenea colegilor săi, să cerceteze cu atenţie orice faptă care ar fi putut duce la descoperirea unei ascunzători a luptătorilor din umbră. Prin urmare, ofiţerul află de la portar cum arată Gergu, făcu un desen şi plănui ca, după lăsarea întunericului, să se furişeze şi să cotrobăie niţel prin locuinţa lui Bel-Tran.

☥☥☥

Ca să-şi domolească furia răzbunându-se pe cineva mai slab ca el, Gergu plecă în satul Colina Înflorită. Aici obişnuia să-i caute nod în papură celui care se îngrijea de hambare şi îl silea să-i ofere o parte din câştiguri, ameninţându-l că altminteri îl va da pe mâna gărzilor. Bietul om îşi pierduse somnul, de teama unui raport întocmit de responsabilul principal al hambarelor, căruia nimeni nu-i punea la îndoială cuvântul.

Când îl zări pe Gergu, bărbatului îi îngheţă sângele în vene.

— Totul… totul e în ordine!

— Aşa îţi închipui tu? Lista greşelilor tale mi se pare nesfârşită. Ai noroc însă că ţin mult la tine.

— Dar v-am plătit acum mai puţin de-o lună!

— Trebuie să mai dai ceva pe deasupra.

Nevasta îngrijitorului sări în ajutorul bărbatului ei.

— Înţelegeţi-ne şi pe noi, nu avem de unde să…

Gergu îi trase o palmă.

— Ţine-ţi gura, femeie, şi vezi-ţi de bucătăria ta!

Îngrijitorul era fricos de felul lui, dar nu suferea să se atingă cineva de soţia lui. Şi, de data aceasta, Gergu întrecuse măsura. Însă nu cuteză să-l înfrunte, şi-i făcu pe plac.

— Am înţeles, vă dau tot ce vreţi.

☥☥☥

Nevasta lui Medes izbucni în hohote de plâns.

Doctorul Gua aşteaptă, răbdător, să se oprească şuvoiul de lacrimi, apoi îi ascultă inima.

— Trupul vă e sănătos, dar n-aş putea spune acelaşi lucru şi despre suflet.

Arătându-se mai blând ca de obicei, doctorul se străduia să priceapă ce rău atât de cumplit o măcina pe această femeie bogată şi căreia îi erau îndeplinite toate poftele.

— Aţi trecut printr-o mare suferinţă în copilărie?

— Nu, doctore.

— Cum vă înţelegeţi cu soţul?

— Minunat! Medes e un bărbat care ar face fericită orice femeie.

— Aveţi vreo dorinţă care nu vă dă pace?

— Da, să slăbesc fără să mă înfrânez de la mâncare… dar nu izbutesc!

Această încercare de a-l păcăli îl supără pe Gua. Nu voia să se mărginească la formula „o boală pe care n-o cunosc şi nu pot

s-o vindec". Simţind că se apropie de adevăr, se gândi la un mijloc nesigur de a-l afla, dar care uneori dădea roade.

— Înghiţiţi aceste leacuri, o sfătui el. Din păcate, nu vă sunt de ajuns, aşa că plănuiesc să mai încercăm ceva.

— N-am să mai plâng? Mă voi simţi mai bine?

— Sper.

— Oh! Doctore, sunteţi duhul meu bun! Mă va durea?

— Câtuşi de puţin.

— Când începem?

— Curând. Mai întâi însă, nu uitaţi de hapuri.

Acestea o pregăteau pe nevasta lui Medes pentru o încercare delicată. Poate cu ajutorul lor Gua va reuşi s-o aducă pe nevasta lui Medes într-o stare asemănătoare cu somnul, în timpul căreia să mărturisească spaimele ce zăceau îngropate în străfundurile fiinţei sale.

☥☥☥

În drum spre cea de-a cincisprezecea provincie a Egiptului de Jos, Ibisul, căpitanul îşi dovedi măiestria din plin. Simţindu-se în largul său în această lume a apelor, mânuia cârma fără să şovăie câtuşi de puţin.

— Unde acostăm? o întrebă el pe Isis.

— Deocamdată, aştept un semn.

Pe meleagurile acestea, Thot îi despărţise pe Horus şi pe Seth, care se încleştaseră într-o luptă aprigă, de care depindea echilibrul întregii lumi. Domolindu-i pe cei doi războinici, vrăjmaşi pe veci, şi recunoscându-l pe Horus ca urmaş de drept al lui Osiris, zeul cunoaşterii făcuse să se audă glasul lui Maat.

Sekari scruta bărcile de pescari ce le urau călătorilor bun venit, prin gesturi prietenoase. Brusc, măgarul şi câinele se ridicară şi se uitară către cer.

Un ibis imens cobora din văzduh spre corabie.

Impunător, se aşeză la pupa, o privi îndelung pe tânăra preoteasă, apoi îşi luă zborul.

Pasărea uriaşă lăsase pe corabie două vase de alabastru – o piatră tare, protejată de zeiţa Hathor.

— Sunt umplute cu apă din Nun, care înlesneşte înnoirea trupului lui Osiris, zise Isis.

Fără a se mai mira de nimic, căpitanul se supuse hotărârii Marii Preotese din Abydos şi îndreptă corabia către sud-est,

spre cea de-a douăzecea provincie a Egiptului de Jos, Şoimul Mumificat.

Îndepărtându-se de ţărmul Mediteranei, echipajul se bucură. De-acum încolo, aveau să întâlnească mai puţine mlaştini şi insecte, dar mai multe ogoare şi plantaţii de palmieri. Corabia apucă pe unul din braţele largi ale Nilului şi, datorită vântului prielnic dinspre miazănoapte, înainta cu iuţeală.

— Unde ne oprim? întrebă căpitanul.

— Pe insula lui Soped.

— Un pământ interzis! Adică, interzis… neiniţiaţilor. Dar asta nu ne priveşte pe noi, bănuiesc.

Zâmbetul uşor al lui Isis îl linişti, şi căpitanul îşi dădu toată silinţa să mânuiască lin cârma.

Pe insulă trăia un grup mic de preotese, care se îngrijeau de sanctuarul lui Soped, şoimul mumificat ce purta barbă osiriană. Două pene ale lui Maat îi împodobeau capul.

Marea Preoteasă, o brunetă zveltă cu chip sever, îi ieşi lui Isis în întâmpinare.

— Cine e stăpâna vieţii?

— Sekhmet.

— Unde se ascunde ea?

— În piatra venerabilă.

— Cum o vei dobândi?

— Dezlegându-i taina cu ajutorul spinului ascuţit de salcâm, dedicat lui Soped.

Preoteasa o conduse pe Isis în sanctuar. La picioarele şoimului mumificat stătea spinul de turcoaz. Isis îl luă şi-l ridică în dreptul ochilor săi.

— Din Ra, făptură de metal, se naşte o piatră menită să-l facă pe Osiris să crească, grăi ea. Această operă ascunsă preschimbă lucrul neînsufleţit în aur. Ea îmi este astăzi de trebuinţă pentru a împlini reînvierea.

Privirea şoimului scânteiază.

Cu vârful spinului, Isis atinse cele două pene. Trupul păsării se desfăcu, dând la iveală o piatră cubică din aur.

☥☥☥

Bubastis, capitala celei de-a optsprezecea provincii a Egiptului de Jos, Copilul Regal, era un oraş bogat şi clocotind de viaţă. Aici se celebra o mare sărbătoare în cinstea zeiţei

pisici Bastet, în timpul căreia localnicii lăsau la o parte orice reţineri.

Mai mulţi soldaţi coborâră împreună cu Isis de pe corabie.

— Ciudat, îşi dădu cu părerea Sekari. Oare de ce creaturile Prevestitorului nu se arată prin preajmă? Întrucât el nu renunţă niciodată, mă aştept să ne întindă o cursă şi mai vicleană decât celelalte. Poate chiar aici. Să fim cu mare băgare de seamă.

Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul stăteau cu toate simţurile încordate. La vederea câinelui, o droaie de pisici se căţărară cât mai sus, departe de el.

În faţa templului principal, un colos întruchipa *KA*-ul lui Sesostris. Mica trupă se plecă înaintea lui cu respect, iar Isis îl rugă să-i dea puterea să-şi ducă până la capăt căutarea.

Marea Preoteasă a templului, o femeie frumoasă, cu ochi migdalaţi, o primi pe Isis în grădina unde creşteau peste o sută de soiuri de plante tămăduitoare. Adepţi ai temutei Sekhmet, doctorii culegeau de aici darurile blândei Bastet, trebuincioase pentru prepararea leacurilor.

De sub jilţul stăpânei sale, un motan negru, neînchipuit de mare, o privi ţintă pe Isis, apoi se întinse agale, torcând mulţumit, semn că încuviinţa această vizită neaşteptată.

— Grădina primeşte lumina ce răzbate prin fereastra cerului? întrebă Isis.

— Fereastra s-a închis, zise cu amărăciune Marea Preoteasă, iar strălucirea tărâmului de dincolo nu mai învăluie sipetul misterios, care va rămâne astfel închis.

— Dar fără conţinutul lui, misterele nu pot fi celebrate, îi reaminti Isis. Ai rostit formulele de implorare?

— Zadarnic.

Sekari avusese dreptate. Prevestitorul nu se dădea bătut. Astupând fereastra din Bubastis, închidea locul de trecere între văzut şi nevăzut şi o împiedica pe văduvă să ia comoara necesară întregirii trupului lui Osiris.

— Vreunul dintre apropiaţii tăi s-a purtat nefiresc în ultima vreme?

— Un preot permanent a fugit luând cu el *Cartea ferestrelor cereşti*, mărturisi Marea Preoteasă.

Isis făcu vreo câţiva paşi prin grădină. Când ajunse lângă o zonă unde creştea muşeţel, motanul uriaş ţâşni de la locul său,

îşi înfipse ghearele în vipera care se pregătea s-o atace pe Isis şi o ucise dintr-o singură muşcătură.

Marea Preoteasă din Bubastis nu-şi credea ochilor. Nicicând un şarpe nu pângărise sanctuarul.

— Pisica soarelui l-a biruit pe ucigaşul ivit din adâncurile tenebrelor, grăi Isis. Du-mă la capela zeiţei!

Şapte săgeţi protejau locaşul.

Una câte una, văduva le azvârli spre cer.

Îmbinându-se, ele alcătuiră o suliţă luminoasă care sfâşie azurul ca pe o ţesătură şi apoi căzu pe pragul capelei. Isis deschise uşa de bronz şi găsi înăuntru un sipet.

— Văd energia pe care o închizi în tine, unesc forţa lui Seth cu cea a vrăjmaşului, pentru ca ele să nu rănească trupul lui Osiris.

Cu ajutorul vârfului suliţei născute din cele şapte săgeţi, Isis trase zăvorul şi scoase din sipet patru pânze rituale. Corespunzând celor patru zări, ele simbolizau Egiptul reunit întru gloria Celui Reînviat şi slujeau la înfăşurarea mumiei osiriene.

— Ai să le primeşti înapoi după încheierea ritualului de la Abydos, îi făgădui Isis Marii Preotese.

— Hoţul va folosi împotriva voastră *Cartea ferestrelor cereşti*!

— Fii liniştită, n-o să ajungă prea departe. Am să-ţi trimit eu o copie a acestei scrieri.

Motanul aştepta mângâieri, pe care văduva i le dărui bucuroasă înainte de a se întoarce pe corabie.

Omul care stătea de veghe în vârful catargului zări ceva şi făcu semne către ceilalţi corăbieri.

Pe apă plutea leşul preotului vândut Prevestitorului. În mâna dreaptă ţinea un papirus ud, pe care nu se mai putea citi nimic.

36.

Marele Trezorier Senankh punea mare preţ pe ordine. De aceea, odăile de lucru ale Dublei Case Albe slujeau drept pildă de curăţenie şi bună rânduială. Fiecare scrib ştia ce are de făcut şi punea îndatoririle mai presus de drepturi. Nimic nu-l scotea mai râu din minţi pe Senankh decât slujbaşii care încercau să tragă foloase necuvenite de pe urma rangului lor.

Dar Marele Trezorier îi descoperea întotdeauna şi punea capăt neîntârziat înşelăciunilor. Slujbele nefiind dobândite pe viaţă, nu-i dădea nimănui mâna să trândăvească.

Când cei cinci oameni înarmaţi năvăliră într-una dintre sălile arhivelor, supraveghetorul nu-şi crezu ochilor. După ce doborâră străjile şi încă doi scribi, tâlharii îl lipiră de zid, ameninţându-l cu un cuţit, sfâşiară zeci de papirusuri cu socotelile, dădură foc celorlalte, apoi fugiră.

Fără să se gândească la viaţa lui, supraveghetorul arhivelor îşi scoase tunica, străduindu-se în van să stingă focul, şi strigă după ajutor. Cuprins de disperare la gândul că se pierdeau atâtea documente preţioase, aproape că nici nu simţea arsurile de pe braţe şi palme şi ar fi murit dacă nu soseau degrabă ajutoarele.

☥☥☥

Vizirul Sobek, pe care toţi îl credeau pe moarte, lucra doar cu un număr mic de oameni de încredere, pe care el însuşi îi formase pe vremea când făcuse ordine în rândul gărzilor. Iscusiţi, tăcuţi, îi erau cu toţii devotaţi Păzitorului, pe care-l admirau.

— Un atac cu totul neobişnuit, observă unul dintre ei, isprăvindu-şi raportul. Din fericire, vieţile răniţilor nu se află în primejdie. Însă isprava asta l-a tulburat pe unul dintre luptătorii din umbră, care ne-a trimis o scrisoare în care îşi dă în vileag tovarăşii. Ştim acum cine sunt făptaşii şi unde se ascund.

— Scrisoarea e vrednică de crezare? întrebă Sobek.

— Da, am verificat chiar eu. Bănuiesc însă că ne vom respecta ca şi până azi planul şi ne vom preface neputincioşi.

Vizirul căzu pe gânduri.

— De obicei, netrebnicii lovesc în mai multe locuri deodată. Însă acum au dat o singură lovitură, urmată de această scrisoare ciudată. Nu s-a mai pomenit aşa ceva! Ne pune la încercare... Da, asta e! Căpetenia lor vrea să vadă de ce suntem în stare. Dacă rămânem cu braţele încrucişate în faţa unei asemenea ocazii, va intra la bănuieli, va mirosi capcana pe care i-o întindem şi va amâna marele atac. Deci ne vom arăta peste măsură de bucuroşi că le-am luat, în sfârşit, urma şi vom încerca să-i arestăm pe ucigaşi. Băgaţi bine la cap! Am zis că vom încerca.

☥☥☥

Savurând o bucată de carne de gâscă, scăldată în grăsime, Libanezul asculta raportul portarului său.

Luând de bună scrisoarea, gărzile încercuiseră casa unde se ascundeau luptătorii din umbră, care nu fuseseră preveniţi. Libanezul voia o verificare adevărată.

Prost condus, ca urmare a certurilor dintre ofiţeri, atacul forţelor de ordine dăduse greş. Observând mişcările prea bătătoare la ochi, pândarii se grăbiseră să-şi vestească tovarăşii, nevoiţi să-l sugrume pe unul dintre ei, care, fiind bolnav, nu putea să se mişte. Deşi luaţi pe nepregătite, toţi ceilalţi izbutiră să fugă.

Aşadar, lucrurile erau limpezi.

Mai întâi, gărzile nu aflaseră nimic până acum în privinţa credincioşilor Prevestitorului şi de acea se aruncaseră cu disperare asupra primei informaţii pe care o căpătaseră. Apoi, Sobek Păzitorul nu-şi mai comanda trupele. Lăsate de izbelişte şi lipsite de o căpetenie pricepută, în rândul lor domnea o vădită neorânduială.

În sfârşit, Libanezul împărtăşea părerea lui Medes.

Se apropia clipa să pună mâna pe Memphis, printr-un atac nimicitor la care să ia parte toţi luptătorii şi căruia să nu-i reziste nici cazarma principală, nici palatul regal. Trebuia să lovească iute şi cu putere, răspândind o spaimă atât de cumplită, încât ultimele apărări ale capitalei să se prăbuşească fără împotrivire.

Pe Libanez îl aştepta în viitor multă muncă, dar şi nădejdea unei izbânzi strălucite! Aici, la Memphis, se hotăra soarta Egiptului, al cărui mare stăpân va deveni, după victorie, Libanezul. Noua credinţă propovăduită de Prevestitor nu-l va stânjeni deloc, căci va trimite la moarte destui necredincioşi pentru a-l mulţumi.

☥☥☥

Două statui ale lui Sesostris protejau marele templu al celei de-a unsprezecea provincii a Egiptului de Jos, Numărătoarea Taurilor. Marele Preot o întâmpină cu bucurie pe Isis şi îi înmână preţioasa relicvă, degetele lui Osiris. Dintre ele, degetele mari corespundeau stâlpilor lui Nut, zeiţa cerului.

Uimit că dobândiseră aşa uşor relicva, Sekari se temea de pe acum de următoarele popasuri pe care le mai aveau de făcut,

începând cu Djedu, capitala celei de-a noua provincii, Mărşăluitorul. Totuşi, locul ar fi trebuit să se numere printre cele mai liniştite, căci era vorba despre „locaşul lui Osiris, stăpânul stâlpului”, centrul cultului Marelui Zeu, unde, în fiecare an, se desfăşura o sărbătoare în onoarea sa. Ca şi la Abydos, în oraşul Djedu domnea o atmosferă de reculegere şi începuseră deja pregătirile pentru ceremoniile lunii *khoiak*.

În faţa templului stătea un bărbat cu o înfăţişare ciudată. Pe cap purta o bonetă împodobită cu două pene ale lui Maat, pânza ce-i înfăşură şoldurile şi sandalele semănau cu cele ale păstorilor, iar în mână ţinea un toiag. În felul acesta el îl întrupa pe neobositul călător pornit în căutarea tainelor lui Osiris.

— Am în grijă cuvântul divin, grăi el. Cine îl cunoaşte va atinge cerul alături de Ra. Ştiţi să-l transmiteţi de la un capăt la altul al bărcii sacre?

— Barca acestui templu se numeşte Cea-Care-Luminează-Cele-Două-Regate, răspunse Isis. Ea poartă marele cuvânt până la movila lui Osiris.

Mărşăluitorul îşi îndreptă vârful toiagului către Sekari.

— Neştiutorul acesta să se îndepărteze.

— Cercul de Aur purifică şi reuneşte, rosti Sekari.

Uluit, Mărşăluitorul se înclină cu respect. Niciodată nu-şi închipuise că un iniţiat în marele mistere, care cunoştea formula pentru deschiderea drumurilor, ar fi putut să arate precum Sekari.

— O mare nenorocire s-a abătut asupra noastră, mărturisi el. Planta de aur a lui Osiris a dispărut, pasărea luminii nu mai zboară deasupra movilei cu salcâmi. Seth are de-acum înainte cale liberă, Osiris rămâne fără putere.

O turmă de capre năvăli în grădina templului şi începu să mănânce frunzele salcâmilor.

— Nu le e frică de toiagul meu, se plânse Mărşăluitorul, şi nu reuşesc să le gonesc.

— Atunci să întrebuinţăm alte arme, îl încuraja Sekari şi porni să cânte din flaut.

Încă de la primele sunete ale melodiei grave şi domoale, animalele îşi încetară jaful, părând chiar a se legăna în ritmul muzicii, şi părăsiră locul sacru.

La poalele unui salcâm, bătrân de sute de ani, planta de aur a lui Osiris răsări din pământ.

Dar pasărea luminii tot nu se zărea nicăieri.

— Sanctuarul a fost pângărit? întrebă Isis.

— Marea Preoteasă din Abydos să-l străbată şi să readucă înlăuntrul lui armonia.

Lovind în Djedu, oraşul osirian al Deltei, Prevestitorul slăbea forţele Abydosului. Oare izbutise să pricinuiască vreo stricăciune relicvei?

Isis trecu pe sub marele portal, pătrunse pe tărâmul liniştii şi coborî scara ce ducea la o criptă al cărei prag era păzit de Anubis. Şacalul îi îngădui să meargă mai departe, şi Isis descoperi sarcofagul ce adăpostea trupul strălucitor al zeului reînvierii.

Florile ce alcătuiau coroana purtată de stăpânul Apusului fuseseră risipite.

Isis le adună, întregi coroana şi o puse la căpătâiul sarcofagului.

Când ieşi afară din sanctuar, un splendid ibis, cu ciocul şi picioarele roşii şi cu pene de un verde sclipitor, plutea deasupra movilei sfinte.

— Sufletul lui Ra şi cel al lui Osiris se unesc din nou, observă Mărşăluitorul.

Pasărea *akh* cunoştea desenele zeilor şi dezvăluia o lumină care nu le era oferită de la sine oamenilor, ci trebuia cucerită. Fără ea, Iker nu va birui moartea.

Frumosul ibis se aşeză în vârful movilei.

Şi, chiar de acolo, Isis culese relicva provinciei, şira spinării a lui Osiris.

La despărţire. Mărşăluitorul îi dărui cele două pene ale lui Maat.

— Doar tu vei şti să le mânuieşti şi să te foloseşti de puterile lor.

☥☥☥

Portarul Libanezului avea un aer mulţumit.

— Am trimis vestea la peste trei sferturi din trupele noastre. Cu toţii s-au bucurat la gândul că vor porni, în sfârşit, la luptă.

— Sper să nu săvârşească tocmai acum vreo faptă nechibzuită.

— Oamenii noştri se arată mai prevăzători ca niciodată.

— Deci nu există nicio pricină de nelinişte?

— Niciuna. Gărzile continuă să bată pasul pe loc. Obişnuitele străji, câteva case scotocite, nişte locuitori luaţi la întrebări, soldaţi care se tot plimbă de colo-colo, doar aşa, de ochii lumii… Cam asta-i tot.

— Oamenii noştri de legătură să nu-şi piardă răbdarea şi să nu se pripească. Orice pas greşit ne pune în primejdie întregul atac.

— Toţi vă cunosc poruncile şi le vor respecta. Iar acum îl primiţi pe oaspetele care aşteaptă afară?

— A fost controlat?

— N-are nicio armă asupra lui şi cunoaşte cuvântul de trecere.

Tânăr, vânjos, cu privire vioaie, compatriotul Libanezului lucra pentru el de multă vreme.

— Aduci veşti bune?

— Din nenorocire, nu.

— Preoteasa îşi continuă călătoria ei ciudată?

— Va ajunge curând la Athribis, capitala celei de-a zecea provincii a Egiptului de Jos, şi la Heliopolis, vechiul oraş sfânt al soarelui divin. Iar acolo va dobândi puteri de temut.

— De temut! Ei, nu mai spune! Hai să nu ne jucam cu vorbele! Isis asta nu-i decât o femeie, şi toată hoinăreala ei seamănă cu drumul unei nebune care nu poate să se împace cu gândul că soţul ei a murit.

— După câte se zvoneşte, stărui tânărul, trecerea ei prin temple aduce speranţă în rândurile preoţilor. Se pare că e în stare să alunge vrăjile rele şi să scape din orice capcană. Mai multe n-am aflat, căci e însoţită de soldaţi şi n-am putut să mă apropii.

Ultimele cuvinte îl nedumeriră pe Libanez.

Carevasăzică, Isis îndeplinea o misiune anume, de aceea era atât de straşnic apărată. Oare încerca să-i îmbărbăteze pe Marii Preoţi şi pe Marile Preotese? Sau le aducea vreun mesaj tainic din partea regelui? Ori îi sfătuia să stea cu ochii în patru, în aşteptarea unor noi atacuri ale credincioşilor Prevestitorului?

Chiar dacă văduva nu-şi pierduse într-adevăr minţile şi urmărea un plan, tot nu putea face mare lucru. Dar Libanezului

nu-i plăcea să lase nimic la voia întâmplării, aşa că preferă să se descotorosească de această femeie.

— O să-i pregătim o mică surpriză, zise el. Avem vreo iscoadă la Heliopolis?

— Cea mai bună din Egiptul de Jos.

— Atunci, de vreme ce preoteasa vrea atât de mult să călătorească, să-i oferim prilejul de a face o călătorie lungă şi… fără întoarcere.

☥☥☥

Nesmontu nu-şi mai găsea locul. Niciodată, în decursul îndelungatei sale existenţe, nu stătuse atâta vreme departe de cazarmă şi de soldaţii săi, de aceea simţea acum că viaţa sa n-are niciun rost. Până şi traiul îmbelşugat pe care-l ducea în casa lui Sehotep îi devenise nesuferit. Singura alinare pentru el erau exerciţiile cărora cu greu le-ar fi putut face faţă chiar şi un soldat tânăr şi viguros.

Fostul Purtător al sigiliului regal citea şi recitea scrierile înţelepţilor. O prietenie trainică îi unea pe cei doi fraţi ai Cercului de Aur din Abydos şi îi ajuta să îndure aşteptarea aceasta chinuitoare.

În sfârşit, Sobek veni să-i vadă!

— Căpetenia luptătorilor din umbră este un jucător puternic, zise vizirul. Şiret şi neîncrezător, socoate că împrejurările îi sunt nefiresc de prielnice.

— Neputinţa noastră l-a pus pe gânduri şi nu crede că regatul se duce de râpă! se mânie Nesmontu. Altfel spus, planul nostru se încheie aici.

— Ba, dimpotrivă, îi răspunse Păzitorul, care le povesti apoi ce se întâmplase în ultimele zile.

— Şi tu eşti un jucător de temut! fu de părere Sehotep. Crezi că avem sorţi de izbândă?

— Nu ştiu. Nu mi se pare că am săvârşit vreo greşeală, dar duşmanul va muşca, oare, momeala?

— Oamenii noştri? se nelinişti Nesmontu.

— Sunt la locurile lor, îl asigură vizirul, arătându-i în amănunt unde stăteau la pândă, nevăzuţi, soldaţii şi gărzile.

— Mai există însă vreo zece puncte slabe, judecă generalul. Nu trebuie să scăpăm din ochi niciun cartier al Memphisului. Când neisprăviţii o să iasă din găurile lor de şobolani, fie îi vom prinde în cleşte, fie se vor izbi de un zid de netrecut.

Sobek îşi notă toate observaţiile lui Nesmontu.

— Generale, în ciuda retragerii tale silite, nu ţi-ai pierdut agerimea minţii.

— Păi, asta ar mai fi lipsit! Dacă ai şti cât îmi doresc ca vrăjmaşul să pornească odată bătălia… O să vedem, în sfârşit, chipurile acestor ucigaşi şi o să putem lupta cu armata întunericului în câmp deschis.

— Şi totuşi, primejdia e mare, i-o întoarse vizirul. Nu cunoaştem numărul precis al credincioşilor Prevestitorului şi nici clădirile pe care vor să le atace mai întâi.

— Dar nu-i greu de ghicit: palatul regal, odăile de lucru ale vizirului şi cazarma cea mare! se aprinse Nesmontu. Dacă pun stăpânire pe ele, se va isca o aşa învălmăşeală şi dezordine, încât victoria e pe jumătate a lor. Tocmai de aceea regimentele mele se vor ascunde în jurul acestor clădiri. Dar ia aminte să nu întăreşti paza obişnuită ca să nu le trezim bănuielile.

Nesmontu conducea deja pregătirile pentru bătălie.

Vizirul se întoarse către Sehotep.

— Judecarea ta e pe cale să se încheie.

— Am să fiu osândit, nu-i aşa?

— Eu nu m-am amestecat în niciun fel, îl asigură Sobek. Tribunalul nu va întârzia să te cheme şi să te înştiinţeze despre hotărârea pe care a luat-o.

37.

În drum spre portul din Athribis, capitala celei de-a zecea provincii a Egiptului de Jos, căpitanul nu întâmpină nicio greutate. Totuşi, se bucură să acosteze înainte de izbucnirea furtunii. Venind dinspre apus, nori grei se strângeau deasupra ţinutului, vântul tăios se înteţea, iar valurile furioase făceau călătoria pe Nil primejdioasă.

— Aici se odihneşte inima lai Osiris, îi dezvălui Isis lui Sekari. E ultima parte din trupul său pe care trebuie s-o iau.

Fulgerele brăzdau cerul, iar tunetele bubuiau ameninţător.

— Vocea lui Seth, zise Sekari. Nu pare dornic să-ţi uşureze sarcina.

Deşi corăbierii ce alcătuiau echipajul erau oameni aspri, obişnuiţi cu pericolul, nu prea se simţeau în largul lor.

— Legaţi bine corabia la mal, porunci Isis, şi adăpostiţi-vă.

Cu toate că primele picături de ploaie începuseră să cadă, măgarul şi câinele o însoţiră pe tânăra femeie. Potrivit obiceiului său, Sekari îi urma de la depărtare, gata să le sară în ajutor la nevoie.

Oraşul era pustiu. În preajma caselor nu se zărea ţipenie de om.

Isis apucă pe drumul ce ducea la templu, sanctuarul Ţinutului de Mijloc.

Deodată, cele două animale se opriră, iar Sângerosul mârâi.

Atunci se ivi păzitorul templului, un gigantic taur negru, înalt de doi metri în greabăn. Mai puternic decât un leu, el nu se temea nici măcar de foc, ştia să se ascundă pentru a-şi lua prin surprindere duşmanii şi se înfuria la cea mai mică împotrivire. Nici cei mai încercaţi vânători nu cutezau să îl înfrunte, lăsând această sarcină în seama faraonului, căci animalul purta numele lui *KA*, forţa nepieritoare şi zămislitoare, transmisă din rege în rege.

— Staţi liniştiţi, murmură Isis, mângâind măgarul şi câinele.

Sekari veni lângă ei.

— Să facem cale întoarsă, fu el de părere.

— Voi trei rămâneţi pe loc, hotărî Isis. Eu merg mai departe.

— Asta e nebunie curată!

— N-am de ales. Iker mă aşteaptă.

Bun conducător, protector al semenilor săi răniţi, taurul sălbatic se purta cu îngăduinţă şi veghea ca pacea să domnească în sânul clanului său. Dar, când rămânea singur, putea să dovedească o cruzime nemaipomenită.

Şi totuşi, Isis înaintă spre el. Singura moarte care o speria era cea a lui Iker.

Nici măgarul, nici câinele, nici Sekari nu se gândeau să dea bir cu fugiţii. La cel mai mic atac al monstrului, aveau să o apere pe tânăra femeie.

Taurul lovea pământul cu copitele. La bot avea spume.

Isis izbuti să-l privească în ochi şi înţelese de ce locuitorii şi preoţii din Athribis părăsiseră oraşul.

— Suferi, nu-i aşa? Îngăduie-mi să te ajut.

Un muget dureros îi răspunse.

Preoteasa se apropie şi atinse animalul, a cărui sănătate părea şubredă.

— Pleoapele pline de puroi, tâmplele fierbinţi, rădăcinile dinţilor umflate… O boală pe care o cunosc şi pe care am s-o vindec. Culcă-te pe-o parte!

La cererea preotesei, Sekari alergă într-un suflet să-i aducă de pe corabie leacurile de trebuinţă. Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul rămaseră lângă Isis, care curăţă ochii taurului cu o licoare, apoi îi frecă gingiile şi întregul trup cu ierburi tămăduitoare.

Ploaia încetă şi furtuna se risipi.

Păzitorul templului asuda din greu.

— Cum nu se poate mai bine, socoti preoteasa. Răul iese din trupul tău, fierbinţeala se domoleşte şi ai să-ţi recapeţi vigoarea.

— Oare n-ar fi mai nimerit să ne îndepărtăm? se nelinişti Sekari.

— Nu trebuie să ne temem de acest preţios aliat al nostru.

Monstrul se ridică şi-i cercetă cu privirea pe salvatorii săi.

Făcu o mişcare neaşteptată din cap, ceea ce-l nelinişti pe Sekari, căci coarnele ascuţite îi atinseră uşor pieptul.

Isis mângâie fruntea uriaşă.

— Am să mă duc la templul Ţinutului de Mijloc, îl înştiinţă ea.

Deşi încuviinţase prezenţa măgarului şi a câinelui, taurul negru continua să se uite la Sekari cu ochi bănuitori. Silindu-se să zâmbească, bărbatul hotărî să se aşeze pe pământ şi să nu se mişte, sperând ca Marea Preoteasă din Abydos să nu întârzie prea mult.

Poarta cea mare a sanctuarului era întredeschisă.

Înspăimântaţi de vraja cea rea care-l apăsa pe protectorul lor şi făcuse oraşul de nelocuit, preoţii lăsaseră templul de izbelişte.

Îndată, şaptezeci şi unu de duhuri păzitoare se grăbiră să se adune în jurul capelei ce adăpostea inima lui Osiris, ca s-o apere. Făpturi cu o înfăţişare ciudată, în acelaşi timp fiare şi flăcări ce înghiţeau sufletele, ele alcătuiau o armată nemiloasă, cu neputinţă de distrus.

Isis flutură cuţitul din argint masiv al lui Thot.

— Iată marele cuvânt, care sfâşie mantia celor văzute şi descoperă drumul cel bun. Nu am venit aici să fur, ci să-l slujesc pe Osiris. Fie ca inima lui s-o trezească la viaţă pe cea a Egiptului şi să păstreze Marele Secret.

Lăsând cale liberă văduvei, duhurile păzitoare se întoarseră în pietrele din care ieşiseră şi deveniră iarăşi chipuri sculptate sau hieroglife.

În faţa vasului ce conţinea preţioasa relicvă se afla un scarabeu din jasp.

— Tu, meştere olar, făuritorul noului soare, să trăieşti în veci şi să rămâi statornic precum stâlpul reînvierii. Dezvăluie-mi aurul ceresc, calea vieţii eterne. Fie ca ziua de ieri, cea de azi şi cea de mâine să împlinească timpul lui Osiris şi să zămislească transformările de dincolo de moarte.

Când Isis păşi afară din templu, soarele strălucea în înaltul cerului. Întorşi din cartierele mărginaşe şi de pe câmpuri, locuitorii Athribisului o văzură pe Marea Preoteasă din Abydos aşezând relicva pe spinarea enormului taur negru. Pe deplin însănătoşit, animalul conduse procesiunea până în port.

Când îl zări, căpitanului îi îngheţă sângele în vine.

Era de ajuns ca taurul să se înfurie, şi coarnele sale ar fi pricinuit grave stricăciuni corăbiei!

Dar seninătatea lui Isis îl linişti. Totuşi, fu bucuros să dezlege parâmele şi să pornească spre oraşul soarelui, Heliopolis, vestita capitală a celei de-a treisprezecea provincii a Egiptului de Jos, aşezată la intrarea în Deltă, la miazănoapte de Memphis.

Sekari se uita la Isis cu admiraţie şi cu emoţie.

— Toate mădularele trupului osirian au fost adunate, ai ajuns la sfârşitul căutării tale.

— Mai avem încă un popas de făcut.

— N-are ce ni se întâmpla acolo!

— Crezi că faima Heliopolisului l-ar împiedica pe Prevestitor să-şi țeasă uneltirile?

— Poate că nu… Dar, oricum, a dat greş, la drept vorbind! În ciuda puzderiei de capcane şi de atacuri, n-a izbutit să te oprească.

— Să-i nesocotim puterea ar fi o greşeală mortală.

Sekari scotoci corabia de la un capăt la altul.

Oare vreunul dintre membrii echipajului jurase credinţă Prevestitorului? Bineînţeles, Sekari îi cunoştea pe toţi, dar dacă unul dintre ei se lăsase ademenit de promisiunea într-un viitor strălucit sau de o avere dobândită cu uşurinţă?

Dar nici câinele, nici măgarul nu se arătaseră bănuitori faţă de aceste gărzi de elită, pregătite cu asprime de către Sobek.

Atunci, ce fel de primejdie îi pândea la Heliopolis?

☥☥☥

Un braţ al fluviului scânteind în soare, meleaguri acoperite de verdeaţă, plantaţii întinse de palmieri, un oraş-templu tihnit şi grav… Acolo se înălţa obeliscul fără pereche, rază de soare împietrită. Acolo domneau Atum, Zămislitorul şi Ra, lumina însăşi. Acolo fuseseră întocmite *Textele piramidelor*, formule ce îngăduiau sufletului faraonului să biruie moartea şi să împlinească o sumedenie de preschimbări în lumea cealaltă. Rod al cunoaşterii spirituale dobândite de iniţiaţii din Heliopolis, marile piramide ale Vechiului Regat oglindeau veşnicia lui Osiris.

Centrul oraşului era alcătuit din temple de sine stătătoare, dar care se completau unul pe altul şi în care lucrau puţini sacerdoţi. Nimic nu părea să fi tulburat pacea acestui ţinut sacru.

La debarcader, mai mulţi preoţi cu ţestele rase o întâmpinară pe Isis.

— Mare Preoteasă a Abydosului, zise unul dintre ei, vizita aceasta ne bucură. Vestea călătoriei voastre s-a răspândit până aici şi suntem gata să vă ajutăm.

Astfel de vorbe ar fi trebuit să-i alunge lui Sekari îngrijorarea. Dar, curios lucru, ele i-o sporiră. Totul era prea simplu, prea uşor, prea bătător la ochi… Ce ascundeau, oare, asemenea purtări mieroase?

— Aş dori să-l văd pe Marele Preot, ceru Isis.

— Din păcate, nu e cu putinţă. De câteva zile se simte foarte rău şi şi-a pierdut darul vorbirii.

— Cine îi ţine locul?

— Deocamdată, unul dintre ajutoarele sale. Când va muri, preoţii permanenţi vor alege, cu încuviinţarea Luminăţiei Sale, faraonul, un urmaş.

— Vreau să stau de vorbă cu cel care-l înlocuieşte.

— O să-l înştiinţăm îndată de sosirea voastră. Până atunci însă, poftiţi să vă odihniţi şi să vă întremaţi puterile.

Un preot temporar îi conduse pe Isis, Sekari, Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul în palatul rezervat oaspeţilor de

seamă. Măgarul şi câinele mâncară pe săturate, apoi adormiră sprijiniţi unul de altul.

Neliniştit, Sekari nu bău decât apă şi străbătu toate odăile împodobite cu picturi ce înfăţişau flori, animale şi câteva sanctuare. Dar, în pofida strădaniilor sale, nu găsi ceva care să-i dea de bănuit.

Când veni înlocuitorul Marelui Preot, Sekari se piti în spatele unei uşi ca să nu piardă niciun cuvânt din discuţie.

— Prezenţa voastră e o cinste pentru noi, zise demnitarul.

— Această provincie se numeşte Stăpânul-Este-pe-Deplin-Sănătos, reaminti Isis. Aici îşi are adăpost sceptrul magic al lui Osiris care leagă părţile trupului său şi le păstrează unite. Vă învoiţi să mi-l daţi?

— Vă veţi sluji de el la celebrarea misterelor lunii *khoiak*?

— Într-adevăr.

— Cred că Marele Preot nu s-ar fi împotrivit.

— Eu sunt sigură de asta.

— Îngăduiţi-mi să mă sfătuiesc şi cu preoţii permanenţi.

Aşteptarea fu scurtă.

Înlocuitorul Marelui Preot se întoarse aducând cu el sceptrul, înfăşurat într-o pânză albă, şi i-l înmână tinerei femei. Chipul său posomorât trăda însă o adâncă nedumerire.

— Reuşita căutării ne îndeamnă să credem în veşnicia Abydosului. Din păcate, călătoria voastră nu s-a încheiat.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Heliopolisul nu adăposteşte doar sceptrul osirian, ci şi sarcofagul în care trebuie aşezate laolaltă relicvele. În lipsa lui, ele rămân fără viaţă.

— Şi sarcofagul a dispărut?

Preotul părea încurcat.

— Nu, bineînţeles că nu! Dar, din pricină că suferise unele stricăciuni, Marele Preot a hotărât să-l trimită la Byblos, capitala Feniciei. Un tâmplar dintre cei mai iscusiţi urmează să dreagă părţile şubrezite cu lemn de pin de mare preţ.

— Şi când va isprăvi lucrul?

— Nu ştiu.

— Luna *khoiak* se apropie, şi eu nu am vreme de aşteptat.

— Înţeleg, înţeleg… Dacă doriţi să mergeţi la Byblos să luaţi sarcofagul, avem o corabie anume pregătită pentru drumurile între Egipt şi Fenicia.

— Echipajul e gata de plecare?

— N-o să-mi ia mult timp să adun corăbierii. Vreţi să încep chiar acum?

— Să nu mai zăbovim.

Înlocuitorul Marelui Preot se înclină în faţa lui Isis şi plecă în mare grabă.

În culmea furiei, Sekari ieşi din ascunzătoare.

— Ce glas de hienă prefăcută! Respingător şi ascuţit cum n-am mai auzit până acum!

— Nici mie nu-mi place omul acesta, recunoscu Isis, dar mi-a dat informaţii preţioase.

— Minte şi îţi întinde o capcană!

— Se poate.

— Cu siguranţă! Nu-l asculta, Isis. Preoţii din Heliopolis au săvârşit vreo greşeală, sarcofagul a fost distrus, şi acum născocesc orice ca să nu se afle! Îndemnându-te să porneşti spre Fenicia vor să te îndepărteze şi, fără îndoială, să te ucidă.

— Nu spun că n-ai dreptate.

— Atunci nu te urca pe corabia aia!

— Trebuie să încerc, oricât de mici sunt sorţii de izbândă.

— Isis, te rog!

— Trebuie s-o fac.

38.

Spiritul lui Sesostris călătorea.

Străbătu universul, dansă alături de constelaţii, însoţi planetele neobosite în mişcările lor fără sfârşit şi se hrăni din lumina stelelor nepieritoare.

Dincolo de somn, de zi şi de noapte, de scurgerea timpului, *KA*-ul său se întâlni cu cel al strămoşilor. La prima vedere adormit, pradă atacurilor de care îl apăra garda sa personală, regele se umplea cu energie din afara globului pământesc. Fără ea, nu putea să-şi reînnoiască puterile, să trăiască sărbătoarea renaşterii din templul lui Osiris şi să-l înfrunte pe Prevestitor.

Dar, în curând, ochii săi aveau să se deschidă.

☥☥☥

Fostul ajutor al primarului din Medamud servi gărzilor o gustoasă mâncare cu sos în care pusese din belşug o licoare

adormitoare. Apoi se îndepărtă şi nu se întoarse în preajma pădurii sacre decât după două ore.

Doborâţi de somn, soldaţii dormeau adânc. Doi dintre ei luptau din răsputeri să rămână treji, dar nu mai erau în stare să se mişte.

Prevăzător, credinciosul Prevestitorului mai aşteptă.

În cele din urmă, se hotărî să se afunde printre copaci!

Tăcerea ce domnea pretutindeni îl înfricoşa şi o clipă se gândi să se lase păgubaş. Dar un asemenea prilej nu s-ar mai fi ivit curând. Aşa că, dând la o parte ramurile grele, descoperi străvechiul templu al lui Osiris şi zări intrarea într-o criptă.

Oare acolo se afla vreo comoară?

Da, fără îndoială, de vreme ce regele poruncise ca pădurea să fie straşnic păzită. Dar el unde se ascundea?

Fostul ajutor al primarului se încumetă să pătrundă în galeria strâmtă ce ducea în camera funerară. Din pereţi răzbătea o lumină blândă.

Întins pe un pat, nemişcat, stătea un uriaş.

El era, faraonul!

Mai întâi, credinciosul Prevestitorului crezu că murise. Dar nu, regele respira. Carevasăzică, la doi paşi de el zăcea Sesostris, lipsit de apărare.

Să-l sugrume sau să-i taie beregata? O lovitură puternică şi precisă ar fi fost de ajuns. Trupul suveranului s-ar fi golit de sânge, iar ucigaşul s-ar fi grozăvit toată viaţa cu o aşa ispravă!

Fără să şovăie, ridică iute cuţitul.

Dar ochii faraonului se deschiseră.

Înspăimântat, ucigaşul azvârli arma, ieşi din criptă alergând, străbătu pădurea şi se izbi de soldaţii care veniseră să-i schimbe pe tovarăşii lor.

Se năpusti asupra unuia, îl răsturnă şi încercă să fugă.

Dar o lance îl ţintui la pământ.

Fără să se mai sinchisească de această victimă neînsemnată, ofiţerul îi scutură zdravăn pe cei adormiţi, făgăduindu-le pedepse aspre.

— Regele… L-a văzut careva pe rege?

— Sunt aici, răspunse vocea gravă a monarhului.

☥☥☥

Înlocuitorul Marelui Preot din Heliopolis veni s-o caute pe Isis. Linguşitor şi smerit, o conduse apoi până în port, unde aştepta o corabie impunătoare, construită în Fenicia.

— Iată o scrisoare către prinţul Byblosului, Abi-Shemu, un aliat devotat al Egiptului. Vă va primi cu multă bunăvoinţă şi vă va încredinţa preţiosul sarcofag. Vă urez ca vântul să vă fie prielnic.

Sângerosul şi Vânt-de-Miazănoapte urcară cu vioiciune pe corabie şi se aşezară pe punte, stârnind nemulţumirea căpitanului, un bărbat înalt şi voinic, cu faţa suptă.

— Fără animale la bord! zbieră el. Coboară sau le omor.

— Nu te apropia de ele, îl sfătui Isis. Mă însoţesc şi mă apără.

Mârâitul câinelui îl împiedică pe căpitan să-şi pună ameninţările în faptă. Ridicând din umeri, îi adună pe cei optsprezece corăbieri şi împărţi poruncile în vederea plecării.

— Nu mânui cârma, îi spuse tânăra femeie.

— Vă bateţi joc de mine?

— Nu ştii că doar zeiţa Hathor poate să ne călăuzească?

— O respect şi îi cunosc puterile, dar eu aleg pe unde o luăm.

— Orele mele sunt numărate, aşa că vom ocoli coasta şi vom ieşi în largul mării.

— Nici să nu vă gândiţi! E prea primejdios!

— Las-o pe Hathor să conducă.

— Nici vorbă!

Un corăbier începu să strige.

— Corabia… înaintează singură!

Căpitanul înhăţă cârma. Ascultând parcă de o forţă nepământeană, bucata grea de lemn nu se supunea mişcărilor lui.

— Nu te încăpăţâna, îl preveni Isis. Altminteri, focul zeiţei te va mistui.

Cu mâinile arse, căpitanul urlă de durere.

— Femeia asta face vrăji, zise un fenician. S-o aruncăm în mare!

Bărbatul ridică ameninţător braţul, dar nu avu timp să-l repeadă asupra preotesei, căci Sângerosul se năpusti spre el şi îl doborî, în vreme ce Vânt-de-Miazănoapte, dezvelindu-şi dinţii, se aşeză drept pavăză în faţa lui Isis.

— Nu sunt nişte animale obişnuite, băgă de seamă un alt corăbier, mai chibzuit. Dacă încercăm s-o atacăm pe vrăjitoare, o să ne ucidă!

— Îngrijiţi-l pe căpitan, îi povăţui Isis, vedeţi-vă de treburile voastre şi călătoria se va încheia cu bine. Hathor ne va asigura vânt prielnic şi o mare liniştită. E venerată la Byblos, aşa că va fi fericită să-şi revadă templul.

Prezicerile Marii Preotese din Abydos se adeveriră.

Spre uimirea tuturor, corabia înainta cu o iuţeală nemaivăzută.

Dar căpitanul, în ciuda durerilor, nu se împăca defel cu gândul că fusese umilit. Aflat în slujba Libanezului, trebuia să-şi ducă sarcina la bun sfârşit ca să capete enorma răsplată făgăduită şi nu voia să-i scape un asemenea prilej. Din cauza magiei lui Hathor, călătoria avea să fie scurtă şi, în curând, Byblos se va ivi în zare. Nu-i rămânea prea mult timp ca să-şi împlinească nelegiuirea şi nu putea nici să se apropie de preoteasă, păzită mereu de cele doua animale.

Avea o singură soluţie: să se cațere pe catargul cel mare şi s-o ucidă pe vrăjitoare înfigându-i un harpon în spate. Obişnuit cu acest exerciţiu, căpitanul socotea că, deşi mâinile îi erau bandajate, nu avea să greşească ţinta.

Tânăra femeie privea marea gândindu-se la Iker şi la frica pe care el o încercase, mai întâi ştiindu-se osândit să piară înecat, oferit drept jertfă mării, apoi când Fulgerul naufragiase.

Soţul ei trăia încă. Simţea acest lucru, îl ştia.

Sângerosul mârâi, dar mângâierile lui Isis nu-l potoliră.

Câinele adulmeca primejdia, uitându-se furios în jurul lui. În clipa în care ridică ochii, căpitanul se prăvăli de la înălţimea catargului, se izbi de bastingaj şi căzu în mare.

— Să-i sărim în ajutor! strigă un corăbier.

— N-are rost, îi răspunse altul, şi cei mai mulţi dintre tovarăşii săi îi împărtăşiră părerea. N-avem cum să-l scoatem din apă. Şi, de vreme ce zeiţa Hathor ne ocroteşte, să uităm de netrebnicul ăsta. Ne împovăra cu munca şi ne plătea prost.

— Byblos! strigă omul de la proră. Am ajuns!

Căderea căpitanului nu fusese pricinuită nici de vreo stângăcie de-a lui, nici de întâmplare. Isis zărise pumnalul înfipt în pieptul său, dovadă a îndemânării lui Sekari, care

călătorea ascuns şi veghea asupra surorii sale din Cercul de Aur.

Sosirea unei corăbii de o asemenea mărime la Byblos deveni prilej de sărbătoare, pe care ajutorul căpitanului nu reuşi să o tulbure, deşi se străduia să-i lămurească pe toţi cum pierise căpitanul din pricina unei greşeli de care se făcea singur vinovat şi prin care pusese în primejdie întregul echipaj.

Mai-marele portului o întâmpină pe Isis.

— Sunt Marea Preoteasă din Abydos şi trebuie să-i înmânez o scrisoare prinţului Abi-Shemu.

— Veţi fi condusă de îndată la palatul său.

Isis se îndreptă spre vechiul oraş înconjurat de ziduri de apărare.

Intendentul palatului o primi cu respect, înştiinţând-o că prinţul celebra în templul principal un ritual în cinstea lui Hathor şi întrebând-o dacă n-ar vrea să i se alăture.

Luând ca model arhitectura egipteană, sanctuarului nu-i lipsea măreţia. Două rampe, una în partea de răsărit şi alta în cea de apus, duceau spre intrare. Unul dintre cei cinci coloşi sprijiniţi de zidul răsăritean înfăţişa un faraon.

Preotul o purifică pe Isis cu apă dintr-un bazin rotund. Apoi, tânăra femeie se prosternă înaintea altarelor încărcate de ofrande, străbătu curtea mărginită de capele şi păşi în sanctuarul unde trona o superbă statuie a lui Hathor purtând pe cap discul soarelui.

Un bărbat mărunt şi gras, înveşmântat într-o tunică brodată, îi dădu, călduros, bineţe.

— Adineauri am aflat că aţi sosit, Mare Preoteasă! Aţi călătorit bine?

— Minunat.

— În fiecare dimineaţă îi mulţumesc lui Hathor pentru bogăţia ce-o revarsă asupra micii mele ţări. Prietenia trainică dintre Fenicia şi Egipt ne asigură un viitor fericit şi ne bucurăm că legăturile dintre noi se întăresc. Ce credeţi despre acest sanctuar?

— E foarte frumos.

— Desigur, nu se poate măsura cu templele voastre, dar lucrătorii de aici, sub conducerea meşterilor egipteni, şi-au dat toată osteneala să înalţe un locaş vrednic de Hathor. Cu acest prilej, faraonul mi-a dăruit o diademă din aur, împodobită cu

semnele magice al vieţii, ale bunăstării şi ale statorniciei. Nu uit niciodată s-o port la marile sărbători! Supuşilor mei le place nespus stilul egiptean.

Prinţul şi preoteasa ieşiră pe esplanada templului.

— Ce privelişte superbă! Zidurile de apărare, vechiul oraş, marea… Nu mă satur niciodată de ea. Iertaţi-mi curiozitatea, Abydosul nu adăposteşte cele mai mari taine ale Egiptului?

— Şi totuşi pe una dintre ele am venit s-o caut aici.

Abi-Shemu păru nedumerit.

— O taină osiriană la Byblos?

— Un sarcofag.

— Un sarcofag, repetă prinţul, rostind apăsat fiecare silabă. Vă gândiţi cumva la ce se spune, cum că el ar fi plutit pe apă până în grădina acestui palat, unde un tamarisc a crescut deasupra lui în chip neobişnuit, cuprinzându-l cu trunchiul şi ferindu-l de privirile oamenilor de rând? E doar o poveste!

— Cu toate acestea, aţi vrea să-mi arătaţi locul?

— Bineînţeles, dar o să fiţi dezamăgită.

— V-am adus o scrisoare din partea unui preot din Heliopolis.

Semnat de Libanez, mesajul era scris în limba feniciană. După un şir de formule curtenitoare, urma o poruncă precisă:

> *Ucide-o pe Marea Preoteasă din Abydos, fără să stârneşti zarvă. Moartea ei să pară întâmplătoare. Prevestitorul nu-ţi va ataca ţara, ba chiar te va răsplăti. Iar negoţul nostru o să se desfăşoare iar fără greutate.*

Cuvântul „negoţ” stârni în sufletul lui Abi-Shemu o bucurie nemăsurată. Mărfurile ce intrau pe ascuns în Egipt, purtate de corăbiile Libanezului, erau trimise de stăpânul din Byblos căruia încetarea transporturilor îi pricinuia acum mari pagube. Şi, de vreme ce această femeie plăpândă era vinovată de toate acestea, trebuia să dispară.

— Doriţi să vă odihniţi şi să…

— Mi-ar plăcea să vizitez grădina.

— Plimbaţi-vă în voia inimii. Dar pe mine treburi grabnice mă cheamă la palat, aşa că intendentul meu vă va conduce acolo.

Cedri, pini, tamarisc, măslini… Isis cutreieră agale aleile, căutând un tamarisc bătrân, al cărui trunchi să fie îndeajuns de

gros încât să adăpostească un sarcofag. Începuse să simtă lipsa lui Sekari, rămas la bordul corăbiei.

Deodată, în faţa ei apăru un grup de femei cu chipuri întunecate. În spate, un altul. Apoi încă două, la dreapta şi la stânga. Nu avea pe unde să fugă.

Elegant îmbrăcate, fardate cu grijă, ele se numărau, cu siguranţă, printre doamnele de la curtea prinţului. Cu paşi înceţi, strângeau laţul în jurul lui Isis.

— Eşti o hoaţă şi pângăreşti lucrurile sacre! grăi una dintre ele. Crezi că poţi să arunci asupra noastră vrăji care să ne lase sterpe. Dar prinţul nostru veghează, iar noi o să te împiedicăm să mai săvârşeşti vreun rău.

— Greşiţi.

— Îl învinuieşti pe suveranul nostru de minciună? Eşti o ucigaşă, osândită în Egipt, pentru că întrebuinţezi magia neagră! O să te călcăm în picioare şi o să-ţi azvârlim leşul în mare.

Furioase, femeile se apropiau din ce în ce mai mult.

— Sunt Isis, Marea Preoteasă din Abydos şi…

— Ţine-ţi pentru tine vorbele mincinoase! Nu avem pic de milă faţă de cei prefăcuţi.

Isis nu-şi plecă ochii şi îşi despleti părul în semn de doliu. Sekari nu se înşelase: o capcană desăvârşită, o moarte întâmplătoare prin înec. În curând, se vor năpusti asupra ei.

— Aşteptaţi puţin! porunci o femeie frumoasă, în puterea vârstei, a cărei înfăţişare îndemna la respect. Parfumul delicat al părului nu e cel al unei femei uşoare.

Doamnele de la curte recunoscură că avea dreptate.

— Îndrăzneşti să o minţi pe prinţesa Byblosului şi să te făleşti cu un rang ce nu-i al tău?

— Tatăl meu, faraonul Sesostris, m-a numit, cu adevărat, Mare Preoteasă a oraşului sfânt.

— Şi ce cauţi aici?

— Trebuie să duc la Abydos sarcofagul lui Osiris, ascuns în această grădină. Am primit încuviinţarea prinţului, soţul vostru.

Strigăte de mirare, murmure şi păreri rostite în şoaptă alungară furia femeilor. Prinţesa le făcu semn să plece.

— Urmaţi-mă, îi porunci ea apoi lui Isis. Vreau să mă lămuriţi.

39.

Înveşmântat cu tunica albă osiriană, Sesostris uni de patru ori cerul cu pământul, întorcându-se pe rând, spre cele patru zări. Cu gâtul înfăşurat în eşarfa de in roşie, însemn al luminii lui Ra ce împrăştia negurile, faraonul închină lui Osiris noul templu. În temelia sanctuarului fuseseră puse vase, cupe de pământ ars, şlefuitoare din gresie, tot soiul de unelte mici de bronz, brăţări din boabe de comalină, cărămizi de pământ, farduri verzi şi negre, un cap şi un umăr de taur din diorit. Acoperită cu argint, pardoseala purifica paşii preoţilor.

Suveranul lumină pentru prima dată naosul şi-l tămâie.

— Îţi dau întreaga forţă şi bucurie a soarelui, grăi el către Montu, stăpânul sanctuarului.

Mesagerul său pământean, taurul sălbatic, păstra viu *KA*-ul din templul pe ai cărui pereţi era zugrăvită sărbătoarea renaşterii faraonului. Pe grinda de deasupra intrării într-o galerie impunătoare, Horus şi Seth întindeau regelui tulpina de milioane de ani, semnul vieţii mereu reînnoite şi cel al puterii.

Statui ce-l înfăţişau pe rege bătrân stăteau alături de altele, care-l înfăţişau tânăr. În făptura sa simbolică se contopeau începutul şi sfârşitul, robusteţea şi seninătatea. În curte se înălţau stâlpi osirianici, mărturie a triumfului învierii.

O stradă micuţă despărţea templul de cartierul unde aveau să locuiască preoţii permanenţi care vor putea să se purifice cu apa din lacul sacru. Unii dintre ei urmau să se îngrijească de încăperea sacră unde vor fi păstrate unguente, mirodenii şi aurul din Punt.

Reînnodând tradiţia osiriană la Medamud, Sesostris dobândise o armă de temut împotriva Prevestitorului. Mai rămânea acum să se folosească de ea.

Regele se îndreptă spre ţarcul taurului. La apropierea sa, animalul fu cuprins de o furie nestăvilită.

— Domoleşte-ţi mânia, îi porunci faraonul. Suferi de orbire pricinuită de lipsa soarelui feminin. Dar construcţia noului templu îl va face să răsară iar.

Noaptea întreagă, cântecele şi dansurile desfătară inima zeiţei de aur. Hrănită cu muzică, ea se învoi să reapară, risipind întunericul.

Împăcat acum, taurul îl lăsă pe faraon să intre în ţarcul său. În mijlocul acestuia, la umbra unui salcâm bătrân, se afla o capelă micuţă. Înăuntrul ei se găsea vasul pecetluit ce conţinea limfele lui Osiris, izvor al vieţii şi taină a înfăptuirii divine.

☥☥☥

Prinţesa Byblosului încremenise de uimire.

— Aşadar, zise ea când Isis isprăvi de povestit, soţul meu a hotărât să vă ucidă întinzându-vă o capcană groaznică! Vă daţi seama cât de grele sunt aceste învinuiri?

— Fără ajutorul vostru, doamnele de la curte m-ar fi omorât. Vă mai trebuie vreo dovadă în plus?

Peste măsură de istovită, prinţesa îşi ridică ochii spre cer.

— Ţara voastră ar trăda Egiptul? întrebă văduva.

— Câştigurile de pe urma negoţului sunt cele care contează cel mai mult, iar prinţul caută să înmulţească legăturile de negoţ, uneori trecând peste cuvântul dat.

— Alte griji vă frământă, prinţesă.

— Fiul meu e bolnav. Vindecaţi-l şi am să vă dezvălui locul unde se află sarcofagul.

Pradă unei fierbinţeli puternice, copilul bâiguia cuvinte fără şir.

Isis aşeză şaptezeci şi şapte de făclii în jurul lui, ca să atragă duhurile bune în stare să alunge forţele distrugătoare.

Când tânăra femeie îi puse degetul arătător pe buze, micul suferind se linişti şi îi zâmbi.

— Răul dispare, durerea slăbeşte şi îţi recapeţi puterile.

Una câte una, făcliile se stinseră, iar obrajii copilului se îmbujorară.

— Un tamarisc proteja sarcofagul, îi destăinui regina. Prinţul a primit un mesaj prin care era sfătuit să scoată sarcofagul de acolo şi să-l ascundă într-o coloană din sala lui de primire. Plecaţi, Isis. Altminteri, veţi muri.

— Prevestitorul a devenit stăpânul ţinutului vostru?

Prinţesa păli.

— De unde… de unde ştiţi?

— Duceţi-mă la palat.

— Isis, ar fi o nebunie!

— Nu doriţi să salvaţi Byblosul?

☥☥☥

Planurile prinţului cereau şiretenie şi dibăcie. Fără să-şi atragă nemulţumirea Egiptului, strângea pe ascuns câştiguri mari, înlesnind negoţul Libanezului. Credinţa propovăduită de Prevestitor nu-l interesa câtuşi de puţin, dar câteodată n-avea încotro şi trebuia să-şi calce pe inimă.

Prinţului îi plăcea mult sala de primire, împodobită cu minunate picturi înfăţişând câmpia feniciană. Se aşeză într-un jilţ, cu spatele la fereastra deschisă către mare. Când apele se dezlănţuiau, crestele valurilor ajungeau până aici, sus. Prinţului i se părea atunci că stăpâneşte întreaga natură, ferindu-se în acelaşi timp de furia ei.

Soţia sa intră în încăpere.

— Ce vrei?

— Să cunoşti o tămăduitoare care l-a vindecat pe fiul nostru. O adevărată minune! Fierbinţeala i-a dat pace băiatului, care acum poate să mănânce şi a început chiar să se joace.

— Am s-o răsplătesc!

— Îi vei da orice ţi-ar cere?

— Ai cuvântul lui Abi-Shemu.

Prinţesa îi aruncă soţului ei o privire batjocoritoare.

— Păzeşte-te de zeiţa Hathor, care-i pedepseşte pe cei care jură strâmb.

— Pui la îndoială făgăduielile mele?

— Nu şi de astă dată, dragul meu! Nimeni nu-şi poate îngădui să se joace cu viaţa propriului copil. Iat-o deci pe tămăduitoarea noastră.

Prinţesa o aduse în faţa soţului ei pe Isis.

Mâhnit, Abi-Shemu se ridică.

— Marea Preoteasă, dar…

— Trebuia să fiu moartă, nu-i aşa, victimă a unei întâmplări nefericite. Potrivit unuia dintre înţelepţii noştri, cu minciuna nu ajungi niciodată la liman. Vă închipuiţi ce-ar fi făcut faraonul Sesostris când ar fi primit vestea că fiica sa a dispărut?

Prinţul îşi lăsă ochii în pământ.

— Ce doriţi?

— Sarcofagul.

— A fost distrus!

— Mulţumită soţiei voastre, cunosc adevărul.

Isis atinse pe rând coloanele sălii şi se opri lângă cea de-a şaptea.

— Ţineţi-vă făgăduiala, prinţe.

— Doar n-am să dărâm acum coloana pentru a vă dovedi că nu se află în ea ceea ce căutaţi!

— Hathor, protectoarea Byblosului, poate să se preschimbe în Sekhmet. La cruzimea leoaicei se adaugă şi veninul cobrei. Să-ţi trădezi cuvântul dat ar fi o greşeala de neiertat.

Degetele lui Abi-Shemu se încleştară pe mânerul pumnalului său. Oare cea mai potrivită cale de a scăpa din încurcătură nu era s-o ucidă pe tânăra preoteasă?

Căţărat pe pervazul ferestrei, Sekari nu-l slăbea din ochi pe prinţul Byblosului. Lăsând supravegherea corăbiei în seama lui Vânt-de-Miazănoapte şi a Sângerosului, socotiţi paznici de temut, Sekari dăduse de urma lui Isis.

Pumnalul ieşea încet din teacă.

Sekari se pregătea să sară şi să-l împiedice pe Abi-Shemu să-şi ducă gestul până la capăt.

Dar prinţesa începu să-l dojenească pe soţul ei.

— Marea Preoteasă din Abydos ne-a salvat copilul. Nu-i mânia nici pe zei, nici pe faraon şi arată-ţi recunoştinţa.

Pricepând unde l-ar fi dus o asemenea faptă pripită, prinţul hotărî să-i împlinească lui Isis dorinţa şi chemă un dulgher care desprinse binişor sarcofagul dinăuntrul coloanei. Cioplit din lemn de salcâm, care nu putrezea, sarcofagul era împodobit cu doi ochi ce-i îngăduiau să vadă nevăzutul.

Când Isis părăsi sala în tovărăşia prinţesei, Sekari îşi încetă pânda şi se întoarse pe corabie înotând.

— Faraonul să nu-l pedepsească prea aspru pe Abi-Shemu, imploră prinţesa. Soţul meu ţine aşa de mult la bunăstarea oraşului său, încât uneori se poartă nechibzuit.

— Să-i alunge pe credincioşii Prevestitorului. Altfel, ei îl vor înlătura şi vor duce Byblosul de râpă.

— Voi şti să-l înduplec, Isis.

☥☥☥

Măgarul şi câinele sărbătoriră zgomotos întoarcerea tinerei femei, şi Sângerosul nu uită să se ridice şi să-şi pună labele din faţă pe umerii lui Isis.

Înfăşurat cu grijă în ţesături groase şi legat zdravăn cu frânghii înăuntrul cabinei, preţiosul sarcofag era la adăpost de orice stricăciune.

— Doar o mică piedică ne mai stă în cale, zise Sekari. Din pricina dispariţiei căpitanului, oamenii cred că această corabie e blestemată şi nu vom putea strânge un echipaj.

— Hathor îi va ţine locul şi ne va călăuzi. Tu înalţă pânza cea mare, iar eu mă îngrijesc de cârmă.

Isis rosti formulele care asigurau o călătorie liniştită, sub protecţia stăpânei stelelor.

Un vânt puternic se stârni, iar corabia părăsi portul Byblosului, îndreptându-se iute spre Egipt.

☥☥☥

Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul dormiră tot timpul cât ţinu călătoria de întoarcere, încă şi mai scurtă decât cea înspre Byblos. Îndată ce corabia acostă în portul Heliopolisului, Isis aduse zeiţei Hathor o ofrandă alcătuită din flori şi vin.

— Nu pierdeţi din ochi sarcofagul, le ceru ea lui Sekari şi celor doi tovarăşi de drum ai lor.

— N-ar fi mai bine să te însoţesc la templu?

— Nu mă paşte nicio primejdie, îi răspunse ea.

În pragul sanctuarului, înlocuitorul Marelui Preot, cu chipul răvăşit, îndrugă anevoie câteva cuvinte de bun venit.

— V-aţi… v-aţi întors?

— Doar nu crezi că sunt o arătare!

— Călătoria voastră…

— N-am întâmpinat greutăţi însemnate.

— Dar s-a încheiat atât de repede, atât de…

— Suverana stelelor a micşorat timpul. Cum se simte Marele Preot?

— Vai, nu prea bine! Ne temem ca sfârşitul îi e aproape. Aţi găsit… sarcofagul?

— Prinţul Byblosului mi l-a dat, şi acum e păzit straşnic.

— Minunat, minunat! Vreţi să vă trageţi puţin sufletul, să…

— Nu am timp să zăbovesc. Înapoiați-mi coşul misterelor, în care se află relicvele osiriene şi pe care vi l-am încredinţat.

Înlocuitorul Marelui Preot fu cât pe ce să izbucnească în hohote de plâns.

— S-a petrecut ceva groaznic, înspăimântător! O asemenea nenorocire n-ar fi trebuit să aibă loc niciodată, mai ales aici, la Heliopolis!

— Lămuriţi-mă!

— Nici nu ştiu cum să vă spun, eu…

— Încercaţi.
— Coşul a fost furat, mărturisi bărbatul cu glas înăbuşit.
— Aţi căutat peste tot?
— Zadarnic!
— Eu am altă părere, grăi o voce puternică, înlemnindu-l pe înlocuitor.
După Isis, apărea încă o nălucă.
— Mare Preot… Dar eraţi pe moarte!
— Aşa trebuia să-şi închipuie apropiaţii mei, ca să-l pot da în vileag pe aliatul Prevestitorului strecurat printre noi. Aveam nevoie de o dovadă, iar tu mi-ai oferit-o furând coşul misterelor…
— Vă înşelaţi, eu…
— N-are rost să tăgăduieşti.
Gărzile care asigurau paza templului îl înconjurară pe învinuit.
Atunci acesta hotărî să dea totul pe faţă.
— Ei bine, da, sunt în slujba viitorului stăpân al Egiptului, al celui care vă va dărâma templele şi va răspândi pretutindeni noua credinţă! Sunteţi deja înfrânţi, căci Osiris nu va învia. Omul căruia i-am dat coşul misterelor l-a ars.
— Iată-l aici, zise Marele Preot, înmânând coşul Marii Preotese din Abydos. Complicele tău a fost arestat înainte de a săvârşi nelegiuirea pusă la cale. Vă faceţi amândoi vinovaţi de înaltă trădare, aşa că veţi fi osândiţi la moarte. Şi cum el a mărturisit lesne totul, ştim acum că Prevestitorul nu mai are nicio iscoadă la Heliopolis.
Căutarea lui Isis luase sfârşit.
În coşul misterelor odihneau toate mădularele trupului lui Osiris, pe care tânăra femeie va încerca să-l întregească la Abydos, fără să fie sigură ca va reuşi.
Iker o aştepta.
Iar dragostea ei pentru el sporea necontenit.

MISTERELE LUNII *KHOIAK*

Prima zi (20 octombrie)

Luna *khoiak*: Abydos

La sfârşitul ritualului de dimineaţă, Pleşuvul şi Nephtys intrară în Casa Vieţii. Preotul rosti formulele pentru păstrarea nevătămată a mumiei, iar preoteasa o înzestră cu energie. Lipsa oricărui semn de putrezire dovedea că Iker continua să trăiască într-o lume de mijloc, între întuneric şi renaştere.

Pe la prânz, preoţii fură luaţi din nou la întrebări.

Veni şi rândul lui Asher.

— Potrivit rapoartelor mai-marilor tăi, grăi Pleşuvul, ştii să făureşti vase de piatră, să meştereşti cupe pentru ritualuri şi să cureţi obiectele din templu cu multă grijă.

— Cuvintele acestea mă onorează. Încerc doar să fiu de folos.

— Ce-ţi doreşti tu, Asher?

— Să-mi întemeiez o familie şi să lucrez vreme îndelungată la Abydos.

— N-ai vrea să devii preot permanent?

— Oh! Un simplu vis!

— Şi dacă s-ar împlini?

— Păi Egiptul nu e ţara minunilor? Nu îndrăznesc să mă gândesc la aşa ceva, dar mi-aş părăsi bucuros îndeletnicirile lumeşti ca să-l slujesc pe Osiris.

— Asprimea Legii noastre nu te înspăimântă?

— Dimpotrivă, îmi întăreşte credinţa! Abydosul trebuie să rămână temelia spiritualităţii egiptene.

— Răspunde-mi limpede: ai observat fapte neobişnuite sau purtări îndoielnice?

Prevestitorul căzu pe gânduri.

— Am simţit o armonie care uneşte lumea de dincolo cu cea de aici. Pe pământul sfânt al Zeului, fiecare clipă a vieţii noastre capătă un rost. Preoţii permanenţi şi cei temporari îşi îndeplinesc sarcinile la timpul cuvenit şi după puterile lor. Spiritul lui Osiris ne înalţă mai presus de noi înşine.

Prevestitorul nu învinui pe nimeni şi nici nu dădu de înţeles că ar avea vreo bănuială. După vorbele sale, s-ar fi zis că Abydosul era un paradis.

☥☥☥

Nephtys mânca fără poftă.

— Nu ţi-e foame? se miră Prevestitorul.

— Suntem în prima zi a lunii *khoiak*, luna celebrării misterelor de care atârnă supravieţuirea Celor Două Regate.

— Şi eşti neliniştită?

— Desfăşurarea ritualului învierii lui Osiris rămâne o treabă primejdioasă şi o aşteptăm cu nerăbdare pe Marea Preoteasă. Fără ea nu putem începe ritualul.

— De ce nu vă puteţi lipsi de prezenţa ei?

— Pentru că ea cunoaşte Marele Secret.

— Să încredinţezi o asemenea taină unei femei nu e o dovadă de nesăbuinţă?

Dezmeticindu-se dintr-odată, Nephtys uită de farmecul lui Asher. Izbutind să se stăpânească, se purtă mai departe ca o tânără îndrăgostită.

— O nesăbuinţă… Poate că ai dreptate.

— Egiptul se înşală şi îşi pierde tăria pentru că îngăduie femeilor să aibă atâta putere.

— În faţa Pleşuvului, totuşi atât de sever, ai vorbit cu totul altfel!

— Şi tu de ce n-ai spus nimic?

— Mi se părea că eşti pe cale să dobândeşti o slujbă mai bună!

— Am spus că vreau să-mi întemeiez o familie. Te învoieşti să-mi fii soţie?

Prevestitorul strânse cu blândeţe mâinile lui Nephtys între palmele sale.

— E o hotărâre însemnată, murmură ea. Sunt atât de tânără şi…

— Supune-mi-te şi te voi face fericită. O femeie trebuie să îi dea ascultare bărbatului ei şi să-i împlinească cele mai mărunte dorinţe.

— Dar… îndatoririle mele de preoteasă?

— Nişte biete amăgiri! Tot ceea ce e legat de spirit se află mai presus de înţelegerea femeii. Iar tu eşti îndeajuns de isteaţă ca să pricepi lucrul acesta. Şi vei recunoaşte că un bărbat nu se poate mulţumi cu o singură femeie. Natura îngrădeşte pornirile femeilor, dar nu şi pe ale bărbaţilor. Să respectăm, aşadar, legea divină care îl aşază pe bărbat înaintea femeii.

Ascultătoare, tânăra preoteasă nu îndrăzni să-l privească în ochi pe Prevestitor.

— Vorbele acestea sunt atât de noi, atât de neaşteptate…

Prevestitorul o cuprinse în braţe.

— Curând, unirea noastră va fi pecetluită. Vom împărţi acelaşi pat şi vei deveni prima mea soţie, mama fiilor mei. Şi nici nu-ţi închipui ce viitor luminos te aşteaptă.

☥☥☥

Comandantul forţelor de pază umbla încoace şi-n colo pe cheiul Abydosului. În ciuda pregătirii sale de soldat, cunoştea importanţa lunii *khoiak.* Şi, fără Marea Preoteasă, ce putere aveau ritualurile?

— Se apropie o corabie! îl preveni santinela.

Îndată, toţi soldaţii se înşirară pe chei.

La vederea uriaşului care stătea la proră, neliniştile comandantului se risipiră. Întoarcerea faraonului îi făcea pe toţi să respire uşuraţi.

Ducând cu el vasul pecetluit, Sesostris se îndreptă cu paşi mari spre Casa Vieţii, supravegheată zi şi noapte. Aici îl întâmpinară Pleşuvul şi Nephtys.

— Iată izvorul energiei osiriene, rosti el. Aşezaţi-l la căpătâiul lui Iker.

Apoi regele porunci ca straja să fie triplată. Arcaşii stăteau de veghe până şi pe acoperişul Casei Vieţii, preschimbată astfel într-o fortăreaţă de nepătruns. Şi fiecare soldat primi câte un cuţit din obsidian, încărcat de magie.

— Regele s-a întors! strigă Bina.

— Carevasăzică, sufletul lui a călătorit dincolo de viaţă şi s-a reîntors în trup, se miră Prevestitorul. Sesostris a celebrat la Medamud sărbătoarea înnoirii. A dobândit o nouă putere şi vrea ca Abydosul să tragă foloase din ea.

— A devenit o ameninţare pentru noi?

— Nici n-a încetat vreodată să fie! Trebuie să aflăm ce plănuieşte.

— Stăpâne… iar aţi luat masa împreună cu Nephtys.

Prevestitorul mângâie pletele Binei.

— E o femeie tânără, supusă şi înţelegătoare. O să se plece în faţa adevăratei credinţe.

— O să vă căsătoriţi cu ea?

— Amândouă o să-mi daţi ascultare şi o să mă slujiţi, după cum cere legea divină. N-are rost să mai vorbim despre asta, frumoasa mea!

Îngrozit, Bega năvăli în odaia Prevestitorului.

— Faraonul tocmai a sosit, purtând vasul pecetluit! Şi încă o corabie acostează, cea a lui Isis!

☥☥☥

În cele patru colţuri ale Casei Vieţii, Pleşuvul aşeză patru capete de lei ce scuipau foc, patru *uraeus*, patru babuini şi patru cărbuni aprinşi. În felul acesta, nicio forţă distrugătoare nu putea pătrunde înăuntrul clădirii cu pereţi din piatră, în care se intra printr-o poartă uriaşă din calcar alb.

Tavanul curţii principale era bolta cerească a zeiţei Nut, podeaua acoperită de nisip aparţinea zeului Pământului, Geb. În mijloc, o capelă adăpostea barca lui Osiris, în care se odihnea trupul lui Iker.

În sfârşit, Isis îl revedea!

Neputându-şi înghiţi lacrimile, se învinui singură pentru această slăbiciune şi se puse îndată pe treabă, în prezenţa faraonului, a Pleşuvului şi a lui Nephtys. Pe Iker nu-l ajutau jelaniile, ci numai reuşita ritualului care să-l aducă la lumină.

Pentru ca Iker să învieze, trebuia ca moartea lui să treacă în trupul lui Osiris, învingătorul beznei, cel care se reînnoia neîncetat. Doar el putea să şteargă orice formă de moarte şi să o preschimbe în viaţă.

De aceea, era nevoie să se creeze trei Osiris şi să se respecte pas cu pas un ritual ce nu îngăduia nicio greşeală.

Iar preoţii nu aveau la dispoziţie decât cele treizeci de zile ale lunii *khoiak.*

Isis făuri trupul de piatră al lui Osiris, aşezând laolaltă relicvele culese în timpul căutării sale: capul, ochii, urechile, ceafa şi maxilarele, şira spinării, pieptul, inima, braţele, încheieturile mâinilor, degetele, falusul, gambele, coapsele şi tălpile. Sceptrul din Heliopolis asigura unirea părţilor acestui trup al învierii, iar sceptrul de aur de pe colina lui Thot le înzestra cu o putere mai presus de fire.

Regele destupă vasul pecetluit ce conţinea limfele zeului, mister al operei alchimice şi izvor al vieţii. Asemenea valului inundaţiei, limfele legară trainic între ele mădularele statuetei, din care se răspândi parfumul Puntului.

Isis atinse mumia cu piatra venerabilă luată de pe insula lui Soped, ca să însufleţească ceea ce părea lipsit de viaţă şi să facă să bată inima minerală. Apoi o unse cu trei straturi de unguent, o înfăşură în patru pânze, ce simbolizau cele patru forme ale luminii dezvăluite în timpul deschiderii ferestrei cerului, şi în pielea de berbec adusă de la Teba.

— Numele tău e Viaţă, grăi regele. Mama noastră, zeiţa Cer, te va zămisli din nou şi-ţi va dezvălui natura ta secretă, transmiţând-o fiului tău, Osiris-Iker.

Sesostris îl aşeză pe primul Osiris, alcătuit din metale şi minerale, în burta vacii cereşti, din lemn aurit, pe care erau pictate stelele şi constelaţiile, adevărata obârşie a celor vii. În acest atanor urma să se săvârşească o înviere pe care ochii oamenilor nu o vedeau.

— Din Ra, lumina zămislitoare, rosti faraonul, se naşte piatra metalică. Prin ea, opera ascunsă se împlineşte. Alcătuită din metale şi pietre preţioase, ea îl preschimbă pe Osiris în arbore de aur. Sora mea, Isis, continuă-ţi munca alchimică.

Pe un cadru de lemn, Isis întinse o pânză de in. În mijlocul ei desenă silueta lui Osiris, apoi o modelă din mâl umed şi roditor, seminţe de orz şi de grâu, mirodenii şi praf de pietre preţioase.

— Tu te afli printre noi, moartea nu te atinge. Fie ca orzul să devină aur, iar renaşterea ta să ia înfăţişarea tulpinilor înverzite ce vor creşte din trupul tău luminos. Tu reprezinţi zeii şi zeiţele, tu eşti valul aducător de rod, tu eşti ţara întreagă, tu eşti viaţa.

Cel de-al doilea Osiris prinse a se contura. Strâns legat de primul, al doilea proces de înviere începea.

Al treilea ar fi trebuit să fie mumia zeului care se odihnea în locaşul său de veci din Abydos şi care înviase la ora nouă din noapte, în ultima zi a lunii *khoiak* din anul trecut. Nemurirea trecea astfel din zeu în zeu.

Pângărind mormântul şi distrugând mumia lui Osiris, Prevestitorul socotea că va împiedica orice renaştere.

De data aceasta, Fiul regal şi Prieten unic va sluji drept suport pentru ritual. Dar se va dovedi el un material îndeajuns de rezistent pentru a îndura o asemenea încercare?

Văduva îşi privi îndelung soţul.

— Fii cel de-al treilea Osiris, îl imploră ea, şi împlineşte ultima înviere.

Nu mai rămăseseră decât douăzeci şi nouă de zile.

A doua zi (21 octombrie)

Luna *khoiak*: Abydos

— Numărul gărzilor a fost întreit, spuse Bega, şi fiecare soldat este înzestrat, pe lângă armele obişnuite, cu un cuţit din obsidian în stare să străpungă învelişul protector al duhurilor. Isis, Nephtys şi Pleşuvul n-au mai părăsit Casa Vieţii.

— Ai vorbit şi cu alţi preoţi permanenţi? întrebă Prevestitorul.

— Toţi sunt de aceeaşi părere: ritualurile învierii au început.

— Cu ce suport?

— Iker, răspunse Bina, cu privirea rătăcită.

Prevestitorul o prinse de umeri.

— Iker e mort, frumoasa mea. Am nimicit mumia lui Osiris şi vasul ce conţinea izvorul vieţii. Abydosul a rămas precum o cochilie goală, ritualurile nu mai au nicio putere.

— Iker călătoreşte între viaţă şi moarte, continuă ea. Ochii săi rămân deschişi. Isis şi regele încearcă să-l readucă la lumină.

— Trebuie să-i împiedicăm! se răsti Bega.

— Porunceşte-i lui Shab să cerceteze paza. Dacă există vreun mijloc de a pătrunde în Casa Vieţii, el are să-l descopere.

☥☥☥

Bucuros că-şi mai dezmorţeşte picioarele, Strâmbu’ îşi luă toate măsurile de prevedere ca să nu atragă atenţia gărzilor. Parcă înşelându-i speranţele, noaptea nu-l ajută câtuşi de puţin, căci sute de lămpi luminau clădirea şi împrejurimile. Schimbaţi des, arcaşii nu sufereau nici de oboseală, nici de lipsa somnului şi atenţia nu le slăbea nicio clipă.

Shab îl înştiinţă pe Prevestitor că apărarea Casei Vieţii nu avea niciun punct slab.

Prevestitorul o linişti pe Bina, care căzuse pradă unor spasme cumplite. De când înţelesese ce se petrece cu Iker, femeia nu se oprea din tremurat.

— Mă tem de puterile faraonului şi ale blestematei ăsteia de Mare Preoteasă, mărturisi Bega. Trebuie să părăsiţi Abydosul,

stăpâne. Mai devreme sau mai târziu vor afla cine sunteţi cu adevărat.

— Ai luat parte la ritualul marilor mistere. Ce anume face regele?

— Se foloseşte de Osirisul din anul trecut a cărui energie a secătuit, modelează unul nou şi săvârşeşte o triplă reînviere, minerală, metalică şi vegetală. Dar nu se poate lipsi de limfele din vasul pecetluit. Iar din arhivele Casei Vieţii, învaţă ce mijloace trebuie să folosească.

— Aşadar, din victimă, Iker a devenit suport osirian, încheie Prevestitorul, nedumerit. Doar un singur om îmi va spune întocmai ceea ce vreau să ştiu: Nephtys. De îndată ce iese din Casa Vieţii, dă-mi de ştire.

☥☥☥

Isis şi Nephtys depuseră în jurul lui Iker cele patru vase care alcătuiau sufletul reîntregit. În primul vas, cu cap de şoim, aşezat înspre apus, se aflau intestinele, venele şi canalele de energie ale lui Osiris, în cel dinspre răsărit, cu cap de şacal, stomacul şi splina, în cel dinspre miazăzi, cu cap de om, ficatul, iar în cel dinspre miazănoapte, cu cap de babuin, plămânii.

Adunaţi laolaltă, cei patru fii ai lui Horus, urmaşul lui Osiris, întăreau *KA*-ul şi inima tatălui lor.

Cele două surori ridicară capacele şi rostiră formulele de veneraţie către şoim, şacal, om şi babuin. Noi organe, ce de-abia începură să crească, trezeau la viaţă mumia lui Iker.

În acea clipă, cei trei Osiris, cel mineral şi metalic, cel vegetal şi cel omenesc depindeau unul de altul. De-acum înainte, deveniţi de nedespărţit, aveau să învieze sau să piară împreună.

Doar faraonul şi Pleşuvul părăsiră Casa Vieţii la căderea nopţii. Pleşuvul adună preotesele şi preoţii permanenţi şi îi înştiinţă că începuse celebrarea marilor mistere din luna *khoiak.*

— Dar vasul pecetluit nu dispăruse? se miră Bega.

— Faraonul l-a găsit pe cel din templul de la Medamud. Nu ne lipseşte nimic pentru a-l vedea pe Osiris renăscând.

A treia zi (22 octombrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Cele şapte preotese ale zeiţei Hathor aleseseră cele mai frumoase curmale. Aşezară o parte dintre ele pe o tavă de argint, iar din restul stoarseră sucul care avea să dea o licoare ce simboliza limfele înnoitoare ale lui Osiris.

Când isprăviră, încredinţară fructele şi alcoolul faraonului. După încheierea ritualului celebrat în templul său de milioane de ani, Sesostris se întoarse în Casa Vieţii şi înfăţişă ofranda celor trei Osiris.

— Iată incarnarea focului binefăcător. Fie ca ea să vă ajute să renaşteţi odată cu noul an, în inima misterelor.

— Aici se înfăptuieşte munca tainică, ascunsă pe vecie, adăugă Isis. În trupul tău de lumină, Osiris, soarele va răsări.

Prima hrană solidă şi lichidă a celor trei Osiris era asigurată. Pleşuvul trebuia acum să pregătească procesiunea boilor graşi şi tăierea lor, ce urmau să aibă loc în cea de-a şasea zi a lunii *khoiak.*

Doar Isis va rămâne lângă Iker.

— Un preot temporar mă pune pe gânduri, îi destăinui Nephtys Pleşuvului. M-am simţit atrasă de el, recunosc, şi chiar m-a cerut de nevastă. E un meşter priceput, preţuit de toţi, şi chiar ar putea fi primit în rândul preoţilor permanenţi.

— Despre cine e vorba?

— Despre Asher, bărbatul acela înalt şi atât de cuceritor. Cu o voce blândă, binevoitoare, mi-a spus despre femei nişte lucruri cumplite. Niciuna nu i se pare vrednică de a fi preoteasă şi crede că bărbaţii sunt mai presus de ele. M-am prefăcut că-i împărtăşesc părerea.

— Glumea sau vorbea serios?

— N-aş zice că glumea, dar vreau neapărat să mă lămuresc.

— Ai mare grijă! Dacă e un credincios de-al Prevestitorului, te pândeşte primejdia.

— Dacă e precum spuneţi, atunci mă va duce la stăpânul lui.

— De ce ar face asta?

— Pentru că pot să-i dezvălui secretele din Casa Vieţii.

— Cineva trebuie să vegheze asupra ta.

— Dar să rămână bine ascuns! Altminteri, Asher îşi va pierde încrederea în mine şi voi da greş.

— Îţi dai seama ce ai putea păţi?

— Înlăturarea răului din Abydos nu suferă amânare. Şi iată că avem, în sfârşit, prilejul să reuşim.

— Există încă o cale, mai puţin primejdioasă, fu de părere Pleşuvul. Să cercetăm cu luare-aminte felul în care acest Asher a reuşit să intre în Abydos. Aşteaptă să-ţi dau un semn înainte de a te întâlni cu el.

Nephtys se gândea la suferinţele şi la curajul surorii sale, Isis. Şi hotărî să lupte, chiar cu preţul vieţii sale, pentru îndepărtarea ameninţării ce plutea deasupra locaşului reînvierii.

A patra zi (23 octombrie)

Luna *khoiak*: Memphis

La vederea chipului întunecat al vizirului Sobek, generalul Nesmontu presimţi o nenorocire.

— Încă un atac al oamenilor Prevestitorului?

— Nu, tribunalul şi-a încheiat judecata.

— Nu-mi spune că…

— Sehotep a fost osândit la moarte.

— Dar n-a ucis pe nimeni!

— Potrivit tribunalului, gândul atârnă tot atât de greu ca fapta. Şi dat fiind că aparţine Casei Regelui, lucrul e cu atât mai grav.

— Să ne împotrivim acestei hotărâri.

— Zadarnic, Nesmontu. În vremurile tulburi prin care trecem, judecătorii nu trebuie să arate niciun fel de îngăduinţă. Nici chiar faraonul nu mai poate face nimic pentru Sehotep.

— Un membru al Cercului de Aur din Abydos osândit la moarte pe nedrept!

Descumpănit, bătrânul soldat crezu, preţ de o clipă, că Prevestitorul va birui. Dar sufletul său de războinic ieşi iute la iveală, îndemnându-l să-şi adune oamenii, să atace închisoarea şi să-şi elibereze fratele.

— Nu te purta ca un smintit, îl povăţui Sobek. Unde te-ar duce o asemenea faptă? Dintr-o zi în alta, luptătorii din umbră pot porni bătălia. Iar tu trebuie să conduci trupele noastre. Supravieţuirea Memphisului atârnă de tine.

Nesmontu se mai domoli. Păzitorul făcuse bine că-i amintise de îndatoririle lui.

— Rămâi ascuns aici. Altminteri, căpetenia vrăjmaşilor va pricepe că încercăm să-i întindem o capcană. Soldaţii vor păzi această casă după moartea stăpânului ei.

Glasul lui Sobek tremura. Dar nici el, nici generalul nu erau oameni care să-şi arate deznădejdea.

☥☥☥

Dormind doar două ore pe noapte, Sobek continua să cerceteze dosarele şi rapoartele gărzilor, sperând să găsească ceva care să amâne moartea lui Sehotep.

Atenţia îi fu atrasă de un desen ce înfăţişa un bărbat care semăna întru câtva cu Gergu, responsabilul principal al hambarelor. Potrivit raportului întocmit de un ofiţer, Gergu părea să fi avut legături, mai mult sau mai puţin strânse, cu dansatoarea Olivia. Ofiţerul scotocise pe ascuns şi o casă al cărei stăpân era un oarecare Bel-Tran şi dăduse peste o mulţime de mărfuri furate şi dosite acolo.

Păzitorul îşi aminti că Iker îi ceruse cândva să facă unele cercetări în privinţa acestui Gergu, dar căutările nu scoaseră la iveală nimic necurat.

Dar iată că Sobek găsi încă un dosar ce cuprindea numele aceluiaşi Gergu.

Şi, de data aceasta, nu mai era vorba de simple bănuieli, ci de o plângere în toată legea. Cel care se îngrijea de hambarele din satul Colina înflorită îl învinuia pe Gergu că-l lovise, îl ameninţase şi că trăgea foloase necuvenite de pe urma slujbei lui. O mulţime de slujbaşi se purtau astfel şi era de datoria vizirului să-i pedepsească fără milă. Dacă faptele se adevereau, tâlharul de Gergu va ajunge direct în temniţă.

Dar înainte de a-l aresta, n-ar fi fost mai bine să-l urmărească şi să afle dacă nu cumva avea legături cu luptătorii din umbră?

A cincea zi (24 octombrie)

Luna *khoiak*: Memphis

— Te pui chezaş pentru puterea acestui leac? întrebă doctorul Gua.

— Da, în numele lui Imhotep vindecătorul! răspunse farmacistul Renseneb.

— N-o să aibă urmări vătămătoare?

— Am verificat pe mine însumi acest amestec delicat din esenţe de lotus, mac şi alte zece flori rare. Bolnava nu va simţi nicio durere şi nicio tulburare când se va trezi. Vă dau un singur sfat: vorbiţi cu glas apăsat şi domol, puneţi puţine întrebări şi nu vă pierdeţi răbdarea.

Gua luă săculeţul cu hapuri şi se duse acasă la Medes, unde nevasta Secretarului Casei Regelui îl primi cu mare bucurie.

— În sfârşit, doctore, aţi venit! Cu toate leacurile pe care mi le-aţi dat, nu mă pot opri din plâns. Viaţa mea a devenit un chin!

— V-am prevenit că trebuie să încercăm şi altceva.

— Sunt gata!

— Aş putea vorbi cu soţul vostru?

— Din pricina împrejurărilor de acum, o să se întoarcă târziu. Vă daţi seama? Fără faraon, fără vizir, fără marele general, Memphisul merge spre pierzanie.

— Să ne îngrijim mai bine de sănătatea voastră.

— O, da, doctore, da!

— Înghiţiţi aceste patru hapuri.

Nevasta lui Medes se grăbi să se supună. Gua îi cercetă pulsul.

— În curând o să vă cuprindă o pace binefăcătoare. Nu vă împotriviţi nevoii de a dormi. Eu am să rămân aici.

Amestecul lui Renseneb nu întârzie să-şi arate puterea.

Doctorul îi dădu femeii încă două hapuri.

Liniştită pe de-a-ntregul, bolnava se adânci în somn.

— Sunt doctorul Gua. Mă auziţi?

— Vă aud, răspunse o voce răguşită.

— Am să vă scap de suferinţa care vă apasă. Vă învoiţi să-mi spuneţi adevărul, tot adevărul?

— Mă… mă învoiesc.

— Adevărul vă va tămădui. Înţelegeţi?

— Da… înţeleg.

— Sunteţi soţia lui Medes, Secretarul Casei Regelui?

— Sunt.

— Locuiţi la Memphis?

— Da, locuiesc.

— Sunteţi fericită?

— Da… Nu… Da… Nu, nu!

— Medes v-a lovit vreodată?

— Niciodată! Uneori, da…

— Îl iubiţi?

— Îl iubesc, e un soţ minunat, atât de minunat!

— Deci vă supuneţi lui?

— Întotdeauna!

— V-a poruncit să faceţi vreun lucru din pricina căruia vă căiţi?

— Nu, o, nu! Ba da… Îmi pare râu. Dar l-am făcut pentru el! Nu, nu îmi pare rău.

— Ne apropiem de rădăcina bolii care vă roade. Smulgând-o, vă veţi vindeca. Aveţi încredere în mine şi n-o să mai suferiţi. Ce v-a cerut Medes?

Femeia suspină, mâinile şi picioarele îi tremurau, iar ochii se mişcau iute sub pleoape.

— Sunt doctorul Gua, cel care vă îngrijeşte, ne apropiem de sfârşit. Mărturisiţi, lepădaţi-vă de tot zbuciumul.

Spasmele se răriră, iar bolnava începu să se liniştească.

— O scrisoare… Am plăsmuit o scrisoare imitând scrisul Marelui Trezorier Senankh pentru a-l dezonora. Am acest dar! Medes era mulţumit, foarte mulţumit… Din păcate, am dat greş. Atunci…

— Atunci…

Trupul femeii se chirci.

— Sunt doctorul Gua, cel care vă îngrijeşte. Vindecarea este aproape. Vorbiţi-mi, spuneţi-mi adevărul.

— Am mai scris apoi încă o scrisoare imitând scrisul lui Sehotep, pentru ca aceasta să fie învinuit de trădare şi de omor. Şi, de data aceasta, am reuşit! Medes era fericit, atât de fericit… Ce bine mă simt acum! Vindecată, sunt vindecată…

Carevasăzică, şi ficatul lui Medes spunea adevărul.

Lipsit de Maat, el dezvăluia firea unui om în care zăceau ura şi pizma.

Doctorul Gua tocmai descoperise un aliat însemnat al luptătorilor din umbră, ba chiar una dintre căpeteniile lor, şi putea să dovedească nevinovăţia lui Sehotep.

Dar cui să împărtăşească cele aflate? Vizirul trăgea să moară, generalul Nesmontu pierise, regina nu primea pe nimeni.

Rămânea Senankh, Marele Trezorier, căzut pradă unei grele deznădejdi. Dar va voi el să-l asculte şi să ia măsurile cuvenite?

Pe loc, un alt gând îngrozitor încolţi în mintea doctorului Gua: dacă şi Marele Trezorier era complicele lui Medes?

A şasea zi (25 octombrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Doctorul de animale controlase boii cei graşi, împodobiţi cu coliere de flori, pene de struţ şi eşarfe colorate. Fiecare animal socotit pur mergea apoi agale spre abatorul templului.

Meşterul măcelar mai verifică şi el încă o dată carnea care trebuia să conţină cât mai mult *KA.*

Împreună cu Vânt-de-Miazănoapte, Sângerosul veghea asupra uriaşelor vite. De obicei, sosirea lor stârnea bucuria preoţilor temporari, care ştiau că vor lua parte la o sumedenie de ospeţe pentru celebrarea renaşterii lui Osiris.

Dar nenorocirile care loviseră Abydosul în ultima vreme stăruiau în mintea tuturor, aşa că nimeni nu se gândea acum la sărbătoare.

Încă o dată, Bina încercă să ducă de mâncare soldaţilor care păzeau Casa Vieţii.

Un ofiţer îi tăie calea.

— Ai fost trimisă aici?

— Obişnuiesc să…

— Porunci noi. Întoarce-te de unde ai venit.

Bina îi zâmbi cât putea ea de frumos.

— Doar n-o să arunc aceste pâini şi…

— Vrei să fii arestată?

Bina se îndepărtă şi depuse merindele pe unul dintre altarele templului unde Bega îşi îndeplinea sarcinile.

Preotul se asigură mai întâi că nu trăgea nimeni cu urechea.

— Pleşuvul i-a strâns pe preoţii permanenţi, îi dezvălui el. Dacă e să mă iau după ritualurile cu care ne îndeletnicim aici şi după formulele ce trebuie rostite, nu mă îndoiesc de faptul că în Casa Vieţii se înfăptuiesc misterele.

— Şi ştii ce se întrebuinţează ca suport?

— Părţile trupului osirian şi orzul preschimbat în aur. Şi… Nu, de neînchipuit! Nu se poate să ai dreptate. Iker e mort, mort de-a binelea! Nimeni n-ar avea cum să-l readucă la viaţă. Şi totuşi, în cazul lui Imhotep… Însă Fiul regal nu se aseamănă

nici pe departe cu el! Şi-apoi, o astfel de încercare e sortită să dea greş.

— Dar Sesostris n-a adus de la Medamud un nou vas pecetluit?

Bega o privi tulburat.

— Ai voie să intri în Casa Vieţii? întrebă Bina.

— Din nenorocire, nu. Doar faraonul, Pleşuvul, Isis şi Nephtys pătrund în ea.

„Din nou blestemata asta de femeie”, îşi zise singura soţie a Prevestitorului, furioasă.

Ei bine, Nephtys ori mărturisea tot, ori avea să piară.

A şaptea zi (26 octombrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Primul pătrar al lunii în creştere strălucea pe cer, deschizând drumul lui Ra, lumina divină mai puternică decât întunericul, ascunsă în sânul spiritului şi al materiei.

Isis aştepta această clipă cu teamă. Oare sub tăria celor doi aştri, soarele zilei şi cel al nopţii, cei trei Osiris vor creşte în armonie?

Osirisul mineral şi metalic căpăta vigoare departe de orice privire omenească, înlăuntrul atanorului. Hrănite de strălucirea stelelor, părţile trupului osirian se uneau trainic.

Osirisul vegetal slujea drept mărturie a acestei prefaceri tainice.

O primă sământă tocmai încolţise.

— Ai încredere, îi şopti Isis lui Iker, toate cerinţele pentru o nouă viaţă sunt îndeplinite. Chiar de pe acum eşti legat de cele două forme ale veşniciei, cea a clipei preschimbării şi cea a înlănţuirii neîntrerupte a anotimpurilor. Casa Vieţii devine cu adevărat Locaşul Aurului.

Afară, în faţa clădirii, faraonul celebra un ospăţ în tovărăşia sufletelor regilor morţi şi înviaţi. La ospăţ luau parte Pleşuvul, preotesele şi preoţii permanenţi, împărţind *KA*-ul boilor graşi şi o pâine din flori de salcâm, crescut pe câmpia tuturor bucuriilor, unde petreceau divinităţile.

Sesostris duse apoi de mâncare celor trei Osiris, care se hrăniră cu seva delicată a merindelor devenite sacre.

Unit cu ceilalţi doi, Osiris-Iker ieşea treptat din lumea de mijloc, dar paşii cei mai grei şi primejdiile cele mai mari abia de-aici înainte urmau.

— Moartea lui Iker începe să-şi piardă din putere şi să se risipească, grăi monarhul. Totuşi, lucrul acesta nu e hotărâtor. Osirisului metalic îi lipseşte încă vigoarea. Între cele trei forme ale Marii Opere nu trebuie să existe nicio nepotrivire. Aidoma unui foc, dragostea ta îl însufleţeşte, Isis; fără ea totul ar pieri. Şi doar ea, pentru că nu aparţine acestei lumi, poate să învingă destinul hărăzit de Prevestitor.

Neîncetat, văduva rostea formulele transformării în lumină.

Purtând masca lui Anubis, regele trase zăvorul porţii cerului, gravată într-un calcar de o albeaţă orbitoare.

De-acum încolo, forţele cerului aveau să umple întregul Locaş al Aurului.

Deşi în lipsa lor ritualul nu se putea desfăşura, ele aduceau totodată şi o mare primejdie.

Oare Osiris-Iker va trece cu bine prin această încercare?

A opta zi (27 octombrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Chipul Binei se schimonosise de ură şi furie.

De ce nu venea odată Nephtys să-l vadă pe logodnicul ei, Prevestitorul? Ea, Bina, ar şti atunci s-o facă să vorbească supunând-o la nişte cazne cum nu îi fusese dat nimănui să îndure! Iar preoteasa ar dezvălui tainele ritualurilor şi ar mărturisi în ce fel Isis şi faraonul gândeau să-l împiedice pe Iker să piară pentru totdeauna.

Căci acum nimeni nu se mai îndoia: Fiul regal slujea drept suport pentru reînvierea osiriană! Şi nu mai rămăseseră decât douăzeci şi două de zile pentru ca lucrul care părea cu neputinţă de înfăptuit să se împlinească totuşi.

— O să dea greş! strigă Bina.

— De la sine înţeles, frumoasa mea, îi şopti Prevestitorul, mângâindu-i pletele.

— Nu se poate pătrunde în blestemata asta de clădire, stăpâne! Shab a cercetat-o din toate părţile, dar degeaba. Nici măcar Bega nu intră acolo.

— Datorită lui Nephtys vom afla cum să pricinuim stricăciuni Casei Vieţii şi s-o oprim astfel să ne facă rău.

— Preoteasa asta trebuia să fie aici, la picioarele voastre!

— Linişteşte-te, o să vină.

☥☥☥

— În arhivele noastre, numele lui Asher apare de mai mulţi ani, o înştiinţă Pleşuvul pe Nephtys. Tot ce ţi-a spus despre el este adevărat. Trăieşte într-un sătuc din apropierea Abydosului şi meştereşte vase din piatră. Două-trei luni pe an, bărbatul acesta umil îşi îndeplineşte în chip desăvârşit sarcinile de preot temporar, iar mai-marii lui sunt mulţumiţi de el. N-a greşit şi n-a supărat pe nimeni.

— Umil, spuneţi? Cuvântul nu prea se potriveşte firii sale. Cine l-a primit la Abydos?

— Însemnările arată că… preotul permanent Bega. Şi el are numai vorbe de laudă despre Asher, asemenea colegilor săi.

— Bega…

— Nu te lăsa pradă închipuirilor tale, o sfătui Pleşuvul. Bega nu cunoaşte îngăduinţa, şi purtările binevoitoare îi sunt cu totul străine, recunosc. Dar e mai presus de orice bănuială. Ba aş zice că e însuşi întruparea neînduplecării şi a cinstei.

— Am să stau de vorbă cât mai curând cu Asher, hotărî Nephtys. Şi de astă dată chiar o să limpezim lucrurile.

☥☥☥

Capul lui Iker atinse bolta cerească. Isis îi transmise tot ceea ce trăise ea în timpul iniţierii sale în Cercul de Aur.

Şi chiar în aceeaşi clipă, cocori, pelicani, flamingo trandafirii, raţe sălbatice, lopătari albi şi ibişi negri începură să zboare în cercuri largi deasupra Locaşului Aurului. Iviţi din Nun, oceanul de energie din care se năştea orice formă de viaţă, ei vorbeau graiul lumii de dincolo şi o învăţau pe văduvă să continue împlinirea Marii Opere.

Ţinând în gheare două inele, însemnele celor două veşnicii, o pasăre cu cap de om se aşeză pe mumia lui Iker.

Întors din neant, sufletul trezea la viaţă trupul osirian.

Până în cea de-a douăsprezecea zi a lunii *khoiak*, văduva trebuia să păstreze o tăcere desăvârşită.

A noua zi (28 octombrie)

Luna *khoiak*: Memphis

Beat, Gergu se duse la atelierul sculptorului care cioplea stele false, pentru care cei bogaţi plăteau din greu, închipuindu-şi că erau aduse chiar de la Abydos. Formula osiriană înscrisă pe ele înlătura orice bănuială.

Neputând să-l vadă pe Medes din pricina pregătirilor pentru marele atac, Gergu n-avea cu ce să plătească o siriană înţelegătoare, dar lacomă şi socotea să capete neîntârziat de la sculptor partea ce i se cuvenea.

Meşterul îl trase într-un ungher al atelierului.

— Lingouri de cupru, amulete, ţesături, dă-mi-le pe toate acum! ceru Gergu.

— Potoliţi-vă! Staţi să vedem.

Furios, responsabilul principal al hambarelor îşi lovi cu sălbăticie complicele, îl trânti la pământ şi-l izbi cu picioarele.

— Partea mea... Dă-mi partea mea!

O mână puternică îl înşfăcă de păr şi-l lipi de un perete.

— Vizire Sobek! strigă Gergu, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Dar eraţi... eraţi pe moarte!

— La gândul că te voi lua la întrebări, m-am înzdrăvenit cât ai clipi. Dansatoarea Olivia sau casa negustorului Bel-Tran îţi aminteşte de ceva anume?

— Nu, nu, de nimic!

— Dar plângerea îngrijitorului hambarelor din Colina Înflorită?

— O greşeală... o greşeală a administraţiei!

— Fă bine şi spune tot, voinice!

— Nu pot, m-ar ucide!

— Vă spun eu! hotărî meşterul cu faţa umflată, copleşit de frică la vederea lui Sobek Păzitorul şi a celor zece gărzi care scotoceau prin atelier.

Mai bine să mărturisească adevărul şi să ceară îndurare vizirului, aruncând întreaga vină în cârca acestui beţiv primejdios care fusese cât pe ce să-l ucidă.

La auzul dezvăluirilor complicelui său, Gergu se pierdu cu firea, recunoscu toate furtişagurile, îl imploră pe vizir să-l ierte şi plânse cu lacrimi fierbinţi.

— Adevărul vinovat e Medes.

— Secretarul Casei Regelui? se miră Sobek.

— Da, m-a silit să lucrez pentru el şi eu făceam tot ce-mi poruncea.

— Fura şi dosea mărfuri sub numele de Bel-Tran?

— Voia să se îmbogăţească.

— E amestecat şi în uneltirea ce s-a încheiat cu moartea dansatoarei Olivia?

— Bineînţeles!

— Tu şi stăpânul tău aveţi legături cu luptătorii din umbră?

Gergu şovăi.

— Poate el. Eu nicidecum!

— Nu ţi-ai vândut sufletul Prevestitorului?

— Nu, o, nu! Îl urăsc la fel ca voi şi…

Palma dreaptă a lui Gergu luă foc, smulgându-i un urlet înfiorător de durere. Braţul, umărul şi capul se aprinseră şi ele.

Încremeniţi de uimire, Sobek şi oamenii săi nu avură timp să-i sară în ajutor.

Ars de viu, Gergu se prăbuşi.

☥☥☥

Doctorul Gua se hotărâse să-l înştiinţeze despre descoperirile sale pe Senankh, care îl şi duse în odaia vizirului.

— Dar Sobek trage să moară, îi reaminti doctorul Marelui Trezorier. Nici măcar nu m-au mai lăsat să-l văd.

— Nu trebuia să prindă nimeni de veste că s-a însănătoşit.

Gua îi povesti pe scurt vizirului cele întâmplate.

— Folosindu-se de înzestrarea neobişnuită a soţiei sale, încheie Senankh, Medes a încercat să scape de mine şi de Sehotep la adăpostul legilor! Plănuia pesemne să distrugă însăşi Casa Regelui.

— Mai e şi hoţ pe deasupra, adăugă Sobek, şi poate chiar un aliat al luptătorilor din umbră. Tu, doctore, să nu sufli nimănui vreo vorbă despre toate astea. Tu, Senankh, adu la cunoştinţa tribunalului mărturia lui Gua. Iată aici ordinul de eliberare al lui Sehotep, cu sigiliul vizirului pe el.

Pe Sobek îl mâhnea adânc faptul că nu scosese destule informaţii de la Gergu şi de la meşterul sculptor. Însă nădăjduia să afle din gura lui Medes mai multe despre luptătorii ascunşi în Memphis şi despre complicii lor din Abydos.

A zecea zi (29 octombrie)

Luna *khoiak*: Memphis

A doua zi, Medes avea să stăpânească Memphisul.

Toţi luptătorii din umbră vor porni atacul asupra palatului regal, asupra odăilor de lucru ale vizirului şi asupra cazărmii principale. Primiseră o singură poruncă: să răspândească groaza pretutindeni. Nu vor lua prizonieri, în schimb vor măcelări femeile şi copiii.

În lipsa unei căpetenii care să le călăuzească, forţele de ordine abia dacă se vor împotrivi, împrăştiindu-se iute.

Ducându-se să-l felicite pe Libanez, Medes îl va strânge de gât cu mâinile sale. Apoi va spune tuturor că negustorul murise din pricină că inima sa nu rezistase emoţiei victoriei, pe care o sărbătorise mâncând mai multe prăjituri ca niciodată.

După uciderea vizirului, a reginei, a lui Sehotep şi a lui Senankh, Medes se va încorona el însuşi faraon şi va face legea în tot Egiptul, unde Prevestitorul îşi va răspândi în continuare credinţa.

Pe de altă parte, trebuia să se descotorosească de soţia sa, care de la ultima vizită a doctorului Gua dormea întruna, şi de beţivul de Gergu. În sfârşit, o casă tihnită!

Zgomote neobişnuite împrăştiară liniştea: un strigăt înăbuşit, o uşă trântită, nişte paşi grăbiţi. Apoi se aşternu iar tăcerea.

Medes îşi chemă intendentul, dar nu-i răspunse nimeni.

De la fereastra odăii sale de lucru, cercetă cu privirea grădina şi bazinul cu apă, înconjurat de sicomori.

O mulţime de gărzi se iviseră pretutindeni, iar unele urcau deja scara interioară, după ce-i potoliseră pe servitori.

Să fugă... Dar pe unde? Nu avea decât o singură cale: acoperişul.

Înnebunit de spaimă, Medes izbuti să se caţere până acolo, în ciuda greutăţii sale.

Străduindu-se să nu alunece, căci picioarele îi tremurau, Medes se codi să sară pe acoperişul vecin.

— Coboară, îi porunci o voce răsunătoare. N-ai cum să scapi.

— Sobek! Nu... nu eşti pe moarte?

— S-a sfârşit, Medes. Ai dat greş. Iar Prevestitorul n-o să te salveze.

— Sunt nevinovat, nu-l cunosc pe Prevestitor, eu…

Înmărmurit, Medes văzu cum mâna sa e cuprinsă de flăcări.

Pierzându-şi echilibrul, se prăbuşi de pe acoperiş, şi trupul îi fu străpuns de vârfurile metalice care împodobeau zidul împrejmuitor al bogatei sale locuinţe.

— Lacomul nu va avea mormânt, hotărî vizirul, amintind una dintre învăţăturile înţeleptului Ptah-Hotep.

Din fericire, Medes însemnase tot, şi dosarele sale vorbeau în locul lui. Astfel, Sobek află că el echipase corabia *Fulgerul*, măsluind documentele şi cumpărându-i pe vameşi, el făcuse negoţ pe ascuns cu Libanezul şi dosise mărfurile sub numele de Bel-Tran, el se folosise de corăbiile administraţiei ca să trimită porunci credincioşilor Prevestitorului, el ordonase unui fals soldat să-l ucidă pe Iker… Lista nelegiuirilor sale părea fără sfârşit.

Dar ultimele cuvinte scrise de mâna lui Medes vesteau neîndoielnic tot ce putea fi mai rău:

Unsprezece *khoiak*, marele atac.

A unsprezecea zi (30 octombrie)

Luna *khoiak*: Memphis

Se auziră trei lovituri în chepengul ce acoperea intrarea în tunelul de sub pământ.

— Să mergem, le spuse Creţul oamenilor săi.

Asemenea fiecărei căpetenii de luptători, Creţul primise ordin de la Libanez să pornească la atac înainte de ivirea zorilor. Iar stăpânul casei, complicele lor, tocmai dăduse semnalul.

Într-o mulţime de locuri din oraş, în aceeaşi clipă, trupele Prevestitorului ieşeau din ascunzători şi se năpusteau spre ţintele hotărâte.

Cucerirea Memphisului începuse. O adevărată goană după pradă, ce îi prilejuia Creţului o mare bucurie, într-atât îi plăcea să ucidă!

Ridică chepengul, dar nu avu timp să scoată capul, că o mână puternică îl trase afară din ascunzătoare şi îl izbi cu spatele de un perete.

— Mă bucur să te întâlnesc iar, lepădătură! strigă Nesmontu.

— Generale! Dar eraţi…

— Teafăr şi nevătămat, precum vezi!

Rănit grav, Creţul încercă totuşi să fugă.

Înhăţându-l cu amândouă mâinile, Nesmontu îi frânse gâtul.

— De vreme ce şobolanilor ăstora le plac hrubele, acolo să-şi sfârşească netrebnica lor viaţă. Afumaţi intrarea, porunci generalul soldaţilor săi.

Apoi, cu pas vioi, Nesmontu porni spre altă ascunzătoare.

Însufleţiţi de întoarcerea sa, ofiţerii şi soldaţii îi îndeplineau ordinele fără întârziere. Nicio trupă de-a Prevestitorului nu avu răgazul să pricinuiască vreo pagubă, oricât de mică.

Şi, pe unsprezece *khoiak,* la Memphis, Răul fu înlăturat.

☥☥☥

Libanezul înfuleca prăjituri una după alta.

Soarele începuse să se înalţe pe cer, şi el tot nu primise nicio veste!

Cu siguranţă, trupele sale întâmpinaseră oarece împotrivire. Pesemne câţiva smintiţi o făceau pe vitejii şi lupta se prelungea.

— Aveţi un oaspete, îl înştiinţă portarul. Mi-a arătat bucata din lemn de cedru cu hieroglifa arborelui scrijelită pe ea.

Libanezul înghiţi pe nerăsuflate jumătate dintr-o prăjitură mare, însiropată.

În sfârşit, sosea Medes! Nu trebuia să vină decât după încheierea luptelor, când victoria era deja dobândită. Aşadar, cucerirea Memphisului se petrecuse cu iuţeala prevăzută.

— Să intre.

Libanezul bău lacom o cupă cu vin alb. Va simţi o plăcere fără pereche să-l ucidă pe Medes supunându-l la un întreg şir de cazne dintre cele mai grele. Va fi primul necredincios osândit să moară în mijlocul Memphisului, sub ochii tuturor. Apoi o sumedenie de egipteni vor îmbrăţişa noua credinţă, iar Prevestitorul îl va lăuda pe Libanez, noul comandant al gărzilor din regat.

Mica bucată de cedru îl izbi pe Libanez drept în faţă.

Uluit, scăpă cupa din mână.

Înaintea lui stătea un uriaş.

— Sunt vizirul Sobek. Iar tu eşti marea căpetenie a luptătorilor din umbră ascunşi în Memphis de multă vreme, prea multă chiar. Tu ai poruncit săvârşirea cu sălbăticie a

numeroase omoruri şi a unor fărădelegi pentru care nu există iertare.

— Vă înşelaţi, nu sunt decât un negustor cinstit! Onoarea mea...

— Medes e mort. Mulţumită bogatelor sale arhive, am descoperit în cele din urmă de unde se trăgeau nenorocirile. Oamenii tăi au fost nimiciţi, iar dintre soldaţii lui Nesmontu doar câţiva suferă de răni uşoare.

— Nesmontu, dar...

— Şi generalul trăieşte.

Neputând să se ridice în picioare, Libanezul socoti că nu mai avea niciun rost să tăgăduiască sau să încerce să-şi dovedească nevinovăţia.

— Tu îi conduceai doar pe luptătorii din Memphis. Însă deasupra ta se află marea căpetenie, Prevestitorul. Unde se ascunde el acum?

Mânia îmbujoră faţa negustorului.

— Prevestitorul, nebunul ăsta pentru care mi-am irosit viaţa! În loc să dobândesc putere şi bogăţii m-a dus la pierzanie. Îl urăsc, îl blestem, îl...

Cicatricea Libanezului se adânci şi îi despică trupul în două.

Suferinţa cumplită îl împiedică să urle, dar îşi văzu sângele inundându-i tunica şi inima ţâşnindu-i din piept.

☥☥☥

Regina, vizirul şi generalul Nesmontu ieşiră în întâmpinarea locuitorilor Memphisului, care îşi arătau zgomotos bucuria. În fiecare cartier se desfăşurau ospeţe în cinstea faraonului, protectorul poporului său.

În pofida acestei izbânzi de netăgăduit, nici vizirul, nici membrii Cercului de Aur nu împărtăşeau uşurarea pe care o simţeau orăşenii.

Prevestitorul nu fusese prins, iar regele lipsea în continuare.

Şi ce se petrecea oare, cu adevărat, la Abydos?

Eliberarea lui Sehotep era însă, cu adevărat, prilej de mulţumire. Membrii Cercului de Aur se puteau aduna acum pentru a se bate cu mai multă îndârjire împotriva forţelor întunericului.

Dar mai întâi trebuia asigurată pacea Memphisului. Generalul Nesmontu nu va părăsi oraşul înainte de a se încredinţa că nimic nu va tulbura tihna capitalei.

— Suntem în unsprezece *khoiak*, aminti Senankh. Pe treizeci, Osiris va reînvia?

— Faraonul şi Isis împlinesc ritualul Marelui Secret, răspunse Sehotep, şi nu încetează să lupte.

— Doisprezece este o dată neliniştitoare. La cea mai mică greşeală, totul se năruie. Iar Prevestitorul va sădi arborele morţii în locul salcâmului lui Osiris.

A douăsprezecea zi (31 octombrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Noaptea domnea încă peste Marele Ţinut, când Prevestitorul sări din somn, cu ochii înroşiţi.

— Bina, adu-mi o cârpă udă, repede!

Deşi smulsă din visele sale, tânăra femeie nu pierdu nicio clipă.

De mai multe ori, Prevestitorul trebui să stingă flacăra ce ţâşnea din palma mâinii sale drepte, arzându-i carnea.

Rana o îngrozi pe Bina.

— Stăpâne, aveţi nevoie de îngrijirile unui doctor!

— Puţină sare îmi ajunge. Până diseară, rana va dispărea. Viermii m-au trădat, nesătulul Medes şi ticălosul Gergu sunt morţi.

— Nu voiaţi, oricum, să-i ucideţi?

— Nişte biete unelte menite să dispară, într-adevăr. Cât despre negustorul ăla netrebnic, a pierit sfâşiat, precum o ţesătură tocită.

— Libanezul, căpetenia luptătorilor din Memphis?

— În loc să-mi proslăvească numele, m-a hulit. Dar pedeapsa lui va sluji drept pildă necredincioşilor.

— Am cucerit Memphisul?

— Slujitorii mei devotaţi şi-au găsit sfârşitul bătându-se pentru adevărata credinţă şi vor ajunge în paradis. O voi face să vorbească pe această Nephtys ca să găsim o cale de a intra în Casa Vieţii şi de a nărui speranţele în reînviere. Apoi o să părăsim Abydosul.

— Sunt o grămadă de gărzi, stăpâne, trebuie să vă păziţi, trebuie să…

— Gândeşti ca o femeie. Ia doi saci de sare şi să pornim spre vizuina lui Shab.

Cu toate simţurile la pândă, Strâmbu’ sărea în picioare la cel mai mic zgomot. Spre norocul lui, nici gărzile, nici soldaţii nu tulburau pacea acestei aşezări pline de morminte, unde pietrele vii se aflau mereu în legătură cu Osiris.

Shab dădu la o parte ramurile sălciei ce astupau intrarea ascunzătorii sale şi zări silueta înaltă a Prevestitorului, însoţit de slujitoarea sa.

Strâmbu’ ieşi afară şi se plecă adânc.

— Îmi pare râu, stăpâne! Casa Vieţii rămâne de nepătruns. Gărzile se schimbă des, zi şi noapte, iar puzderia de lămpi aprinse nu lasă niciun colţişor neluminat. Oricine ar încerca să se apropie, îşi pune în primejdie viaţa, căci poate fi văzut de la mare depărtare.

— Mai ţii seama de primejdii când ai marea fericire de a-l sluji pe Prevestitor? se răsti Bina la el.

Shab o ura pe această femeie repezită şi aprigă. Mai devreme sau mai târziu, stăpânul său o să-şi piardă răbdarea cu ea. Dacă nu cumva, între timp, Bina îl va trăda, într-un fel sau altul. Şi atunci cuţitul lui Shab îi va veni de hac.

— Mă pricep la lucrurile astea mai bine decât tine, i-o întoarse el.

— Nephtys ne va oferi cheia Casei Vieţii, îi potoli Prevestitorul. Aici, în faţa acestui mormânt, va deveni soţia mea şi n-o să-mi refuze nimic. Iar dacă are sminteala să mi se împotrivească, ai să te îngrijeşti tu de ea, prietene. Vârful armei tale o va sili să vorbească.

— Stăpâne, îl rugă Bina, n-ar fi mai simplu s-o supunem la cazne?

Prevestitorul mângâie obrazul tinerei femei.

— Tu ţi-ai pierdut puterea de a te preschimba în leoaica aceea înspăimântătoare. Dar din Nephtys voi face o nouă armă care să lovească Abydosul.

— Să o luaţi de soţie pe egipteanca asta, pe…

— Ajunge, Bina! Aminteşte-ţi de legile divine: bărbatul are dreptul să-şi ia mai multe neveste.

Shab încuviinţă. Totuşi, purtarea femeii îl neliniştea. Încăpăţânată şi geloasă, nu va încerca ea oare să se răzbune pe stăpânul său?

— Shab, presară sarea asta până în deşert, însemnând astfel cărarea care ne va îngădui să trecem peste orice piedică.

— Încotro mergem?

— Spre Memphis.

— Aşadar, am biruit!

— Nu încă, prietene. Vrăjmaşii noştri cred că, dacă armata lor e mai numeroasă, sunt la adăpost de necazuri. Dar se înşală amarnic.

☥☥☥

În zorii celei de-a douăsprezecea zile a lunii *khoiak*, Isis avea de trecut un prag hotărâtor. Dacă dădea greş, va fi răspunzătoare de cea de-a doua moarte a lui Iker, de astă dată veşnică.

Oare avea dreptate sau se înşela înfruntând destinul şi respingând desfăşurarea obişnuită a mumificării, pentru a încerca să înfăptuiască ceva mai presus de puterea omenească? Dar cum putea ea, o iniţiată în Calea de Foc, să se poarte la fel ca o soţie oarecare?

Îndoielile o copleşiră. Şi totuşi, numai dragostea îi călăuzea gândurile şi faptele. Dragostea faţă de cunoaştere, dragostea pentru viaţa luminoasă de dincolo de moarte, dragostea pentru misterele care îi croiau drumul, dragostea pentru o fiinţă fără pereche pe care voia s-o scape de chinuri nedrepte.

Trăgând zăvoarele porţilor cerului, transformând Casa Vieţii în Locaşul Aurului, faraonul îi legase temeinic pe cei trei Osiris. Acum trebuia folosită puterea forţelor cereşti ce înfăptuiau preschimbările tainice, dând la iveală acea parte nepieritoare care se regăsea şi în pietre, şi în metale, şi în plante, şi în animale, şi în oameni.

Isis aprinse o singură lampă.

În penumbră, preoteasa desluşi lumina ce se răspândea din atanor, a cărui strălucire atingea în acelaşi timp şi Osirisul vegetal, şi mumia lui Iker.

Lepădându-şi veşmintele, rămânând goală în faţa nevăzutului, văduva începu ritualul magic ce urma să împrospăteze puterile fratelui său.

— Îţi aduc mădularele divine pe care le-am unit, îi spuse ea, şi clădesc reazemul învierii tale.

Mai întâi, preoteasa avea de împlinit munca albinei, simbolul monarhiei şi zămislitoarea aurului vegetal, ce se transforma apoi în aur metalic.

Mânuind aurul verde din Punt, Isis meşteri un mulaj dublu, adâncit, lung de-un cot, pentru părţile anterioare şi posterioare ale trupului lui Osiris. Sub degetele ei, aurul moale se întărea.

Înăuntrul mulajului, Isis aşternu o pânză de in, ce amintea de barca solară în care cel reînviat străbătea universul.

Apoi, întrebuinţând drept măsură ochiul lui Ra, amestecă nisip şi orz şi modelă o mumie cu cap omenesc, cel al lui Iker, purtând coroana albă.

Lui Isis i se strânse inima.

Oare spiritul soţului său va îndura o povară rezervată doar regilor?

Dar mulajul nu se sparse.

Răsăritul se unea cu apusul.

Văduva depuse mulajul într-un bazin din bronz negru, străpuns de două găuri şi alcătuit din două pătrate. Vasul avea latura de un cot şi două palme[2] şi era adânc de trei palme şi trei degete[3]. Patru picioare din piatră miraculoasă, adusă din Uadi Hammamat, întrupau stâlpii cereşti.

Dedesubt se găsea un alt bazin din granit roz.

Văduva luă boabele de orz. Germenele şi pulpa, la adăpostul învelişului lor, celebrau unirea sacră. Grânele îşi schimbară natura la lumina flăcării. Acesta făcea să se contopească focul roditor masculin cu focul hrănitor feminin, cele două elemente de nedespărţit, care se întregeau unul pe altul şi vegheau asupra renaşterii.

În colţurile bazinului, vulturii şi şerpii *uraeus* ridicau o stavilă magică de neatins, pe care niciun rău n-o putea pângări.

Dar lucrul cel mai anevoios era potrivirea acestor focuri, ca să nu dogorească prea tare. Energia lor trebuia să treacă în mumia lui Iker puţin câte puţin, fără grabă.

Isis întrebuinţa vasele dăruite de ibisul din cea de-a cincisprezecea provincie a Egiptului de Jos. Acoperit cu un aur fin, alabastrul răspândea raze delicate şi clare.

Din când în când, preoteasa vărsa câteva picături de apă din Nun, care rămânea veşnic pură şi care se primenea singură.

---

[2] 65 cm (n. a.).
[3] 28 cm (n. a.).

De-a lungul nopţii, limfele lui Osiris, care conţineau vibraţiile văzute şi nevăzute ale întregului univers, se vor scurge.

Osirisul vegetal devenise negru, semn că preschimbările se înlănţuiseră aşa cum o cerea ritualul.

Văduva ridică bazinul de granit, în care se strânsese lichidul preţios.

Dar, când să stropească mumia lui Iker cu el, preoteasa şovăi.

Dacă opera la negru[4] era prea puternică, va arde mumia, dacă era prea slabă, nu-i va reda decât o existenţă înşelătoare şi va pricinui putrezirea.

Însă nu mai rămăsese cale de întoarcere.

Asemenea inundaţiei, asemenea apei purificărilor, ieşite din lacul sacru, lichidul osirian şterse moartea din trupul lui Iker.

— Fie ca zeiţa Cer să te aducă pe lume, şopti Isis, fie ca orzul amestecat cu nisip să-ţi devină trup, fie ca spiritul luminos ce străbate bolta cerească să renască.

Spiritul acesta, mai firav decât o suflare, trebuia prins în materia solidă a plantelor şi a pietrelor, în stare să absoarbă veşnicia morţii şi să renască apoi, după stingerea lor vremelnică.

Nu apăruse nicio arsură, niciun fel de pată, niciun semn de stricăciune.

Neatinsă, mumia Fiului regal se hrănea cu lichidul înnoitor.

Până pe douăzeci şi unu *khoiak,* în fiecare noapte, văduva va continua, fără odihnă, acest ritual dătător de viață.

A treisprezecea zi (1 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

— Aş vrea să-ţi vorbesc departe de ochii şi urechile vreunui curios, îi spuse Prevestitorul lui Nephtys. Avem hotărâri importante de luat.

În sfârşit, preoteasa se întorsese, frumoasă, elegantă, zâmbitoare!

Folosindu-se de farmecul şi de vocea lui învăluitoare, Prevestitorul socotea că va face din ea sclava lui.

---

[4] Opera la negru, opera la alb şi opera la roşu constituie etapele procesului alchimic. (n. tr.).

Cei doi apucară pe cărarea ce ducea spre scara Marelui Zeu.

— Îmi place nespus locul acesta singuratic şi liniştit, mărturisi Prevestitorul. Nu e nici ţipenie de om, doar morminte, stele, mese de ofrandă şi statui ridicate întru gloria lui Osiris. Aici, timpul nu există. Deosebirile între cei mari şi cei umili se şterg. Cu toţii rămân pe veci în preajma zeului care a fost ucis, dar a reînviat. Oare o asemenea minune se poate petrece iar?

— De-a lungul Misterelor lunii *khoiak*, răspunse Nephtys, Osiris trece iar prin moarte şi renaşte.

— Noi, preoţii temporari, suntem ţinuţi departe de adevăratul secret. Dar tu, ca preoteasă permanentă, îl cunoşti.

— Legea tăcerii îmi pecetluieşte buzele.

— O soţie ar avea secrete faţă de bărbatul ei?

— Legea nu suferă nicio abatere.

— Atunci, trebuie s-o schimbăm, îşi dădu cu părerea Prevestitorul, fără să ridice glasul. Cu niciun chip o femeie nu se cuvine să creadă că este deopotrivă cu bărbatul, darămite mai presus de el.

— Ce te face să fii atât de sigur?

— Zeul însuşi, al cărui singur tâlmaci sunt eu.

— Aşadar, Osiris ţi-a vorbit?

Prevestitorul zâmbi.

— În curând, Osiris va muri pentru totdeauna, iar eu voi răspândi poruncile adevăratului Zeu. În fruntea armatelor sale, voi impune întregii lumi adevărata credinţă. Potrivnicii ei nu merită să trăiască.

Îngrozită, Nephtys se strădui să-şi ţină firea şi nu lăsă nimic să i se citească pe faţă.

Prevestitorul… Doar el putea să rostească asemenea vorbe!

— Să ne aşezăm lângă zidul acesta, frumoasa mea. Grădina nu ţi se pare încântătoare?

Stând la pândă îndărătul perdelei de frunze ale sălciei, Shab nu-i scăpa din ochi pe stăpânul său şi pe egipteancă.

Prevestitorul cuprinse cu blândeţe între palmele sale mâinile lui Nephtys.

— Tu vei fi salvată, căci vei da uitării învăţăturile osiriene şi mă vei sluji orbeşte. Îmi făgăduieşti?

Tulburată, Nephtys îşi coborî privirea în pământ.

— Viaţa mea s-ar schimba din temelii, dar… Nu vreau să mă despart de tine.

— Hotărăşte-te iute!

— Tocmai asta e, totul se desfăşoară prea iute pentru mine.

— Timpul ne zoreşte, frumoasa mea.

— Dar dacă părăsim Abydosul, ni se vor alătura şi alţi credincioşi, precum Bega?

— De ce-i pomeneşti numele?

— Pleşuvul a descoperit că el ţi-a îngăduit să lucrezi la Abydos.

— Bega l-a primit pe Asher, nu ştie că eu i-am luat locul. Preotul ăsta bătrân, mărginit şi aspru nu se va schimba. Nu e în stare să îmbrăţişeze noua credinţă. El şi cei devotaţi lui Osiris vor pieri aici. În schimb, slujitorul lui *KA* şi-a întors de multă vreme faţa de la vechea învăţătură. El împiedică buna desfăşurare a ritualurilor, slăbeşte legăturile Abydosului cu strămoşii şi aşteaptă nerăbdător clipa în care mă va urma şi-şi va mărturisi credinţa în gura mare. Slujitorul acesta curajos mi-a îngăduit să pregătesc biruinţa asupra lui Osiris, chiar în inima regatului său.

Nephtys cunoştea acum numele principalului aliat al Prevestitorului, un preot permanent fără cusur! Bega nu era decât o momeală care atrăsese pe nedrept bănuielile asupra lui şi abătuse atenţia tuturor de la adevăratul vinovat.

— Abydosul va dispărea?

— Tu, întâia mea soţie, ai să mă ajuţi să-i grăbesc pieirea.

— În ce fel?

— De ce în jurul Casei Vieţii stau de pază atâtea gărzi, zi şi noapte?

Dacă nu-i oferea răspunsuri mulţumitoare, Prevestitorul avea s-o ucidă. Înţelegând că viaţa ei atârna de-un fir de păr, lui Nephtys nu-i părea rău că şi-o pusese astfel în primejdie, de vreme ce descoperise întregul adevăr. Numai că trebuia să supravieţuiască pentru a-l transmite mai departe.

Nu avea să trădeze Marele Secret nici în ruptul capului, mai degrabă murea. Şi totuşi, Nephtys trebuia să-i dea câteva informaţii vrednice de crezare, care să le adeverească pe cele pe care Prevestitorul le aflase deja.

— Acolo se desfăşoară ritualul misterelor lunii *khoiak.*

— Nu eşti primită înăuntru?

— Doar ca să-i dau o mână de ajutor surorii mele, Isis.

Prevestitorul îi mângâie pletele.

— Scumpa mea soţie, ai contemplat misterul?
— L-am întrezărit numai.
— Isis nu conduce desfăşurarea ritualului?
— Ba da, împreună cu faraonul.
— Ce suport folosesc?
— Nu doar unul, mai multe.
— Vorbeşte limpede!
Dintr-odată, vocea îi devenise poruncitoare.
Nephtys şovăi îndelung.
— Iker… Iker pluteşte între viaţă şi moarte. Înlocuind mumia lui Osiris, el va suferi anevoioasa preschimbare.
— Isis a trecut cu bine de primele încercări?
— Da, însă greutăţile de-abia acum încep, şi nu cred că va izbuti.
— Povesteşte-mi mai multe despre asta şi arată-mi întocmai gesturile pe care le face sora ta.
— De cele mai multe ori e singură şi…
— Trebuie să-mi spui tot, frumoasa mea. Tot, până la capăt.
Shab se pregătea să cresteze cu vârful cuţitului său de silex pielea acestei femei şi s-o silească să mărturisească adevărul.
Dar înainte de a o supune la cazne, Prevestitorul încercă altă cale. Bizuindu-se pe farmecul său, o îmbrățișă pe Nephtys şi o sărută, mai întâi delicat, apoi cu vigoarea bărbatului încredinţat că a dobândit victoria.
Ghemuită la o depărtare de câţiva paşi, ascunsă în spatele unei mese pentru ofrande şi auzind toate vorbele rostite până atunci, Bina ajunsese la capătul răbdărilor.
Întreaga viaţă i se năruia.
Niciodată nu va îngădui acestei netrebnice să se bucure de favorurile stăpânului ei.
Cu o piatră în mână, Bina se năpusti spre cei doi urlând:
— O să-ţi crăp ţeasta!
Închipuindu-şi că viaţa Prevestitorului era ameninţată, Shab nu scăpă prilejul de a se descotorosi, în sfârşit, de nebuna asta primejdioasă.
Cuţitul său se înfipse în ceafa Binei chiar în clipa în care braţul femeii se îndreptă spre Nephtys.
Prevestitorul o dădu la o parte pe egipteancă şi o privi pe slujitoarea sa, căreia ura îi schimonosise chipul.
— Te iubeam… Nu aveai… dreptul să…

Apoi se prăbuşi, moartă.

Folosindu-de de faptul că atenţia celor doi bărbaţi era aţintită spre Bina, Nephtys o rupse la fugă.

— Prinde-o, îi ordonă Prevestitorul lui Shab.

Shab se repezi să-i facă pe plac stăpânului său.

Dar izbitura fu peste măsură de puternică.

Gonind din răsputeri, se înfipsese în vârful lăncii lui Sekari, care ţâşnise dintr-o capelă învecinată.

Strâmbu' îl privi pe Sekari cu uimire.

— Nu te-am zărit… Cum… Cum a fost cu putinţă?

Cu pieptul străpuns, Strâmbu' vărsă un şuvoi de sânge, se clătină şi căzu cu faţa în pământ.

Ştiind-o pe Nephtys în siguranţă, Sekari porni în urmărirea Prevestitorului, care aruncă un pumn de sare la marginea drumului însemnat de Shab.

Îndată, pământul începu să ardă. Înălţându-se precum un zid de apărare, flăcările îi îngăduiră să ajungă teafăr în deşert şi să părăsească Marele Ţinut.

Buimăciţi, arcaşii traseră zadarnic o mulţime de săgeţi după el.

Când focul se mai domoli, Sekari cercetă poteca acoperită de cenuşă fumegândă. Dar nu găsi niciun trup ars.

— Am aflat cine e trădătorul, îi spuse Nephtys, tremurând încă.

Însă o altă întrebare îl chinuia deja pe Sekari: Ce plănuia Prevestitorul?

A paisprezecea zi (2 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

În zorii zilei, faraonul pătrunse în Locaşul Aurului, ducând cu el sarcofagul osirian luat de la Byblos.

— Îţi aduc provinciile şi oraşele, rosti el către cei trei Osiris, fiecare având o putere divină. Ele se unesc pentru a te reîntregi pe tine.

Apoi scoase din sarcofag paisprezece vase, ce corespundeau celor paisprezece părţi ale trupului osirian.

Pentru cap, şira spinării, inimă, încheieturile mâinilor şi tălpi – vase din argint; pentru ochi, ceafă, braţe, degete, gambe şi

sex – vase de aur; pentru urechi, piept şi coapse – vase de bronz negru.

Regele vărsă apa din fiecare vas peste mumia lui Iker. Lichidul primenitor făcea să renască trupul osirian, în care viaţa începuse să pulseze.

Apoi monarhul amestecă aur, argint şi lapislazuli, turcoaze, jasp roşu, granat, comalină, galenă, tămâie şi mirodenii, le pisă şi le trecu prin sită. Ceea ce rămase era un praf menit să deschidă canalele de energie ce străbăteau mumia lui Iker, căreia provinciile îi vor furniza limfele, apa, sângele, plămânii, stomacul, pântecele, măruntaiele, coastele şi pielea.

— Ţara întreagă este *KA*-ul tău, rosti faraonul, şi fiecare parte a trupului tău – simbolul tainic al unei provincii. Totul se înnoadă şi se desface, totul se risipeşte şi se reîntregeşte, totul se amestecă şi se separă, iar ceea ce s-a îndepărtat se întoarce din nou. Nu trăieşti asemenea unui om, ci îţi tragi puterea din pământ şi din cer.

Sesostris însufleţi cei paisprezece *KA* ai fiului său: cuvântul, respectul, fapta, avântul, izbânda, iluminarea, harul de a cârmui, hrana îmbelşugată, îndemânarea de a sluji, magia, strălucirea, vigoarea, lumina Eneadei şi claritatea.

— Mulţumită lor, prezise regele, vei şti să priveşti mai cu luare-aminte, şi înţelepciunea ta va spori.

O lumină blândă îl învălui pe Iker, semn că şi această parte a ritualului reuşise.

— Adun mădularele fratelui meu, grăi Isis. El se uneşte cu oceanul începuturilor şi trăieşte din fluidul său.

Regele strânse într-un vas de aur lacrimile văduvei.

— Trebuie să plec, îi spuse fiicei sale. Prevestitorul a fugit. Nemaiputând să ameninţe Abydosul, va încerca să abată asupra noastră urgia, folosind arma care îi e cel mai la îndemână: focul nimicitor.

— Cazanul Muntelui Roşu din cea de-a treia provincie a Egiptului de Sus clocotea, îşi aminti Isis.

— Sufletele lui Nekhen şi căutarea ta l-au domolit, socoti regele. Dar mai există încă un cazan, enorm, aproape de capitală. Dacă Prevestitorul izbuteşte să-l reverse asupra oraşului, Memphisul va dispărea. Doar eu pot să-l înfrunt şi să-l împiedic să facă rău.

— Dacă nu vă întoarceţi în cea de-a treizecea zi a lunii *khoiak*, toate strădaniile noastre se vor dovedi zadarnice. Osiris nu va învia. În lipsa voastră, ritualul nu poate fi dus la capăt.

Sesostris îşi strânse fiica la piept.

— Gândeşte-te doar la următorul pas pe care-l ai de făcut. Îndoielile, neliniştile şi teama de a da greş o să te copleşească. Dar tu eşti Marea Preoteasă din Abydos şi ai străbătut Calea de Foc. O viaţă nouă îl însufleţeşte deja pe Iker. Fă-o să crească şi să prindă noi puteri. Pe treizeci *khoiak* am să fiu alături de tine.

☥☥☥

În faţa Pleşuvului şi a lui Sekari, Bega îşi păstră sângele rece, arătându-se peste măsură de uimit.

— Da, l-am primit pe acest Asher să lucreze la Abydos asemenea multor altor preoţi temporari care se îndeletnicesc în satele lor cu tot soiul de meşteşuguri. L-am pus la încercare şi l-am lăsat o vreme să lucreze ca să văd cât e de iscusit. Dat fiind că mai-marii săi s-au arătat mulţumiţi de el, i-am îngăduit să muncească din când în când la Abydos.

— N-a zis niciodată vreo vorbă nelalocul ei şi n-a săvârșit nicio faptă îndoielnică? întrebă Sekari.

— Abia l-am mai întâlnit după aceea de câteva ori, dar după spusele preoţilor însărcinaţi să-l controleze, nu i se poate aduce nicio învinuire.

— Ce crezi despre slujitorul lui *KA*? întrebă Pleşuvul.

— Un preot desăvârşit, cinstit şi corect. Din pricina firii sale urâcioase şi posace, nu prea obişnuim să stăm de vorbă.

— În ultima vreme ţi s-a părut schimbat? stărui Sekari.

Bega îl privi nedumerit.

— Nicidecum! Am auzit şi eu tot felul de zvonuri nebuneşti. Pot să ştiu ce se întâmplă?

— Luptătorii din umbră strecuraţi în Abydos au fost înlăturaţi, îi destăinui Pleşuvul. Dar, din păcate, căpetenia lor a fugit.

— Căpetenia lor… Vrei să spui…?

— Prevestitorul, ascuns sub numele de Asher.

Bega se prefăcu de minune că nu înţelege.

— Prevestitorul, aici? De neînchipuit!

— Acum nu ne mai paşte primejdia, zise Pleşuvul. Misterele lunii *khoiak* vor fi celebrate cum se cuvine.

— Sunt copleşit, mărturisi Bega. Totuşi, mă voi îngriji cu cea mai mare atenţie de sarcinile mele. Prevestitorul, aici… continuă el să murmure în timp ce părăsea încăperea.

— Neînduplecat şi naiv, îl judecă Pleşuvul. Preotul acesta bătrân nici nu şi-a dat seama că Răul atacă Abydosul. Nu se sinchiseşte de zbuciumul lumii de afară, căci gândul îi stă doar la îndatoririle sale.

— Dar eu tot am să continui să-i pândesc fiecare mişcare, hotărî Sekari.

— Mai bine l-ai supraveghea pe slujitorul lui *KA.* Cum de a putut el să ne înşele ani de-a rândul? Nu-mi vine să cred că a fost în stare de atâta făţărnicie! De ce nu-l arestezi de îndată?

— Din trei pricini. Mai întâi, avem nevoie de o dovadă, căci omul va tăgădui tot. Apoi, am putea descoperi misiunea pe care Prevestitorul n-a uitat să i-o încredinţeze, deci felul în care va lovi Casa Vieţii. În sfârşit, trebuie să aflăm dacă există şi alţi complici.

— Neliniştitor plan, socoti Pleşuvul. Ia aminte să nu-l scapi din ochi!

— Fratele meu din Cercul de Aur, îţi dau cuvântul meu.

A cincisprezecea zi (3 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Noaptea întreagă, Isis vărsă apă din Nun peste mumia lui Iker, pentru ca focul primenitor, ce ajuta la creşterea noilor organe ale trupului osirian, să nu se înteţească prea mult.

Resimţind greutăţile pe care le întâmpina soarele cel tânăr la ieşirea din întuneric, preoteasa scrută cerul.

Piciorul taurului scânteia într-un fel neobişnuit. Mânia lui Seth încerca să sfărâme metalele care alcătuiau cosmosul şi să împiedice creşterea mineralelor şi a plantelor.

— Tu, cel care încalcă legea, tu, cel care nu cunoaşte măsura şi liniştea, tu, cel care seamănă dezordinea, care separă şi dezbină, să taci! strigă Marea Preoteasă din Abydos. Soarele nopţii nu se lasă înfrânt de atacurile tale şi-ţi domoleşte tulburarea! Nu poţi împiedica puterea magică a stelelor să preschimbe lumina în viaţă. Cerul şi astrele îi dau ascultare lui

Osiris şi se supun voinţei sale. Ochiul lui Horus, fiul său, nu va pieri.

Nori negri acoperiră luna, un fulger brazdă cerul, urmat de un tunet.

Apoi bolta cerească prinse a străluci în mii de focuri, senină şi tihnită.

Acum sosise clipa să parfumeze mumia lui Iker cu unguentul care avea să-i îngăduie să trăiască alături de divinităţi, să cunoască adevărata puritate, la adăpost de orice murdărie, şi să respingă moartea.

Isis măcină aur, argint, aramă, plumb, cositor, fier, safir, hematit, smarald şi topaz, adăugă miere şi tămâie, pe care o înmuie în vin, ulei şi esenţă de lotus. După coacere, din toate acestea se năştea piatra divină.

Văduva o plimbă îndelung peste fiecare parte a trupului osirian.

La asfinţit, Nephtys îşi ajută sora să depună mumia lui Iker în sarcofagul găsit la Byblos. Pe dinăuntru, capacul era împodobit cu chipul zeiţei Nut, Doamna Apusului şi poartă a soarelui.

— Odihneşti în inima pietrei, grăi Isis. Sarcofagul acesta nu este locul morţii şi al descompunerii, ci este trupul de lumină al lui Osiris, dătătorul de viaţă şi barcă a marii călătorii de-a lungul lumilor. Cu aripile lor, cele două surori ale tale îţi vor oferi suflarea întremătoare ca să pluteşti în pace.

A şaisprezecea zi (4 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

— M-am întâlnit cu Prevestitorul, îi mărturisi Nephtys lui Isis, de faţă cu Pleşuvul, care tocmai adusese o statuie a zeiţei Nut, necesară Marii Preotese din Abydos pentru a împlini Marea Operă.

— A pomenit de Iker?

— Nu, voia să mă ia de nevastă şi să facă din mine una din sclavele lui. Magia sa e înspăimântătoare, iar puterile sale, de temut. N-o să se dea bătut, iar Locaşul Aurului rămâne, mai departe, în primejdie.

În capela patului, înaltă de trei coţi şi jumătate, lată de doi coţi şi lungă de trei[5], construită din lemn de abanos suflat cu aur, Pleşuvul aşeză mulajul zeului Sokaris, în care vărsă amestecul alchimic aflat într-un vas de argint, rod al primelor cincisprezece zile de muncă. Pe patul de aur, lung de un cot şi două palme[6], aveau să se săvârșească preschimbările stăpânului adâncurilor, odată cu cele ale lui Osiris. Sokaris ajuta sufletele Celor Drepţi să cunoască drumurile celuilalt tărâm.

— Zeiţa Nut este cosmosul şi calea cerească, aminti Pleşuvul. Să străbaţi trupul Femeii-Cer, Isis, de-a lungul celor douăsprezece ore ale nopţii, şi să culegi învăţătura lor.

Faţă în faţă cu statuia, Marea Preoteasă din Abydos îşi începu călătoria.

La prima oră, mâinile zeiţei îi transmiseră energie, şi Isis auzi cântecul stelelor neobosite.

În cea de-a doua oră, Nut înghiţi vechiul soare, sleit de puteri. Isis îl văzu pe Sia cercetând inima lui Iker şi vărsând apa din Nun ca să-i biruie nemişcarea. Urcând din adâncuri, şoimul regalităţii îi reînnoi forţele împuţinate.

În cea de-a treia oră, tăcută, se aprinseră focuri. Dintre cele mai înalte flăcări ce răspândeau o căldură înăbuşitoare, cele ale Prevestitorului atacară Locaşul Aurului. Un fulger le alungă şi o lumină orbitoare învălui mumia lui Iker.

În cea de-a patra oră, duhuri înarmate îi uciseră pe vrăjmaşii lui Osiris. Isis contemplă trei arbori, o întindere de ape, făpturi având cap de peşte şi mâinile legate la spate. Pretutindeni domnea neorânduiala şi nesiguranţa. În semn de doliu, tânăra femeie îşi despleti părul. Oare se va naşte noul soare?

În cea de-a cincea oră, aliaţii lui Seth se dezlănţuiră! Prevestitorul nu se dădea învins. Dar vrăjmaşii fură biruiţi, legaţi şi decapitaţi. Isis se aşeză pe o plantă, încărcată de *KA*, la umbra arborelui zeiţei Hathor. Inima lui Iker începu să bată, plămânii, să respire, iar stomacul se strânse.

În cea de-a şasea oră, Isis stătu dreaptă chiar deasupra mumiei, dăruindu-i, în acelaşi timp, dragostea ei şi forţa de a pune spiritul în mişcare. Într-un vas cu gâtul lung şi curbat, în care ardea un foc vesel, văduva puse rămăşiţele duşmanilor

[5] 1,83 m; 1,05 m; 1,57 m (n. a.).
[6] 67 cm (n. a.).

sethieni, iar vechile materiale se despărţiră de viaţa ce renăştea. Căzute pe fundul vasului, resturile nefolositoare ale trecutului nu mai împiedicau sufletul să se înalţe. Focul înlătură mucegaiurile vătămătoare. Dăinuiau doar căldura blândă şi umezeala, trebuincioase creşterii. Sămânţa se plămădea.

În cea de-a şaptea oră, soarele dansă şi lucrurile potrivnice se împăcară. Ficatul o primi pe Maat, apoi se ivi şi copilul divin cu chip de şoim.

În cea de-a opta oră, Horus, înconjurat de strămoşii săi, îl înzestră cu o nouă viaţă pe Osiris, care putea acum să păstreze doar partea trebuincioasă a lichidelor şi să elimine restul.

În cea de-a noua oră, apărură un zid gros şi o mulţime de flăcări, peste care putea trece doar cel cu inima curată şi veşnic reînnoită. Însoţitorii lui Osiris îl vor ajuta să înoate, să biruie valurile şi să atingă pământul. Numeroase torţe luminau templul, iar măruntaiele nu păstrară în ele decât energia.

În cea de-a zecea oră, *uraeusul* sclipi şi frica fu înlăturată. Din pântecele lui Nut se născu planul universului. Inima zeiţei se aşeză în cea a lui Iker şi îi dădu puterea de a-şi aminti. Şi atunci el îşi aduse aminte ceea ce uitase.

În cea de-a unsprezecea oră, piatra de lumină străluci cu toată forţa sa şi ochiul lui Ra se deschise. Isis se lăsă cuprinsă de flacără, se urcă în barcă şi retrăi toate iniţierile prin care trecuse până acum.

În cea de-a douăsprezecea oră, ultima poartă a călătoriei nocturne respinse forţele distrugătoare şi croi drum copilului divin, născut din Nun şi din izvorul vieţii.

Istovită, văduva îl privi pe Iker.

— Capul tău s-a legat de oasele tale, zeiţa Cer îţi adună şi îţi uneşte mădularele şi îţi dăruieşte inima. Ea îţi deschide porţile universului, unde moartea nu există. Ochii tăi devin barca nopţii şi barca zilei. Să străbaţi bolta cerească şi să te alături strălucirii zorilor.

A şaptesprezecea zi (5 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Pleşuvul porni în fruntea procesiunii care înconjura templul de milioane de ani al lui Sesostris şi necropola principală a Marelui Pământ. Preotesele şi preoţii permanenţi purtau patru obeliscuri mici şi însemnele divine, chemând forţele creaţiei să dea viaţă operei misterioase din Locaşul Aurului.

Odată înlăturate bănuielile în ceea ce-l privea, Bega se gândise să părăsească Abydosul sau să se mărginească la a-şi îndeplini sarcinile, dând uitării ambiţiile şi pizma. Dar înroşirea micului cap al lui Seth şi o arsură cumplită îl făcură să-şi schimbe hotărârea şi îi amintiră de poruncile Prevestitorului. După plecarea stăpânului său şi moartea lui Shab Strâmbu' şi a Binei, Bega rămăsese singur.

Cuprins de temeri, cu picioarele umflate, cu chipul întunecat, ultimul discipol din Abydos al Prevestitorului trebuia să meargă până la capăt şi să găsească un mijloc de a zădărnici munca lui Isis.

Alături de el, slujitorul lui *KA* păşea morocănos după cum îi era firea. Ca de obicei, nu vorbea cu nimeni, îngrijindu-se doar de treburile sale.

Sekari îi observa pe cei doi preoţi. Complicele Prevestitorului nu vădea nici nelinişte, nici nerăbdare, ca şi cum ar fi avut sufletul împăcat. Iar Bega părea la fel de mohorât ca el.

Oare erau complici?

☥☥☥

O umbră.

O umbră prelungă şi subţire se ivise parcă de nicăieri.

Temându-se de un atac al Prevestitorului, Isis se gândi unde să lovească şi împlântă cuţitul lui Thot în pântecele duhului.

Ţintuit la pământ, acesta se chirci, înghiţit de podeaua Locaşului Aurului.

Recăpătându-şi suflarea, văduva cercetă prin toate ungherele încăperii.

Umbra dispăruse cu desăvârşire.

☥☥☥

Aflat pe puntea unei corăbii ce se îndrepta către Memphis, Prevestitorul se încovoie brusc.

Vecinul său, un vânzător de oale, îi sări în ajutor.

— Eşti bolnav?

Prevestitorul se ridică anevoie.

— Nu, e doar o oboseală trecătoare.

— În locul tău m-aş duce la doctor. În Memphis găseşti unii dintre cei mai pricepuţi.

— Nu cred că am nevoie.

Rănit în pântece, Prevestitorul îşi şterse sângele cu o pânză de in.

Marea Preoteasă din Abydos nimicise pentru totdeauna o parte a făpturii sale, umbra ucigașă, în stare să treacă prin zid.

Dar asta n-avea prea mare importanţă, căci Prevestitorul putea să dezlănţuie şi fără umbră ultimul atac.

A optsprezecea zi (6 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Isis aprinse torţe din lemn de salcâm, vopsite în roşu. Flacăra lor blândă avea să împiedice orice forţă vătămătoare să se atingă de Locaşul Aurului.

Strâns uniţi, cei trei Osiris îşi urmau calea spre lumină.

Văduva continua să ude cu apă din Nun mumia lui Iker, să adune limfele şi să hrănească trupul ce avea să renască.

Dintr-odată, deasupra lui se formă un cer pe care răsări un disc solar. Din acesta țâșniră numeroase raze ce-l acoperiră pe Fiul regal.

Şi astfel, organele sale prinseră a creşte cu o repeziciune de neînchipuit.

Călătoria lui Isis prin trupul zeiţei Cer şi cunoaşterea celor douăsprezece ore ale nopţii făcuseră cu putinţă această izbândă, dovadă că o nouă piedică dintre viaţă şi moarte fusese înlăturată.

Fără odihnă, văduva se apucă din nou de treabă.

☥☥☥

Bega nu descoperise niciun mijloc de a pătrunde în Casa Vieţii.

Nu-i rămânea decât să aştepte cea de-a douăzeci şi cincea zi a lunii *khoiak.*

Atunci, în sfârşit, Isis şi mumia osiriană vor părăsi Locaşul Aurului ca să-i înfrunte, după cum cerea ritualul, pe părtaşii lui Seth, care vor încerca să oprească procesiunea să ajungă la mormântul din pădurea Peker, locul împlinirii ultimilor paşi ai reînvierii.

Să-l ucidă pentru a doua oară pe Iker, să spulbere roadele strădaniilor lui Isis şi să vestească în gura mare victoria Prevestitorului! După această măreaţă ispravă, Bega nu se va da în lături să ia puterea, arătând că doar el era în stare să păstreze ordinea.

O singură oprelişte îi stătea în cale: Sekari, care îl privea şi acum cu neîncredere, îngreunându-i mişcările. Prin urmare, trebuia să-i ofere degrabă o dovadă a vinovăţiei slujitorului lui *KA.*

Şi atunci iscoada asta care-şi băga nasul peste tot nu se va mai ţine atâta după Bega.

A nouăsprezecea zi (7 noiembrie)

Luna *khoiak*: Memphis

Când sosi la Memphis, faraonul ştia că Isis, în cea de-a opta oră a zilei, aşezase statueta lui Sokaris pe un piedestal de aur, înainte de a o tămâia şi de a o înfăţişa soarelui.

Lumina alunga puţin câte puţin întunericul şi înzestra cu o nouă energie mumia osiriană.

Întoarcerea uriaşului rege nu trecu nebăgată în seamă. Vestea se răspândi iute în oraşul scăpat de orice grijă, după înfrângerea luptătorilor din umbră. Cei dornici de ospeţe, de dans şi de muzică dădură glas bucuriei şi începură să petreacă din toată inima.

De faţă cu regina, Sesostris îi chemă la el pe membrii Casei Regelui.

— Încă n-a venit vremea sărbătoririi izbânzii, rosti monarhul. Prevestitorul s-a strecurat în Abydos în chip de preot temporar, ajutat de mai mulţi complici. Unii dintre ei au fost ucişi, dar căpetenia lor a fugit.

— Câţi aliaţi i-au mai rămas? se nelinişti Sehotep.

— Cel puţin un preot permanent din Abydos continuă să-şi trădeze confreria, dar Sekari îl va da în vileag.

— Lucrarea lui Isis se împlineşte neabătută? întrebă Senankh.

— O bună parte din ea a fost deja săvârșită, Osiris-Iker începe să trăiască din nou. I-aţi nimicit pe luptătorii din umbră?

— Da, răspunse Nesmontu. Jumătate dintre şobolanii ăştia au pierit sufocaţi în adâncul hrubelor pe care le-au săpat, ceilalţi şi-au găsit sfârşitul străpunşi de săgeţi şi de lănci. Socot că oraşul a fost curăţit. Planul vizirului Sobek a mers de minune.

— Laudele i se cuvin lui Sekari, recunoscu Păzitorul, care îi înmânase monarhului un raport despre toate cele petrecute şi o listă a principalilor vinovaţi.

În fruntea ei se afla Medes, Secretarul Casei Regelui.

Sesostris îşi aminti de vorbele înţelepţilor: „Cel pe care-l vei hrăni şi-l vei ridica în cele mai înalte ranguri te va lovi pe la spate”.

— Împărtăşesc părerea lui Nesmontu, încuviinţă vizirul. În Memphis domneşte acum pacea.

— Acesta e ultimul vicleşug al Prevestitorului, dezvălui monarhul. Ne face să credem că biruinţa e deja a noastră. La Abydos, discipolul său va încerca să oprească ritualul reînvierii, iar aici, în capitală, demonul va stârni focul pustiitor.

— În ce fel? întrebă regina.

— Vărsând peste Memphis cazanul Muntelui Roşu.

☥☥☥

Prevestitorul trase adânc în piept aerul fierbinte al Muntelui Roşu, o enormă carieră de cuarţit, aflată la sud de Heliopolis. Aici se plămădea piatra de foc, ce avea culoarea sângelui şi de a cărei putere Prevestitorul se va folosi pentru a arde vechiul soare şi a-l împiedica să renască pe urmaşul său, care se trezea la viaţă după ce străbătea trupul zeiţei Nut.

În fiecare noapte, toate templele Egiptului luau parte la lupta soarelui împotriva tenebrelor. Oare astrul va fi copleşit sau zorii cei noi vor răsări? Fără ritualuri şi fără rostirea cuvintelor luminii, lumea era sortită pieirii. Iar lumea aceasta, spunea înţelepciunea egipteană, nu avea nevoie să fie salvată de o credinţă, ci să fie condusă şi călăuzită potrivit dreptăţii lui Maat.

Aceasta era învăţătura cea mai însemnată care trebuia călcată în picioare, aşezând în locul ei un adevăr mai presus de toate, pe care nimeni nu-l putea pune la îndoială.

În curând, din Memphis nu va rămâne decât jale şi cenuşă. Ridicându-se spre înaltul cerului, o flacără uriaşă va vesti izbânda Prevestitorului.

A douăzecea zi (8 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

În cea de-a opta oră a zilei, Isis şi Nephtys, purificate, spălate de *isefet,* cu numele înscris pe umăr şi capul acoperit cu o perucă rituală, începură să țeasă o pânză menită să acopere trupul osirian de-a lungul drumului până la locaşul său de veci.

Împrejurul Locaşului Aurului, paza nu slăbise câtuşi de puţin. Pleşuvul supraveghea schimbarea gărzilor şi mergea de mai multe ori pe zi să se încredinţeze că salcâmul nu dădea niciun semn de slăbiciune.

La rândul său, Sekari îl pândea pe slujitorul lui *KA.*

Cu paşi apăsaţi şi egali, fără să privească niciodată îndărăt, bătrânul preot îşi îndeplinea cu mare râvnă sarcinile. Trecând de la un sanctuar la altul, îi cinstea pe strămoşi, rostind formulele ce dăinuiau din cele mai vechi timpuri.

Ţinându-şi fruntea sus şi privirea îndreptată înainte, abia dacă răspundea preoţilor temporari ce-i dădeau bineţe. Nu se întâlni cu niciun complice şi, isprăvindu-și treburile, se întoarse în odaia sa, unde i se aduse o hrană sărăcăcioasă.

Uimit, Sekari ar fi trebuit să se îndepărteze.

Dar ceva dinlăuntrul său îl îndemnă să rămână nemişcat.

Şi, astfel, fu martorul unui lucru surprinzător. Pradă unei mânii cumplite, slujitorul lui *KA* se năpusti afară din odaia lui, sfărâmă o tăbliţă din lemn şi îngropă resturile cu lovituri de călcâi.

Sekari aşteptă ca preotul să plece, scoase bucăţile din pământ şi alcătui la loc tăbliţa.

Pe ea se vedea gravat un semn lesne de recunoscut: capul animalului zeului Seth, cu bot lung de girafă şi urechi ciulite.

Semnul discipolilor Prevestitorului.

A douăzeci şi una zi (9 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Această zi hotărâtoare şi primejdioasă însemna intrarea în Cerul tuturor divinităţilor şi sfârşitul încolţirii Osirisului vegetal.

Isis şi Nephtys scoaseră piatra ce ascundea vederii o deschidere din acoperişul capelei unde fusese depus mulajul, stropit cu apă din Nun, începând cu ziua a douăsprezecea a lui *khoiak.*

Legătura dintre cei trei Osiris slăbea. Acum trebuia săvârșit un lucru foarte delicat: scoaterea din bazinul de bronz negru a mulajului de aur, alcătuit din două părţi.

Dacă se iveau crăpături, speranţa se risipea.

Cu chipul grav, cu mâini pricepute şi sigure, Isis îl cercetă fără să găsească vreo stricăciune. După ce unse cu tămâie cele două părţi ale mulajului, le prinse strâns cu patru frânghii subţiri din papirus.

În felul acesta, gâtul, coşul pieptului şi coroana albă a mumiei nu aveau să se clintească din loc.

Soarele se revărsă peste mulaj, peste bazinul de bronz şi peste Osirisul ce vegeta.

— Odihneşte-te puţin, o povăţui Nephtys pe Isis. Ai ajuns la capătul puterilor.

Văduva îl privi îndelung pe Fiul regal.

— Când Iker se va elibera de moarte, am să mă odihnesc lângă el.

☥☥☥

Copleşit, Pleşuvul se uita la tăbliţa adusă de Sekari.

— Slujitorul lui *KA* e aliatul Prevestitorului… Nici acum nu-mi vine a crede!

— Şi totuşi, iată dovada, zise Sekari.

— O avea complici?

— Eu, unul, mă îndoiesc, dar am să-l supraveghez îndeaproape.

— N-ar fi mai bine să-l arestăm şi să-l facem să vorbească?

— Mie preotul ăsta mi se pare nespus de încăpăţânat, aşa că n-o să scoatem vreo vorbă de la el. Aş vrea să-l las să-şi pregătească următoarea nelegiuire şi să-l prind asupra faptei.

— E primejdios din cale-afară, Sekari!

— Fii pe pace, n-o să-mi scape. Cere-i lui Bega să se arate mai atent ca oricând şi să ne prevină la cea mai măruntă mişcare ce-i trezeşte bănuieli.

Aceeaşi zi

Luna *khoiak*: Memphis

Necunoscând primejdia cumplită ce-l pândea, Memphisul îşi reluase viaţa obişnuită. Îndată ce soldaţii săi se înapoiară din misiune, generalul Nesmontu se înfăţişă regelui.

— Nici urmă de Prevestitor, Luminăţia Voastră. Cariera Muntelui Roşu e închisă şi pustie. Băieţii mei au scotocit peste tot, dar n-au descoperit nici ţipenie de om. Potrivit ordinelor voastre, armata a străbătut în lung şi-n lat întregul ţinut. Dacă chiar se ascunde acolo, Prevestitorul nu va primi ajutor din afară.

— Acolo se ascunde, stărui Sesostris, şi nimeni nu va putea să-l zărească înainte să se arate singur.

— Oare monstrul aşteaptă cea de-a douăzeci şi cincea zi a lunii *khoiak*?

— Aşa se pare, încuviinţă faraonul. Datorită complicelui său, preotul permanent din Abydos, ştie cum se desfăşoară misterele. Pe douăzeci şi trei, dacă Isis reuşeşte să ducă la bun sfârşit opera la roşu, toate stâncile din regat se vor umple cu energie, iar cazanul Muntelui Roşu îşi va recăpăta forţa şi vigoarea. Pe douăzeci şi patru, Seth va încerca să fure unul dintre elementele ritualului. Iar pe douăzeci şi cinci, îşi va trimite părtaşii să-l atace pe Osiris.

— Pleşuvul şi Sekari vor reuşi să le ţină piept!

— Drept să-ţi spun, nu ştiu, Nesmontu, căci Prevestitorul va stârni focul nimicitor în zorii acelei zile. De înfruntarea noastră atârnă soarta Abydosului.

— Luminăţia Voastră, îngăduiţi-mi să lupt în locul vostru!

— Curajul tău n-ar folosi la nimic. Doar eu pot să mă folosesc de puterea Dublei Coroane, şi nici aşa nu am siguranţa că voi înfrânge un duşman atât de înverşunat. Du-i pe membrii Cercului de Aur la Abydos, păziţi locaşul reînvierii şi cereţi sprijinul strămoşilor.

— Luminăţia Voastră…

— Ştiu, Nesmontu. Chiar dacă înving, îmi va rămâne prea puţin timp pentru a sosi la Abydos pe treizeci *khoiak.* În lipsa mea, Iker va muri. Dar mâine se vor încheia lucrările la o nouă corabie, cum nu s-a mai văzut până acum. Alege corăbieri

destoinici, în stare să muncească zi şi noapte. Vântul de miazănoapte şi Nilul vor fi aliaţii noştri.

— O să învingeţi, Luminăţia Voastră. Şi o să ajungeţi la timp.

A douăzeci şi doua zi (10 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Purtând pe cap o coroană vegetală ce amintea de învierea lui Osiris, un preot mâna trei boi, unul alb, unul negru şi unul bălţat, care, înjugaţi la un plug, traseră o brazdă în pământul uşor de arat. În urma lor veniră săpătorii mânuind săpăliga, simbol al dragostei pentru divin, şi adânciră făgaşul deschis de plug. În această zi a îngropării zeului, toţi cei drepţi în fapte şi-n vorbe, vii sau morţi, celebrau o sărbătoare a reînnoirii.

Scoţând sămânţa din săculeţi împletiţi din fibre de papirus, preoţii permanenţi o măsurară cu un oboroc de aur, ce semăna cu ochiul lui Osiris, şi o zvârliră pe brazdă. O ultimă arătură o acoperi.

Înmormântarea era prilej de veselie, căci ea vestea renaşterea grânelor hrănitoare, după ce sămânța, aidoma Zeului, se va înălţa spre lumină. Împlinind acest ritual, confreria din Abydos îşi asigura sprijinul lui Geb, zeul Pământ.

La adăpost de orice bănuială, lui Bega puţin îi păsa de toate acestea. Scăpat de Sekari, pregătea atacul de pe douăzeci şi cinci *khoiak.* După cum îl sfătuise Pleşuvul, se ţinea în preajma slujitorului lui *KA*, atent la ritualul celor patru viţei, cel alb, cel negru, cel roşu şi cel bălţat.

Veniţi din cele patru zări, ei căutau, găseau şi protejau mormântul lui Osiris de vrăjmaşi văzuţi şi nevăzuţi. Alungând Răul din ţinutul sacru, purificau pământul, călcându-l sub copite, şi închideau trecerea spre locul misterelor.

În lipsa regelui – minunat semn, potrivit părerii lui Bega –, Isis ţinea cele patru funii menite să controleze viţeii. Capătul lor avea forma lui *ankh*, cheia vieţii. Neîndoielnic, Prevestitorul îl silise pe monarh să ducă o altă bătălie, mult mai anevoioasă, şi să nu se mai îngrijească deocamdată de Abydos!

Această observaţie aprinse iarăşi ura şi ranchiuna lui Bega. Aidoma colegilor săi, înfipse o pană a lui Maat într-unul dintre cuferele ce adăposteau pânzeturile pentru *KA*-ul lui Horus,

urmaşul lui Osiris. Şi astfel, Egiptul strâns laolaltă precum universul, celebra unitatea regăsită a trupului osirian.

Isis şi Nephtys modelară două cercuri de aur, soarele cel mare şi soarele cel mic, şi aprinseră trei sute şaizeci şi cinci de lămpi în plină zi, în timp ce preoţii şi preotesele aduseră treizeci şi patru de bărci micuţe, ale căror echipaje erau alcătuite din statui ale divinităţilor.

La căderea nopţii, ele străbătură lacul sacru.

Iar orzul Osirisului care vegeta deveni aur.

A douăzeci şi treia zi (11 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Stăpân al criptei fluidelor divine, însoţit de şapte lumini, Anubis aduse mumiei osiriene inima care atrage gândirea nemuritoare, un scarabeu din obsidian. Apoi el acoperi trupul cu amulete şi pietre preţioase, ca să alunge din carnea sa tot ce era pieritor.

În aceeaşi clipă, Isis scoase din mulaj statuia zeului Sokaris, o aşeză pe un piedestal de granit învelit cu o rogojină din stuf, îi vopsi părul în lapislazuli, faţa în galben-brun, maxilarele în turcoaz, îi desenă ochii şi o înzestră cu cele două sceptre osiriene. Apoi lăsă lumina soarelui să o scalde.

Chipul lui Iker căpătă culori asemănătoare.

Anubis îi puse înainte cinci bucăţi de tămâie.

— Ieşi din somn, trezeşte-te. Locaşul Aurului te modelează, precum un sculptor modelează piatra.

Isis ridică cele două pene ale lui Maat pe care i le dăruise Mărşăluitorul din oraşul Djedu. Din ele ţâşniră unde purtătoare de energie, asigurând unitatea universului.

— Îţi însufleţesc faţa, grăi Anubis. Ochii tăi te vor călăuzi prin meleagurile întunecate şi-l vei vedea pe stăpânul luminii când străbate bolta cerească.

Apoi atinse cu capătul teslei din metal ceresc, „stăpâna Magiei”, buzele lui Iker.

Sângele năvăli în ele.

Opera la roşu tocmai se împlinise.

A douăzeci şi patra zi (12 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Creşterea Osirisului vegetal şi primul semn de viaţă al lui Osiris-Iker dovedeau că dezvoltarea Osirisului mineral şi metalic se desfăşura în chip armonios. Înăuntrul atanorului, trupul divin se refăcea, iar legăturile sale sporeau cu fiecare zi.

Lui Isis i-ar fi plăcut atât de mult să-l îmbrăţişeze pe Iker şi să-l sărute! Dar asta ar fi însemnat să stingă palida rază de speranţă ce se ivise datorită operei la roşu. Trupul de lumină trebuia să rămân pur, neatins de nicio făptură omenească, căci îşi va recăpăta putinţa de a se mişca numai după încă un şir de grele încercări.

Pietrele din cariere se încărcau cu energie, iar cazanul Muntelui Roşu dobândi o putere de temut. În curând, Prevestitorul va avea la îndemână o armă cumplită.

Isis se gândi la Sesostris.

Va izbuti el, oare, încă o dată, să iasă învingător dintr-o luptă în care forţele celor ce se înfruntau nu erau deopotrivă? În faţa Prevestitorului, agerimea, curajul şi magia faraonului vor fi de ajuns? Poate că mâine, văduva îşi va pierde şi tatăl. Iar dacă regele nu se va afla în Abydos pe treizeci *khoiak* pentru a desăvârşi Marea Operă, Iker nu se va trezi la viaţă.

În această zi, când simbolul reînvierii era înfăşurat în giulgiu, înăuntrul atelierului de îmbălsămare, Isis strânse în fâşii de pânză noi statuia zeului Sokaris, o închise într-un sipet din lemn de sicomor şi o aşeză pe nişte ramuri tot de sicomor, căci acest arbore era locuinţa pământeană a zeiţei Cer.

După şapte zile, fiecare atârnând cât o lună întreagă, Iker va renaşte în sânul Mamei celei Mari.

Tocmai când Nephtys se pregătea să desfacă o pânză roşie, sora sa i-o smulse din mâini şi o azvârli jos.

Ţesătura se aprinse şi o flacără se îndreptă ameninţătoare spre mumie.

Apa lui Nun vărsată din vasul de aur înlătură primejdia.

— Un atac al Prevestitorului, care, prin mijlocirea urii lui Seth, a încercat să fure această pânză şi să pună capăt ritualului, rosti înspăimântată Marea Preoteasă din Abydos.

— Cum de ştie tot ce se petrece aici? se îngrozi Nephtys.

— Complicele său l-a înştiinţat. Dar nici el, nici stăpânul lui nu vor trece de zidurile Locaşului Aurului, căci i-am nimicit umbra.

— Dar mâine va trebui să ieşim de aici şi să-i înfruntăm pe sethieni, îi reaminti Nephtys. Mumia nu se poate lipsi de energia zeului lor. Şi mă tem de tot ce e mai rău. Dacă Prevestitorul reuşeşte s-o întoarcă în folosul său, Iker va fi răpus pentru totdeauna.

— N-avem de ales.

☥☥☥

Întrucât Pleşuvul dăduse ascultare sfaturilor sale, Bega nu-şi mai încăpea în piele de bucurie.

A doua zi, în timpul luptei dintre părtaşii lui Horus şi cei ai lui Seth, slujitorul lui *KA* se va număra printre aceştia din urmă. Şi atunci, fie va încerca să treacă singur la fapte, fie complicii săi vor fi siliţi, în sfârşit, să-şi arate adevărata faţă.

Cu o vitejie vrednică de laudă, Bega se va ţine mereu alături de slujitorul lui *KA* şi va da alarma la cel mai mic gest necuvenit al acestuia, împiedicându-l astfel să pricinuiască vreun râu mumiei osiriene.

La drept vorbind însă, Bega plănuia ca, la primul popas al procesiunii, s-o ucidă pe Isis, să distrugă mumia şi să-l învinuiască apoi de aceste fapte mârşave pe slujitorul lui *KA.*

Dat fiind că şi el se afla printre sethieni, Bega avea să fie înarmat cu un baston. Şi nu era vorba de o simplă bucată de lemn, ci de un baston al lacului, din tamarisc, în stare să doboare la pământ orice duşman.

Mai ales de când Prevestitorul îl înzestrase cu o forţă nimicitoare.

A douăzeci şi cincea zi (13 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Pleşuvul, Isis şi Nephtys scoaseră din Locaşul Aurului barca lui Osiris, în care se odihnea iarăşi mumia lui Iker, acoperită cu pânza ţesută de cele două surori. Creaţie a zeului luminii, limbă a lui Ra, corabia era făcută din lemn de salcâm, iar părţile ce-o alcătuiau simbolizau părţile trupului reîntregit al lui Osiris.

Doar un om cu inima curată putea să urce în ea şi să călătorească alături de Venerabili, cei care biruiseră negurile şi ştiau să mânuiască vâslele, atât ziua, cât şi noaptea.

— Să ne îndreptăm spre locaşul de veci al Marelui Zeu, porunci Pleşuvul. Fie ca noi să devenim puternici şi luminoşi, în tovărăşia sa.

În fruntea alaiului, păşeau doi preoţi cu capete de şacal, deschizătorii de drum, apoi veneau Thot, Onuris, cel care mânuia lancea ca s-o aducă înapoi pe zeiţa îndepărtată şi ca s-o domolească pe leoaica înspăimântătoare, şoimul Horus, preoţii şi preotesele care citeau Legea şi scrierile despre ritual, purtătorul cotului zeiţei Maat, purtătorul vasului pentru jertfe şi preotesele care cântau din felurite instrumente.

Sethienii se năpustiseră asupra lor, în apropierea lacului sacru.

Pe când îşi ridicau bastoanele, pregătindu-se să lovească, strălucirea bărcii îi ţintui locului.

— Seth şi ochiul cel rău au fost respinşi, rosti Pleşuvul, numele lor nu mai există. Barcă a lui Osiris, vederea ta i-a tulburat! Să-i prindem pe răzvrătiţi cu coşul de pescuit, să-i legăm strâns cu funii, să-i străpungem întrebuinţând cuţitele şi să le curmăm vieţile!

Sethienii se prăbuşiră.

Pleşuvul împlini gesturile rituale: le tăie capetele şi le smulse inimile.

Prima parte a ceremoniei odată încheiată, slujitorul lui *KA* se ridică bombănind. Nu-i era deloc pe plac să se numere printre atacatorii lui Osiris, dar nu obişnuia să crâcnească împotriva ordinelor mai-marelui său. Şi ceilalţi sethieni se bucurară că-şi isprăviseră această treabă supărătoare şi începură să se pregătească pentru sărbătoarea cepei.

Luându-şi bastonul cu el, Bega se făcu nevăzut.

Membrii procesiunii se împrăştiară. Aceasta era clipa nimerită pentru a trece la fapte! Nici Isis, nici Nephtys nu vor putea să-i ţină piept. Aşa că i se vor alătura lui Iker, pe tărâmul celălalt.

Bega clocotea de ură şi nu simţea nicio părere de rău. Când se vânduse Prevestitorului, socotise că-şi va potoli setea de răzbunare şi de putere. Iar acum i se ivise prilejul.

— Carevasăzică, se dumiri Sekari, tu erai netrebnicul între netrebnici, cel mai josnic dintre ticăloşi!

Cu mâinile încleştate pe baston, Bega se întoarse.

— Tot te-ai ţinut după mine!

— N-am crezut niciodată în vinovăţia slujitorului lui *KA.* Cum s-ar zice, am văzut prea multe la viaţa mea ca să mă las aşa uşor păcălit… Prevestitorul ni l-a aruncat drept momeală, ca să-ţi elibereze ţie calea. Însă drumul tău se opreşte aici.

Întinzându-se, preotul încercă să-l doboare pe Sekari dintr-o lovitură.

Sekari se feri, dar nu ţinu seama îndeajuns de bastonul lacului, care îl izbi cu putere în umăr. Ameţit, se rostogoli la pământ.

Isis şi Nephtys se aşezară în faţa mumiei, apărând-o.

— Voi două şi Iker o să crăpaţi, în sfârşit! răcni Bega, înălţându-şi arma.

Ridicându-se pe picioarele de dinapoi, Vânt-de-Miazănoapte se lăsă cu toată greutatea pe spinarea preotului.

Cu şira spinării ruptă, trădătorul scăpă bastonul, horcăi şi se prăvăli.

Bizuindu-se pe tovarăşul său, Sângerosul nu găsise de cuviinţă să se amestece.

Bega trăgea să moară, iar în ochi i se putea citi groaza. Câinele îl adulmecă, apoi se îndepărtă de el, scârbit.

Membrii procesiunii se adunară în jurul trădătorului, care îşi dădu ultima suflare.

— A sosit ora primei judecăţi, reaminti purtătorul cotului zeiţei Maat. Preotul acesta permanent merită să fie mumificat şi chemat înaintea tribunalului divinităţilor? Dacă vreunul dintre noi are a-i aduce vreo învinuire, să vorbească.

— Bega şi-a călcat jurământul şi s-a pus în slujba Răului, grăi Pleşuvul. Voia să distrugă Arborele vieţii, să pângărească Misterele lui Osiris, să le ucidă pe Marea Preoteasă şi pe sora sa. Lista acestor nelegiuiri e de ajuns ca să-l osândească. Nu va fi mumificat, ci ars împreună cu o figurină din ceară roşie, cu chipul lui Seth. Şi din el, nimic să nu rămână.

☥☥☥

Pleşuvul spălă picioarele lui Isis în vasul de argint al lui Sokaris, apoi îi agăţă la gât o ghirlandă de ceapă. Toţi cei care luau parte la ritualul misterelor purtau astfel de coliere, cu

verigile în formă de cheia vieţii, urmând să le ofere în zori sufletelor celor drepţi şi să le redea lumina. Datorită cepei, faţa era purificată, inima – sănătoasă, iar şarpele nopţii – alungat.

La sfârşitul ritualului, cele cinci simţiri ale lui Iker se dezmorţiră. Dar pentru ca ele să revină pe de-a-ntregul la viaţă era nevoie de mai mult.

Odată Seth îmblânzit, Răul îndepărtat şi calea luminată, barca lui Osiris se întoarse în Locaşul Aurului. Cu umărul bandajat, Sekari stătea în continuare la pândă.

Dar Isis nu se putea bucura de această reuşită preţioasă, căci neliniştea îi măcina sufletul.

— Cine va ieşi învingător din lupta de la Muntele Roşu? Faraonul sau Prevestitorul?

Aceeaşi zi

Luna *khoiak*: Memphis

Faraonul rosti fiecare cuvânt al ritualului din zori de parcă acum îl celebra pentru prima dată.

Peste câteva ore, poate că templele Memphisului vor dispărea, înghiţite de un şuvoi de foc, care se va revărsa apoi peste Abydos.

Purtând pe cap Dubla Coroană, iar în jurul şoldurilor având o pânză cu chipul fenixului, regele părăsi sanctuarul, luând-o spre Muntele Roşu.

Când mai avea o bună bucată de drum până acolo, porunci gărzii sale să nu-l urmeze.

Isis reuşise opera la roşu, Iker atinsese hotarul reînvierii. Dar ultimii paşi care mai trebuiau făcuţi erau dintre cei mai anevoioşi.

☥☥☥

Cariera ardea, pietrele hrăneau un foc sethian înfiorător, care făcea să clocotească lava acestui uriaş cazan, în stare să nimicească toate construcţiile ridicate de faraoni, începând cu prima dinastie.

Scăpat de complicii săi nevolnici, Prevestitorul simţea că puterea lui distrugătoare sporea cu fiece clipă. Lovind Egiptul, va lovi lumea întreagă şi o va lipsi de Maat.

La marginea carierei, fără să se sinchisească de căldura înăbuşitoare şi de pământul dogoritor, stătea Sesostris.

— Iată-l, în sfârşit, pe faraon! Ştiam că nu vei da bir cu fugiţii, crezându-te în stare să mă înfrunţi. Câtă înfumurare! Ai să fii primul care va muri, înaintea nechibzuiţilor care nu vor recunoaşte adevărata credinţă.

— Aliaţii tăi au pierit.

— Nu contează! Nişte netrebnici legaţi de trecut. Eu pregătesc viitorul.

— O credinţă răspândită cu de-a sila, învăţături respingătoare şi aducătoare de moarte… Numeşti asta viitor?

— Gura mea rosteşte poruncile Zeului, iar oamenii trebuie să i se supună!

Sesostris îl sfredeli cu privirea pe Prevestitor. Ochii roşii ai acestuia azvârliră fulgere, neputând să îndure prezenţa unui asemenea potrivnic de neclintit.

— Sunt chezaşul unui adevăr mai presus de tot şi de toate şi pe care nimeni nu va putea să-l schimbe! De ce nu vrei să înţelegi lucrul acesta, Sesostris? Domnia ta se încheie, a mea începe. Mai devreme sau mai târziu, toate popoarele se vor pleca înaintea mea şi mi se vor alătura.

— Egiptul e regatul lui Maat, stărui faraonul, nu al unui smintit.

— Îngenunchează şi venerează-mă!

Coroana cea albă se preschimbă într-o rază de lumină atât de orbitoare, că-l sili pe Prevestitor să se dea înapoi.

Nebun de furie, apucă o piatră fierbinte şi o aruncă înspre Sesostris.

Un bulgăre de foc atinse în treacăt faţa monarhului.

Cel de-al doilea ar fi trebuit să-l izbească în frunte, dar din gura *uraeusului*, cobra regală, ţâşni o flacără care spulberă piatra în mii de bucăţi.

Prevestitorul abia dacă-şi zărea duşmanul şi nu găsea în el niciun sprijin pentru *isefet*, care să-i îngăduie să zdrobească apărarea nevăzută a monarhului.

În pofida văpăii ce-l înconjura, Sesostris înainta fără să şovăie.

Spirala ce împodobea coroana roşie se desprinse şi se înfăşură în jurul gâtului Prevestitorului. Însă acesta izbuti să se elibereze din laţul care îi pricinui o rană adâncă. Scăldat în

propriul sânge, urlă de durere, iar glasul său răzbătu până în măruntaiele pământului.

— Demoni ai infernului, ieşiţi din adâncuri, pustiiţi acest regat!

În clipa când aburi fierbinţi străpunseră pământul crăpat, Sesostris deşertă conţinutul vasului de aur.

Lacrimile văduvei stinseră pârjolul.

Prevestitorul încercă în van să reverse şuvoiul de lavă. Fluviul de foc se întoarse împotriva lui, preschimbându-l într-o torţă vie.

— Am să dispar, Sesostris, dar nu voi pieri de tot! Peste o sută, o mie sau două mii de ani o să mă întorc, şi biruinţa va fi a mea!

Trupul i se descompuse, căldura se potoli, iar peste carieră se aşternu liniştea.

Încă de la naşterea sa, Egiptul îl împiedicase pe Prevestitor să-şi răspândească otrava. Iar izbânda Dublei Coroane dovedea trăinicia şi strălucirea lui Maat.

Dar armonia Celor Două Regate şi legăturile lor cu nevăzutul, comori de mare preţ, aveau să rămână ameninţate mereu. Deja, la sfârşitul vremurilor de aur ale piramidelor, ţara fusese în pericol să dispară. Doar faraonii se împotriviseră acestei decăderi, la prima vedere, de neocolit. Întărind puterea Egiptului, Sesostris ducea mai departe lucrarea înaintaşilor săi.

Dar, într-o zi, zăgazurile se vor prăbuşi, iar Prevestitorul se va folosi de această ruptură ca să pornească la atac. Şi nu va mai exista niciun faraon care să-l oprească din drum.

Acum însă, Sesostris trebuia să ajungă degrabă la Abydos ca să-l aducă pe Iker la lumină.

În portul Memphisului aştepta, trasă la mal, o corabie nou-nouţă, al cărei echipaj, alcătuit din corăbieri încercaţi, era gata de plecare.

— Vom călători zi şi noapte, zise monarhul. Vom poposi la Abydos pe treizeci *khoiak.*

Căpitanul păli.

— Peste putinţă. Luminăţia Voastră! Niciun vânt, oricât de puternic, n-ar reuşi să…

— Pe treizeci *khoiak.*

— Am înţeles, Luminăţia Voastră. A mai rămas de hotărât un singur lucru, fără de care nu avem cum să pornim la drum: numele corăbiei.

— Se va chema *Fulgerul.*

A douăzeci şi şasea zi (14 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Preoţii prinseră cu harponul hipopotamul lui Seth, una dintre incarnările preferate ale zeului ce tulbura rânduielile cereşti, şi arseră statueta pe un altar. În preajma zilelor hotărâtoare pentru reînvierea lui Osiris, trebuia înăbuşită orice formă a dezordinii ce ar fi oprit desfăşurarea ritualurilor.

Înainte de începerea unei noi procesiuni, Isis privi îndelung mumia lui Iker.

Încă nu se tămăduise de moarte, dar o viaţă ascunsă îi pătrunsese în trup. Văduva se temea de intrarea în ţinutul luminii, trecere peste măsură de primejdioasă.

Dar nici Iker, nici soţia lui nu aveau de ales.

Isis încercă să simtă ce se petrece cu tatăl ei şi văzu un jăratic uriaş, precum şi o siluetă omenească înghiţită de flăcări.

Apoi pârjolul se linişti, culoarea albastră o înlocui pe cea roşie, iar vântul umflă pânzele unei corăbii.

Sesostris se întorcea la Abydos!

Sesostris sau… Prevestitorul? Dacă acesta din urmă biruise şi acum îi întuneca preotesei gândurile? Dacă la bordul acestei corăbii se găsea o ceată de luptători orbiţi de credinţa lor şi hotărâţi să pustiască pământul lui Osiris?

Pleşuvul se apropie de Isis.

— Am să-ţi spun ceva tare supărător. Întrucât acum s-ar cuveni să jertfim o altă incarnare a lui Seth, măgarul sălbatic, unul dintre preoţi socoate că Vânt-de-Miazănoapte n-are ce căuta pe meleagul Zeului şi cere ori să fie izgonit, ori, încă şi mai rău, să fie…

— Să-l trimitem la moarte pe tovarăşul lui Iker care tocmai ne-a salvat viaţa şi l-a pedepsit pe Bega? Ar însemna să păcătuim faţă de zei şi să le stârnim mânia! Dacă-l izgonim, ne va lipsi puterea lui Seth, unul dintre focurile alchimice care ne trebuie neapărat.

— Atunci, ce hotărăşti?

— Odată ce şi-a ispăşit greşeala, Seth îl poartă în spate pentru totdeauna pe Osiris şi înoată astfel încât să-l ţină la suprafaţa oceanului de energie. El devine corabia trainică, în stare să-l ducă spre veşnicie. Vânt-de-Miazănoapte îi va ţine locul.

Ridicând urechea dreaptă în semn de încuviinţare, măgarul primi în spinare preţioasa povară. Sângerosul păşi înaintea lui, în timpul procesiunii ce dădea agale ocol templului zeului Osiris şi la care luau parte toţi sacerdoţii. Preotesele cântau din flaut, iar preoţii tămâiau pământul. Pleşuvul trăgea după el o sanie, simbol al zeului Atum, Cel-Care-Este-şi-Cel-Care-Nu-Este. Mai presus de înţelegerea omenească, această împletire neobişnuită şi de neînchipuit în ochii oamenilor simpli ascundea una dintre cele mai adânci taine ale vieţii.

Sekari şi câinele stăteau la pândă. Oare asupra mumiei lui Iker nu plutea nicio ameninţare? Bineînţeles, Prevestitorul nu mai avea complici în Abydos, dar dacă în timpul îndelungatei sale şederi aici aruncase vrăji rele prin unele locuri?

Dar procesiunea se încheie netulburată de nimic. În ritmul pasului domol al animalului zeului Seth, mumia lui Iker se umplu cu forţa trebuincioasă pentru a trece de o nouă poartă.

☥☥☥

În inima Locaşului Aurului, Isis şi Iker erau singuri, faţă în faţă cu poarta ţinutului luminii, cea pe care faraonul o deschidea în timpul ritualului din zori pentru a reînnoi creaţia.

Ca să fii primit în alaiul lui Osiris şi să ai parte de reînviere trebuia să devii o făptură de lumină. Sub această formă, zeul se unea cu imaginea sa, cu simbolurile sale şi cu trupul său de piatră.

Ca să-l poţi simţi pe Osiris trebuia să fi trăit toată viaţa potrivit legii lui Maat. Dacă Iker urmase calea dreptăţii şi a adevărului, misterul divin îl va primi în braţele sale. Dacă nu, strălucirea porţii îl va nimici pe veci.

De asemenea, era nevoie ca, de-a lungul călătoriei sale pământene, Iker să fi trecut prin mai multe iniţieri, să fi respectat jurămintele şi tăcerea cuvenită şi să fi venerat creaţia şi legile ei.

Văduva avea să încerce acum să împlinească unirea lui *ba*, sufletul-pasăre, şi al lui *KA*, energia celuilalt tărâm. De legătura

lor atârna înflorirea lui *akh*, făptura de lumină. Dacă *ba* şi *KA* nu se alăturau, *akh* nu s-ar mai fi ivit.

Isis rosti formulele transformării, trezindu-l pe *KA*, hrănit de putere, şi atrăgându-l pe *ba*, hrănit de soare.

Învăluită într-o sclipire orbitoare, mumia lui Iker trecu poarta şi suferi îndată o preschimbare aidoma celei pe care o cunoştea Osirisul metalic. Unirea lui *ba* şi a lui *KA* odată împlinită, pasărea-*akh*, ibisul *comata*, putea să-şi ia zborul.

— Ra îţi dăruieşte aurul ieşit din Osiris, zise Isis. Thot te însemnează cu pecetea de metal pur, născut din Marele Zeu. Mumia ta e unită şi trainică precum piatra misterioasă provenită din muntele de la răsărit. Aurul îţi luminează chipul, îţi îngăduie să respiri şi dă mâinilor tale tărie. Mulţumită lui Maat, Aurul Zeilor, treci de la cele pieritoare la cele nepieritoare. Ea rămâne în faţa ta şi nu se va îndepărta de trupul pe cale să reînvieze.

Luna plină, ochi întregit, împrăştia scânteieri vii, care totuşi nu-l ascundeau vederii pe Orion, ivit la apus.

Isis luă un sceptru al cărui capăt avea forma unei stele cu cinci colţuri şi atinse fruntea lui Iker. Apoi ridică fără greutate un uriaş harpon din lemn de cedru, împodobit cu doi şerpi, şi puse cârligul pe faţa mumiei.

— Înfăţişează-te acoperit de aur, străluceşte aidoma electrumului şi trăieşte veşnic.

A douăzeci şi şaptea zi (15 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Pleşuvul îi întâmpină la debarcader pe Marea Soţie regală şi pe ceilalţi membri ai Cercului de Aur.

— Ce călătorie groaznică! tună şi fulgeră generalul Nesmontu. Vântul a lipsit, mai mulţi corăbieri au căzut bolnavi, iar Nilul a ridicat tot soiul de piedici în calea noastră. Dar, în sfârşit, iată-ne la Abydos!

— Dacă nu luai tu cârma şi nu îmbărbătai echipajul, am fi şi acum departe de aici, îl lăudă Sehotep.

— Dar faraonul va ajunge la timp? se nelinişti Pleşuvul.

— Nu ştim cum s-a încheiat lupta, mărturisi Senankh. Dacă biruie, Luminăţia Sa va folosi o corabie nouă, de o iuţeală fără pereche.

— Marea Operă se desfăşoară cu bine? întrebă regina.

— Iker se găseşte acum la poarta ţinutului de lumină, răspunse Pleşuvul.

Cu toţii se înfiorară.

Oare Fiul regal, atât de tânăr şi de lipsit de experienţă, era îndeajuns de înzestrat spiritual ca să poată răzbi dincolo de ea?

— Dragostea lui Isis va reuşi să învingă moartea, îşi dădu cu părerea Nephtys.

— Nu e nevoie să speri ca să înfăptuieşti, îi reaminti Pleşuvul. Să ne îndeplinim datoria noastră, pregătind pâinea reînvierii.

Preotul modelă pâinea în formă de piramidă, movila începuturilor, unde se incarnase prima rază de lumină.

☥☥☥

Isis eliberă mişcările luminii, îngăduindu-i astfel spiritului Fiului regal să se înalţe şi să se mişte cu ajutorul razelor ei. Ele pătrunseră în fiecare părticică a trupului său şi-i primeniră carnea.

— În mijlocul soarelui, locul tău e încăpător, iar gândirea ta – un foc. El uneşte apusul cu răsăritul.

Sub ceafa mumiei se ivi un cerc luminos, din care se ridică o flacără domoală ce învălui chipul lui Iker, fără să-l ardă.

Văduva trebuia să aştepte acum un semn care să-i dea de veste că putea trece la următorul pas al ritualului.

☥☥☥

Chipul reginei rămânea împietrit, Pleşuvul se încruntase, Sehotep de-abia îşi ţinea firea, Nesmontu se plimba de colo-colo, nerăbdător, Nephtys se simţea tot mai cuprinsă de spaimă, iar în ochii lui Senankh nu se putea citi nimic.

Sekari, Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul continuau să supravegheze împrejurimile Casei Vieţii, deşi acestea se aflau sub pază severă.

— Moartea e un vrăjmaş ca oricare altul, socoti bătrânul general. Dacă îi găseşti punctul slab şi ataci în clipa cea mai potrivită, poţi să-l învingi!

Sehotep nu împărtăşea câtuşi de puţin încrederea lui Nesmontu. Dat fiind că fusese cât pe-aci să primească osânda

cea mai grea din pricina unei învinuiri nedrepte, se gândea acum la tot ce putea fi mai rău. Reînvierea de pe treizeci *khoiak* i se părea nespus de îndepărtată, ba, la o adică, chiar de neatins.

Senankh însă îşi punea întreaga nădejde în Isis. Nu înlăturase, oare, tânăra femeie o grămadă de piedici ce-i ieşiseră în cale şi pe care toţi le socoteau de netrecut?

Bineînţeles, primejdiile vor spori în ultimele trei zile ale lunii *khoiak* şi, în lipsa regelui, strădaniile văduvei nu vor da roadele aşteptate.

— Uite-l! strigă Nesmontu ridicându-şi privirea.

Un bâtlan cenuşiu plutea sus, în văzduh. Cu o graţie şi o măreţie fără pereche, coborî spre Marele Ţinut şi se aşeză pe pâinea în formă de piramidă.

Mesager al principiului creator în dimineaţa primei zile a lumii, suflet al lui Osiris, pasărea avea acum ochii lui Iker.

A douăzeci şi opta zi (16 noiembrie)

Luna *khoiak*

Dinspre miazănoapte vântul bătea cu putere. Bucurându-se de acest ajutor neaşteptat, căpitanul îl folosi cu multă iscusinţă. Jumătate din echipaj muncea şase ore, în vreme ce restul se odihnea.

Ţinându-se mereu drept la proră, Sesostris nu-şi îngădui nicio clipă de răgaz.

— Avem sorţi de izbândă, Luminăţia Voastră, puţini, dar există, socoti căpitanul. Nu mi-aş fi închipuit că o corabie poate înainta cu aşa iuţeală. Numai de nu s-ar ivi nicio piedică în drum!

— Hathor ne ocroteşte. Nu uita să aţâţi mereu focul pe altarul ei.

Iker tocmai trecuse pragul ţinutului luminii, iar poarta strălucitoare nu-l respinsese. Aurul îi curgea prin vine, dar viaţa lui depindea în continuare de lumea mineralelor, a metalelor şi a plantelor. Pe treizeci *khoiak*, faraonul va încerca să-i redea înfăţişarea omenească.

☥☥☥

Unul dintre cei mai buni vâslaşi ai echipajului, Două-Cioturi, plănuia să pună umărul la înfrângerea lui Sesostris.

Cu ceva vreme în urmă, fiica sa, Floare-Mică, îl dăduse pe Iker pe mâna gărzilor, pentru că refuzase s-o ia de soţie. De atunci, existenţa lui Două-Cioturi fusese un şir întreg de nenorociri. Mai întâi, îşi pierduse pământul pentru că încercase să-l păcălească pe scribul care strângea dările, apoi Floare-Mică murise timpuriu, cu sufletul ros de păreri de rău, în timp ce el se îmbolnăvise grav şi îi căzuseră aproape toţi dinţii.

Iar vinovaţi de toate acestea erau Iker, ridicat la rangul de Fiu regal, şi faraonul Sesostris, tatăl său spiritual! Dar cum să se răzbune pe nişte persoane atât de puternice?

Însă chiar când credea că ajunsese în fundul prăpastiei, norocul îi surâse. Unul dintre oamenii de nădejde ai lui Medes îi încredinţase sarcina de a transporta pe ascuns nişte mărfuri. Apoi fu numit în fruntea echipajului unei corăbii folosite pentru răspândirea decretelor regale. Una peste alta, Două-Cioturi se învoi să ia parte la uneltirile ce aveau ca ţel răsturnarea de pe tron a lui Sesostris. Aşa că ajunsese să se numere printre cei mai destoinici slujitori ai lui Medes.

Dar, vai! Soarta i se arătă iarăşi potrivnică şi Secretarul Casei Regelui pierise!

Ferindu-se să se lase târât de toată harababura ce se iscase după aceea, Două-Cioturi hotărî că trebuia să dea dovadă de îndrăzneală. Aflând că, din porunca regelui, se construia în mare grabă o corabie nemaivăzută ce avea să pornească neîntârziat la drum, se strecură printre membrii echipajului ca vâslaş. Pe de altă parte însă, trimise veste ultimilor slujitori devotaţi ai lui Medes că li se oferea prilejul de a jefui o corabie încărcată de comori.

Cu puţin înainte de Abydos, tâlharii se vor aduna şi se vor năpusti asupra ei. Două-Cioturi îl va ucide pe căpitan şi va aprinde focul pe corabie, care va fi silită astfel să tragă la mal. Şi atunci, atacatorii îl vor încolţi pe faraon, care va cădea răpus sub loviturile lor.

Niciodată *Fulgerul* nu-şi va duce călătoria până la capăt.

Aceeaşi zi

Luna *khoiak*: Abydos

Pentru ca spiritul luminos al lui Osiris să-şi facă simţită prezenţa, membrii Cercului de Aur traseră o sanie pe care odihnea piatra începuturilor, simbol al lui Ra. Strălucirea pătrunse în Marele Ţinut şi stârni, înăuntrul Casei Vieţii, ultima şi cea mai importantă transformare a lui Osiris vegetal. Tulpinile de orz ieşiră din trupul mumiei, vestind apariţia unui nou început. Aurul vegetal străbătea acum venele lui Iker.

Moartea continua să se risipească, pentru că văduva nu făcuse nicio greşeală. Dar izbânda depindea de faraon, căci numai el putea să transmită principiul regal. Doar focul lui Horus, fiul lui Osiris, va desăvârşi reînvierea.

Dar poate că un alt foc, cel al Prevestitorului, se apropia de Abydos.

☥☥☥

— Nu sunt deloc liniştit, îi mărturisi Sekari lui Nesmontu.

— Să fi rămas în Abydos complici de-ai Prevestitorului?

— Nu prea cred.

— Dacă a întins niscaiva capcane pe ici, pe colo, Cercul de Aur le va veni de hac!

— Dar dacă Prevestitorul a deşertat cazanul Muntelui Roşu? Şuvoiul de foc nu va întârzia să ajungă şi la noi.

— Sesostris a învins, grăi răspicat bătrânul general. Un rege ca el nu cunoaşte înfrângerea.

— Nu uita cât e de lung drumul dintre Memphis şi Abydos! Nu toţi credincioşii Prevestitorului au pierit. Cei care au scăpat cu viaţă ar putea să-şi unească forţele şi să atace corabia. O ultimă încercare deznădăjduită şi, de aceea, cu atât mai primejdioasă.

Vorbele acestea îi dădură de gândit generalului, care sfârşi prin a împărtăşi temerile lui Sekari.

☥☥☥

— Nu ţi-ar plăcea să te razi în cap şi să citeşti în fiecare zi Legea? îl întrebă pe Sekari Pleşuvul.

Sekari nu-şi ascunse uimirea.

— Nu pricep…

— Povara anilor devine tot mai grea, iar sarcinile, apăsătoare. Abydosul are nevoie de un nou Pleşuv. Tu, fratele meu, ai umblat mult prin lume şi ai înfruntat o groază de primejdii. Oare n-ar fi timpul să te aşezi într-un loc şi să te îngrijeşti de lucruri mai însemnate? Naivitatea m-a împins spre

săvârșirea a numeroase greşeli. Dar ţie firea ta neîncrezătoare o să-ţi fie de ajutor.

— Chiar crezi cu adevărat că…

— Am să aduc la cunoştinţa faraonului numele urmaşului meu.

☥☥☥

Stând alături de Iker, Isis retrăia clipele lor de fericire. Ele nu alcătuiau un trecut încheiat şi dureros, ci temelia trainică pe care se clădea veşnicia dragostei lor.

A douăzeci şi noua zi (17 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

În zorii penultimei zile a lunii *khoiak*, Isis împodobi pieptul lui Iker cu un colier lat, ornat cu nouă petale de lotus. Simbol al lui Atum, Creatorul, el ocrotea şi fixa *KA*-ul. Crâmpeiele de viaţă adunate de-a lungul şirului de ritualuri nu se vor risipi. Alcătuită din patru sute şaptesprezece bucăţi de faianţă şi de piatră dură, aşezate în şapte şiraguri, bijuteria incarna Eneada, confreria puterilor creatoare, care zămisleau universul clipă de clipă.

Se apropia ora când atanorul, cereasca vacă preschimbată pe de-a-ntregul în aur, va fi scoasă la lumina zilei, înăuntrul ei se continuau transformările, la adăpost de privirile omeneşti. Oare era ea îndeajuns de puternică încât să îndure strălucirea soarelui, de care totuşi nu se putea lipsi?

Dacă metalul va crăpa, dacă atingerea lumii de afară îi va pricinui stricăciuni, Osirisul vegetal se va veşteji, iar Iker va pieri pentru totdeauna.

În fruntea procesiunii mergeau Isis şi Nephtys, purtând vaca de aur în care odihnea Osirisul mineral şi metalic. Sub soarele blând de toamnă, procesiunea trebuia să înconjoare de şapte ori mormântul Zeului. Sekari, Sehotep, Senankh şi Nesmontu trăgeau după ei cele patru cufere tainice. Pe rând, Pleşuvul şi regina rosteau formulele de protecţie.

Niciunul nu izbutea să-şi alunge spaima, pândind apariţia celui mai mărunt semn de descompunere, ce ar fi adus cu el dezastrul. Totuşi, cele două surori nu-şi grăbiră paşii.

Sehotep îşi simţea gura uscată.

O părticică de pe spatele vacii se schimbase la culoare. Dar, spre uimirea tuturor, pata nu se umflă, ci bătu din aripi!

— Un fluture mare şi auriu, murmură Senankh. Sufletul lui Iker ne însoţeşte.

Ceremonia se isprăvi fără a mai fi tulburată de alte întâmplări.

☥☥☥

Erau vreo treizeci de sărăntoci, oameni care altădată îndepliniseră treburile murdare ale lui Medes. O adunătură de răufăcători, obişnuiţi să se dedea la tot soiul de nelegiuiri. Mai devreme sau mai târziu, aveau să încapă pe mâna gărzilor, aşa că nu le rămânea nimic de pierdut. Vestea primită de la prietenul lor, Două-Cioturi, le zgândărise lăcomia: o corabie plină de mărfuri, pe care s-o jefuiască lesne!

La miazănoapte de Abydos, în dreptul unui sătuc aflat pe un deal, Două-Cioturi va aprinde focul la bord, iar corabia va fi nevoită să tragă la mal. Şi atunci, haita înfometată se va năpusti asupra ei.

Începuseră deja de pe acum să se tocmească în ce fel să împartă prada. Până la urmă hotărâră să respecte legea vechimii: cei care făceau parte de mai multă vreme din ceată aveau dreptul să aleagă primii.

Pitiţi printre trestii, aşteptau clipa cea mare.

— Corabie în zare! strigă un pândar.

Cu pânzele umflate de vântul puternic ce bătea dinspre miazănoapte, minunata corabie înainta cu o iuţeală de necrezut.

— Dar nu e o corabie de mărfuri, băgă de seamă unul dintre tâlhari, nedumerit.

— Ia uită-te mai bine, îl sfătui un tovarăş de-al său. La proră s-ar zice că stă chiar…

— Puţin îmi pasă. Îndată ce acostează, atacăm.

Deasupra cabinei se înălţă deodată o flacără.

☥☥☥

Noaptea cobora.

Tăcut, Marele Ţinut al Abydosului se pregătea să trăiască penultima noapte a lunii *khoiak.*

Dar faraonul tot nu sosise. În lipsa lui, ritualurile nu puteau fi celebrate la timpul cuvenit, iar strădaniile lui Isis vor fi zadarnice.

Regina se retrase în palatul de lângă templul lui Sesostris. Preotesele şi preoţii permanenţi îşi vedeau de treburile lor, de parcă nicio nenorocire n-ar fi ameninţat Abydosul.

Nesmontu nu-şi mai găsea locul.

— O capcană… ultimii credincioşi ai Prevestitorului i-au întins regelui o capcană! Mâine, în zori, pornesc în jos, pe Nil.

— Te-ai osteni degeaba, îşi dădu cu părerea Sehotep.

— Poate are nevoie de noi!

— Noi avem nevoie de el. Doar prezenţa lui va învinge moartea la care Prevestitorul i-a osândit pe Osiris şi pe Iker.

Senankh nu avea tăria nici măcar să se amăgească.

— În ciuda oricăror primejdii, îi încurajă Sekari, Sesostris va călători, fără îndoială, şi pe timpul nopţii. Să nu ne pierdem nădejdea.

A treizecea zi (18 noiembrie)

Luna *khoiak*: Abydos

Generalul Nesmontu umbla cu paşi mari încoace şi-ncolo, pe cheiul Abydosului. Neputând să doarmă, se pregătea să plece spre miazănoapte ca să-l caute pe rege şi să-i dea o mână de ajutor.

Cum să-şi închipuie, fie şi numai pentru o clipă, că Prevestitorul ieşise învingător şi că trupele sale erau pe cale să cucerească Egiptul?

Însoţit de un vânt năprasnic, soarele răsări.

Nesmontu zări în depărtare o corabie zveltă şi puternică.

La porunca generalului, soldaţii îşi încordară arcurile.

Dar la prora corăbiei se desluşea silueta unui uriaş.

Sesostris!

Nesmontu se înclină înaintea monarhului, care coborî primul pe pământul lui Osiris. După ce-i mulţumi zeiţei Hathor pentru că-i îngăduise să-şi încheie cu bine călătoria, faraonul se îndreptă spre templu.

— Aţi întâmpinat greutăţi? îl întrebă Nesmontu pe căpitan.

— În privinţa Nilului şi a vântului, nici cea mai măruntă. *Fulgerul* îşi merită pe deplin numele! Din nenorocire însă, am pierdut un membru al echipajului.

— Cum s-a întâmplat?

— O aşa grozăvie n-am mai văzut! Ieri seară, Două-Cioturi a luat foc şi a pierit în vârtejul de flăcări, fără ca noi să-l putem scăpa. Chiar atunci, vreo treizeci de oameni au răsărit din stufăriş şi s-au strâns lângă un mic debarcader. Când Luminăţia Sa i-a privit, s-a iscat o învălmăşeală fără pereche şi mulţi dintre ei au murit călcaţi în picioare.

Nesmontu îl ajunse din urmă pe suveran, căruia regina şi ceilalţi membri ai Cercului de Aur îi ieşiseră în întâmpinare. Dar nu era vreme pentru cuvinte călduroase de bun sosit, căci primejdii mari ameninţau ultimul ritual ce trebuia săvârşit.

Faraonul păşi în Locaşul Aurului, o îmbrăţişă pe Isis şi aşeză pe capul lui Osiris-Iker coroana celor drepţi, o simplă fâşie de pânză împodobită cu flori desenate.

— Bolta cerului străluceşte într-o nouă lumină, grăi el, zeii alungă furtuna, vrăjmaşii tăi sunt înfrânţi. Tu devii Horus, moştenitorul lui Osiris, în stare să domneşti, căci Maat sălăşluieşte în inima ta, iar faptele tale respectă dreptatea şi adevărul. Înalţă-te la cer odată cu lumina, cu fumul de tămâie, cu păsările, cu barca zilei şi cu cea a nopţii, treci de la existenţă la viaţă. Spiritul şi materia devin una, iar flacăra lui Nun te modelează. Ea şterge hotarele dintre pietre, metale, animale, plante şi oameni. Străbaţi toate lumile şi cunoşti clipa de dinainte ca moartea să se ivească.

Faraonul destupă vasul pecetluit pe care-l adusese de la Medamud.

— Tu, văduvă, hrăneşte cu fluidul osirian trupul ce urmează să reînvieze.

Oare mumia se va topi sau opera avea să se săvârșească? Iker deschise ochii, dar privirea lui era îndreptată spre tărâmul celălalt.

Regele şi Isis merseră la Templul lui Osiris.

Culcată pe dalele din capela principală, se găsea coloana Stabilitate.

Ţinând în mână sceptrul Putere, regina se aşeză în spatele lui Sesostris şi îi dădu forţa trebuincioasă pentru ca regele să înalţe coloana cu ajutorul unei frânghii.

— Cel lipsit de viaţă va trăi din nou, rosti faraonul, şi se va ridica din moarte. Coloana venerabilă, la fel de trainică în fiecare clipă, întinereşte de-a lungul anilor. Şira spinării lui Osiris e din nou plină de energie, *KA*-ul se linişteşte.

Perechea regală tămâie coloana.

Înăuntrul atanorului, zeiţa Isis se apropie de fratele ei Osiris, în chip de uliu femelă, bucurându-se şi arătându-i dragostea pe care i-o purta. Precisă precum steaua Sothis, ea se aşeză pe falusul lui Osiris preschimbat în aur, iar sământa Marii Opere pătrunse în ea. Horus cel ascuţit se născu din pântecele mamei sale.

— Rămânând femeie, spuse regina, Isis a ţinut în acelaşi timp şi locul unui bărbat. Ea cunoaşte astfel tainele cerului şi ale pământului. Ivită din lumină, ea e pupila ochiului creator. Horus se naşte din unirea unei stele şi a focului alchimic.

Isis şi Nephtys îmbrăcară rochii cu aripi mari, împestriţate. Apoi, împreună cu regele, se întoarseră lângă Iker şi le desfăşurară într-un ritm susţinut, dându-i aer întremător celui care se trezea.

— Ţi-am adus oasele, îi zise Isis fratelui ei, părţile trupului tău au fost adunate. Ochii tăi sunt iarăşi deschişi. Trăieşte-ţi viaţa. Moartea te părăseşte şi se îndepărtează de tine. Erai mort, dar vei trăi din nou, mai mult decât Eneada, teafăr şi nevătămat, pentru stăpânul armoniei.

Isis mânui sceptrul adus din cea de-a doua provincie a Egiptului de Jos, Coapsa. Cele trei curele de piele simbolizau paşii triplei naşteri.

— Lumina îţi dă viaţă, grăi regele atingând nasul Fiului regal cu cheia vieţii, cu sceptrul înfloririi şi cu coloana stabilităţii.

Un soare arzător îşi revărsa razele asupra mumiei.

— Porţile sarcofagului se deschid, vesti Isis. Geb, mai-marele zeilor, redă vederea ochilor tăi. El îţi îndreaptă picioarele care erau îndoite. Anubis îţi întăreşte genunchii, acum poţi să stai drept. Puternica Sekhmet te ridică. Îţi recapeţi judecata mulţumită inimii tale, îţi foloseşti iar braţele şi picioarele şi împlineşti voinţa *KA*-ul tău.

Cerul Abydosului căpătă o culoare de lapislazuli, raze de turcoaz luminară Marele Ţinut.

Uriaş, părând să atingă cerul, Arborele vieţii, salcâmul lui Osiris, se acoperi cu mii de flori albe şi înmiresmate, răspândind un parfum de o gingăşie divină.

Cercul de Aur se strânse în jurul lui Osiris reînviat. La răsărit stătea perechea regală, Isis şi Iker, care făcea parte, în sfârşit, din această confrerie la care visase atât; la apus – Pleşuvul şi

Sekari; la miazănoapte – Nesmontu şi Sehotep; iar la miazăzi – Senankh.

Faraonul celebră nevăzuta şi totuşi atât de via prezenţă a lui Khnum-Hotep, pe cea a lui Djehuty şi pe cea a generalului Sepi şi aminti Legea, rămasă neschimbată din vremea începuturilor.

— Îndatorirea cea mai de seamă a membrilor Cercului de Aur nu e nici să predice, nici să-i silească pe alţii să se plece în faţa zeilor, nici să propovăduiască o credinţă mai presus de toate, ci să respecte, prin faptele sale, dreptatea şi adevărul.

Confreria duse vasul pecetluit şi pe Osirisul preschimbat în locaşul său de veci, a cărei intrare se afla înspre apus.

Marea Operă fu aşezată pe un pat de bazalt, alcătuit din trupurile a doi lei ce simbolizau ziua de ieri şi pe cea de mâine. Doi şoimi stăteau de pază la căpătâi şi la picioare. Stăpânul tăcerii avea să rămână aici până la viitoarea lună *khoiak*, când iniţiaţii din Abydos vor încerca, încă o dată, să-l trezească la viaţă.

În afară de Sesostris, de Isis şi de Iker, membrii Cercului de Aur părăsiră mormântul.

Faraonul contemplă poarta lumii de dincolo.

— După ce a fost mult timp plecat, Iker s-a întors. Astăzi, Fiul regal poate să treacă pragul lumii de dincolo şi să vină îndărăt. Ce-ţi doreşti tu, Isis?

— Vreau să trăim împreună pentru totdeauna, să nu mai fim despărţiţi şi să ne odihnim în pace, unul lângă altul, la adăpost de Rău. Vom trece mână în mână pragul tărâmului veşniciei şi vom vedea lumina, chiar în clipa minunată a renaşterii ei.

— Osiris-Iker trebuie să treacă de această poartă, continuă Sesostris. Dacă îl însoţeşti, vei străbate moartea lui. Şi, deşi tu cunoşti Calea de Foc, îţi pui viaţa în primejdie. Numai tu poţi să alegi.

TRECEREA

Prima zi (20 iulie)

Luna *thot*: Memphis

Sub protecţia stelei Sothis, ce scânteia, inundaţia hrănită de lacrimile lui Isis era îndestulătoare. Anul avea să fie aducător de fericire şi belşug.

Vizirul îşi venea cu greu în fire după iniţierea sa în Cercul de Aur din Abydos. Obişnuit să lupte cu încrâncenare împotriva vrăjmaşilor şi să nu dea înapoi în faţa primejdiei, Sobek nu se aştepta să i se dezvăluie nişte taine care să-l tulbure într-atât.

Sobek se simţea mândru să slujească o ţară capabilă să transmită Marele Secret. Cele Două Regate se clădeau zi de zi din materiale pe care lumina tărâmului de dincolo îşi pusese sigiliul. Să asiguri bunăstarea poporului nu era de ajuns. Trebuia, în primul rând, să deschizi ferestrele cerului.

Vizita lui Nesmontu îl înveseli.

— Veşti bune, generale?

— Straşnice. Niciun semn de răzmeriţă în Syro-Palestina, pace trainică în Nubia.

— Tu ce zici, întărirea pazei Memphisului îşi mai are rostul?

— Dispariţia Prevestitorului i-a descurajat pe ultimii săi credincioşi. Ameninţările mi se par înlăturate.

Cu braţele încărcate de papirusuri, Senankh intră în odaie, întrerupându-i pe cei doi fraţi.

— Regele mi-a poruncit să întocmesc neîntârziat numeroase decrete care să schimbe legile vechi şi să asigure un trai mai bun supuşilor săi, mărturisi el. Fără sprijinul vizirului n-am s-o scot la capăt. Şi îl înştiinţez pe marele general că şi în rândurile armatei noastre trebuie aduse unele îmbunătăţiri.

Nesmontu începu să bodogăne.

— Mă întreb dacă nu cumva ar fi mai nimerit să las baltă tot şi mă alătur lui Sekari. El, noul Pleşuv al Abydosului, nu-şi îngreunează viaţa cu treburile încurcate ale administraţiei.

— Greşeşti, se împotrivi Senankh.

Păşind ţanţoş, cu fruntea sus, bătrânul soldat plecă să-i plimbe pe Vânt-de-Miazănoapte şi pe Sângerosul, care nu aveau cum să-i îndruge verzi şi uscate, aşa cum făcea Senankh.

— În privinţa lui Nesmontu, eu, unul, mă dau bătut, zise vizirul.

— Fii pe pace, veghează cu asprime asupra trupelor şi orice soldat şi-ar da viaţa pentru el. Nimeni n-ar putea să ne apere mai bine.

— Ştiu, ştiu, mormăi Sobek. Sehotep s-a întors de la Abydos?

— Reparaţiile de la Templul lui Osiris o să-l mai ţină acolo o vreme.

— Fii sincer, Senankh, încuviinţezi ultima hotărâre a regelui?

— El vede mai departe decât noi şi desluşeşte lucruri aşa cum sunt ele cu adevărat.

Sobek îi împărtăşea părerea.

Acest uriaş se afla mai presus de toţi, fiind în stare să îndrepte orice greşeală a înalţilor demnitari şi să zărească cea mai palidă rază de lumină în negura cea mai adâncă. Cu sufletul înseninat de acest gând, vizirul putea acum să-şi îndeplinească anevoioasele sarcini.

— Marele demnitar care se îngrijeşte de rânduielile palatului a fost prevenit?

— Chiar eu l-am înştiinţat. O să se poarte aşa cum se cuvine cu oaspeţii Luminăţiei Sale.

Întregul Memphis vuia de mii de zvonuri, întrucât Sesostris era pe cale să numească un nou Fiu regal, pe care să-l pregătească pentru a-i urma la domnie.

Oamenii puneau rămăşag pe un nume sau altul, fără ca moştenitorii familiilor bogate ale capitalei să aibă mai mulţi sorţi de izbândă decât ceilalţi, căci monarhul nu judeca oamenii după înfăţişare, ci după harurile cu care era înzestrat fiecare.

Slujitorul însărcinat cu primirea oaspeţilor îşi dădu silinţa să nu săvârșească nici cea mai măruntă greşeală. Încordat, nervos, se grăbi să le iasă înainte, ferindu-se să le pună sumedenie de întrebări despre sănătate şi despre călătoria până la Memphis şi mărginindu-se să-i conducă până la odaia de lucru a monarhului, a cărei uşă rămăsese pe jumătate deschisă.

— Pe aici, bâigui el, înainte de a se face nevăzut.

Vocea puternică şi gravă a lui Sesostris ajunse la urechile celor doi oaspeţi.

— Intraţi, Isis şi Iker. Vă aşteptam.